

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

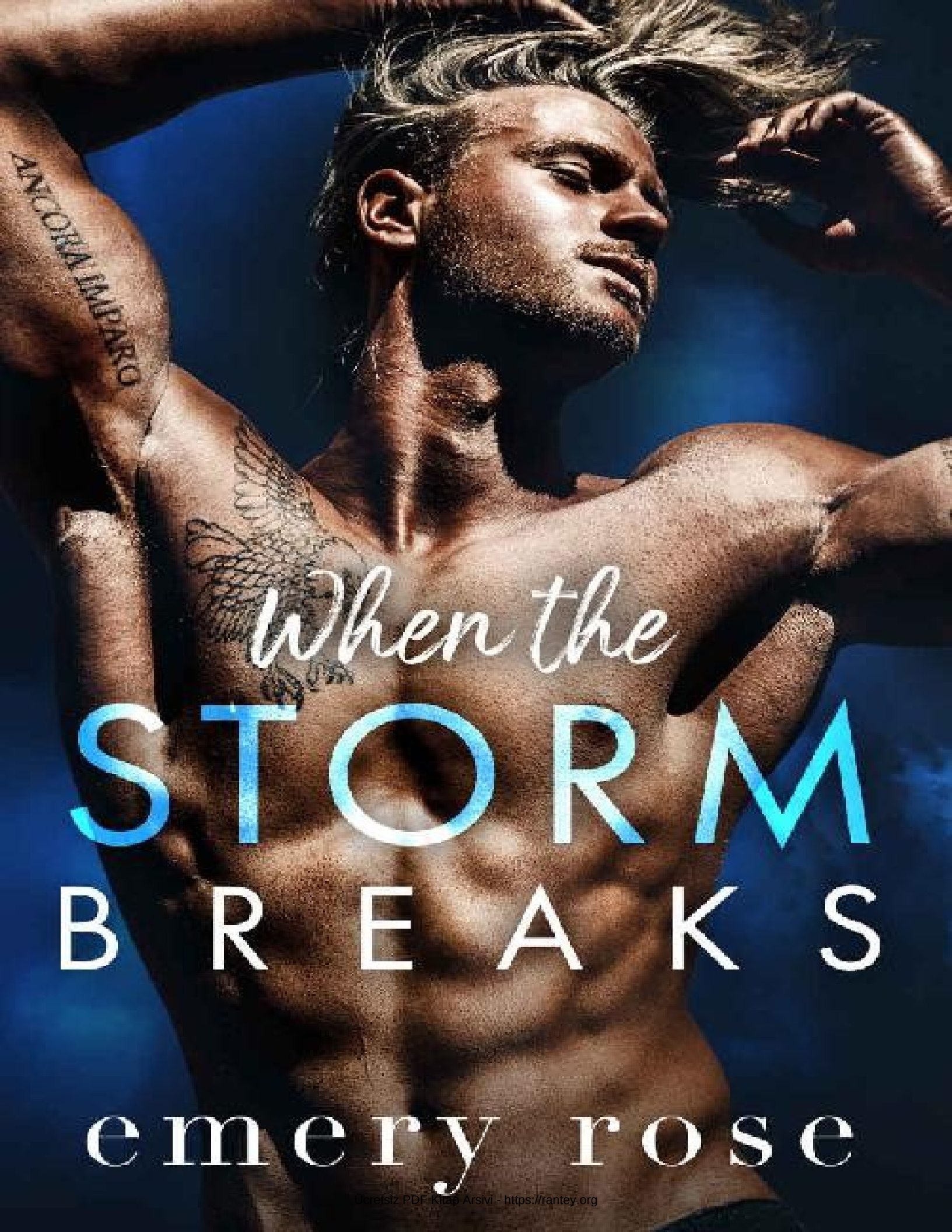
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



When the
STORM
BREAKS

emery rose

FIRTINA KOPTUĞUNDA

EMERY ROSE

FIRTINA KOPTUĞUNDA

tarafından Emery Rose

Copyright © 2021 Emery Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya vakalar hayal ürünüdür veya hayal ürünü bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Markalaşma: Lori Jackson

Kapak Tasarımı: Najla Qamber

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

Editörler: Jennifer Mirabelli (İçerik Düzenlemeleri); Ellie McLove, My

✿ Brother's Editor Vellum ile oluşturuldu

Adanmışlık

Okuyucularım için. Kitaplarımdan birini eline alan her birinize çok teşekkür ederim. Aralarından seçim yapabileceğim bu kadar çok harika kitap varken, onur duydum ve

Benimkini okumayı seçtiğiniz için minnettarım. Sizin sayenizde hayallerimi gerçekleştirebiliyor ve hikayelerimi yazabiliyorum.

kalbim. xoxo

OYUN LİSTESİ

"Everything I wanted" - Billie Eilish
"Dreams" - Fleetwood Mac
"Down South" - Kings of Leon
"Comeback Story" - Kings of Leon
"I Got You" - Amy Shark
"Iris" - The Goo Goo Dolls
"Fire Away" - Chris Stapleton
"Sometimes I Cry" - Chris Stapleton
"Dust to Dust" - The Civil Wars
"My Soul I" - Anna Leone
"Shallow" - Lewis Capaldi
"Forever" - Lewis Capaldi
"With or Without You" - U2
"What Have I Done" - Dermot Kennedy
"Who Am I" - NEEDTOBREATHE
"I'm Still Here" - Sia
"Stand By Me" - Skylar Grey

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Sonsöz

Yazar Hakkında

Teşekkür Emery

Rose tarafından da

yazılmıştır

PROLOGUE

Shiloh

"LÜTFEN, MAW MAW, SÖZ VERMİŞTİN," diye yalvardım. Kalın halatı çekiştirerek rıhtımımıza bağlı kerevit tuzağını içeri çekti ve avı eski mavi beyaz bir soğutucuya boşalttı. "Doğum günüm için istediğim *tek* şey bu."

"Aw, cher t'bebe." Ellerini havaya kaldırdı ve bana doğru döndü. Maw Maw'ın yüzü eski deri gibi yıpranmış ve kırıksıklıklarla kaplıydı ama gözleri en berrak griydi. Kutup gölü gibi. Benimkiler de griydi ama berrak olmak yerine fırtınalıydılar.

Ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi ve tatlı bir gülümsememi verdim. Yanağımı çimdikledi, çok da nazik değildi. Elleri kerevit gibi kokuyordu. "Bu yüze nasıl hayır diyebilirim ki?"

Bunu yapacaktı. Bu gerçekten olacaktı. O kadar heyecanlanmışım ki neredeyse kusacaktım. Bir eşek arısı sürüsü karnımı istila etmişti. Bugün nihayet geleceğimin benim için ne sakladığını öğreneceğim gündü.

"Her şeyi bilmek istiyorum." Ayaklarımın altındaki tahta her adımda gıcırıyor, taşıdığımız soğutucu evin kenarına doğru yürürken bacağıma çarpıyordu. Hortumu açtı ve ben de çamurlu kerevitleri temizlemesine yardım ettim. Kardeşim Landry'nin bunu yapması gerekiyordu ama beni geride bırakıp arkadaşlarıyla gitmişti. Her zamanki gibi. Bu en sevdiğim iş değildi ama şikayet etmek işin daha çabuk bitmesini sağlamayacaktı. Su berraklaşıp kerevitler temizlendiğinde soğutucuyu eve tek başıma taşıdım, Landry aptal arkadaşlarıyla eve gelip her şeyi mahvetmeden önce bu işi aceleye getirmeye hevesliydim.

Ahşap kirişlerden sarkan fenerler kış esintisinde dans ediyor ve seramik bir timsah beni ön kapıda karşılıyordu. Bir bataklık kulübesinde yaşıyorduk, turkuaz boyası soyulup altındaki griyi ortaya çıkarıyordu, teneke çatısı

Yaşlandıkça yıpranmış ve paslanmıştı. Pratik seanslarımızı yaptığımız ön odayı dolduran davul seti, klavye ve gitarların yanından geçerek soğutucuyu mutfığa taşıdım ve avokado yeşili muşamba zemine yerleştirdim.

Maw Maw ve ben sırayla mutfak lavabosunda limon kokulu bulaşık sabunuyla ellerimizi yıkıyorduk. Mutfak penceresinin dışındaki kel servilerin arasından süzülen solgun güneş ışığı mutfığa bal rengi bir parlaklık veriyor, onu eski püskü değil sıcak ve davetkâr gösteriyordu. Islak ellerimi kurutmak için Saints kapüşonuma sildim, zihnim olasılıklarla yarışıyordu. "Ünlü olup olmayacağımı bilmek istiyorum. Eğer aşık olursam... kim olacak? Yakışıklı mı olacak? Zengin mi? Müzisyen mi?"

Maw Maw beni susturmak için elini kaldırdı. "Sus, çocuğum.

Hareketsiz olmalısın. Zihninizi susturun."

Derin bir nefes alıp başımı salladım ve turuncu Formika mutfak masasında onun karşısındaki uyumsuz ahşap sandalyelerden birine oturdum. "Kartları kullanmıyor musun?" Okumalar için kullandığı Tarot kartları destesini bulmak için gözlerim odada gezinirken sordum.

"Hayır. Titreşimlerin çok güçlü. Artık konuşmak yok. Gözlerini kapat," dedi yumuşak bir sesle.

İsteddiğini yaptım ve iki elimi de budaklı ellerinin arasına aldı. O kadar sessizdi ki kendi kalbimin atışını ve buzdolabının uğultusunu duyabiliyordum. Bekledim, bekledim ve bekledim. Sabrım tükenince tek gözümü açtım. Maw Maw dümdüz karşıya bakıyordu ama başka bir yerde olduğunu anlayabiliyordum. Trans halindeydi.

Nefes alış verişi hırıltılıydı ve ellerimi öyle sıktı ki canı yandı. Ama geri çekilmedim. Sonunda konuştuğunda, sesi kendisi gibi bile değildi.

"Bir oğlan görüyorum." Nefesimi içime çektim. *Bir oğlan.* "Yollarınız birçok kez kesişecek."

Neye benzediğini ve onunla tanıştığım da onu nasıl tanıyacağımı sormak istedim. Dean Bouchon muydu? Dean.

kardeşimin en iyi arkadaşı ve yazın kurduğumuz rock grubunun baş gitaristiydi. Milyonlarca soru sormak istiyordum ama konsantrasyonunu bozmak istemediğim için sessiz kaldım.

"Daha önce bir kez kesişmişlerdi ama..."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüzü sıkıntılı görünüyordu.

"Hayır." Başını şiddetle salladı, uzun gümüş rengi saçları etrafından uçuşuyordu. "O değildi. Başka biriydi... senden değerli bir şeyi alan biriydi."

Değerli bir şey mi? Ne gibi? Gitarım gibi mi? Maddi anlamda pek bir şeyim yoktu. Maw Maw ve Landry en kıymetlileriydi... Ah, annem mi? Annemi benden aldı mı?

"Çocuk artık bir erkek. Sizi birden fazla kez kurtaracak. Ve sonra onu kurtarma sırası size gelecek."

Onu neyden kurtaracaksın?

"Hayatında pek çok fırtına olacak, Cher. Seçtiğin yol kolay bir yol olmayacak, ama seni her zaman arzuladığın yere getirecek. Bunu gerçekten olman gereken yerle karıştırma." Ses tonundaki uyarıyı duydum. Omurgama bir ürperti yayıldı.

Daha fazlasını bekledim ama gözleri açıldı ve bitkin bir halde koltuğuna yığıldı. Hayal kırıklığı içime yerleşti. Bana *hiçbir şey* anlatmamıştı. Ve bana söylediği şey hiç mantıklı değildi.

Birkaç uzun sessizlik anından sonra gri gözleri benimkilere kilitlendi. İnsanlar ürkütücü gözleri olduğunu söylüyordu. Birçok kişi ona deli diyordu ama onlar inanmayanlardı. Üzerimize gris-gris koyan o korkunç kadın gibi. Ondan sonra bir yıl boyunca ön kapıyı kullanamadık. "Shiloh, dünyada en çok istediğin şey nedir?"

Bir dakika düşündüm. "Tek gerçek aşkımı bulmak istiyorum. Ve bir rock yıldızı olmak istiyorum."

Maw Maw gülümsedi. "Gözyaşları iyi bir şeydir. Ruhunu temizler."

Yüzümü buruşturdum. Soğan doğramaktan nefret ederdim. Ağlamaktan da nefret ederdim. Şimdiye kadar muhtemelen tüm Louisiana'daki en temiz ruha sahiptim. Nefret dolu soğanları doğrarken gözyaşlarım özgürce akıyor, ruhumu temizliyordu.

Gürültülü kahkahalar beni kardeşimin varlığından haberdar etti ve çocuklar beni ağlarken yakalamadan önce kapüşonumun kolundaki gözyaşlarını aceleyle sildim.

"Hey küçük kardeşim." Dean örgümün ucunu çekiştirdi. Kıyafetlerine ot kokusu sinmişti ve dudaklarını kulağımın kabuğundan bir saç teli kadar uzakta gezdirdi. "Senin için bir doğum günü sürprizim var."

Kendime biraz yer açmak için onu biraz ittim ve sonra merakımı uyandırarak ona bakmak için başımı çevirdim. Ela yeşili gözleri muziplikle dans ediyordu ve sırıtıyordu. Çocuk tam bir belaydı. Her zaman öyleydi. Herkes sonunun tıpkı babası gibi olacağını söylüyordu. Sarhoş ve kumarbaz. Gözündeki morluğun Virgil Bouchon'dan geldiğinden şüpheleniyordum. Babası pis bir ayyaştı.

Ama Dean'in farklı bir kaderi olduğunu biliyordum. Müzik onu kurtaracaktı. Landry ve ben bundan emin olacaktık. Önemsediğimi bilmesini istemediğim için kaşlarımı kaldırdım. Onun iyi olmasını. Ya da aptal sürprizini. Onu tanıyorsam, bu konuda yalan söylüyordu. Bana bir hediye aldıysa bile muhtemelen çalınmıştır. "Öyle mi? Ne tür bir sürpriz?"

Landry kapı aralığından, "Ellerini kız kardeşimden uzak tut," diye homurdandı. Dean güldü ve mutfaktan dışarı çıktı. Saniyeler sonra, bir rehin dükkanından aldığı Stratocaster'la Happy Birthday'in akorlarını çalıyordu. Gus bas gitarda ritmi ayarlıyor, Landry de davulda ritmi tutuyordu. Üçü de Mutlu Yıllar şarkısını söyledi, şarkı söylemek şöyle dursun, konuşmak için bile ağzını neredeyse hiç açmayan Gus bile.

Bir gün tüm hayallerimizi gerçekleştirecektik. Ben ve grup. Annemin yapma şansı bulamadığı şeyi yapacaktım.

Los Angeles'a gider ve yıldızların arasında dans ederdim. Şarkı sözlerimi gökyüzüne yazardım. Göklere doğru bir iz açardım. Onun gibi yıldızları kovalamazdım. Ben bir yıldız *olurdum*. Bunu onaylamak için Maw Maw'a bile ihtiyacım yoktu.

Kalbimin derinliklerinde, bunun benim kaderim olduğunu *biliyordum*. Kaderimiz. Acadian Storm. Grubumuzun adı buydu ve bir gün binlerce çığlık atan hayranımızın önünde kapalı gişe stadyum konserleri veriyor olacaktık.

Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapardım. Hayallerimizi gerçekleştirmek için her şeyi feda edebilirim.

On üç yaşındayken, bunun ne kadar doğru olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Shiloh

Son eşyalarımı da paketlemeyi bitirdim ve bavulun fermuarını çektim. Sanki hayatımın çoğunu bir bavulun içinde geçirmişim gibi hissediyordum. Bavulu kavisli merdivenden aşağı sürüklerken destek için ferforje trabzana tutundum.

Merdivenlerin dibine vardığımda çantamı İtalyan mermeri fuayeden geçirip ön kapının yanına bıraktıktan sonra Bastian'ı aramaya koyuldum. Bu evde yirmi iki oda vardı ve o sadece birini kullanıyordu: "Mavi Oda". Yatak odası ile Fransız gece kulübü arası bir yer gibi görünüyordu. Oymalı meşe kapıyı açtım ve içeri girdim. Fransız kapılar terasa ve havuza açılıyor, Hollywood Tepeleri'nin manzarasını sunuyordu ama güneş ışığını engellemek için ağır gece mavisi perdeler çekilmişti. Mücevher tonlarında bir avize, karanlığı aydınlığa tercih eden adamın üzerine ışık saçıyordu.

"Bu sigaralar seni öldürecek," diye gözlemledim odaya doğru ilerlerken, alçak, gece mavisi kadife kanepelerin yanından geçerken, botlarım Aubusson halının üzerinde ses çıkarmadan duruyordu.

Bastian siyah bebek grand'ının başında oturuyordu, dudaklarından yanan bir sigara sarkıyordu, gözleri dumana karşı kısılmıştı. Mor kadife bir bornoz ve gri bir fötr şapka giymişti, koyu renk saçlarının uçları yakasına değdiği yerde kıvrılıyordu. "L.A. ruhumu emiyor." Milyonlar için sigortalanmış elleri, nefret ettiğini iddia ettiği ciklet pop melodilerinden oluşan gösterişli bir karışık çalıyordu. "Bir peri çubuğu aracılığıyla. Bu yavaş ve zorlu bir süreç. Ama Melekler Şehri, sıvı siyah ruhumun son damlasına kadar tüketmeden rahat etmeyecek."

Gözlerimi devirdim -ne dramatik bir kraliçe- ve kalçamı piyanoya yasladım.

Bastian Cox bir İngiliz rock tanrısıydı. Yetenekli bir şair. Röportaj yapması çok zor olan yaşayan bir efsaneydi. O

aynı zamanda en iyi arkadaşımdı. Son birkaç yılın tüm iniş çıkışlarında yanımda olmuştu. Ona hayrandım. Çok yetenekliydi. Damarlarında delilik dolaşan, akli dengesi yerinde olmayan bir dahiydi. "Temiz havaya ve güneş ışığına ihtiyacın var, Liberace."

Ürperdi. "Gri gökyüzüne ve fırtınalara ihtiyacım var." Vites değiştirdi ve tanımadığım jazzy, boğucu bir balad çaldı. Bir meşale şarkısı. Sanki 1920'lerde Paris'teki bir gece kulübünde söylenen bir şarkıya benziyordu. "Benim için söyle, benim küçük şantözüm."

Başımı salladım ve güldüm. "Yapamam. Ben gidiyorum. Hayden arabayı getirecek." Hayden, Bastian'ın şoförü, koruması ve en yakın erkek arkadaşıydı. Bastian nadiren onsuz bir yere giderdi. Hayden, Bastian'ın yin'inin yang'ı gibiydi. Bana sorarsanız, onlar birbirlerine aitlerdi.

Bastian'ın elleri tuşların üzerinde durakladı ve son yalnız nota odada yankılandı. Antika aynanın altındaki siyah lake Chinoiserie büfeden kristal bir kül tablası aldım ve piyanonun yanına götürdüm, sonra kül tablasını sigarasının altına tutarak külünü yakaladım. Kül tablasını benden aldı, sigarasını söndürdü ve kül tablasını yanındaki piyano sehpasının üzerine koydu. "Bunu yapacaksın."

Başımı salladım.

Teksas'a neden gittiğimi bilen tek kişi Bastian'dı. Tamamen güvendiğim tek kişiydi. Landry bile bilmiyordu. Kardeşimle aramız şu anda pek iyi değildi.

"Dikkatli ol, tamam mı?" "Ne şekilde dikkatli?"

"Fazla bağlanma. Hayatın Teksas'ta değil." Ses tonundaki endişeyi duyabiliyordum. Bastian Cox'un gerçekten önemseydiği gerçeğini kafama yerleştirmem birkaç yılımı almıştı. Herkesi değil. Ama seçilmiş birkaç kişiyi. Ben de onlardan biri olduğum için şanslıydım. Geçen yıl Dean'den ayrılıp Acadian Storm'dan ayrıldıktan sonra bana sadece bir yer teklif etmekle kalmadı.

kaldı, solo albümümün yapımcılığını üstlendi ve beş yıl önce kurduğu plak şirketi altında yayınladı.

"Elbette, kendine ateşli bir kovboy bul. Ona sertçe bin ve onu ıslak bir şekilde uzaklaştır." Bir sigara daha yaktı ve bir nefes çekti, koyu renk gözleri mavi dumanların arasından yüzümü inceliyordu. "Ama ne yaparsan yap, sakın aşık olma."

Bastian için aşk kirli bir kelimeydi. Altı aylık Brezilyalı süper model eşinin, evlilik öncesi anlaşmanın kendisini 6 milyon dolar daha zengin bırakmasına rağmen yoksulluktan şikâyet ederek magazin basınına özel bir haber satmasının ardından, hâlâ kötü bir boşanmanın sonuçlarıyla uğraşıyordu. Peki ya ben? Aşık olmak istediğim ya da ihtiyaç duyduğum son şeydi. Tarih, erkekler konusunda berbat bir zevkim olduğunu kanıtlamıştı. Bana kötü bir çocuk verin, tercihen trajik bir geçmişi ve kendini yok etme eğilimi olan bir çocuk, ve bokun üzerindeki sinekler gibi onun her yerindeydim. Ki bu da her zaman elimde olan şeydi. Baktan bir sandviç ve ömür boyu yetecek kadar kalp ağrısı ve sefalet.

"Aşık olmaya hiç niyetim yok."

"Güzel. Ama eğer delicesine ve geri dönülmez bir şekilde aşık olursan, tüm trajik hikayeyi duymak istiyorum. Yeni bir malzeme işime yarayabilir."

"En iyi şeyleri kendime saklamalıyım."

"Açgözlü."

"Neden aşkın hep trajik olacağını varsayıyorsun?"

Kendimle çelişiyordum. Her zaman trajik bir şekilde biterdi.

"Her şeye sahip olamazsın, Shiloh. Yapabileceğine inanmak gibi bir hataya asla düşme. Bunun sonu sadece kalp kırıklığı olur."

"Gia kalbini mi kırdı?" Kırmadığını bildiğim halde sordum.

"Kırılacak bir kalbim olması gerekirdi." "Senin bir kalbin var. Büyük bir tane."

"Ruhum kalbimden daha değerli olduğunu kanıtladı. Eğer seçim yapmak zorunda kalırsam..." Gözleri yüzümde kısıldı. "Hangisi olurdu? Aşk mı, müzik kariyerin mi?"

"Neden seçim yapmak zorundayım ki? Bazı insanlar bunu başarıyor. Doğru insanla, bu mümkün." Bilmiyordum.

İnanmak için hiçbir nedenim yokken neden bunun mümkün olduğunda ısrar ettiğimi.

"O tek boynuzlu atı bulduğunda, düğününde tango yapacağım. Ama senin için kılıcını kuşanmaya hazır o lekeli prens gelene kadar... hırpalanmış kalbini koru. Kimseye güvenme. Dünya kan emiciler ve otuzbircilerle dolu ve sen, benim küçük şantözüm, tam bir otuzbirci mıknaatısısın. Örnek olarak. Amcık Drakula, kan emici Bouchon," dedi elini sallayarak. Sigarasının külü parke zemine düştü.

Bastian'ın hayata alaycı ve bıkkın bir bakış açısı getireceğine her zaman güvenebilirdiniz. Haklı olması çok kötü.

Eğer seçim yapmak zorunda kalsaydım, kariyerim her zaman kazanırdı. Dünya üzerinde uğruna çok çalıştığım her şeyden vazgeçmeye degecek bir erkek yoktu. Neyse ki bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Aşık olmak bana göre değildi. Cypress Springs'e gitme nedenim tamamen farklı bir şeydi.

Tek yapmam gereken kendimi McCallister ailesinin hayatına sokmaktı. Daha spesifik olarak, Brody McCallister.

Tuttuğum özel dedektif sayesinde, Brody'nin beni istediğim şeye yaklaştıracak anahtar olduğunu biliyordum.

Hayden adım adım odaya girerken kapı aralığına baktım. Tam 1.80 boyunda, kusursuz bir erkekti. Eski bir rugby oyuncusuydu ve o kadar gülünç derecede yakışıklıydı ki bu yasadışı olmalıydı. "Majesteleri bugün nasıl hissediyor?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Görünüşe göre L.A. onun ruhunu emiyor." "O zaman yeni bir şey yok." Hayden sigarasını çıkardı Bastian'ın ağzından aldı, kül tablasında ezdi ve Marlboro Lights paketini cebine attı. Her zaman Bastian'ın sigarayı bırakmasını ve daha sağlıklı beslenmesini sağlamaya çalışıyordu. Nafile bir çaba.

"Gidebilirsin." Bastian el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Uçağını kaçırmasını istemezsin, değil mi?"

"Akşam yemeği için zamanında döneceğim." Bastian'ı işaret etti. "Dışarıda oturuyoruz."

"Sadece bana işkence etmek için mi yaşıyorsun?"

"Öyle görünüyor."

Sırıttım. Evli bir çift gibi davranıyorlardı. Keşke bir an önce bir araya gelselerdi. Tek sorun, hem erkeklerle hem de kadınlarla birlikte olan Bastian'ın gerçekten değer verdiği hiç kimseyle yatmamış olmasıydı. Bu yüzden evliliğinin sahte olduğunu biliyordum.

"Glastonbury'de görüşürüz, tamam mı?" Bastian sordu. "Ziller takılı halde orada olacağım."

Hayden'la birlikte 1920'lerden kalma Hollywood Hills malikânesinin ön kapısından çıkıp Los Angeles'ın sonsuz güneşine doğru yürümeden önce 63 model Gibson akustiğimi çantama koydum ve Bastian'la vedalaştım. Gümüş rengi Aston Martin'in yolcu koltuğuna geçtim, güneş gözlüklerimi taktım ve Hayden yoldaki virajları alırken, hoparlörlerden The Smiths'in "This Charming Man" şarkısı yükselirken şapkamın kenarını aşağı doğru çektim.

Teksas'a gidiyordum ve son noktayı koymak için tam altı haftam vardı. On sekiz yaşındayken yaptığım bir şeyle barışmak için.

Yirmi beşinci doğum günümün arifesinde Maw Maw rüyamda beni ziyaret etti ve Teksas'a gitmem gerektiğini söyledi. Gitmiş olmasına rağmen, hala bana göz kulak oluyordu. Hala hayat denen bu çılgın şeyde bana rehberlik ediyordu. Dean, alkollü araç kullanma suçundan ve torpido gözünde bulunan uyuşturucu zulasından sonra mahkeme tarafından zorunlu kılınan rehabilitasyonda altmış gün hapis yatarak güvenli bir şekilde yoldan çekilmişti, bu yüzden zamanlama daha mükemmel olamazdı.

İKİNCİ BÖLÜM

Brody

"Misafirhaneyi tamamen yabancı birine kiralamam için beni ikna etmekle kalmadın, onu havaalanından alacağıma söz verdin?" Bu plandan Kate teyzemin mesajıyla haberdar olmuştum. Şimdi, çıkışı kapatan bir kaza sayesinde, son bir saattir tampon tampona trafikte oturuyordum.

"California'dan uçakla geliyor. Arabası yok." "Peki bu nasıl benim sorunum oluyor? Hiç mi duymadı Budget kiralık araba mı?"

Kate iç çekti. "Nazik ol. Yapabileceğini bildiğim o büyüleyici Brody McCallister ol ve ona eski moda Güneyli misafirperverliğini göster."

"Eğer misafirperverlik istiyorsa, Comfort Inn'e yerleşmesi gerekirdi. Yoluma çıkmasa iyi olur, tek söyleyeceğim bu."

Teyzem yine iç çekti. Ona neden bu kadar yüklendiğimi bilmiyordum. Bunu hak etmiyordu. Ama hiç tanımadığım birinin mülkümde kalması fikri hoşuma gitmiyordu. Ne yazık ki ödemem gereken bir sürü fatura vardı ve para sıkıştıktı, bu yüzden yapmam gerekeni yapmak zorundaydım.

"Hibe henüz gelmedi mi?"

"Hayır." New York'ta bir risk sermayesi şirketinde çalışan kuzenim Gideon, daha fazla arazi satın almam ve daha fazla at kurtarmam için bir yol bulmuştu. Ne yazık ki ABD hükümeti parayı vermekte o kadar hızlı davranmadı. Para banka hesabıma yattığında bile ancak başa baş bir durumdaydım. Ama faturalarımı ödeyebildiğim ve oğluma bakabildiğim sürece bu benim için yeterliydi.

"Eğer bu kadar inatçı olmasaydın, sana parayı vermemize izin verebilirdin. Biz senin aileniz, Brody," diye hatırlattı bana, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Yardımlarımızı kabul etmeyi ne zaman öğreneceksin?"

"Kimseden sadaka almayacağım. Ailemden bile." Bu yoldan daha önce de geçmiştik ve bu konuda ne düşündüğümü biliyordu. Bunu tekrar tartışmanın bir anlamı yoktu. Söylediği hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecekti ve Kate konuyu kapatacak kadar akıllıydı.

"Buraya geldiğinde onunla uğraşmak zorunda bile kalmayacaksın. Altı haftalık ücreti ödendi. Ve e-postasında söylediğine göre, huzur ve sessizlik arıyor. Orada olduğunu bile anlamayacaksınız."

"Bu arada ben de lanet olası bir şoför gibi davranmak zorundayım," diye homurdandım. Bu plandaki bir başka kusur da, alacağım kadının -Vivienne Shaw- benim cep numarama sahip olması ama onunkinin bende olmamasıydı. İnternet sitelerine güvenmiyordum. Herhangi biri bir kredi kartı ve gerçek olabilecek ya da olmayan bazı bilgilerle çiftliğimde kalmak için rezervasyon yaptırabilirdi.

"Biliyorsun onu ben alırdım-"

"Havaalanından bir yabancıyı almana izin vermeyeceğime adım gibi emindim." Alnımdaki teri kolumun tersiyle sildim ve birkaç derin nefes aldım. Temiz havaya ihtiyacım vardı, egzoz dumanına değil. Ve kendimi kaybetmeden önce trafiğin hareket etmeye başlamasına ihtiyacım vardı. Gidecek hiçbir yerim olmadığı için sıkışmışım.

"İşte böyle. Seni sevmemin birçok nedeninden biri de bu. Bir mil uzunluğunda koruyucu bir çizginiz var. Şimdi kibar ol. O s e n i n misafirin ve çok ihtiyacın olan bir sürü para ödedi. Havaalanına gittiğinde, o sana mesaj atana kadar kamyonetinde bekle ve her şey yoluna girsin. Hoşça kal Brody," diye şarkı söyledi Kate.

Telefonumu konsola attıktan sonra koltuğumda arkama yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve trafiğin yeniden hareketlenmesini bekledim.

Kiraya verebilmem için konukevini yenilemek Kate'in fikriydi. Bana yardım etmeye çalışıyordu ve ben de küçük bir korkak gibi sızlanıp durmak yerine minnettarlığımı göstermeliydim. Özür dilerdim. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulurdum. Faturalar içinde boğulmam onun suçu değildi. Onun suçu değildi.

Atları kurtarmaya devam etmem ya da mustanglerim için otuz dönüm daha satın almam onun suçuydu. Ne kadar çok arazi alırsam, o kadar az komşuyla uğraşmak zorunda kalacaktım. O otuz dönümün sahibi olan adam her zaman başımın belası olmuştu.

Onun yüzünden, kurtardığım atlardan biri dikenli tellere dolanmıştı. Bana nezaketsiz diyebilirsiniz ama mülküne haciz geldiğinde en iyi burbonumu içtim ve talihsizliğine kadeh kaldırdım.

Sonunda trafik hareket etmeye başladı ve ben de rahat bir nefes aldım.

Kaza mahallinin yanından geçerken -bir çamurluk kazası- cep telefonum tanımadığım bir numarayla çaldı. En hoş sesimle merhaba demeden önce kendime *büyüleyici Brody*'yi hatırlattım.

"Beni bir arabanın alacağı söylendi," dedi söze girmeden. "Bagaj teslim yerindeyim. Şoförüm siz misiniz?" Sesi günde iki paket sigara içiyormuş gibi geliyordu.

Sen benim şoförüm müsün? Bu ne lan?

"Evet, hanımefendi. Yola çıkıyorum."

"Henüz havaalanına varmadığınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu kuşkuyla.

"Yaklaşık on beş dakikadır dışarıdayım. Trafiğe yakalandım-" "*On beş dakika* mı? Yani beklemek zorunda mıyım? Lanet olsun.

Şu anda ihtiyacım olan son şey bu."

Çenemi sıktım. Onun ses tonuydu. Beni sinirlendiren, kendini beğenmişlik havasıydı. "Zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim yok mu sanıyorsun? Seksen yapıyorum. Ama böyle devam edersen, yavaşlayacağım." Brody'yi etkilemek buraya kadarmış. Kate bana çok fazla güvenirdi. Hep güvendi.

Yüksek sesle iç çekti. "İyi. Sanırım elimden gelenin en iyisini yapmam gerekecek. Ama buraya gelir gelmez beni ara."

İşte yine gitti, taleplerde bulunuyor. Vivienne Shaw'ın başıma bela olacağını zaten biliyordum. Her küçük şeyden şikayet eden bir tip olduğuna bahse girmeye hazırdım. Yatak çok yumuşak. Çok fazla doğa var. Alerjilerim azdı.

Arabası olmadan nasıl dolaşacaktı? Onun sorunu, benim değil. Onu alıp misafirhaneye bıraktıktan sonra tek başınaydı.

"Yapacağım." Telefonu kapattım ve kendi tatlı zamanımı ayırarak gazı kestim. Bu kadın için hız cezası riskine girmeye gerek yoktu. Bekleyebilirdi.

Otuz dakika sonra Austin havaalanının gelen yolcu bölümünün önünde durdum ve kaldırıma park ettim. Sonra yeni en iyi arkadaşım Vivienne'i aradım.

"Ben buradayım."

"Tanrı'ya şükür. Çıkmak üzereyim. Seni nasıl bulacağım?" "Sütunun yanına park etmiş siyah limuzini ara.

D işaretli."

"Limuzin mi? Limuzinde misin?" Nefesimin altında kıkırdadım. "Şu anda dışarıdayım ve göremiyorum... oyun oynamayı bırakır mısın?" diye homurdandı. "Neredesin sen?"

"Siyah bir pikabın içindeyim." Kamyonetimden çıktım ve beni görebileceği şekilde kaputu yuvarladım. Kamyonete ne kadar çabuk binerse, bu işi o kadar çabuk bitirecektim. Cam kapılardan çıkan yolcuları ve ön tarafta dolaşanları taradım ama telefondaki isme ya da sese benzeyen birini göremedim.

"Beni şimdi görebiliyor musun?" diye sordum.

"Kirli sarı saçlar, kot pantolon ve tişört?" "O benim."

Telefonu kapattı ve altın renkli New Orleans Saints logolu siyah bir şapka takmış bir kızın başını eğerek bana doğru yürümesini izledim. *Bu* Vivienne Shaw mıydı? Büyük boy siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve yırtık siyah bir kot pantolon giymişti,

Arkasında tekerlekli bir çanta, sırtında da bir gitar çantası vardı.

Siyah deri asker botları önümde durdu. Gitarı sırtından indirmeden önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve sert kılıfı ayaklarımın dibine bıraktı. "Artık buradan çıkabilir miyiz?"

"Acelen mi var?"

Öfkeli bir nefes verdi. "Buradan çıkmam gerek. Artık gidebilir miyiz?"

"Duruma göre değişir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Senin adın ne?"

Çenesini kaldırdı ve gri gözleri benimkilerle buluştu. Fırtınalı griler. Fırtınadan hemen önceki gökyüzü gibi. Hiç yıldırım çarpmış gibi hissettiniz mi? Vücuduma beyaz bir sıcaklık yayıldı ve gözle görülür bir şekilde ürperdim.

Ne oluyor lan?

Daha önce hiçbir kıza karşı bu tür bir fiziksel tepki vermemiştim. Pek çok kadından etkilenmişim, kendi payıma düşeni yapmışım. Ama daha önce hiç birinin gözlerine baktığımda beni mahvedecek güce sahip birine bakıyormuşum gibi hissetmemiştim.

Bu sadece fiziksel bir çekim de değildi. Bu tamamen farklı bir şeydi. Bir deja vu anı gibi. Sanki daha önce burada bulunmuşuz gibi. Bir rüyada ya da başka bir yaşamda.

Hayatım boyunca neredeydin? Havaalanının dışındaki kaldırımında durup solan ışıktaki birbirimize bakarken dilimin ucundaki soru buydu.

Gözlerim alnına kadar indirdiği kasketinin kısmen gizlediği yüzünde gezindi. Sol burun deliğini delen ince halkadan gümüş bir parıltı yakaladım. Dudakları dolgun, doğal pembe, fırtınalı gözleri kalın siyah kirpiklerle çevrili, elmacık kemikleri yüksek ve sivriydi. Başka yolu yoktu, çok güzeldi. Ama onda bir tuhaflık vardı.

Bir adım geri attım ve elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Bakışlarımı kaçırarak bunaltıcı havayı derin bir nefesle içime çektim.

Bu iyi olamaz.

"Vivienne Shaw," dedi, nihayet sorduğumu unuttuğum bir soruya cevap veriyordu, telefondaki o gırtlaktan gelen sesiyle. Seksi. Çakıllı. İçimin derinliklerine ulaştı ve kemiklerimi sızlattı. Bu kızın ağzından duymayı bekleyeceğiniz bir şey değildi. Boyu 1.80 ya da 1.80'di ve bol kazağının altında ufak tefek ve zayıf olduğundan şüpheleniyordum. Gençti, tahmin etmem gerekirse yirmili yaşların başındaydı ama gözleri daha yaşlı görünüyordu. Sanki dünyayı görmüşlerdi ve dünya ona her zaman iyi davranmamıştı.

"Hey, bekle!" diye bağırdı bir adam. "Bana bir gülümseme verebilir misin?" Adamın fotoğraf makinesinin flaşı patlayınca omzunun üzerinden baktı.

Ne oluyor be?

"Gitmemiz gerek." Kolumu itti ve bu beni harekete geçirdi.

Kamyonetimin yolcu kapısını açtım ve sanki gerçekten bir şoförmüşüm gibi onu hızla içeri soktum. Ya da bir centilmen. Daha önce kimse beni bununla suçlamamıştı.

Kız güvenle içeri girdiğinde çantasını ve gitar kılıfını arkaya yerleştirdim ve kapıyı çarparak şu anda tam karşımda duran adama döndüm. Vücudumla kızı görmesini engelledim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak duruşumu genişlettim. Orosu çocuğu önce beni geçmek zorunda kalacaktı. O konuda iyi şanslar.

"Bir adım daha yaklaşırsan kameranı kaldırımda parçalar, sonra da elini kırarım."

Dickwad masummuş gibi ellerini kaldırdı ama yüzündeki sırıtma aksini gösteriyordu. Ona ters ters baktım. Sırf o aptal sırıtış yüzünden kamerasını parçalamayı bile düşündüm. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, geri çekilirsin. Doğru. Bu. Siktir. Şimdi."

"Nesin sen, koruması mı? Yeni erkek arkadaşı mı? Adın ne senin?"

"Dediğimi yapmazsan en kötü kâbusun olmak üzereyim." Ona dokunmak için parmağımı bile kaldırmamıştım. Bu gece bir saldırı suçlaması beklemiyordum. Ama kendine güveni sarsılana kadar ona dik dik baktım. Buradan Pazar gününe kadar onun kışını tekmeleyebilirdim ve dar kot pantolonlu küçük çakal d a bunu çok iyi biliyordu.

"Tanrım, dostum. Sakin ol. Sadece bir fotoğraf istiyorum." "Hiçbir bok alamayacaksın."

"Kamyona bin," diye tısladı, açık pencereden tişörtümün eteğini çekiştirerek. "Hadi gidelim."

Adam hâlâ oradaydı, ben de kımıldamadım. Dişlerimi gösterdim ve adam kaçana kadar vahşi bir hayvan gibi hırladım. Onun yanından ayrılmadan önce gitmesini bekledim ve kamyonete tırmandım, sonra gaza bastım ve kaldırımdan uzaklaştım.

"Bu adamı tanıyor muydun?" Batıya doğru giden 290. yola girdiğimizde sordum.

"Hayır."

"Neden fotoğrafını çekmeye çalışıyordu?" Ona yan gözle baktım. "Seni rahatsız mı ediyordu?"

Başını iki yana salladı. "Sorun değil. Büyütülecek bir şey değil. Ama kamerasını kırmış olsaydın, bu büyük bir meseleye dönüşebilirdi."

"Fotoğrafınızı çekmesini istediniz mi?"

"Hayır."

"İşte böyle. Başka ne yapmam gerekiyordu?" "Kamyona binip bizi buradan çıkarman gerekiyordu. Orada."

"Not edildi. Bir dahaki sefere tanımadığı bir kızın, fotoğrafının çekilmesini istemediği belli olan bir kızın fotoğrafını çeken bir sapık gördüğümde, çekip gideceğim ve onu bununla kendi başına başa çıkmaya bırakacağım."

"Yine de bunu yapmazsın, değil mi?"

"Eğer senden başka biriye, kesinlikle hayır. Ama senin için bir istisna yapacağım."

Güldü. "Bildiğim iyi oldu. Bak, sana zor anlar yaşattığım için özür dilerim. Genelde böyle bir diva değilimdir." İç çekti. "I

yorgun ve sinirliydi."

Özrü içten geliyordu. "Geç kaldığım için özür dilerim. Bir kaza oldu."

"Kimse yaralandı mı?" Sesi sanki gerçekten umurundaymış gibi çıkıyordu. "Hayır."

Nefes verdi. "Bu çok iyi. Adını hiç duymamıştım."

"Brody."

"Brody? *Sen Brody misin?*"

"Farklı birini mi bekliyordun?"

"Ben... ne bekleyeceğimi bilmiyordum." Boğazını temizledi. "Beni aldığınız için teşekkürler."

"Sorun değil." Neredeyse kendime gülüyordum. Ne aptalım. *Sorun değil*. Fikrimin değişmesi ne tuhaf. Ama içimde bu kızın sorun çıkaracağına dair kötü bir his vardı ve daha fazla sorun ihtiyacım olan son şeydi. "Cypress Springs'te altı hafta boyunca ne yapmayı planlıyorsun?"

"Uyuşturucu satıcılarının ve kaçakların saklanmak için iyi bir yer olduğunu duydum," diye kestirip attı.

Ukala. Onu Teksas'a neyin getirdiğini bana söylemeye hiç niyeti olmayan bir ukala. Aksanı Güneyliydi ama Teksaslı değildi. Şapkasına bakarak Louisiana'lı olduğunu söyleyebilirim. "Uyuşturucuyu çantaya mı sakladın?"

"Hayır. Yarı otomatik silahımı oraya saklamıştım. Bir kız kendini korumalı." Bana bir parmak tabancası fırlattı ve dumanını üfledi. Sevimli. Ona sevimli diyemezsin. Daha çok ölümcül.

"Güney'in ne kadar sıcak olduğunu unutmuşum." Mayıs ayının başıydı, henüz yaz bile gelmemişti ama sıcak hava dalgası yaşıyorduk. Klimaya baktı ama açmamı istemedi. Arabayı hep camlar kapalı kullanırdım. Yaz. Kış. Bahar. Fark etmezdi. Kapalı bir yerde tıkılıp kalmaktan nefret ederdim. Benden camları açmamı istemedi, belki de teklif etmeliydim ama yapmadım. Kate

on yaşımdan beri bana iyi davranışlar aşılamaya çalışmıştı ama hiçbir zaman tam olarak yerleşmemişti.

Kapüşonunun fermuarını açıp kollarını kollarından kurtarıırken ona yan gözle baktım. Sol pazusunun etrafını saran bir dövme siyah atletinin askısının altında kayboluyordu. Siyah saçları, bir omzunun üzerinden sarkan ve göğüslerinin üstüne kadar uzanan kalın bir sarmal şeklinde örülmüştü. Yuvarlak, dolgun göğüsler. Bir avuçtan fazlası. Küçük bedeninde beklediğinizden daha büyüktü.

"Gözlerini yoldan ayırma, Kovboy."

Gözlerimi yola çevirdim. "Benim bir kovboy olduğumu nereden çıkardın?"

"Kamyonetin deri ve at gibi kokuyor, tahminimce çiftlikte yaşıyorsun ve kovboy havan var."

"Kovboy havası, ha?"

"Bir kovboy gibi görünüyor, davranıyor ve konuşuyorsun. Belayı gördüğümde anlarım."

"Komik. Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum." "Sorun çıkarmaya niyetim yok."

"İnsanlar asla öyle değildir. Ama bazen o sizi bulur." "Bu konuda bir şeyler biliyor gibisin. Biliyor musun? çok fazla bela mı çekiyor?"

"Adil payımdan daha fazlası. Sen benim yolcu koltuğumdasın, değil mi?"

Güldü. "Kate beni alması için bir araba göndermekten mutluluk duyacağını söyledi. Hatta bu konuda ısrar etti."

Kate'e benziyordu, bu yüzden beni şaşırtmadı. Kate web sitesindeki irtibat kişisiydi. O kendi adını ve fotoğrafını kullanmakta bir sakınca görmezken ben bu fikre karşı çıkmıştım. Mahremiyetimi sever ve onu şiddetle korurdum.

"Çiftlikte mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Evet, orada çalışıyorum." Gerçek buydu. Kıçımı yırtarak çalıştım. "Peki ya sen? Ne iş yapıyorsun? Uyuşturucu satıcısı mı? Suikastçı mı?"

"Bunlar benim ek işlerim. Müzik bağımlılığımı finanse ediyorlar." "Bağımlılıklara gelince, bu iyi bir tane."

"Sanırım öyle," dedi düşünceli bir şekilde, sesi hüzünle karıştı. "Müzik benim hayatım. Benim kurtuluşum. İyi günde kötü günde hep yanımda olan tek şey."

Onun kötü zamanlarını ve kurtuluş için nelere ihtiyaç duyduğunu duymak istiyordum. Bu, bir insanın gerçekten nasıl biri olduğunu gösterirdi. Hayatın kolay ve sorunsuz olduğu iyi zamanlarda herkes idare edebilirdi. Ama insan olmanın beraberinde getirdiği tüm o kötü şeyler? İşte gücünüzü orada bulursunuz. Seni sen yapan buydu. Ama o tamamen yabancıydı ve çok derine inmek gibi bir alışkanlığım yoktu. Fazla kişiselleşirsen, insanlar senden karşılık beklerdi.

"Ne zamandır gitar çalıyorsun?" Neden bilmiyorum ama onu konuşturmaya devam etmek istedim. Ağzından çıkan gerçek kelimelerden çok sesinin tınısı için.

"İlk bebeğimi kucağıma alacak yaşa geldiğimden beri. Sanırım beş ya da altı yaşlarındaydım." Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Parmaklarım acıyıp kanayana kadar oynardım. O kadar çok nasır oluştu ki artık oynamak canımı acıtmıyordu." Dövmeli parmakları başparmağının etrafındaki kalın gümüş yüzüğü döndürürken ellerine baktım.

"Hayatında böyle bir şey var mı Brody? Senin kurtuluşun olan bir şey var mı?"

"Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşündüren nedir?"

"Hepimizin kurtarılmaya ihtiyacı var. Ama bazılarımızın diğerlerinden daha fazla. Senin derdin ne? Senin kurtuluşun ne?"

Tuhaf bir kızıdan tuhaf sorular. "Atlarla çalışıyorum sanırım."

"Buna sahip olmana sevindim. Herkesin bir şeye ihtiyacı vardır."

Ondan sonra sessizleşti. Ona baktığımda gözleri kapalıydı.

Sessizliğe gömüldük ve arabayı oğlum arabadayken yaptığım gibi sürdüm. Yavaş ve sakın gidiyor, gözlerimi yoldan ayırmıyor, onun güvenliğine yönelik tehditlere karşı aşırı tetikte oluyordum. Sanki değerli bir yük taşıyor gibiydim ve ona bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi

tercih ederdim. Ne olduğunu söyleyemedim.

onun benim korumama ihtiyacı varmış gibi hissettirdi, ama ben öyle olduğunu düşündüm.

Ne kadar aptalca davrandığımı ancak evden iki mil uzaklaştığımda fark ettim. İçimden güldüm. Bunu nasıl daha önce anlayamamıştım? Şüphelerimi doğrulamak için ona tekrar baktım. Yanağını deri koltuğa bastırmış, vücudunu altına sokmuş, gözlerini kapatmış, şapkasını çıkarmıştı.

Shiloh Leroux'nun kamyonetime binip at çiftliğimdeki misafirhanede kalma ihtimali neydi? Milyonda bir. Yine de buradaydı, yolcu koltuğunda kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu.

Onun hakkında haklıymışım. O büyük bir belaydı. T. Onu hiç aramadım ama o beni her zaman bulmayı başardı.

Bu ikinci karşılaşmamızdı ama ilkini hatırladığından şüpheliyim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Brody

FARLAR YOLU AYDINLATIRKEN, bir ağaç korusu içinde yer alan ahşap çerçeveli kulübeye giden toprak yolu takip ederken lastiklerim çakılların üzerinde çıtırdıyordu.

Park edip motoru durdurdum ve sessizliğe gömüldük. Birisi verandanın ışığını açık bırakmıştı. Muhtemelen Kate'ti. Hak etseler de etmeseler de herkese sıcak bir karşılama yapmak konusunda her zaman çok başarılıydı.

Shiloh hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Bir şey onu uyandırmamı engelledi. Bunun yerine koltuğuma geri oturdum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve uyanmasını bekledim. Sanki dünya kadar zamanım varmış ve bu bir rahatsızlık değilmiş gibi.

Shiloh'u daha önce bir kez görmüştüm. Yaklaşık dokuz yıl önce. Rodeo turundayken ve Austin Armacost'un çiftliğinde bir Airstream'de yaşarken. Ünlü olmadan yıllar önce. O ve grubu Lafayette, Louisiana'da bir barda derme çatma bir sahnede çalışıyorlardı. Genelde Louisiana'dan, özellikle de Lafayette'ten uzak durmaya çalışırdım. Orayla ilgili çok fazla kötü anım vardı. Ama bu sefer Lafayette'e gitmeyi kabul etmişim ve o gelmeden önce sarhoş olma yolundaydım.

Shiloh o zamanlar on beş ya da on altı yaşından büyük olamazdı. Gitarını kucaklayarak mikrofonun başına geçtiğinde kimse fazla bir şey beklemiyordu. Kalabalık gürültülüydü, hoparlörlerden bangır bangır yükselen müzik eşliğinde konuşuyor ve gülüyorlardı.

Ama müzik kesilip de çalmaya ve şarkı söylemeye başladığında, ne yapıyorsam bırakıp onu dinledim. The Goo Goo Dolls'un "Iris" şarkısının cover versiyonunu söyledi ve bana şarkıyı daha önce hiç duymamışım gibi hissettirdi.

O gece birlikte olduğum kızı hatırlamıyorum, grubundaki erkeklere zar zor baktım ama Shiloh Leroux'yu ve onu müzik endüstrisinin en ateşli yıldızlarından biri haline getirecek olan sesini hatırlıyorum. O gece çalarken ve şarkı söylerken yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Sanki yerde talaş, havada ter ve bayat bira kokusu olan o bataktaneden çok uzakta başka bir dünyadaydı.

Onu Cypress Springs'e neyin getirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de sadece huzur ve sessizliğin peşindeydi, ama daha fazlası olduğunu hissediyordum.

Bir saattir sessizce oturuyordum, düşüncelerim Shiloh'la tanıştığım geceden çiftlikte yapılması gereken işlerin bitmek bilmeyen listesine kadar uzanıyordu ki onun kıpırdadığını duydum. Doğrulup kendine gelmeye çalışırken ona bakmak için başımı çevirdim. Verandanın ışığının parıltısı dışında gece zifiri karanlıktı.

"Hey," dedi, şapkasını tekrar başına indirirken sesi uyku sersemiydi. "Beni uyandırmalıydın."

"Artık uyanıksın."

Çantasını ve gitar kutusunu arkadan aldım. Beni verandaya kadar takip etti ve ben tuş takımına kodu girerken bekledi, sonra da kapıyı iterek açtı.

İçeri girdiğimde ışıkları yaktım ve kulübenin boş olduğunu görünce neredeyse şaşıracaktım. Walt gitmiş olsa da, deri koltuktan bana bakan ve dünyada geçirdiği seksen küsur yıl boyunca edindiği bilgelik dolu sözleri paylaşan huysuz yüzünü görmeyi bekliyordum. Ama burada değildi ve burası o öldükten sonra yenilenmişti, böylece artık Camel sigaraları ve çay olarak demlediği şifalı bitkiler ve otlar gibi kokmuyordu.

Kate mutfak tezgâhının üzerine şeftalili turta bırakmıştı ve Lila'nın ikramı olarak kavanozlarda kır çiçekleri pencere kenarında duruyordu. Kate'in web sitesinde yazdığına göre, yazlık büyüleyici ve rustik bir evdi.

Kaynaklarla beslenen gölün ve yemyeşil tepelerin muhteşem manzarası. Buraya evden uzakta bir ev demişti.

Shiloh Leroux'nun evin görünüşünü ya da manzarasını umursadığını sanmıyordum, bu yüzden konuşmayı bir kenara bıraktım ve çantalarını ahşap merdivenlerden iki yatak odasından daha büyük olanına taşıdım. Yeterince güzel bir odaydı - rustik ahşap duvarları olan aydınlık ve havadar, bir yatak, şifonyer ve komodinlerle döşenmiş, yatağın üzerinde kırkyama bir yorgan vardı - ama muhtemelen alıştığı şatafat ve ihtişam değildi. Bavulunu yatağın altındaki uzun tabureye bıraktım ve arkamı döndüğümde onu tam karşımda buldum.

"Bıraktığın için teşekkürler, Brody."

"Evet, tabii." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, ne zaman onun yanında olsam hissettiğim o tuhaf duygudan kurtulmaya çalıştım. Yatak odasından çıkıp merdivenlerden ana kata indim, o da peşimden geliyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var." Adımı söylediğinde kapıdan çıkmak üzereydim. Omzumun üzerinden baktım, kaşlarım soru sorar gibi kalkıktı.

"Bir arabaya ihtiyacım olacak. Nakit ödeyebilirim. Süslü bir şey olmasın. Sadece buradayken beni şehirde gezdirecek bir şey. Bir pikap iyi olur," diye ekledi. "Satmak isteyebilecek birini tanıyor musunuz?"

Bir arsaya girip istediği arabaya binip gidebilirdi. Bu da şüphelerimi doğruladı. Göze batmamak ve radara yakalanmamak istiyordu. Onu suçlayamazdım. Aklı başında kim paparazziler ve çılgın hayranları tarafından takip edilmek ister ki? "Ne yapabileceğime bakacağım."

Teşekkür etmek için çenesini eğdi ve kapıyı arkamdan kapattım, sırrı şimdilik güvendedi.

Beş dakika sonra evimin ön kapısından içeri girdim ve Ridge'in adını söyledim. Cevap vermedi. Oturma odasında televizyon bangır bangır çalışıyordu ve kapının girişinde durdum. Bir küfür mırıldanarak elimi yüzüme sürdüm ve önümdeki manzarayı görmemeyi diledim. Ridge'in

Bakışları televizyona odaklanmıştı, elinde kumanda, sanki bir hatunun ağzında siki yokmuş gibi kanalları değiştiriyordu.

Yüce İsa.

"Ridge. Aletini pantolonuna geri koy. Ve gidebilirsin." Onu bir patırtıyla bırakıp ayağa fırlayan sarışını işaret ettim, o da kot pantolonunun içine girip fermuarını çekerken ayaklarını sehpaye dayadı. Şimdiye kadar Ridge'in gerçekten önemseddiği bir şey bulamamıştım ve ona gözlerini dikip onu savunmasını bekleyen bu kızın da umurunda olmadığı kesindi. Kanallar arasında gezinmeye devam ediyor, kıza bir bakış bile atmıyordu.

On yedi yaşında bu kadar aşağılık biri miydim? Birkaç hafta önce otuz üç yaşına girmiştim ve kime sorduğunuza bağlı olarak *hâlâ* bir pisliktim. İşte böyle.

"Seni eve bırakacak biri var mı?" Ridge tembel kışını koltuktan kaldırmak için hiçbir hareket yapmayınca kıza sordum.

"Evet, iyiyim," diye mırıldandı, kitaplarını toplayıp sırt çantasına yerleştirirken gözlerini yere indirdi, bana bakamadı. "Yani... Ben sadece... Ben artık gideyim. Okulda görüşürüz sanırım," dedi Ridge'e, gülümsemesi umut doluydu.

Onu biraz sarsmak, Ridge gibi adamlarla zamanını ve gülümsemesini boşa harcamamasını söylemek istedim. Dışarıda kötü çocuklara aşık olan kızların olması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Onlara ne kadar kötü davranırsanız, kendilerini o kadar iyi hissediyorlardı. Bunu biliyordum çünkü bir zamanlar ben de Ridge gibi olmuştum.

Ona göz kırptı. "Görüşürüz, bebeğim."

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Onu kapıya kadar geçir, Ridge," dedim.

Ayakları yere değdi ve yavaşça ayağa kalktı, esnedi ve gerindi, kızla ön kapıya kadar yürümeden önce tatlı bir zaman geçirdi. Sesleri alçaktı ve

Ama dönmesini bekledim, bu da en az beş dakika daha sürdü.

"Sabah görüşürüz, kardeşim." Kapıya doğru kasıla kasıla yürüdü, çıkışını yapmaya hazırdı.

"Dur bakalım."

Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle döndü ve bir elini saçlarında gezdirdi. Benimkinden birkaç ton daha koyuydu ve tişörtünün yakasına kadar uzanıyordu. Benzer boy ve yapıdaydık ve kuzenim Jesse'ye göre Ridge erkek bir striptizciye benziyordu. İsteddiği her şeyi elde etmek için görünüşüne güvenirdi. Bu da kadın öğretmenleri de dahil olmak üzere on mil yarıçapındaki her kadını baştan çıkarmaya niyetli olduğu anlamına geliyordu. Son dört ay içinde, neredeyse lisede geçirdiğim dört yıldaki kadar müdürün ve rehberlik danışmanının odasına çağırılmıştım.

"İngilizce kompozisyonunu bitirdin mi?"

Sırıttı. "Elbette." Sehpadan bir not defteri aldı. "Bunun bana A getireceğinden eminim."

"Görelim bakalım."

"Yeniden kopyalamam lazım. Hâlâ dağınık."

Patlamak üzere olan kahkahamı bastırdım. Bu hiç komik değildi. En kötü kâbusuma bakıyordum. Brody McCallister 2.0.

Çenemi deftere doğru salladım. "Bırak da okuyayım." "Hayır. Bunu yapmak istemezsin. Bu çok sıkıcı."

Defteri elinden aldım ve *Fareler ve İnsanlar* hakkında bir makaleye gelene kadar gevşek yapraklı sayfaları karıştırdım. El yazısı düzgündü, el yazısı dalgalı ve kesinlikle kadınsıydı. Onun tavuk tırmığı gibi değildi. Şaşırdım.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Kızın senin için ve ona teşekkür etmek için sana oral seks yapmasına izin mi verdin?"

Kıs kıs güldü. Kendisiyle gurur duyuyordu ve bunu saklayamayacak kadar aptaldı. "İyi anlaşma, değil mi?"

Defterin sayfalarını yırttım, buruşturup bir top haline getirdim ve defteri göğsüne vurmadan önce cebime tıktırdım. "Otur ve kendi lanet olası makalenini yaz."

"Siktir et. Ben gidiyorum." Ön kapıya doğru yöneldi. Ridge her zaman kaçmanın eşiğindeydi ama gidecek bir yeri olmadığı için asla uzağa gidemezdi. Okulda başarısız olabilirdi ama çocuk aptal değildi. Sokak zekâsına sahipti. Benimle kalmanın yiyecek, giyecek ve barınak anlamına geldiğini bilen bir hayatta kalan. Benim çatım altında olduğu sürece, korumak ve uğruna savaşmak için benimdi. Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliydim.

Tiştörtünün yakasından tutup onu geri çektim, sonra da kanepeye ittim. "Bu kompozisyon bitene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Gözleri kısıldı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona dik dik baktım. Gözlerini devirdi, sadece on yedi yaşında olduğunu hatırlattı. Hâlâ bir çocuktur. Rehberliğe, sevgiye ve ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin ya da beni ne kadar zorlarsa zorlasın onu bırakmayacağıma dair güvenceye ihtiyacı olan berbat bir çocuk. Kate'in bana söylediği buydu ve o gezegendeki en iyi anneydi, bu yüzden onun tavsiyesini dikkate aldım.

"Ne yapacaksın?" Sırıttı. "Aptal bir makale yazmazsam beni kovacak mısın?"

"Hayır. Kolay yolu seçmeyeceğim. Yazılana kadar bu odadan çıkmayacağız."

İnledi. "Hadi ama dostum." Başını kanepenin arkasına çarptı ve gözlerini tavana dikti. "Bu işte iyi değilim."

Bu ikimiz için de geçerli. "Kitabı okudun mu?"

Bir omzunu silkti. "İlk sayfayı geçemedim. Tam bir uyuklama festivali."

Kitabı elime aldım ve sayfa sayısını kontrol ettim. Yüz sayfadan biraz fazlaydı. *Savaş ve Barış* değil, şükürler olsun.

"O zaman bir fincan kahve yapsam iyi olacak. Uzun bir gece olacak." Kitabı kucağına fırlattım. "Okumaya başla. Sesli oku ki ben de dinleyebileyim."

"Neden bu konuda bu kadar katı davranıyorsun? Bu sadece aptal bir İngilizce kompozisyonu. Zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim var."

"Ben de öyle. Ama bunu biz

yapıyoruz." "*Biz* mi?"

"Başlat okuma," I emredildi olarakI strode
içine ve

kahve yapmak için mutfığa gittim. Sanki Salı gecesi yapmak istediğim şey buydu. Çok iyi bir öğrenci olmadığım kesindi. Ama bu çocuk beni öldürse bile liseyi bitirirdi.

Ridge'le ilk tanışmam yılbaşı günüydü. Polisler arayıp buradan yaklaşık on dört mil uzakta yol kenarında bulunduğunu ve beni isimle sorduğunu söylemeden önce küçük kardeşimin varlığından bile haberim yoktu. Bana ulaşmak için otobüse binmiş ve dört eyalet sınırını otostopla geçmişti. Geldiğinde dövülmüş ve kanlar içindeydi. Uzun yol kamyoncusu, Ridge'in eşkaline uyan birinin bir sonraki ilçedeki kamyon durağında başka bir kamyoncunun cüzdanını çaldığını telsizden öğrendikten sonra onu yolun kenarına atmıştı. Daha kötü şeyler yaptığından emindim.

Ridge, yıllarca temiz kaldıktan sonra tekrar uyuşturucuya başlayan bir keş tarafından büyütülmüştü. Sonunda uyuşturucu onu öldürmüştü. Ridge, annemi evlerinde ölü bulduğunda yetkilileri aramak yerine bavullarını toplayıp oradan kaçmıştı. Annemiz ölmeden altı ay önce beni öğrendiğini söyledi. Cypress Springs, Texas'ta yaşayan Brody adında başka bir oğlu olduğunu ağzından kaçırmıştı. Onu terk ettiğimi, ona sırtımı döndüğümü ve velayetimi kaybetmesine neden olacak yalanlar söylediğimi iddia etmişti.

Yalan söylememiştim. Gerçeğin tamamını da söylemedim. Söyleseydim, beni yıllar önce kaybederdi.

Benim gibi Ridge'e de kötü bir el dağıtılmıştı ama benim aksime, on yaşındayken ailesi tarafından kabul edilecek kadar şanslı değildi. Kate ve Patrick onu yanlarına almayı teklif etmişlerdi ama bana göre o buraya beni aramaya gelmişti. O benim sorumluluğumdaydı, onların değil ve annemin yaptığı gibi onu yüzüstü bırakmaya hiç niyetim yoktu. Geçmişini geride bırakmasına ve kendine iyi bir hayat kurmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapacaktım.

Daha çok yaşamak, daha az oturmak. Bu benim sloganımdı ve bana iyi hizmet etmişti. Tanrı biliyor ya, çok fazla yaşamıştım.

Ayaklarımı sehpayaya dayadım, elimde bir fincan kahve, telefonumu çıkardım ve Ridge isteksizce *Fareler ve İnsanlar*'ı okurken dostum Austin'e mesaj attım.

Saman gezintilerinde kullandığın o eski pikap hâlâ duruyor mu?

Mesaj gönderildi, telefonumu cebime koydum ve hikâyeyi dinledim. Muhtemelen lisedeyken okuma ödevi olarak verilmişti ama Allah bilir ben de okumamıştım. Meğer iyi bir şey kaçırmışım.

Ridge kitabın sonuna geldiğinde, "Kahretsin, bu çok sertti," dedi ve kitabı sehpanın üzerine fırlattı. "Büyük hayaller kurmanın sıkıntısı da bu işte."

Ona yan gözle baktım. "Büyük hayallerin olmalı, Ridge. Bu sana umut verir. Uğruna savaşmaya değer bir şey verir."

Homurdandı. "Bu çok sevimsizdi."

"Evet. Sanırım öyleydi." Nefesimin altında kıkırdadım. Kendimi hiç şu anki kadar yaşlı hissetmemiştim, ebeveyn ve ağabey arasındaki çizgide durmaya çalışıyordum. Altı yaşında bir çocukla bu daha kolaydı. Noah hâlâ suyun üzerinde yürüdüğüme inanırken Ridge tüm saçmalıklarımı görüyor ve beni uyarıyordu. Aralarındaki tek fark yaş farkı değildi. İçinde bulundukları koşullardı. Noah'ın hayatı hep iyi olmuştu. Doğduğu andan itibaren, hiçbir zaman

sevildi ya da bakıldı. Hayatındaki yetişkinlerin her zaman onun yanında olacağından hiç şüphe duymamış ya da bunu sorgulamamıştı. Noah'ın ilk içgüdüğü insanlara güvenmekti ve onların her zaman kendisi için doğru olanı yapacağına inanırdı. Altı yaşındayken bile bu kadar masum ya da güven dolu olduğumu sanmıyorum.

Ridge daha çok benim gibiydi. İnsanların niyetlerinin iyi olduğuna ve ihtiyaç duyduğunuzda arkanızı kollayacaklarına inanmak için daha fazla ikna edilmeniz gerekiyordu. Uzun zamandır kendi başının çaresine baktığına, ihtiyacı olduğunda annemizin yanında olacağına asla güvenmediğine şüphe yoktu. Çünkü annemiz hiç öyle olmadı.

Annemin öldüğünü öğrenmenin bana bir şeyler hissettireceğini düşünürdünüz. Ama hiçbir şey hissetmemiştim. O benim için uzun zamandır ölüydü. Ama Ridge farklı bir hikayeydi. Hayatının on yedi yılını onunla geçirmişti.

Şimdi önündeki boş kâğıda bakıyordu, omuzları çökmüştü. "Ne yazmam gerekiyor?"

"Kendi gerçeğinizi yazın."

Bana deliymişim gibi baktı ama birkaç saniye sonra yazmaya başladı.

A ya da D alması umurumda değildi. Önemli olan kolay yolu seçmemesi ve işini başkasına yaptırmamasıydı. Çünkü tahmin edin ne oldu? Hayat böyle işlemiyor. Yükünüzü sizden başka kimse taşıyamaz. Ve bazen bu yük ağırlaşır.

O makalesini yazarken ben de Google'da Shiloh Leroux'yu aradım ve kendi kendime benim mülkümde kaldığı için mahremiyetine girdiğimi söyleyerek haklı çıktım. Saçmalık.

Louisiana'lı kızın Acadian Storm adlı indie rock grubuyla şöhret basamaklarını hızla tırmanışını okudum. Tipik bir rock'n roll hikayesiydi; seks, uyuşturucu, rehabilitasyonda geçirilen zamanlar, mahkeme dışında sonuçlanan davalar. Bir yıl önce Shiloh solo kariyerine devam etmek için Acadian Storm'dan ayrıldı. Bir Grammy kazandı

İngiliz rock yıldızı Bastian Cox ile kendi adını taşıyan ilk albümünün çıkış parçası "Damage" için.

Gözüm, Shiloh'nun eski erkek arkadaşı ve Acadian Storm'un baş gitaristi Dean Bouchon ile Los Angeles'ta bir kulüpten çıkarken çekilmiş bir fotoğrafına takıldı. Saçları gümüş rengi, gözleri dumanlı, dudakları kırmızıydı. Siyah deri mini bir elbise ve yüksek topuklu botlar giymişti ve kamyonetimde uyuyakalan kıza hiç benzemiyordu. Dean Bouchon gece güneş gözlüğü takan bir dangalak gibi görünüyordu.

Başlıkta şöyle yazıyordu: Dean ve Shiloh'un Ayrılığı Hakkındaki Gerçekler

Hikayeyi okumadım. Shiloh'nun grubu nasıl dağıttığını ya da Dean'i Bastian Cox için terk ettiği söylentilerini de okumadım.

Shiloh şu anda bir dünya turunun ortasındaydı. Turne Ocak ayının sonunda Singapur'da başlamıştı ve biletler satışa çıkar çıkmaz tükendiği için gelecek yıla kadar tarihler eklenmeye devam edecekti.

Tüm bunlar şu soruyu akla getirdi: *Neden buradasın, Shiloh? Ve neden umursayayım ki?*

Telefonumu cebime koydum. Onu hiç araştırmamalıyım.
ilk etapta. Beni ilgilendirmez.

"Bitti," dedi Ridge, defterini kapatırken yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Anlaşılan söyleyecek çok şeyim varmış."

Geriye dönüp baktığımda, bunu sorgulamalı ya da en azından lanet olası şeyi okumalıyım. Bunun yerine kolay yolu seçtim ve yatağa gittim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shiloh

Ön kapıdaki bir tıkırtı beni uyandırdı. Siyah kaşmir göz maskesini başımın üstüne ittim ve pencerelerden süzülen parlak güneş ışığına gözlerimi kısarak baktım. Neredeydim ben? Bir otelde değil. Çarşaf lar yumuşacıktı ve lavanta kokuyordu. Açık pencerelerimin dışında gökyüzü göz kamaştırıcı bir mavilikteydi ve hava taze ve tatlı kokuyordu.

Cypress Springs, Teksas'taydım ve biri hâlâ kapıyı yumrukluyordu. Kendimi yataktan dışarı sürükleyerek merdivenlerden inerken parmaklarımı karmakarışık saçlarımda gezdirdim. Parke zemini kaplayan örgülü halının üzerinden geçerek kilitli kapının önünde durdum.

"Kim o?" Kapının önünde herkese açamayacağım kadar çok hayranım ve sürün genim vardı ve beni arayanın kim olduğunu söyleyecek bir gözetleme deliği de yoktu.

"Brody."

Brody. Kapıyı açtığımda dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüştü. Solmuş kot pantolon, tozlu iş botları ve ter lekeli gri bir tişört giymişti ve yontulmuş karın kaslarının dalgalanmalarını ve çukurlarını gösterecek kadar dardı. Geniş omuzları, şişkin pazuları ve güneşten bronzlaşmış tenindeki ter parıltısı beni büyülemişti. Çok lezzetli bir şekilde erkeksiydi.

"Hey Kovboy."

"Viv."

Viv. Takma adımı çoktan kısaltmıştı.

Bakışları yüzümden aşağıya doğru, yavaşça, ipeksi inci grisi kaşorse mi ve siyah dantelle süslenmiş eşleşen şort takımımı inceledi. Viski kahverengisi nihayet yüzüme döndüğünde, tenimin her santimini dağlamış ve ardında bir sıcaklık izi bırakmış gibi hissettim.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

"İşe yarar." Kaşlarımı kaldırdığımda kıkırdadı. *İşe yarar mı?* Ne büyücü ama. "Seni uyandırmak istememiş tim..." Hiçbir ipucu yoktu

Sesinde bir özür ifadesi vardı. "Ama saat öğleden sonra iki." "Bu sabah altıya kadar uyuyamadım."

Başını eğdi, çözmek istediği bir bilmeceymişim gibi yüzümü inceledi. "Neden uyuyamadın?"

"Jet lag."

"Kaliforniya, Teksas'ın sadece iki saat gerisinde."

"Sanırım zaman değişikliklerine karşı hassasım." Dört gün önce Avustralya'dan dönmüş ve doğrudan plak şirketiyle görüşmelere başlamıştım, ardından röportajlar, Vanity Fair'de bir makale ve *Jimmy Kimmel Live*'a çıktım. Los Angeles'tan uçağıma atlamadan önce telefonuma cevap verme hatasını yapmış ve Landry ile bir kez daha tartışmıştım. Nefes almak için durduğumda, stres ve yorgunluk beni yakalamıştı. Kalçamı kapının pervazına yasladım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Brody?"

"Hayır. Ama sen aldın. İstedğin pikabı aldım."

Omzunun üzerinden soluk mavi bir Chevy'ye baktım. Maw Maw'ın eskiden kullandığı kamyonete benziyordu. Onu ve o eski kamyoneti düşününce yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"İşte orada," dedi usulca.

Bakışlarım tekrar onun yüzüne döndü. "Orada ne var?" "Gülümsemen. Bunu daha sık yapmalısın."

"Bana bir sebep verin, belki yaparım."

"Kapınızın önünde durmamın yeterli bir sebep olacağını düşünmüştüm."

Verdiği cevaba güldüm ama bakışlarının yoğunluğu karşısında kahkahalarım söndü. Hikâyesinin ne olduğunu bilmek istiyordum. Birbirimizi ilk gördüğümüz andan itibaren bir hikâyesi olduğunu ve bazı kısımlarının trajik olduğunu biliyordum. Bu sadece hissettiğim bir şeydi. Belki de en başta bu yüzden ona çekilmiştim. Ama sanki fırtınanın içinden geçmiş ve diğer tarafından çıkmış gibi görünüyordu. Ya da belki de rol yapmakta gerçekten iyiydi.

Maw Maw her zaman psişik güçlerinin bana miras kaldığını söylerdi. Bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamadım. Her iki durumda da, onun yeteneğine sahip olduğuma hiç inanmamıştım.

Yine de şu anda bir şey beni ele geçiriyordu. Güçlü bir titreşim bana büyük bir şeyin bize doğru geldiğini söylüyordu. Sonucun iyi mi kötü mü olacağını bilmiyordum ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. İkimiz de bundan zarar görmeden çıkamayacaktık. Mesafemi korumak için bir neden daha.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp hemen önünde park etmiş kamyonete çevirdim. "Bunun için ne kadar istiyorsun?"

"Paranı istemiyorum. Sadece buradayken kullanın ve işiniz bittiğinde deposu dolu olarak bırakın."

"Bunun için sana ödeme yapmam gerek. Kamyonetini öylece alamam." "O benim değil. Arkadaşımın bana bir iyilik borcu vardı. Boktan bir kamyon.

ama seni gayet iyi idare eder. O yüzden al şu lanet kamyoneti." Elini uzun kirli sarı saçlarında gezdirdi, sesi sertti. "Bir yere gitmen gerektiğinde her seferinde şoförlük yapamam."

Brody anahtarları bana uzattı ve hızla uzaklaştı. "Senden şoförlük yapmanı hiç istemedim," diye arkasından seslendim.

"Senden hiçbir şey istemedim."

"Artık bu doğru değil, değil mi? Benden seni bırakmamı istedin ve ben de bıraktım." Pikabın kaputunu okşadı ve ben verandanın kenarına doğru ilerlerken bana doğru döndü. "Ve eğer sırrını saklamamı ve seni pisliklerden korumamı istersen, bunu da yaparım, Shi-loh," dedi, gerçek adımın hecelerini yumuşak Teksas ağzıyla uzatarak. "Tek yapman gereken kibarca istemek."

Dün gece ondan koruma istemediğimi söyleme zahmetine girmedim. Adımı bildiği gerçeğine o kadar takılmıştım ki. "Lanet olsun. Kim olduğumu anlaman ne kadar sürdü?"

Kıkırdadı ve başını salladı. "Olması gerekenden daha

uzun. Hiçbir zaman o kadar zeki olduğumu iddia etmedim.
Ama bende

Bunu telafi edecek pek çok başka özelliğimiz var."

Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine bana yavaş ve tembel bir sırıtış attı. Bu gülümsemesi beni her seferinde etkiliyordu. Ama ihtiyacım olan son şey hayatımda daha fazla sorun olmasıydı.

Lanet olsun sana, Brody McCallister. Sana aşık olmak planımın bir parçası değil.

Beş kez sikilmeden ona yaklaşmam gerekiyordu. Pazar gününden beri. Oraya gitmiştim. Bunu yaptım. Hala savaş yaralarım var.

"Sizce..." Kimsenin beni tanımasını istemiyordum. İhtiyacım olan son şey medyanın peşime düşmesiydi. Bu her şeyi mahvederdi. "Kimsenin burada olduğumu bilmesini istemiyorum."

"Kasabadaki herkesin senin kim olduğunu bileceğini sanmıyorum. Carrie Underwood olsaydınız bir sorun yaşayabilirdiniz."

"Peki neden?" Ben Carrie Underwood değildim. Kimse bana Amerika'nın sevgilisi diyemezdi. Ama yine de sözlerine sinirlendim. Ki bu aptalcaydı. Az önce fark edilmemek istediğimi söylememiş miydim?

"Burası Texas Hill Country. Buradaki pek çok insan country müzik dinler."

"Peki ya sen? Çok fazla country müzik dinler misin?"

"Hayır. Bana göre değil."

"Sen ne biçim bir kovboysun?" Alay ettim.

"Kovboy olduğumu hiç iddia etmedim. Bunu sen söyledin, ben değil." "Ve şimdi bunu inkar mı edeceksin?"

Omuz silkti. "Country müzik dinlemek zorunda olduğumu söyleyen bir kural kitabı yok."

"Olsa bile, muhtemelen kitaptaki tüm kuralları çiğnersiniz."

"Benim hakkımda zaten her şeyi biliyorsun gibi geliyor. Ya da en azından bildiğini *sanıyorsun*."

"Tek yapman gereken beni Google'da aramak ve istediğin her şeyi bulabilirsin." Bu doğru değildi. Beni Google'da aratarak bulamayacağın pek çok şey vardı. Ama benim istediğimden çok daha fazlasını öğrenebilirdi. Beni çoktan Google'da aratmış mıydı? "Bana karşı haksız bir avantajın var gibi görünüyor."

"Yıldızlara ulaşmanın zorlukları bunlar, Şeker Dudak."

"Kaç kızı bu isimle çağırdın?"

Sırıttı. "Sayamayacağım kadar çok. Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken bir sürü iş var."

"Kimse seni tutmuyor."

"Aynı fikirde değilim." Demek istediğini kanıtlamak için çenesini aşağı doğru eğdi. Elim göğsündeydi ve yemin ederim oraya nasıl geldiği ya da ayaklarımın beni ne zaman bu kadar yakına taşıdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama işte buradaydım, elim kalbinin üzerindeydi, göğsünün sert kasları avucumun altında gergindi.

Elimi çektim ve yanıma düşmesine izin verdim, böylece gitmekte özgürdü. O da tam olarak öyle yaptı. Omzunun üzerinden "Görüşürüz *Shy*," diye seslendi ve güneşe doğru ilerlerken güldüğünü duydum. Belki de onu gideceği yere bırakmayı teklif etmeliydim ama etmedim.

Benim de yapacak bir sürü işim vardı ve zaten günümün yarısını uyuyarak geçirmiştım.

Yapmam gereken ilk şey duş almaktı ve sonra takip oyunuma başlayabilirdim.

Bu kır evi web sitesinde görüldüğünde şansım yaver gitmişti. Bunu tam olarak olmam gereken yerin burası olduğuna dair bir işaret olarak kabul etmişim. Brody McCallister'dan başkasına ait olmayan bu çiftlikte. Eski rodeo çıplak bronk binicisi. Vahşi atların kurtarıcısı. At yetiştiricisi ve eğitmeni.

Ama en önemlisi, Noah'ın babası.

Yirmi dakikadır kamyonetin içinde oturuyordum, koltuğa yığılmıştım, kulaklarımda müzik bangır bangır çalıyordu ki gümüş rengi bir SUV park yerine yanaştı. Müziği kestim ve ön camdan dışarı baktım, cip sıranın ilerisinde ve karşımda bir boşluğa yanaşırken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Mükemmeldi. Dans stüdyosuna gitmek için kamyonetimin yanından geçmeleri gerekecekti.

Tuttuğum özel dedektif sayesinde günlük rutinlerini biliyordum.

Sürücü koltuğundan ince, esmer bir kadın indi. Meredith Peterson. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, haki kapriler, kısa kollu bir bluz ve babetler giymişti. Hoş görünüyordu. Yaklaşılabilir. Mantıklı. Futbol annesi gibi. Her yönden benim tam tersimdi. Arabanın arkasına dolanıp yolcu kapısını açtığında nefesimi tuttum. Saniyeler sonra küçük kız dışarı çıktı ve Meredith onun elinden tutarak arabadan uzaklaştırdı.

Kızın yüzünü inceledim, bir benzerlik arıyordum. Benimkinden daha açık olan kahverengi saçları Dean'inkiyle aynı tondaydı ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru düzeltilmişti. Ufak kemikli ve narindi, eteği taç yapraklarına benzeyen leylak rengi bir mayo giymişti. Benim küçük kuşum. Adımlarında bir sıçrayışla yürüdü ve beni fark etmeden kamyonetimin önünden geçti.

İşte benim küçük kızım gidiyor.

Mutlu görünüyordu. Onun için istediğim de buydu. Sevgi dolu bir aile. İyi bir hayat.

On sekiz yaşında çok fakirken ve her şeyi tek başıma yapmak zorunda kaldığımda ona veremediğim her şeyi.

Dans stüdyosunun kapalı kapısının ardında kaybolana kadar ön camdan onu izledim ve sonra koltuğa yaslanıp gözlerimi kapattım.

Onu son gördüğümde çok küçüktü, yüzü kızarmış ve buruşmuştu ama yine de gördüğüm en güzel şeydi. Ekim ayında doğmuştu.

Sabahın ikisinde yedinci kez doğdu ve iki kilo yedi ons ağırlığındaydı. Şimdi altı buçuk yaşındaydı ve yürüyor, konuşuyor, yıldızları diliyor ve büyük hayaller kuruyordu. Dansçı mı olmak istiyordu? Her zaman şarkı söyler miydi? Bana benziyor muydu?

Alnım direksiyona düştü. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

Siktir git, Dean.

Her zaman sorun çıkarırdı, bu yüzden daha iyi bilmeliydim. Ama on yedi yaşında yanlış çocuğa aşık olunca, her zaman doğru düşünemiyorsunuz. Maw Maw öldükten sonra sadece Landry ve ben kalmıştık ve Dean'e bir can simidi gibi sarılmıştım. Sanki o beni batmaktan kurtarabilirmiş gibi. Ha. Ne şaka ama.

"Sana ve bebeğe ben bakacağım, Shy. Ben hallederim."

Benimle ilgilenme fikri onu hapse attırmıştı.

O yalancının ağzından çıkan tek bir kelimeye bile neden inandığımı, cevabını asla bulamadığım bir soruydu.

Dean hapishanede cezasını çekerken, Landry bebeği vermem için benimle konuştu. Bunu neden yaptığını anlıyordum. Zaten kıt kanaat geçiniyorduk ve hayatımda iyi bir anne olmak için doğru yerde değildim. Kalbimde bunun en iyisi olduğunu biliyordum ama beni ya da bebeği hiç düşünmediğini düşünmeden edemiyordum. Hiçbir şeyin grubun önüne geçmesini istemiyordu.

Müzik hepimizi bir araya getirmişti. Onca yıl o zehirli ilişkide kalmamın nedeni buydu. Birlikte şarkı söyleyip çaldığımızda, bu sihir gibiydi ve bana yaşadığımız her şeyi unutturuyordu.

O sihir bizi Los Angeles'a kadar götürdü. Ben, Dean, Landry ve Gus. Bir kasaya kilitlediğimiz ve medyadan sakladığımız sırlar ve yalanlarla sonsuza dek birbirimize bağlıydık. Dünyanın zirvesindeydik, tüm hayallerimiz gerçekleşiyordu ama Dean dibe vuruyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalışıyordu.

Benim aksime Dean bebeğimizin yasını hiç tutmamıştı. Bu konuyu hiç açmamıştı bile. Gruptaki hiç kimse bu konuda tek kelime etmedi. Sanki hiç olmamış gibi. Şimdi bunun canlı kanıtına sahiptim.

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA, küçük kız ve annesi dans stüdyosundan çıktıklarında ben hâlâ aynı yere park etmişim. Telefonla konuşuyormuş gibi yaptım, dikkatimi vermedim ama kasketimin siperliğinin altından izledim. Gerçek bir sürüngen gibi.

Onlar gittikten sonra, mavibonca ve kır çiçeklerinden oluşan bir halıyı kesen dolambaçlı yollarda amaçsızca araba sürdüm. Buraya sağlam bir planla gelmemiştim. Tek istediğim onu görmek, yanında olmak ve onu tanımak için biraz zaman geçirmektir. Onu terk ettikten sonra bu kadarını hak ediyor muydum?

Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünmüştüm? Ön kapılarını çalıp kim olduğumu ve ziyaretimin nedenini açıklayacak mıydım? Nedense bunun pek hoş karşılanacağını sanmıyordum.

Brody en iyi şansımdı. Onun güvenini kazanmam gerekiyordu, böylece onunla ve oğluyla takılmama izin verecekti. Bunun kolay olacağını düşünmemem gerektiğini biliyordum. Brody'nin sırtışı çekici olabilirdi ama duvarları yüksekti. Onları yıkmak için altı haftam vardı. Sonra düzenli hayatıma geri dönecektim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Shiloh

Brody'yi son gördüğümünden beri iki gün geçmişti. Beni aramakla ilgilenmediği için onu takip etmek bana kalmıştı. Yarın cumartesiydi ve onunla takılmak için bir davete ya da bahaneye ihtiyacım vardı. Okulun otoparkında oturabileceğim ya da ailesi fark edip hakkımda uzaklaştırma kararı çıkartmadan önce küçük kızımı bir an olsun görebilmeyi umarak Peterson'ların evinin önünde pusuya yatabileceğim çok fazla zaman vardı. Adı Hayley'di. Annemden sonra ona Ophelia adını vermiştim.

Hamileyken bir kızım olacağını biliyordum. Taramadan dolayı değil. Tarama yaptırmamıştım. Ama kalbimin derinliklerinde biliyordum. Onun için müzik çalardım. Onunla konuşurdum. Ona umutlarımı, hayallerimi ve planlarımı anlatırdım. O doğduğunda Dean hala hapisteydi ve Landry ile Gus onunla hiçbir şey yapmak istemiyorlardı.

Fazla bağlanma, diye uyarmıştı Landry beni, sanki duygularımı bir musluk gibi açıp kapatabilirmişim gibi.

Kardeşimi severdim ama bazen çok soğuk olabiliyordu. Meğer ben daha da kötüymüşüm. Korkunç bir anne ve daha da korkunç bir insan. Küçük kızımı o büyük hayallerim uğruna takas etmişim ama onu o yumuşacık pembe battaniyeye sarılmış, masum ve güven dolu haliyle düşünmediğim bir gün bile olmadı.

Lekeli ahşap çitin çizgisini takip ederek tarlaya doğru yola koyuldum, ağaçlar sabah güneşinden gölge sağlıyordu. Merada birkaç at otluyordu ve ben tekrar yola koyulmadan önce kestane rengi bir atla koşan şık siyah bir atı izlemek için durdum, gözüm Brody'yi bulabileceğimi düşündüğüm teneke çatılı ahşap ahırdıydı.

Yaklaşık bir dönümlük arazi, ahırı koyu yeşil süslemeli ve iki katlı ahşap kaplamalı bir çiftlik evinden ayırıyordu.

etrafı saran sundurma. Arka bahçede bir lastik salıncak yerine, bir meşe ağacının kalın dalına bağlanmış iki ipe asılı bir eyer vardı. Sanırım Noah da kovboy olmak için yetiştiriliyordu. Bu beni gülümsetti.

Açık ahır kapılarının üzerine, boyası soyularak altındaki lekeli ahşabı ortaya çıkaran beyaz bir yıldız çizilmişti. Boynuna kırmızı bir bandana bağlanmış siyah beyaz bir border collie'yi sevmek için eğildim. Selamlamak için kuyruğunu salladı. "Kimmiş uslu çocuk?" Ahıra girmeden önce köpeğin kulaklarının arkasını okşayarak sordum.

Güneş ışığında toz zerrecikleri uçuşuyor, hava saman, gübre ve kuru sedir kokuyordu. Hepsi boş olan ahırların yanından geçerken siyah deri yüksek topuklu ayakkabılarım geniş tahta kalasların üzerinde sessizce ilerliyordu, köpek de peşimden geliyordu. Sıranın sonuna geldiğimde köpek sanki uyarır gibi iki kez havladı. Küçük bir padoka açılan çift ahırın üstünden kestane rengi bir ata baktım. Kahvaltısını yapıyordu, ben de onu rahatça yemesi için bıraktım ve geldiğim yoldan geri yürüdüm.

Başımı ofis olarak da kullanılan takım odasının kapısından içeri soktum ve deri kokusunu içime çekerek elimi karmaşık bir şekilde oyulmuş bir western eyerinin üzerinde gezdirdim. Gözüm rafta tozlanmaya yüz tutmuş bir dizi altın kemer tokasına ve kupaya takıldı ama Brody ortalıkta yoktu.

Ayaklarımın yanında oturan köpeğe baktım. "Brody nerede?"

"Brody yuvarlak ağılda," diye cevap verdi bir erkek sesi.

Başımı kaldırdım. Sırtında bir balya saman taşıyan, onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında bir adam bana sırtıttı, yanağında bir gamze belirdi. Elindeki yükü yere bıraktı ve arkası dönük kasketini çıkardı, elini terli kahverengi saçlarında gezdirdi ve kasketini yerine taktı. "Ben Chris. Brody için çalışıyorum."

"Ben Viv. Konukevinde kalıyorum."

Bakışları siyah Japon Ramen Noodle tişörtüne kaydı.
"Güzel tişört."

"Teşekkürler." Gözlerini dikmiş bakıyordu. Boğazımı temizledim. "Yuvarlak kalem nerede?"

"Ahırın diğer tarafında. Ama dikkatli ol.
Ruh hallerinden birinde."

"Ne tür bir ruh hali?"

Kıkırdadı. "Bir Brody McCallister havası."

Yükünü tekrar kaldırmadan ve beni orada öylece bırakmadan önce söylediği tek şey buydu.

Köpeği takip ederek saman yüklü bir kamyonun yanından geçip Brody'nin gri bir atla çalıştığı yuvarlak ağıla gittim. İki yaşlı adam metal boru çitin birkaç metre gerisinde durmuş, gözlerini Brody'ye dikmişlerdi. Biri kovboy şapkası, kısa kollu ekose gömlek, kovboy çizimleri ve Wranglers giymişti. Diğerinin üzerinde koyu yeşil bir polo tişört ve hakiler vardı. İkisi de beni görünce yanlarına gidip kendimi tanıtmaktan başka çarem kalmadı.

"Merhaba." Onlara gülümsedim. "Ben Viv. Misafirhanede kalıyorum." Bozuk plak gibi konuşmaya başlamıştım.

Polo tişörtlü, tuzlu biberli saçlı ve güçlü yapılı adam kaşlarını kaldırdı. "Demek sen Viv'sin. Huh. Söylemiyorsun." Gülümseyerek bana elini uzattı. "Ben Patrick. Brody'nin amcası." El sıkıştık, elini sıkıca tutuyordu. Mavi gözlerinde tanıma belirtisi yoktu ve rahatlatarak iç çektim.

"Tanıştığımıza
memnun oldum."

"Ben de."

"Wade Kimball," dedi diğer adam elimi sıkarken.
"Bakıyorum da yeni bir arkadaş edinmişsin."

Hemen yanımda oturan köpeğe gülümsedim, kulakları dikilmişti. "Onun adı ne?"

"Buster," dedi Patrick kıkırdayarak.

Tanışma faslı bittikten sonra Brody'nin yuvarlak ağılda bir atla çalışmasını izledim.

"Ne yapıyor bu?" Onu rahatsız etmemek için sesimi alçaltarak sordum.

Wade, Brody'ye doğru eliyle, "Bir taya başlıyorum," diye işaret etti. "Vahşi bir mustang. Hiç eyerlenmemiş ya da binilmemiş. Brody onu benim için eğitiyor... üzgünüm." Elleri kaldırdı, ona kaşlarını çatan Brody'ye baktı, ama sesimizi alçaltırken bizi nasıl duyabildiğini hayal bile edemiyordum. "Bu terimden hoşlanmıyor. Onu *nazikleştiriyor*. Brody işi doğru yapacağına güvendiğim tek eğitmen."

"Atlarla arası her zaman iyiydi." Patrick'in sesi gurur doluydu. "Çocukluğundan beri."

Wade başını salladı ve kızıl sakalını sıvazladı. "O bu işin en iyilerinden biri. Ona hep video çekmesi gerektiğini söylüyorum. Eğitim yöntemlerinden biraz para kazanmasını. Ama o bunu duymak istemiyor."

Patrick başını sallayarak, "Çocuk her zaman inatçı olmuştur," dedi.

Brody'yi bu kadar az tanıyor olmama rağmen, video çekmeye ilgi duymaması ya da inatçı olması beni şaşırtmadı.

Dikkatimi sadece ata odaklanmış olan Brody'ye verdim, duruşu çok sakin ve rahattı ve bir kez bile sesini yükseltmedi.

Brody ortada durmuş, atın hareketlerini takip etmek için yavaş bir daire çizerken, tay etrafta daireler çizerek koşuyordu. Sonra tay aniden durdu, arkasını döndü ve ters yönde koşmaya başladı. Atın yön değiştirmesine neden olacak ne yaptığını görmek için bakışlarım Brody'ye kaydı. İleri doğru birkaç adım attı, hayali bir çizgiyi geçti ve elindeki sarmal ipi kalçasına vurarak atın tekrar yön değiştirmesine neden oldu.

Brody gıdıkladığında at durdu ve Brody'ye baktı. Birkaç saniye boyunca ikisi de kılını bile kıpırdatmadı. Brody ata yavaşça yaklaştı, ani bir hareket yapmadı.

Ona dokunabilecek kadar yakın durana kadar hareket etti. Atla konuşuyordu ve ne dediğini duyamasam da, at onun her sözünü dinliyor gibi görünüyordu.

Sonra Brody tayın kendisini muhafazanın etrafında ve ortasında takip etmesini sağladı. Atla yüzleşmek için döndü. Brody ileri doğru hareket etti ve at geri çekildi, tüm bunları ata dokunmadan başardı.

"Ona eyer takmayı deneyecek misin?" Wade sordu.

Brody tam önümüzde duruyordu, arkası dönüktü, Geniş omuzları dar bir bele doğru iniyor, siyah tişörtü üzerine oturuyor ve solmuş kot pantolonu dar kalçalarından aşağı sarkıyordu. Fena bir manzara değildi. Hem de hiç fena değil.

"Hayır. Bugün olmaz. Daha fazla zemin çalışması yapmam gerek. Doğru yapmak için sadece bir şansınız var ve o henüz hazır değil."

Tam o sırada Buster havlamaya başladı ve araziye çevreleyen ormana doğru koşmaya başladı. Elimi bir siperlik gibi alnımın üzerine koydum ve ağaçların arasında dikkatini dağıtan şeyi aradım. İki beyaz kuyruklu geyik Buster'ın peşinden koşarak geçti.

"Buster! Buraya gel," diye bağırdı Patrick.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki Wade "Kahretsin" diyene kadar kafesin içinde neler olduğunu fark etmemiştim bile.

Tay, kulakları kafasına yapışık bir şekilde tepiniyordu. Bu hiç iyi görünmüyordu. Çite yakın bile durmuyordum ama yine de geri çekildim ve at arka bacaklarını tekmelerken terli ellerimi kotuma sildim.

"Brody. Çık oradan," diye uyardım. O at sadece bir tay olabilirdi ama büyük ve güçlüydü ve o güçlü tekmelerinden biriyle Brody'yi kolayca öldürebilirdi.

Ama Brody uyarımı dikkate almadı.

Brody atın isyanından etkilenmemiş bir halde, "Gösteriş yapmayı bırak," diye çıkıştı. "Bugünlük işimiz bitti."

"Şimdi onu ağıldan nasıl çıkaracaksın?" Wade alçak sesle sordu. Tay homurdandı,

Brody geri çekilirken gözlerini ona dikti, sonra da yakalanmayacağını ya da ne yapması gerektiğini söylemeyeceğini kanıtlamak istercesine dönüp ters yöne doğru koşmaya başladı.

Brody birkaç dakika sessiz kaldı, bakışları sakince çite doğru koşan ve atlamak üzereymiş gibi görünen atı takip etti. Brody ipi yere vurdu ve tay olduğu yerde durdu. Brody taya yaklaştı ve ipi omuzlarından geçirdi, ileri geri kaydırды ve onu çite yaslayana kadar vücudunu atın yanına doğru itti.

O ne yapıyordu?

Saniyeler sonra Brody atın dizginine ipi takıp hiçbir şey olmamış gibi onu kapıdan geçirdiğinde rahat bir nefes aldım. Onu, diğer birkaç atın izlemek için toplandığı yuvarlak ağılın arkasındaki bir padokta serbest bıraktı ve kapıyı kapattı, vahşi mustangın diğer atlarla birlikte uzaklaşmasını izlemek için çitlere yaslandı.

"Hey Kovboy," dedim bize katıldığında.

"Viv." Gözleri şüpheyle kısıldı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kirli sarı saçları terden keçeleşmiş ve tişörtünün yakasıyla birleştiği yerde biraz kıvrılmıştı. Terine ve asık suratlı tavrına rağmen onu hâlâ yenilebilir buluyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece seni arıyordum."

"Meşgulüm," dedi kabaca. "Bir şeye ihtiyacın olursa Kate'i ara."

Tamam. Görünüşe göre bugün büyüleyici Brody'i alamayacağım.

Brody beni bırakarak Wade ile tay hakkında birkaç dakika konuştu, sonra Wade vedalaşp gitti ve Brody dikkatini Patrick'e çevirdi.

"Kötü haberi mi istersin, iyi haberi mi?" Patrick ona sordu.

"Sakın söyleme. Evimin yeni bir çatıya ihtiyacı var." "Korkarım öyle."

Brody bir küfür mırıldandı ve iki elini saçlarında gezdirerek başının arkasını tuttu. "İyi haber nedir?" "Gelecek ay başlayabilecek iyi bir ekibim var. Ridge'i ekiplerimden birine koymayı düşündüm. Bu ona iyi gelecektir.

dürüst bir iş yap."

Brody's gözler daraldı. "Sen İstiyorum
koy Ridge üzerinde bir inşaat ekibi
mi?"

"Okullar kapanacak."

"Tabii yaz okuluna gitmiyorsa," diye mırıldandı Brody.

"Yaz okulu mu? Bu da ne demek oluyor? Nasıl izin verirsin

başarısız-"

Brody sıkılmış dişlerinin arasından, "Başarısız olmayacak," dedi.

"Sana bizimle yaşamasına izin vermen gerektiğini söylemiştim." Patrick kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu çocuğun disipline ve sert bir ele ihtiyacı var."

"Ben hallederim. Ridge için endişelenme. O benim sorumluluğumda. Ve sakın ol, duydun mu beni? Çok fazla çalışıyorsun. Bir kalp krizi daha geçirmeni istemeyiz."

Patrick kaşlarını çatı. "Kalbim gayet iyi. İş beni ayakta tutuyor. Emeklilik beni erken bir mezara götürebilirdi."

Brody homurdandı. "Emekliliğiniz sadece üç ay sürdü."

"Dört. Ve bu kadar boş vaktim olması beni neredeyse öldürüyordu." Patrick vedalaştıktan sonra beni huysuz Brody ile yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ahıra doğru yürürken ona yetişmek için biraz koşmam gerekti.

"Hayır." Onu takım odasının dışında bekledim, orada bir avuç dizgin ve birkaç ip aldı, sonra Chris'in bir balya samanla geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

Brody ona, "Atları arka meraya götürüyorum," dedi. "Boşaltma işini bitirdiğinde gübreyi temizlemeni, sonra da üç inç kadar biçmeni istiyorum... bir daha düşündüm de, dört inç olsun."

"Tamamdır, patron."

"Dur arıyorum Ben Bu," Brody homurdandı önce sinsice uzaklaştı.

Chris bana göz kırptı ve ben Brody'yi sondaki ikili bölmeye kadar takip etmeden önce bir gülümseme paylaştık.

"Hâlâ burada mısın?" Bana bakmadı bile. "Beni işe koy. Ellerimi kirletmek umurumda değil."

Elimi tutmak için değil, incelemek için bir elinin içine aldı. Dokunduğumuzda o da benimle aynı elektriklenmeyi hissetti mi? Tırnaklarım gece mavisine boyanmıştı, her parmağımda minik bir dövme vardı ve her biri benim için özel bir anlam taşıyordu. Elim bir süre inceledikten sonra, sanki dokunuşum onu yakmış gibi elimi hızla bıraktı. "Ellerin gitar çalmak için yaratılmış, amelelik için değil. Neden bana yardım etmek isteyesin ki?"

"Kamyon için para almayacağınıza göre, size borcumu ödemenin bir yolunu bulmak istiyorum."

Sanki aynı havayı soluyarak onu kızdırıyormuşum gibi bıkkın bir nefes verdi. Daha akıllı bir kız onu rahat bırakırdı ama ben hiçbir zaman meydan okumalardan geri adım atan biri olmadım ve bu da öyle hissettirmeye başlamıştı. Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da istediğin şeylerin peşinden gitmen gerektiği idi. Ve ben Brody'yi istiyordum. Üstünü çiz. Ona *ihtiyacım vardı*.

"Gerçekten ne istiyorsun, Shiloh?"

"Az önce sana ne istediğimi söyledim." Ellerimi kalçalarımın koydum. "Sadaka kabul etmiyorum. Beni çalıştırın."

"Neden değerinden daha fazla sorun çıkaracağın hissine kapılıyorum?"

Sırıttım. "Bilemiyorum. Senin hakkında tam tersini hissediyorum. İçimden bir ses *tüm bu zahmete* değeceğini söylüyor."

Elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Senin amacın ne?"

Yüksek sesle iç çektim. "Neden bu kadar şüphecisin?" "Bu benim doğamda var."

Ellerimi yırtık kotumun arka ceplerine soktum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Ya sana seninle vakit geçirmekten daha çok yapmak istediğim bir şey olmadığını söylesem?"

"Sana bir kürek verir ve saçmalıklarını temizlemeni söylerdim."

Güldüm. Brody'nin havlamasının ısırmasından daha kötü olduğu hissine kapıldım. Bana dizginleri ve ipleri uzattı, ahıra girdi ve ellerini atın yanlarında ve karnında gezdirdi. "Bugün nasılsın Cayenne?" At cevap olarak yumuşak bir şekilde mırıldandı. Bu adam atlara karşı insanlara olduğundan daha nazikti.

"Neden diğer atlarla birlikte dışarıda değil?"

"Bugünlerde bir tay bekliyoruz." Atı birkaç kez okşadıktan sonra bana katıldı ve ahırın açık arka kapısından çıkıp atların otladığı meraya doğru yürüdük.

Kapıyı benim için açık tuttu ve içeri girdiğimizde kapattı, Buster'a oturmasını ve kapının dışında beklemesini söyledi. O da itaatkâr bir şekilde söyleneni yaptı. "Hiç atların etrafında vakit geçirdin mi?"

"Pek sayılmaz. Yine de çok güzel hayvanlar."

"Bütün hayvanlar güzeldir. Ama evet, atlar özeldir." İki parmağını ağzına götürdü ve ıslık çaldı. Atların ona doğru tırıs tırıs gelmelerini ve kapıda toplanmalarını hayretle izledim, sanki hepsi Brody'nin onlara özel ilgi göstermesini istiyormuş gibi pozisyon almak için itişip kakışıyorlardı. Bu duyguyu biliyordum.

"Islık çaldığında hepsi sana mı geliyor?" "Hayır."

Çenesini içeri doğru koşan siyah ata doğru salladı. sanki bir takipçi olmadığını kanıtlamak istercesine ters yöne döndü. "Onlar sürü hayvanları, ama her zaman çağrıldıklarında gelmeyenler olur."

Siyah yeleli, kırmızımsı kahverengi bir ata dizgin taktı, ipi atın dizginine bağladı ve ipi bana uzattı, bu sırada ellerimiz birbirine değdi.

Atı sevmek için kararsız bir şekilde elimi uzattım. Hafifçe mırıldandı ve boynunu okşamamı hoşuna gittiğine dair olumlu bir işaret olarak algıladım. Brody bir gözü mavi, bir gözü kahverengi ve beyaz boyalı bir ata dizgin takıp onu kapıdan dışarı çıkarırken ben de atı sevmeye devam ettim ve beni takip etmem için işaret etti.

"Sadece yanına git. Tutuşunu gevşet. Rahatla. Beni takip edecektir."

Derin bir nefes aldım ve dediğini yaptım, bizi Teksas güneşinin sıcağından koruyan ağaçların gölgesi altında toprak ve çimen bir patikada yürürken adımlarımı atın yürüyüşüne göre ayarladım. Brody'nin arazisi çok güzeldi. Yemyeşil, inişli çıkışlı tepeler ve ılık Mayıs esintisinde salınan uzun otlar. Temiz havadan derin nefesler aldım, sanki uzun zamandır doğru düzgün nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Yollarda o kadar çok zaman geçirdim ki, bavullarla yaşadım ve her gece farklı bir otel odasında uyudum. Bazen doğayla iç içe olmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyordum. Los Angeles artık evimdi ama hiçbir zaman evim gibi hissetmemiştim.

Brody iyi olduğumdan emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet."

Diğer otlağa ulaştığımızda, Brody dizginleri çıkarırken ben atımı çitin içine soktum ve bekledim. Sonra diğer atları almak için patikadan geri yürüdük. "Neden onları taşıyorsunuz?"

"Meraya yeniden büyüme şansı verir."

Dört atı daha hareket ettirdikten sonra, Brody'ye gelmeyi inatla reddeden bir at daha vardı. Brody, alnında beyaz yıldız olan siyah atın peşinden gitmek yerine kapıyı kapattı ve uzaklaştı.

"Onu orada öylece bırakacak mısın?"

"Hayır. Eninde sonunda yola gelecektir." Bundan o kadar emin değildim. At inatçı görünüyordu ve sürüyü takip etmekle ilgilenmiyordu. Onun en sevdiğim at olduğuna karar verdim.

"Adı ne?"

"Rebel," dedi kıkırdayarak ve içimden bir şakayı kaçırdığımı hissettim. "Onun adı Rebel."

"Artık kız olduğunu bildiğim için onu daha da çok seviyorum." "Seveceğini tahmin etmiştim."

Brody'nin meradaki barınaklarda asılı olan tuz kovalarını doldurmasına ve yalaklardaki suyu temizleyip yeniden doldurmasına yardım ettim. Bunlar bittiğinde Brody ilk otlaktaki çiti onarması gerektiğini söyledi, ben de o aletlerini ve sedir tahtalarını toplarken John Deere traktörü ve çiftlik ekipmanlarını barındıran kulübenin dışında bekledim, sonra da yanına gittim. Yardım teklifimi reddettiğinde şaşırmadım.

Sırtımı padokun içindeki çite yaslayarak Rebel'in bağımsız ruhunu sergilemesini izledim. Göz ucuyla da Brody'nin levyeyle hasarlı çit panellerini sökmesini, kollarındaki kasların şişip esnemesini ve ön kollarındaki damarların belirginleşmesini izledim. Bu en iyi haliyle damar pornosuydu ve ne kadar denesem de gözlerimi ayıramadım.

Bir erkeğin ellerine karşı zaafım vardı ve onunkiler büyük, güçlü ve becerikli görünüyordu.

O nasırlı, güneşten bronzlaşmış ellerin tenime dokunması nasıl bir his olurdu? Sert mi olurdu? Yoksa nazik mi? Brody'nin ikisini de yapabileceğini düşünmüştüm.

"Manzaranın tadını
mı çıkarıyorsun?"

"İşe yarar."

Dudakları köşelerinden yukarı doğru çekildi. İhtiyacı olduğunu inkâr ettikten sonra nihayet benden yardım istediğinde kendi kendime gülümsedim.

ALTINCI BÖLÜM

Shiloh

O çiti sabitlemek için bir vida tabancası kullanırken ben sedir çit panelini karşı direkte sabit tuttum, diğer eli ağırlığın yükünü taşıyordu. Elleriyle çalışan ve bir şeyleri tamir edebilen erkeklerin etrafında olmaya alışık değildim. Hayatımdaki erkekler bir şeyleri tamir etmektense kırmakta daha iyiydiler.

"Misafirhanede biri mi öldü?" Ayağa kalkıp tahtayı diğer direğe vidalamak için etrafımda dolaştığında ağzımdan kaçırdım.

"Neden soruyorsun?"

"Sadece içimde bir his var."

Bana yan gözle baktı. "Tam olarak ne tür bir his?"

"Bunu tarif edemem. Ama başka birinin varlığını hissediyorum."

"Hayalet gibi mi?"

"Daha çok güçlü bir titreşim gibi. Ama ruhu iyi. Ne zaman ortaya çıksa, içimi bir huzur ve sakinlik duygusu kaplıyor." Vay be. Ucube bayrağımı dalgalandırıyordum. Neden paylaşma ihtiyacı hissettiğimden emin değildim. Yıllarca sözlerim muhabirler tarafından çarpıtıldıktan ve alıntılar bağlamından koparıldıktan sonra, şimdiye kadar filtre kullanmayı öğrenmiş olduğumu düşünürdünüz. Görünüşe göre öğrenememişim.

Brody vida tabancasını kullanırken bir süre sessiz kaldı. Gülmesini ya da bana deli demesini bekledim. Gerçekten bir cevap beklemiyordum, bu yüzden bir cevap aldığımda beni şaşırttı. "Adı Walt'tı. Sanırım onun benim akıl hocam olduğunu söyleyebilirsiniz. Tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en iyi at terbiyecisi. Onunla yaklaşık on iki yıl önce rodeo turundayken tanıştım. Burayı satın aldığımda, yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. İki haftalığına geldi, burayı beğendi ve sonunda burada kaldı."

"Onu suçladığımı söyleyemem. Buranın sizde nasıl kalmak isteği uyandırdığını anlayabiliyorum. Burası özel bir yer." Brody samimi olup olmadığını kontrol etmek istercesine bana baktı. Bana bunu daha sık yapmam gerektiğini söylediğini hatırlayarak gülümsedim.

"Evet, öyle." Yaptığı işi değerlendirmek için geri çekildi ve ardından başka bir çit panelini sıraya dizdi. Söylemeden, onun yerine ben tuttum.

"Walt'a ne oldu? Nasıl öldü?"

"Doktor huzur içinde öldüğünü söyledi. Uykusunda. Birisi için umabileceğinin en iyisi."

Başımı salladım. "Maw Maw'ım için de aynısı geçerliydi. Büyükanmem," diye ekledim, belki Cajun terimine aşina değildir diye.

"Maw Maw'ın ne olduğunu biliyorum. Yakın mıydın?"

"Evet." Gülümsedim. "Beni ve kardeşimi o büyüttü. Bazı insanlar onun deli olduğunu düşünüyordu. Diğerleri ise gerçek inananlardı."

"Neye inananlar?"

"O bir medyumdu." İnançsızlık belirtisi var mı diye yüzüne baktım ama yoktu. Sanki bazı insanların bu güçlere sahip olması son derece doğalmış gibi kabul etti.

"Hediyeyi sen de mi aldın?" "Öyle dedi."

"Ama buna inanmıyorsun?"

"Bazen yaparım. Bazı şeyler açıklanamaz. Ve bazen insanların bana söylemediği şeyleri biliyorum." Temkinli görünüyordu ve ben de onu rahatlatmak için acele ettim. "Ayrıntıları değil. Ben zihin okuyucu değilim. Sadece... İnsanlar hakkında bir şeyler hissediyorum. Bir çeşit titreşim gibi. Bunu herkesten alamıyorum. Sadece belirli insanlarla." *Senin gibi.* "Ama bazı insanların aurası vardır ve güçlü titreşimler yayarlar."

"Bazı insanlar... benim gibi mi?"

Ses tonundaki ihtiyatı fark edince cevap vermeden önce tereddüt ettim. Bana Brody'nin saklayacak çok şeyi varmış gibi geldi.

"Evet desem seni korkutur muyum? Kaçmana neden olur muydu?"

"Tam olarak neyden kaçıyorsun?" "Benden."

"Eğer bana asılma fikrin buysa, özgünlüğün için puan alırsın."

"Sana asılmıyorum. Sadece sohbet ediyorum. İlgilenebileceğini düşündüm. Belli ki bir tür at fısıldayıcısı olduğun düşünülürse."

Homurdandı. "Ben atlara fısıldayan biri değilim." "Tamam. Sen nasıl istersen."

"İşte geliyor," dedi sessizce ayağa kalkıp sağlam olduklarından emin olmak için çit panellerini test ederken.

Arkamı döndüm ve Rebel'in bize doğru yaklaşıp durmasını izledim. *Arkası dönükken onu nasıl görmüştü ki?*

Kımıldamadan durdum ve ne yapacağını görmek için bekledim. Sonra

Yaklaşık bir dakika süren bu bekleyişin ardından birkaç tereddütlü adım daha attı ve tam önümde durana kadar birkaç adım daha attı.

"Güzel bir kız değil misin?" Çekingen bir şekilde elimi uzattım ve geri çekilmeyince boynunun yan tarafını ovaladım. Hafifçe mırıldandı, ben de yapmaya devam ettim, burnuyla kalçamı dürtünceye kadar vuruşlarım daha cesurlaştı, bu beni gülümseten eğlenceli bir hareketti.

"Senden hoşlanıyor."

Sesi şaşırmış gibiydi. *A s l ı n d a* hakarete uğramalıydım. "Belki de sana bir şey anlatmaya çalışıyordur."

"Peki bu ne olabilir?" diye sordu aletlerini toplarken.

"Shiloh'a karşı daha nazik ol."

"Daha ne kadar kibar olmamı istiyorsun?" diye alay ederek Rebel'e bir dizgin taktı ve kurşun ipi bağladı.

Bir omzumu silktim. "Bir arkadaşına ihtiyacım olabilir." "Arkadaş olmak mı istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Elbette. Neden olmasın?" Şimdi yanımda duruyordu, eşsiz kokusunu alabileceğim ve teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakındı. "Bir ilişki aramıyorum."

"İyi bir şey. Çünkü ben ilişki kurmam."

"Ne iş yapıyorsun?" Brody aletlerini taşıırken Rebel'i meradan çıkarırken sordum.

"Sıradan ilişkiler. Peki ya sen?"

Görünüşe göre sadece kötü ilişkiler. "Erkeklerle ara veriyorum. Yanıma fazladan pil aldım."

İçinden bir kahkaha patladı. "Bu çok üzücü."

"Koca oğlum bana çok iyi bakıyor. Ayarları değiştirebilirim. Hızlandırabilirim. Yavaşlatabilirim."

"Senin koca oğlan." Bir kahkaha daha patladı. "Vay anasını. Bu çok acınası." Bir süre sonra, "Eminim benim kadar büyük değildir," dedi.

"Cidden bir seks oyuncağıyla mı yarışyorsun? Boyut her şey demek değildir."

"Senin o koca oğlanın dili ve elleri de var mı? Senin koca oğlan seni arkadan tutup kulağına edepsiz şeyler fısıldarken-"

"Dur!" Koluna bir şaplak attım. İffetli biri olduğumdan değil ama şimdi bana diliyle, elleriyle ve koca sikiyle neler yapabileceğini düşündürüyordu.

Gözlerim kasıklarına kaydı ve o da güldü. "Bunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Kuşkusuz, bunu düşünmeden edemiyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Sadece arkadaş olmak istiyorum." Hayley'e ulaşmak için onu kullanmayı düşünmüyordum bile. Gerçek buydu. Huysuz olsa da onunla takılmaktan hoşlanıyordum. "Bir sürü sahte insanla tanışıyorum. Bir sürü de kullanıcı. Sadece benden bir şey isteyen insanlar. Bazen kime güveneceğimi bilmek zor. Ama sen farklısın. Sen gerçeksın."

Rebel'i otlağın içine saldı ve kapıyı kapatarak bana doğru döndü. Yüzüne vuran güneş gözlerini

altın bal gibi hafif görünür. "Peki ya sen? Sen gerçek misin, Shiloh?"

"Her zaman değil," diye itiraf ettim. "Ama şu anda? Seninle mi? Evet.

Gerçek Shiloh'u alacaksınız."

Bir an yüzümü inceledi, sözlerimdeki gerçeği aradı. İnsanları da atları okuduğu kadar iyi okuyabiliyor muydu? Sanki benim hakkımda kararını vermiş gibi başını salladı. "Gel bakalım. Seni Dakota'yla tanıştırayım."

İlk ikisinden daha küçük olan ve içinde sadece bir atın bulunduğu başka bir otağa doğru yürüdük. Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bu at diğerlerine benzemiyordu. Depresif görünüyordu. Üzgün. Başını eğmiş, çitin yanında duruyordu. Brody gıdaklayınca başını kaldırıp ona baktı.

"Dakota neden yalnız?"

"Henüz diğerlerinin yanına konulmaya hazır değil. İstismara uğradı."

"Ona ne oldu?" Bu kez Brody içeri girerken ben kapının dışında kaldım ve Dakota yavaşça ona doğru yürüdü. Kollarımı çitin tepesine dayadım ve çenemi ellerime dayadım.

"Bir ahırda bir metre gübre içinde bulundu. Sıksa. Yetersiz beslenmiş. İhmal edilmiş." Atın boynunu sert ama nazik vuruşlarla ovdu. "Başına ne geldiğinden emin değilim ama hiçbiri iyi değildi."

"Peki böyle bir atla ne yaparsınız?"

"Sıfırdan başlayın. Güzel ve yavaş ilerleyin. Acele edemezsiniz, yoksa yapmaya çalıştığınız tüm iyi şeyleri geri alırsınız. Şimdilik sadece onu sağlığına kavuşturmaya ve insan dokunuşuna alıştırmaya çalışıyorum. Onunla zaman geçiriyorum, sadece konuşuyorum ve onu okşuyorum. Son birkaç ayda çok yol kat etti."

Dakota ile yaklaşık yirmi dakika geçirdik ve Brody'nin tek yaptığı onu okşamak ve onunla konuşmaktı. Ama tüm gün boyunca onu bunu yaparken izleyebilirdim. Kendimi çok sakin ve huzurlu hissettirdi, yüzümdeki sıcak güneş, yumuşak

Dakota'nın kuyruğundaki bu hareket bana onun minnettarlığını gösterme şekli olduğunu düşündürdü. Brody'nin ona karşı nazik olacağına güveniyordu.

Bu atlar hayatlarında bir Brody olduğu için çok şanslıydı. Huysuz ve bazen kaba olabilse de, içten içe iyi bir insan olduğunu biliyordum. Aradaki farkı anlayacak kadar kötü insanlarla karşılaşmıştım.

"Keşke hepsini kurtarabilseydim," dedi çitin yanında bana katıldığında.

Keşke o da yapabilseydi.

"Paint kurtarılmış bir attı. Meradan çıkardığım ilk attı," diye açıkladı patikadan ahıra doğru geri yürürken.

"Tek mavi gözle mi?"

"İşte o. Birkaç yıl önce bana geldiğinde durumu kötüydü. Dövüldüğünden ve kırbaçlandığından şüpheleniyorduk. Sahipleri eyerini haftalarca üzerinde bırakmış ve kafasını ahıra bağlamışlardı." Brody tiksintiyle başını salladı.

"Ve şimdi ona bir bak. Ona iyi bir hayat verdin." "Her zaman işe yaramıyor. Bazıları başaramıyor. Ama evet, onları rehabilite edebildiğimde, dünyada bundan daha iyi bir duygu olamaz."

"Senin bir yeteneğin var, Kovboy."

Bana baktı. "Sen de öyle, Shy. Sen de öyle."

"Senin hakkında bir şarkı yazmam gerekebilir."

O homurdandı. "A kaya şarkı hakkında bir pislik Kovboy.

Kulağa liste başı gibi geliyor."

"Sende çok fazla katman olduğunu hissediyorum."

"Şanslıyım ki burada tüm katmanları soyacak kadar uzun kalmayacaksın."

"Psişik güçlerimi hafife alma." Omzumla kolunu dürttüm.

"Tek bildiğin, şu anda zihnini okuduğum."

Ahırın dışında durduk ve bana döndü, gözleri yüzüme dönmeden önce vücudumda geziniyordu. "Hayır. Eğer aklımı okuyabilseydin, bir kız öğrenci gibi kızarırdın."

"Bundan şüpheliyim. Ben masum küçük bir bakire değilim."

İpi elinde döndürdü. "Erkeklerden vazgeçmiş olman çok kötü."

"Evet. Çok kötü."

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

BRODY'NİN PICKUP'I arazisini kesen bozuk toprak yolda sekerek ilerliyordu, güneş ışığı ön camdan içeri giriyor ve ılık esinti saçlarını savuruyordu. Eski şarkılar kanalını açmıştım ve Aretha erkeğinden saygı bekleyen bir kadın hakkında şarkı söylüyordu. Yıllar önce yapmam gereken bir şeydi.

Beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce, pişmiş toprak zeminli ve meşe dolaplı çiftlik evi mutfağında sandviç yapmıştık. Evi beni şaşırtmıştı. Ne beklediğimden emin değildim - belki bir bekâr evi - ama iyi sevilmiş bir ev gibi görünüyordu; kirli beyaza boyanmış panelli duvarlar, geniş tahta zeminlere serpiştirilmiş örgülü halılar ve oturma odasında yıpranmış ama rahat görünen kahverengi süet bir koltuk.

Öğle yemeğimizi hazırladı, su şişelerini aldı ve dışarıda yemeyi tercih ettiğini ve bana bir şey göstermek istediğini söyleyerek beni aceleyle kamyonu bindirdi. Birkaç dakika sonra kamyonu bir ağacın altına çekti ve motoru durdurdu.

Yemek için bagaj kapağının üzerine oturdum, vadi altımızda uzanıyordu, yakın oturuyorduk ama birbirimize degecek kadar yakın değildik.

"Bana ne göstermek istiyordun?" Ben çavdar ekmeği üzerine hindi ve sosisli sandviçimin yarısını yedikten ve o da ikinci sandviçini neredeyse bitirdikten sonra sordum.

Parmağıyla işaret ettiği yeri takip ettim ve daha iyi görebilmek için gözlerimi süzerek öne doğru eğildim. "Bekle," dedi. Bagaj kapağından atladı ve geri geldi.

Birkaç saniye sonra elinde bir dürbünle geldi. Dürbünü elinden aldım ve gözlerime tutarak atları netleştirdim. Yaklaşık bir düzine, belki de daha fazla at vardı, koşarken arkalarından toz bulutları yükseliyordu. Çok vahşi ve özgür görünüyorlardı.

"Tanrım, çok güzeller."

"Öyleler," dedi sessizce. "Amerika'nın yaşayan efsaneleri."

Birkaç dakika sonra dürbünü indirip yanıma koydum ve sandviçimin diğer yarısını alıp bir ısırık aldım. Artık ne aradığımı bildiğime göre onları buradan izleyebilirdim. "Neden diğer atlarla birlikte değiller?"

"Onlar vahşi atlar. Mustangler. Arazide özgürce dolaşabilmelerini ama yine de onlara bakabilmeyi istedim." Yeşil elmasını ısırды, bakışları vadiye odaklanmıştı. "Elimden gelse yüzlercesini kurtarırdım ama yeterli arazim yok."

"Ne kadar lazım?" Ekmeklerimi sargı bezine sardım, kese kağıdına attım ve sapından bir üzüm koparıp ağzıma attım.

"Binlerce dönüm. Şu anda seksen dönümüm var. Kırkı onlar için. On sekiz mustang'im var ve daha fazlasını alamam. Bu haliyle onlar için yeterli arazi değil." Elmasını bitirdi ve çekirdeğini çimlere attı. "Yani evet, bu asla olmayacak."

"Asla bilemezsin. Bazen rüyalar gerçek olur."

"Rüyayı mı yaşıyorsun, Shy?"

Su şişemin kapağını açtım ve cevap vermeden önce soğuk sudan uzun bir yudum aldım. "Bazen bir rüya gibi geliyor. Bazen de bir kâbus. Ama istediğim tek şey bu. Kendimi en çok sahnede ya da kayıt stüdyosunda evimde hissediyorum. Müzik olmasaydı hayatım çok boş olurdu."

Yüzümü inceledi. "Neden buradasın?"

Bana öyle bir bakıyordu ki, sanki yalan söylesem anlayacakmış gibi yüzümü inceliyordu, bir yanıt veremiyordum. Ta ki

Sonunda olabildiğince dürüst bir şekilde cevap verdim. "Kendimce sebeplerim var ama bunlar kişisel. Ve sanırım..." Bir nefes verdim. "Sadece fırtınanın içinde biraz sakinlik arıyorum."

Brody bunu anlıyormuş ve saygı duyuyormuş gibi başını salladı. "Tamam."

"Ridge'in nesi var?"

Yorgun bir iç geçirdi. "On yedi yaşındaki kardeşim okuldan atılmak için elinden geleni yapıyor. Bunun olmasına izin vermeye hiç niyetim yok. Sadece ona ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor."

"Atlarla çalışmayı seviyor mu?"

"Hayır. İlgilenmiyor."

"On yedi yaşında nasıl biriydin?"

Brody kendi kendine güldü ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Ben bir tren enkazıydım. Zamanımın çoğunu sarhoş olarak, kafayı çekerek, kavga ederek ve düzüşerek geçirdim."

Nedense bu beni şaşırtmadı ama şu anda çok sakin ve kendisiyle barışık görünüyordu. "Peki ya şimdi?"

"Artık yaşlandım ama akıllanmadım. Peki ya sen? On yedi yaşında nasıl biriydin?"

"Tren enkazı oldukça doğru. Maw Maw'ım ben on yedi yaşıma girmeden birkaç ay önce öldü ve bu beni gerçekten çok etkiledi. Kardeşim Landry benden üç yaş büyük ve bana bakmak ona kaldı."

"Başka bir ailen yok muydu?"

Başımı salladım. "Annem ben bebekken öldü, bu yüzden onu hiç tanımadım. Babam da... annem öldükten sonra ayrıldı," diye bitirdim. "B i r daha haber alamamak üzere çekip gitti. Ta ki grubumuz büyük bir başarı yakalayana kadar."

"Seni aradı mı?"

Bir kahkaha attım. "Evet. Bize menajerinin onu nasıl parasız bıraktığına ve plak şirketinin onu nasıl bıraktığına dair acıklı bir hikâyeye geldi. Bizden para koparmaya çalıştı. O bitik bir country şarkıcısı. On beş yıldır hit bir şarkısı olmamış. Sanırım bizim dualarına cevap vereceğimizi ve ona yeniden hayat verebileceğimizi düşündü."

kariyer." Onun için yapabileceklerimizin ötesinde çocuklarıyla hiç ilgilenmemiş olması hâlâ içimi acıtıyordu.

"Pislik. Umarım onu kaldırıma atmışsındır. Beleşçi babalar gün yüzü görmeyi hak etmez. Ona sadakatini ya da parayı borçlu değilsin."

"Biliyorum. Ben sadece... Gerçekten önemseydiğine inanmak istedim, anlıyor musun? Bizi kullanmadığına. Ama eğer umursasaydı, en başta bizi terk etmezdi." Landry on üç yaşındayken Maw Maw'a soyadımızı annemizin kızlık soyadı olan Leroux ile değiştirmek istediğini söyledi. Altı ay sonra bir avukata gittik ve soyadımızı yasal olarak Holloway'den Leroux'ya değiştirttik, böylece baba olmaya hiç niyeti olmayan Rhett Holloway ile bağlarımızı resmen kopardık.

"Peki ya ailen?" Brody'ye sordum. "Yakın mısınız?"

"İkisi de öldü." Sesi düzdü.

"Üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Olma. Teyzem ve amcam beni kendilerinden biri gibi yetiştirdi. Ve benim için kardeş gibi olan üç kuzenim var."

"Ve Ridge..."

"Birkaç ay önce ortaya çıktı. Varlığından bile haberim yoktu. On üç yaşından beri annemi görmemiştim."

"Şimdi kaç yaşındasın?"

"Geçen ay otuz üç yaşındaydım. Sen kaç yaşındasın?" "Aralık ayında yirmi beş yaşındaydım."

Başını salladı ve gözlerini kısarak uzaklara baktı. Brody'nin gözlerini güneşe doğru kısmaktan gözlerinin etrafında gülünç derecede seksi bulduğum küçük çizgiler vardı.

"Seni bir kez gördüm. On altı yaşında olmalıydın. Lafayette'te bir barda çalışıyordun." Çenesi sıkıştı ve sağ elini esnetti. "Seni şovdan sonra erkekler tuvaletinden çıkarken gördüm ve pisliğin teki sana saldırıyordu." Bana bakmak için başını çevirdi. "Bunu hatırlıyor musun?"

Nefesim kesildi. "O sendin..." "O bendim, tamam."

"İyi yumruk atıyorsun, Kovboy." Koluna hafifçe vurdum, hafifletmeye çalıştım, ondan hissettiğim gerginliğin bir kısmını hafifletmek için.

"Bu tür şeyler çok olur muydu?"

Omuz silktim, onunla göz göze gelmedim. "Adam sadece sarhoştı. Kendi başıma halledebilirdim."

"Grupta arkanı kollaması gereken üç kişi varken neden bunu tek başına halletmek zorunda kaldın? Onlara ihtiyacın olduğunda hangi cehennemdeydiler?" Sesi o kadar çok suçlama içeriyordu ki içgüdüsel olarak çocuklarımı savunmaya koştum. Sadakatimi hak etmediklerinde ya da iyiliğime karşılık vermediklerinde bile onları savunmak asla vazgeçemediğim bir alışkanlığımı.

"Dışarıda ekipmanları topluyorlardı. Kadınlar tuvaletini kullanmak için içeri koşmak zorunda kaldım." Omuz silktim, bir kez daha olayı hafife almaya çalıştım. "Önemli bir şey değildi."

"On altı yaşındaydın ve sarhoş bir pislik seni duvara dayamıştı," dedi, sesi alçak ve öfkeliydi. "Bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmüyor musun?"

O gece olanları kimseye anlatmadım. O işi kaybetmeyi göze alamazdık, bu yüzden sorun çıkarmak istemedim. Brody o adamı üzerimden çekip aldığı anda, onu karşı duvara çarpıp yumrukladığında, ona teşekkür edecek kadar uzun kalmadım. Arka kapıdan koşarak çıktım ve kamyonete atladım, yol boyunca vücudum titriyor ve dizlerim birbirine vuruyordu. Eğer çocuklara söyleseydim, Landry, Dean ve Gus oraya geri dönüp durumla ilgilenirlerdi. O zamanlar pek çok konser kaybetmiştik ama bunun benim yüzümden olmasını asla istemedim.

"Beni biraz sarstı," diye itiraf ettim, olayı küçümseyerek. "Ama iyiydim. Araya girdiğin için teşekkürler. Sen iyi miydin?"

Bir kahkaha attı. "İlk bar kavgam değil. Sonuncusu da değil. Ben iyiydim. Diğer adam için aynı şeyi söyleyemem."

Oradan kendi başına çıkmakta zorlandığına eminim."

"Kendinle gurur duyuyor gibisin."

"Bazı şeyler insanın canına okunmasını haklı çıkarır. Durdurabileceğim bir şey varsa asla geri çekilip kötü şeylerin olmasına izin veren biri olmadım. Yani evet, her zaman inandığım şeyler için savaşıcağım. Bazen bu nazik bir dokunuş ve sabır gerektirir. Bazen de surata bir yumruk ve taşaklara hızlı bir tekme gerektirir."

Profilini inceledim. Kare çenesi, düz burnu, elini gezdirmekten dağılmış kirli sarı saçları ve güzel olduğunu düşündüm. Güçlü ve sertti ama sizi boyun eğdirmek isteyen türden bir adam değildi. "Nazik bir dokunuş ve sabır ne zaman gereklidir?"

Başını çevirdi, kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi ve o anda belki de aklımı okuyabildiğini düşündüm. "Vahşi, kırık dökük şeylerle uğraşırken."

Birbirimize doğru çekildik, hareketlerimiz neredeyse fark edilmiyordu. Bacak bacakaydık ve ben ona doğru eğiliyordum, kolundaki kaslar gerilmişti ve onun dokunuşunu tenimde hissetmek için y a n ı p tutuşuyordum. Elini yüzüme doğru kaldırdı, büyük ellerinden biriyle elmacık kemiğimi kavradı ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Dokunuşu nazikti ama omurgamdan aşağı ve yukarı ürperti gönderdi ve doğrudan merkezime ulaştı.

Gözlerimi onunkilere diktim ve kahverengi derinliklerine baktım. Bir adamı bayıltabilen ama vahşi bir ata nazik davranan adam. Belki de içimdeki tüm kırık parçaları onaracak güce sahipti. Sevdiğim ama beni terk eden adamların bıraktığı yaraları iyileştirme gücüne sahipti. Ve beni kırmaya çalışanın. Ruhumu işlediğim günahlardan arındırmak için.

Öp beni. Öp beni. Öp beni.

Sanki sessiz yakarışımı duymuş gibi, eli başımın arkasına dolandı ve dudaklarımız birbirine çok yaklaşıp kadar beni kendine çekti, yumuşak nefesini dudaklarımda hissettim. Tam o anda

Beni öpeceğini düşünürken telefonunun alarmı çaldı ve yaklaşma anımızı böldü. Beni aniden bıraktı ve telefonunu cebinden çıkarıp susturdu.

"Gitmem gerek." Ve böylece onu kaybettim.

Dönüş yolunda sessizdik ve ben ön camdan dışarı bakıp Brody'nin Maw Maw'ın on üçüncü yaş günümde bana bahsettiği adam olup olmadığını merak ediyordum. Eskiden Dean olduğunu düşünürdüm. Ama o olamazdı. Beni hiçbir şeyden kurtarmamıştı. Eğer Brody ise, beni zaten bir kez kurtarmıştı. Ama neyden kurtarılmaya ihtiyacı olabilirdi ki?

Dakikalar sonra Brody misafirhanenin önüne yanaştı ve ben de kamyonetten atladım, henüz onu bırakmaya hazır değildim. O uzaklaşmaya fırsat bulamadan kafamı açık pencereden içeri soktum ve bir plan yaptım.

"Cajun yemeklerini sever misin?" "Neden?"

Bu adam. Bir an derin ve duygusal şeyler paylaşıyor, neredeyse öpüşmeye dönüşecek bir anı paylaşıyor olabilirdiniz ve beş dakika sonra yine şüpheli davranıyordu. "Bir kız için işleri kolaylaştırmıyorsun, değil mi?"

"Sen sıradan bir kız değilsin, Shy."

Bunu bir iltifat olarak söylediğini düşünmek isterdim ama pek de öyle gelmedi. "Seninleyken öyleymişim gibi hissediyorum. Seninleyken her gülümseme ve kelime için çalışmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Beş yıldızlı muamele görmek istiyorsanız Ritz'de kalmalıydınız."

"Komik. Buralarda hiç Ritz görmüyorum."

"Aynen öyle."

Gözlerimi devirdim. "Akşam yemeğine gel. Yedi gibi. Ben yemek yaparım."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Bana yemek mi pişireceksin?"

"Siz az inançlısınız. Ben çok yetenekli bir kıyım."

"Bundan bir dakika bile şüphe etmeyin."

"Beni bekletme," diye seslendim arkasından, geri geri gidip kamyonu döndürürken.

"Yoksa ne yaparsın, Shi-loh?"

Açık penceresine doğru ilerledim. "Beni bekletmeye devam edersen, seni avlamak zorunda kalacağım."

Sırıttı. "Yakalayabilirsen yakala beni."

"Yani seni kovalamamı istiyorsun, öyle mi?"

"Her şey değişir. Bu göreve hazır olduğunu düşünüyor musun? Ben ele avuca sığmayan biriyim. Benimle başa çıkabileceğinden emin değilim."

"Meydan okuma kabul edildi. Bu gece hepiniz konuşacak mısınız yoksa benim getireceğim *sıcaklığı* kaldırabilecek misiniz göreceğiz. Sadece arkadaş olarak tabii ki," diye ekledim.

Arabasını sürerken gülüyordu, tekerlekleri toz bulutu kaldırıyor, sol eliyle pencere çerçevesindeki müziğin ritmine vuruyordu.

Onu yemeğe davet ettiğime göre, markete gitmeye cesaret etmem gerekiyordu. Oh ne güzel.

YEDİNCİ BÖLÜM

Brody

Ridge'in İngilizce öğretmeniyle buluşmadan önce duş almalıydım. Ama duş almak için dursaydım, geç kalacaktım. Bu yüzden ter lekeli tişörtüm ve kirli iş botlarımla buradaydım. Parmaklarımı kapıya vurduktan sonra sınıfa girip Chloe Whitman'ın karşısına çıktım. Benim terime ve kirime alışkındı. Ama onu son gördüğümünden bu yana epey zaman geçmişti - tam olarak altı ay - ve onunla daha önce okulda hiç karşılaşmamıştım. Kağıtları işaretlediği masasından kalktı ve sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bugün geldiğin için teşekkürler,
Brody." "Sorun değil."

"Hadi masaya oturalım." Başımı salladım ve onu yuvarlak bir masaya kadar takip ettim, topukları yerde tıkırdıyordu. Kıvrımlarını saran ve dizlerinde biten kalem eteklerden birini ve kabarık kollu kısa kollu bir bluz giymişti. Chloe her liseli erkeğin ıslak rüyasıydı. Yirmi altı yaşında, bekâr ve yatakta, düğmeli görünüşünün sizi inandırabileceğinden çok daha maceraperestti.

Karşısına bir sandalye çektim. Benim için yeni ruj sürmüş müydü? Tırnakları gül rengi dudaklarına uyacak şekilde boyanmıştı ve yanakları krem rengi tenine karşı kızarmıştı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve konuşmasını bekledim. Önündeki masanın üzerine koyduğu dosyaya baktı. Şimdi de havadan sudan konuşmam mı gerekiyordu? Benim uzmanlık alanım değil. "Öğretmenlik işi nasıl gidiyor?"

Başını kaldırdı, geyik gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarını yaladı. "Çok zor oldu. İkinci yılımı neredeyse atlattım." Üzerindeki gümüş kalp madalyonu parmakladı.

gümüş kolyesi. Kalbin yanında küçük gümüş bir anahtar vardı. "Nasılsın, Brody?"

"Evet, her şey yolunda."

Başını salladı ve gülümsemeye zorladı. İlişkilere girmememin nedeni buydu. Berbattım. Ve şimdi, kötü şans eseri, masanın karşısında becerdiğim biriyle oturuyordum. Sadece bir ya da iki kez de değil. Hayır. Chloe'yle yedi ay çıkmıştım, bu benim için bir rekordu. Geçen Nisan ayında, Jude ve Lila'nın düğününden bir hafta sonra, Lila'nın arkadaşı Sophie, kasabanın çöpçatanı, bize görücü usulü bir randevu ayarlamıştı. Bunun bir randevu olduğunu bile bilmiyordum, yoksa gitmezdim.

"Ridge'i tartışmak için burada olduğunuzu biliyorum ama bu konuya girmeden önce bana nerede hata yaptığımı söyleyebileceğinizi umuyordum. Senden gerçekten hoşlanmıştım, Brody."

Kahretsin, işte başlıyoruz. Boynumun arkasını ovuşturdum. Beni sevdiğini söyledi. Bu bir suç değil. Ama ben karşılık veremedim. Bunu hiçbir kadına söyleyememiştim. Sadece bu da değil, yedi aylık 'sıradan' bir flörtün ardından şimdiden evlilik ve çocuklardan bahsediyordu. Neden benim evlilik için iyi bir aday olduğumu düşündüğünü anlayamıyordum. Evlilik kurumuna bile inanmıyordum. Bana sorarsanız, ölüm sizi ayırana kadar sadece bir kişiyi sevmek ve onurlandırmak için yemin etmek doğal bir şey değildi.

"Senin yaptığın bir şey değildi. Hepsi benim yüzümdendi."

"Sanırım daha iyi bilmeliydim. Beni oğlunla tanıştırmadın bile." Güldü ama sesi mutlu gelmiyordu. "Beni uyarmıştın ama dinlemedim. Yazıklar olsun bana."

Beklentiyle bana baktı, konuşmamı bekliyordu. Kendimi açıklamamı. Bu çok garipti. Ama onu en başından uyarmıştım. Sıradan bir ilişkiden fazlasını istemediğimi söylemiştim. Sanırım çok uzun süre kalmıştım ve o da bunu fikrimi değiştirdiğime dair bir işaret olarak algılamıştı.

İnce metal ayaklar üzerine oturtulmuş turuncu plastik sandalyemde kaykıldım ve bileğimi uyluğumun üzerinden geçirdim. "Ridge hakkında konuşalım."

Yüzü düştü ama yüz hatlarını hızla yeniden düzenledi ve omuzlarını dikleştirdi. "Evet. Elbette. Özür dilerim. Bundan bahsetmemeliydim."

Ve şimdi kendimi bok gibi hissediyordum. Omzumun üzerinden kapıya baktım. Ridge hangi cehennemdeydi?

"Ridge yakında bize katılacak. Kimya dersinde. Son dersi."

Bu yüzden, Ridge hakkında konuşmak için değil, onu terk etme nedenimi tartışmak için erkenden onunla buluşmamı istedi.

Garip bir başlangıçtan sonra toplantı, koşullar göz önüne alındığında beklenebileceği kadar iyi geçti. Ridge'in bütün sömestr boyunca hile yaptığını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Chloe ona bir şans daha vermek istiyordu ve bunu Ridge için olduğu kadar benim için de yaptığı izlenimine kapıldım. Onun kışını tekmeleyecektim.

Bu okul yılı yeterince hızlı bitemedi.

Duştan sonra mutfağa girdiğimde Ridge bana bir şey fırlattı. Bir elimle yakaladım ve yumruğumu açarak folyo paketlerine baktım. Bu akşamki planlarımı ona asla anlatmamalıyım.

"Dört tane yeter mi?" diye sordu. "İhtiyacın olursa bende daha fazlası var."

Küçük pislik. "Neden bana prezervatif veriyorsun?"

"Kimse sana güvenli seks yapmayı öğretmedi mi?" "Her zaman yaparım."

"Peki, şimdi kim yalan söylüyor? Kuzeninin nişanlısını hamile bıraktın. Bu çok kötü bir davranış, kardeşim." Başını salladı ve cık cık etti. "Daha ne kadar alçalacaksın?"

Yumruğumu suratına indirmedığım için şanslıydı. Bana kendimi hatırlatan o kadar çok şey vardı ki. Aynı ukala sırtı. Aynı somurtkan bakış. Otorite figürlerine karşı aynı meydan okuma. Ama bu kendini beğenmiş saçmalık? Yargılama? Her yerinde Jude yazıyordu. Hikayeyi Jude'dan dinlemeyi çok isterdim. Bunu Ridge ile konuşmuş muydu?

Öyle olmalı. Yoksa Ridge neden hakkında hiçbir şey bilmediği bir şey için beni arasın ki? Prezervatifleri mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesine atıp kapattım, sonra tezgâha yaslanıp kardeşimle yüzleştim.

Ridge bir eliyle lazanya artıklarını ağzına atarken diğer eliyle de telefonuyla oynuyordu.

"Jude sana ne söyledi?"

"Jude bana hiçbir şey söylemedi. Seni kardeşi gibi görüyor. Ben sadece gördüğümü söylüyorum. Senin kız Lila bu adama deli gibi aşık," diye alay etti, sanki bana bilmediğim bir şey söylüyormuş gibi.

Lila benim kızım değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Ama ukala kardeşim de bunu biliyordu ve Lila'yı hamile bıraktığım için alçak olduğumu düşünen tek kişi o değildi. Aile bunu öğrendiğinde, Patrick bana kitaptaki tüm isimleri saydı ve bir yıl boyunca benimle konuşmayı reddetti. Kardeşi Jude'a körü körüne bağlı olan ailenin bebeği kuzenim Jesse sadece başını salladı ve bana 'beni hayal kırıklığına uğrattığını' söyledi. En yumuşak başlı ve bağışlayıcı McCallister olan Jesse için ağır sözler. Ve Gideon, o zamanlar Jude'dan nefret ediyordu, bu yüzden Brody takımındaydı.

İntikam kötüdür, demişti Gideon, Jude'un çöküşünden zevk alıyormuş gibi yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

"Misafirhanede kalan piliç kim?" Ridge sordu.

"Hiç kimse."

Telefonundan başını kaldırdı. "Kimse ateşli değil mi?"

Beş alarmlı bir yangın sıcak mıydı? Ona daha fazla cephane vermek istemediğim için omuz silktim. "O iyi."

Telefonunu bıraktı ve yüzümü inceledi. "Neden hâlâ buradasın? Evde kalıp her gece bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Ben Noah değilim. Kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım."

Ama artık bunu yapmak zorunda değildi ve ben de bunu söylemek istedim ama yapmadım. "Bunu biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Seni anlamıyorum. Lila yüzünden mi?"

"Lila yüzünden mi?"

"Kız arkadaşın olmamasının sebebi o mu? Pek çirkin sayılmazsın."

"Bunun için teşekkürler. Ve Lila'nın bununla hiçbir ilgisi yok." "Benim oturduğum yerden, onun *her* şeyle ilgisi var

" Ağzına bir lokma daha attı. "Ama hey.

Bu beni ilgilendirmez. Sen bilirsin."

İyi ki Ridge'e yaptıklarımı açıklamaya hiç niyetim yoktu. Lila'yla aramda ne olduğunu anlamak için orada olman gerekirdi. Ben, Jude ve Lila'nın bir sürü geçmişi vardı. On yaşımıza kadar uzanıyor.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Yediyi çeyrek geçiyordu. Akşam yemeğine çoktan geç kalmıştım. Shiloh şu anda gerçekten ihtiyacım olmayan başka bir sorundu. Ondan uzak *durmaliydim*. Ama yapmam gerekeni yapma konusunda hiç iyi olmamıştım. Ve bugün onu bana yardım etmekten vazgeçirmek için elimden geleni yapmış olmama rağmen, inatla beni dinlemeyi reddetmesinden memnun olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Sorun şu ki, onunla takılmak hoşuma gidiyordu. Shiloh çok az kadının ilgisini çekecek şekilde ilgimi çekiyordu. Sert ve inatçıydı, herhangi bir mesleğin zirvesine çıkmak istiyorsanız ihtiyacınız olan iki özellik, ilginç bir sohbet için çılgın bir marka.

Ridge tabağındaki her lokmayı bitirdi; lazanya, kendimiz için yemek yapabilecek durumda olmamıza rağmen 'çocuklarına bakma' ihtiyacı hisseden Kate'in ikramıydı.

Gerçek bir centilmen gibi ağzını kolunun arkasına sildi ve ayağa kalktı. "Ama hey, eğer biriyle yatmak istiyorsan, İngilizce öğretmenimin buna hazır olduğuna eminim." Yüzümü nötr tuttum ama Ridge belli ki bir şeyler sezmişti. "Vay anasını," diye bağırdı. "Onu çoktan hallettin, değil mi? Bana iyi davranmasına şaşmamalı. Yine de onunla yatardım. O seksi kütüphaneci tarzıyla çok ateşli."

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım. Bana sabır ver. "İngilizce öğretmeninden uzak dur. Zaten başın yeterince belada."

Beni geçip mutfaktan çıkarken gülüyordu. Onu yakaladım ve geri çektim. "Kendine çeki düzen ver. Ben dışarı çıkıyorum. Bana ihtiyacın olursa, beni ara."

"Sana ihtiyacım yok. Önümde eğlence dolu bir akşam var."

"Delaney ile işleri berbat etme. İngilizce'den kalmamak için onun yardımına ihtiyacın var. Buraya gelmesinin tek sebebi bu. Sana özel ders vermek için. O-"

"Dostum. Nefesini boşa harcama. Delaney'i becermekle ilgilenmiyorum. Onunla tanıştın." Onunla bu öğleden sonra samimi toplantımıza çağrıldığında tanışmıştım. Delaney ona İngilizce öğretmek için gönüllü olmuştu.

"Küçük Goody Two Shoes çok tutucu. Bana sadaka gibi davrandığından bahsetmiyorum bile. Sanırım beyaz bir eziğe ders verdiğini söylemek üniversite başvurularında iyi görünecek."

Ses tonundaki acıyı duydum ve bunun için onu tamamen suçlayamadım. Bu şartlar altında ben de aynı şekilde hissederdim. Delaney'nin üstünlük havasını ben bile hissetmiştim. Ama Chloe ona bir şans daha vermek istiyordu ve bunu mahvetmeyi göze alamazdı. Bütün dönem boyunca kopya çektiğini öğrendikten sonra olmazdı. Verdiği o şaka gibi kompozisyondan sonra olmazdı. Chloe ona yumuşak porno demişti.

Şimdi iki seçeneği vardı. Ya yardımını kabul edecek ya da bir yıl geri kalacaktı. Tek umut ışığı, bana umut veren şey

Ridge, kopya çektiğini kabul etmiş ve ona yardım eden kızın bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia etmişti. Dolabından defterini çaldığını ve denemelerini kopyaladığını söyledi. Olayın böyle olmadığını bildiğim halde, yalanını yüzüne vurmadım. Birini korumak için yalan söylemişti ve benim kitabımda doğru olan da buydu.

Ön kapının zili çaldığında "Cuma gecesi kim ödev yapar ki?" diye yakındı.

"On birinci sınıfta kalmak istemeyen insanlar." Parmağımla onu işaret ettim. "Eve geldiğimde burada olduğundan emin ol."

"Sakin ol, dostum. Patrick amcan gibi konuşmaya başladın."

Zaman ne kadar da değişmişti. Eskiden kanunsuzdum.

Kural tanımazdım. Sayamayacağım kadar çok kavgaya karışmış ve kötü şeyleri sistemimden atmanın aslında benim

kurtuluşum olacağına inanmış ukala bir pisliktim. Ama oğlumun doğumu beni değiştirmişti. Hala vahşi bir çizgim olmadığını söylemiyorum, ama artık bir davası olan bir asiydim. Eğer biri oğlumla uğraşırsa, o orospu ç o c u ğ u n u

çıplak ellerimle öldürür, sonra da mezarı üzerinde dans ederdim. Noah *asla* benim çektiğim acıyı çekmek zorunda

kalmayacaktı.

Ve Ridge'in bana ihtiyacı olursa, ben de onun yanında olurum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Brody

Kapının önünde durdum ve Shiloh'nun "Whole Lotta Love" şarkısına eşlik edişini dinledim. Lanet olsun, o ses. Dudaklarını hiç öpmemiş ya da vücudunu hiç hissetmemiş olsam bile sesinin tınısı beni sertleştirmeye yetiyordu.

"Shiloh!" Müziğin sesini duyabilmek için paravan kapının arkasından bağırdım. Pencereleler açıldı, tavan vantilatörleri vınlıyordu.

"İçeri gel! Kilitli değil."

Kendimi içeri attım ve parke zemini geçerek küçük mutfığı oturma ve yemek alanından ayıran kahvaltı barının diğer tarafında durdum.

Doğrama tahtasından başını kaldırdı ve beni gördüğüne sevinmiş gibi gülümsedi. İnce beyaz bir tişörtün üzerine bol siyah bir atlet giymişti ve emin olamadım ama sütyensiz olduğunu düşündüm. Yeşil şortu kısaydı, ayakları çıplaktı, mürekkep siyahı saçları dağınık topuzlardan birindeydi, birkaç gevşek tutam yüzünü çerçeveliyordu ve bana için Biliyorum ve Kızım, değil ve kaya yıldız kim kapalı gişe konserlerinde binlerce hayranı onun adını haykırıyordu.

"Merhaba," dedi sonunda, birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra, aklım gitmemesi gereken yere gitti çünkü evet, o ince elbisenin altında kesinlikle sütyensizdi. atletler.

İçimden güldüm ve elimi yüzümde gezdirdim.

"Merhaba."

"Umarım aceleniz yoktur," dedi. "Geç başladım, bu yüzden jambalaya bir süre daha hazır olmayacak."

"Bir süre ne kadar uzun?"

"Açlıktan ölüyor musun?"

"Her zaman. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Buzdolabından bir IPA aldı, kapağını çevirdi ve önüme koydu. "Sadece takıl ve beni

şirket."

Uzun bir nefes çektim ve onun soğan doğramasını izledim. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Soğan beni hep ağlatır."

Kolunun üst kısmındaki dövmeyi inceledim - narin yaprakları olan boğumlu, kıvrık bir dal - ve bir tabure çektim. Bıçağının keskin olmayan kenarıyla soğanları kenara itti ve bir biberin tepesini kesti.

"Seni başka ne ağlatır?"

"Hüzünlü şarkılar. Küçük notalar. Mutlu sonla bitmeyen filmler. Yoksulluk. Irkçılık. Homofobi. Asansör müziği. Kulaklarımı kanatıyor." Ürperdi, biberleri ve kereviz saplarını ustalıkla doğrarken bıçağının ağzı parlıyordu. Parmaklarındaki desenleri seçmeye çalıştım - müzik notaları, tespih boncukları ve yüzük parmağında bir haç, işaret parmağında bir hilal ve üç minik yıldız. Mor renkle yazılmış minik bir çiçek. Hercai menekşe olabilir.

"Seni ağlatan nedir?" diye sordu.

"Ben ağlamam."

"Neden ağlamak *istiyorsun*?"

"Country müzik." Güldü. "Hayvan zulmü. Çocuk istismarı. Sirkler. Siktiğimin palyaçoları. Palyaçolardan nefret ederim. Hayvanat bahçelerinden. Sirklerden bile daha üzücü."

"Neden?"

"Hayvanların doğal ortamlarından koparılıp parmaklıklar ardında insanların aval aval baktığı bir ortamda yaşamaya zorlanmaları fikrinden nefret ediyorum."

"Bazı hayvanat bahçeleri güzeldir. Peki ya safariler? Onlarla bir sorunuz var mı?"

"Hiç binmedim." Tezgâhın üzerinde duran telefonuna baktım, gelen bir aramayla vızıldıyordu. "Açman gerekiyor mu?"

Telefona şöyle bir baktı, sonra uzanıp susturdu. "Kardeşim arıyor. Mesaj bırakacak."

Telefonunun gelen aramalar ve mesajlarla aydınlanmasını izledim. Belli ki kardeşi görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu. Telefonu ters çevirdi, böylece ekranı göremedim.

"Müdürüm de şimdi arıyor." Yorgun bir iç geçirdi, omuzları çöktü. "Bu molaya gerçekten ihtiyacım vardı, biliyor musun?"

"Neye ara vermek?"

Başını hafifçe salladı ve bana arkasını dönerek tencerenin altındaki gaz halkasını açtı. Daha önce doğradığı tavuk butlarını ve baharatlı sosisi eklediğinde yağ cızırdadı. "Dünya turumun ilk iki ayağını yeni bitirdim. Singapur'da başladı. İlk ayağında Asya'daydım, ikinci ayağında ise Avustralya ve Yeni Zelanda'daydım. Bu aradan sonra Avrupa'ya gideceğim. Sonra da Amerika'ya dönmeden önce Güney Amerika'ya. Dinlenmek için biraz ara vermek istedim. Turne insanı çok yoruyor. Zihinsel ve fiziksel olarak."

Ocağın yanında ona katıldım ve kalçamı tezgâha yaslayıp soğuk biramı içerken onun yemek pişirmesini izledim. "Maw Maw'ın sana yemek yapmayı öğretti mi?"

"Evet. Her zaman yemeğin aşk olduğunu söylerdi." Ölçü kaşığı kullanmak yerine içgüdüleriyle güveçteki sebzeleri ve baharatları eklerken gülümsedi. "Bunu çok sık yapamıyorum. Artık markete neredeyse hiç gitmiyorum. Bazen eskiden yaptığım tüm o küçük, normal şeyleri yapmayı özlüyorum. Çamaşırhanede o kadar çok şarkı yazdım ki. Çamaşırhanede oturup çamaşır makinesinin içinde dönen çamaşırları seyrederken yaratıcılığımı harekete geçiren bir şeyler vardı."

"Şöhretin bedeli. Bir kız artık çamaşırhanede bile oturamıyor. Bunu da ağlamak istememe neden olan şeyler listeme ekle."

Güldü ve tencereye pirinç ve tavuk suyu ekleyerek malzemeleri tahta bir kaşıkla karıştırdı. "Hiçbir zaman ünlü olmak istemedim. Sadece sevdiğim bir şeyi yaparak hayatımı kazanmak istedim." Bana baktı. "Bir sır duymak ister misin?"

"Vur bana."

"Taş kesildim."

"Neyin?"

"Bu turne. Sahneye her çıktığımda, sahtekâr olduğumu anlayacaklar diye endişeleniyorum. Biletlere harcadıkları paraya değmem. Ben hala Louisiana Bayou'dan gelen o kızım. Bazen hala merak ediyorum... Neden ben? Dışarıda benim sahip olduğum fırsatlara asla sahip olamayacak binlerce harika şarkıcı ve müzisyen varken neden ben bunu başardım?"

"Müzik endüstrisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama diğer her şey gibi olduğunu sanıyorum. Şansınız yaver gitmiş ama bulunduğunuz yere gelmek için çok çalıştığınızı tahmin ediyorum."

Başını salladı. "Gerçekten de öyle oldu. Herkes Acadian Storm'un bir gecede başarılı olduğunu söylüyordu. Sanki bir anda ortaya çıkmışız ve sıfır çabayla büyük bir başarı yakalamışız gibi. Berbat işlerde çalıştığımız ve konserler için yalvardığımız onca yılı hiç düşünmüyorlar. Beş parasızdık, hamam böceği istilasına uğramış dairelerde yaşıyorduk ve erişte yiyerek hayatta kalıyorduk. Ve şimdi... şimdi para konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Değdiği kadar sürün. Yolculuğun tadını çıkarmayı bıraktığınızda, uzaklaşmanın zamanı gelmiş demektir."

"Çekip gitmek o kadar kolay değil."

"Sevdiğin bir şey olduğunda asla değildir."

"Bu konuda bir şeyler biliyor gibisin."

"Yıllarca rodeo kovboyluğu yaptım. Eversiz a t binicisiydim. Seviyordum ama sevdiğimden nefret ediyordum."

"Neden?"

"Bu bir gösteriydi. İnandığım her şeye aykırıydı. Atları eğlence için kullanmak. Mahmuz takmaktan nefret ederdim. Körelmişlerdi, keskin değillerdi ama mesele bu değildi. İyi bir biniş için, yüksek puan almak için, at oluktan çıkarken onu işaretlemeniz gerekir. Mahmuzlarınızı omuzlarına saplayın," diye açıkladım.

"Peki bunu neden yaptın?"

"Para. Adrenalin patlaması. Kalabalığın tezahüratları" diye itiraf ettim. O zamanlar bu tür bir onaylanmaya ihtiyacım vardı ama bu kolayca kabul edebileceğim bir şey

değildi. "I

birkaç yıl önce bıraktım. İştahımı kaybettim. Artık yapamıyordum."

"Ama yine de onu sevdiğin için kendini suçlu hissediyorsun." "Bir parçam öyle hissediyor, evet."

Bakışları yüzüme dönmeden önce vücudumda gezindi. "Eminim bu işte iyiydin."

"En iyilerden biri."

"Alçakgönüllü de."

"Bir konuda iyi olduğunuzu kabul etmekte yanlış bir şey yoktur."

Tencereye biraz daha tavuk suyu ekledi ve tahta kaşığıyla pilavı karıştırmaya devam etti. Daha önce acıkmış olsam bile, şimdi neredeyse salyalarım akıyordu.

"Neden çekip gittin?"

Bir omzumu silktim. "Artık en iyilerden biri değildim."

"Zafer hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım. Ve ben kötü bir kaybedenim."

Alnındaki teri kolunun tersiyle sildi ve bana bu kızın benim için sıcak bir sobanın üzerinde köle gibi çalıştığını hatırlattı.

"Neden klimayı açmıyorsun?"

"Güney'in derinliklerinde, kliması olmayan bir evde büyüdüm. Terlemeyi umursamıyorum. Hatta hoşuma bile gidiyor."

Boşları geri dönüşüm kutusuna attım ve buzdolabından iki soğuk bira daha aldım. Kapaklarını tezgâhın kenarına koyup soğuk şişeyi kızarmış yanağına bastırdım. İnledi, sesi doğrudan sikime vurdu.

"Bu çok iyi hissettiriyor." Birayı elimden alıp alnına götürdü ve şişesini benimkiyle tokuşturdu. "Yeni başlangıçlara ve çekip gitme zamanının geldiğini bilmeye içelim," dedi ve müzik kariyerinden bahsetmediğini hissettim.

Bunu içtik ve ona yapmak istediğim her şeyi düşünmemek için elimden geleni yaparak boğazının yutkunurken sallanmasını izledim. Şişesini indirdiğinde gözleri benimkilere kilitlendi. Yaklaştım ve parmaklarımın arkasını çene çizgisi boyunca gezdirdim, dokunuşumla nefesinin nasıl kesildiğini fark ettim.

"Brody," diye fısıldadı, kirpiklerinin altından bana bakarak.

"Hmm?"

Bana doğru eğildi, göğüsleri göğsüme bastırdı ve biramı tezgâha bırakıp elimi başının arkasına sardım. Diğer elim yan tarafına doğru gidip kalçasına yerleşirken dolgun dudakları bir iç çekişle ayrıldı.

Dumanlı grileri yarıya inmişti ve titreyen bir nefes verdi. "Çok uzun zaman oldu."

"Ne zamandan beri?" Başparmağım şortunun bel bandının hemen üzerindeki yumuşak teni okşadı.

"Biri beni öpmezse ölecekmişim gibi hissettirdiğinden beri."

Yüzünü benimkine doğru eğdi. O kadar güzeldi ki, tanıştığımız gece hissettiklerimin aynısını hissettim. Sanki hayatım boyunca onu beklemişim de farkında değilmişim gibi. "Seni öpmemi ister misin, Shiloh?"

"Davetiyeye ihtiyacın var mı? Ne bekliyorsun, Kovboy?"

Gözlerim onun dolgun, yastık yumuşaklığındaki dudaklarına kaydı. Alt dudağını düz beyaz dişlerinin arasından çekti ve hesaplanmış bir hareket olup olmadığını bilmiyordum ama aletim sertleşti. "Sadece arkadaş olmaya ne oldu?"

"Hâlâ arkadaş olabiliriz," diye nefes verdi, kolları boynumu çevreliyor, parmakları saçlarımın ucunu çekiştiriyordu. Yasemin gibi kokuyordu. Seksi. Egzotik. Sarhoş edici. Tıpkı onun gibi. "İyi arkadaşlar."

"Öyle mi?" Yüzünü ellerimin arasına aldım ve kendime doğru çevirdim.

"Evet." Yutkundu. "Yani... bu sadece bir öpücük, değil mi?" "Doğru."

Başımı eğdim ve yasak meyve gibi hissettiren şeyin ilk tadını aldım. Tatlı. Cazip. Tamamen yasak. Shiloh Leroux gibi bir kızın razı olacağı türden bir erkek asla olamazdım. Dünyalarımız birbirinden ılık yılı kadar farklıydı.

Ama bu *sadece* bir öpücüktü ve ikimizin de bir ilişkiye ilgisi yoktu.

Dudakları aralandı ve dilimi ağzına soktum. Dilimi emdi ve ellerim küçük, sıkı vücudunun üzerinde gezinirken, kıvrımlarını, kıvrımlarını ve sıkı, yuvarlak poposunu keşfederken benden bir inilti çıkardı. O da beni, öpülmeyeli çok uzun zaman olduğunu düşündüren bir aciliyet ve yoğunlukla öptü.

Nefes almak için geri çekildim ve kışını biraz sıktım. "*Sadece* arkadaş olma fikrini sevdim."

"Kapa çeneni," diye hırladı, tişörtümü ellerinin arasına aldı.

ve beni kendine çekerek aramızdaki küçük boşluğu sildi. Güldüm ve beni bir öpücükle susturdu, ardından ağzıma nazik bir öpücük kondurmadan önce dişlerini alt dudağıma gömdü. Zevkime acının karışmasını seviyordum.

Kalçalarının arkasından tutarak onu yerden kaldırdım ve bacaklarını belime dolayarak vücudunu ereksiyonuma sürttü. Bizi döndürdüm ve onu tezgâhın üzerine yatırdım, dudaklarımız birleşti, dilim ağzının derinliklerini keşfederken, sikim kotumun sınırlarını zorluyordu. Ama bu gece onu becermek gibi bir niyetim yoktu.

Siyah atletinin eteklerini kaldırdım, gözlerim onunkilerdeydi. Öpücükle şişmiş dudaklarını yaladı, göğsü kabarıyordu, ben elbiseyi vücudundan yukarı kaydırdım ve beyaz atletinin ince kumaşından göğsünün etli alt kısmını ısırdım. Sırtını dikleştirdi, tırnakları omuzlarıma batıyordu.

Meme uçlarından birini ağzıma aldım, diğer göğsünü elimle yoğurdum ve elleri başımın arkasına geçti, ben meme ucunu ısırip emerken parmakları saçlarımı çekiştirdi. Bacakları belimin etrafında daha sıkı kenetlendi ve kalçalarını salladı.

Göğsünü bıraktım ve dudaklarını öptüm, sonra geri çekilip ona baktım. "Brody..." diye fısıldadı.

"Bana söz verdiğin yemek nerede?"

Bir an bana baktı, sonra gözleri büyüdü. "Oh, kahretsın. Jambalaya'yı unutmuşum." Beni yolumdan itti, tezgahtan kaydı ve tahta kaşığı bana doğru sallayarak ocağa doğru uçtu. "Eğer mahvolduysa, hepsi senin suçun."

"Ellerini benden uzak tutamaman nasıl benim suçum oluyor?"

Kadın homurdandı. "Oh lütfen. Benim koca oğlanın yanında hiçbir şeyin yok."

Oh. Şimdi bunu istiyordu. "Büyük oğlun seni böyle mi öpüyor?"

"Koca oğlanı ağzıma sokuyorum ve sonra emiyorum. Güzel ve sert." Bana göz kırptı.

Sikeyim. Beni kızdırıyordu ve işe yarıyordu. Sikim takdirle zıpladı.

"Koca oğlanla başka ne yapıyorsun?"

Cevap vermeden ocaktan döndü ve bir tabak yemeğı göğsüme doğru itti. "İşte yemeğın, Kovboy. Ye bakalım."

"Verandada yemek yiyeceğiz."

"Sen nasıl istersen." Küçük bir reverans yaptı. "Emrinize amadeyim."

Bunu çok isterdim. Nedense böyle olacağını düşünmemiştim. Kızın içinde birilerinin emrine amade olmak için çok fazla ateş vardı. Bana uyar. İyi bir meydan okumaya bayılırdım.

Biramı ve yemek tabağıını verandaya taşıdım. Burası evin içindekinden daha serindi, hava tatlı çam ve ardıç kokuyordu, akşam güneşinin son ışıkları göle vuruyordu. Göl küçüktü, sadece

İki dönümlük bir araziydi ama su serin ve berraktı, etrafı selvi ağaçlarıyla çevriliydi.

Kahretsin, acıkmıştım ve sadece yemek için de değil. Dışarıda masa yoktu, ben de biramı Adirondack sandalyenin koluna koydum ve Shiloh'yu beklemeden jambalaya'dan bir ısırık aldım. Çok güzeldi. *Gerçekten güzeldi.*

Oturma odasındaki portatif hoparlörlerden R&B müzik sesi geliyordu ve verandada bana katılıp benimkinin yanındaki sandalyeye oturup bacaklarını altına soktuğunda paravan kapı kapandı.

"Karidesi eklemeyi unuttum," dedi bir çatal dolusu jambalaya'yı ağzına götürürken. Saçlarını yeniden toplamış, boynunun sütunlarını ortaya çıkarmış, yüksek elmacık kemiklerini daha belirgin hale getirmişti.

"İyi bir şey. Mahvolabilirdi. Bu haliyle iyi."

Sırıttı. "Sana tencerenin dibindeki yanmış pirinci verdim. En azından bunu yapabildim."

Küstahlığına güldüm. Tadı bana hiç yanık gelmedi. Yemeğimizi sessizlik içinde yedik ve o da bu süreyi çene çalarak doldurmaya çalışmadı, bunu takdir ettim. Yemeğimizi bitirdiğimizde, yardım teklifini reddederek tabaklarımızı ve mutfak eşyalarımızı mutfığa taşıdım. Bulaşıkları yıkadıktan ve kalanları buzdolabına koyduktan sonra iki bira daha aldım ve verandada ona katıldım. Geçebilmem için bacaklarını oynattı, sonra çıplak ayaklarını tekrar tırabzana dayadı ve bira için teşekkür etti.

Onu izlediğimi fark edince dudaklarını bira şişesinin etrafına sardı ve yanaklarını çukurlaştırdı. Aman Tanrım. O pis ve seksi kahkahasını attı ki bu hiç de yardımcı olmadı. Kot pantolonumu düzelttim ve bu onu daha çok güldürdü.

"Biraz ateşli ve rahatsız görünüyorsun, Kovboy." "Hayır.

Sakinim." Biramdan bir yudum aldım ve çizmeli ayaklarımı onunkilerin yanına, tırabzana dayadım. "Neden? sıcak ve rahatsız?"

"Bir cuke kadar havalı." Birkaç dakika sessizlik içinde geçti, ama beyninin tıkır tıkır çalıştığını neredeyse duyabiliyordum. "Sana bir teklifim var."

Kendi kendime kıkırdadım. Ne olacağını bildiğime dair bir his vardı içimde. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Fikrimi değiştirdim. Belki de sıradan bir ilişki... hiçbir şarta bağlı olmadan... şu anda *tam da* ihtiyacım olan şeydir."

Ona baktım. "Yani beni seks için kullanmak istiyorsun. Burada mı?" Başını salladı, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Pillerden tasarruf etmek mi istiyorsunuz?"

Güldü. "Olabilir. Ama kulağa iyi bir plan gibi geliyor, değil mi? Burada olduğum süre boyunca senin olabilirim. Sadece başka biriyle birlikte olmayacağına söz vermelisin çünkü benimle böyle şeyler olmaz. Gitme vaktim geldiğinde, normal hayatımıza geri döneriz. Zarar yok, faul yok. Kulağa nasıl geliyor?"

"Gerçek olamayacak kadar iyi."

"Hediye atın ağzına bakma."

Güldüm. Bu kız. Beni bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana sürükledi. Onu anlayamadım. Ki bu şaşırtıcı olmamalıydı. Atları okuyabiliyordum. İnsanlar kafamı karıştırıyordu. Çok fazla karışık mesaj. Çok fazla art niyet.

Shiloh benden bir şey istiyordu ve bu sadece seks değildi. Neden burada olduğunu ya da ne istediğini henüz çözememiştim. Ama gerçeğin ortaya çıkması an meselesiydi. Her zaman olduğu gibi.

Kucağımı okşadım, istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini test ettim. "Buraya gel."

Çenesini kaldırdı. "Ben hiçbir erkekten emir almam."

Şaşırdım. "Ve ben kimsenin peşinden koşmam." Biramı bitirdim ve verandaya koyup ayağa kalktım. Gitme vakti gelmişti. "Yemek için teşekkürler. Görüşürüz, Shy."

"Bekle. Gidiyor musun? Öylece mi?"

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," diye seslendim omzumun üzerinden.

"Brody."

Verandanın merdivenlerinin dibinde durdum ve yüzümü ona döndüm. En üst basamakta duruyordu, arkasındaki sundurma ışığının parıltısı ona bir hale etkisi veriyordu. Shiloh spot ışıklarına aitti, bir yıldız olmak için doğmuştu. Sadece bir aptal onu terk ederdi. Ben lanet bir aptaldım.

"Bu su yüzmek için güvenli mi?"

Beklediğim soru bu değildi. "Evet, güvenli."

Omzumun üzerinden ağaçların sırasına baktı. "Ve bu özel, değil mi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, kimse mülküne gelip fotoğrafınızı çekmeyecek." Başını salladı. "Neden? Yüzmeyi mi düşünüyorsun?"

Gülümsedi ve bana sinsî göründü. "Evet, aslına bakarsan öyleyim. Ay burada güzel ve parlak parlıyor."

Gözlerim kısıldı. "Gece yüzmek ister misin?"

"Mmmhmm." Telefonundaki müziği kapattı ve sessizlik çöktü. "Ayın ve yıldızların altında. İyi geceler Brody."

O hızla uzaklaşırken kışını izledim, kapı arkasından son bir sesle çarptı. Lanet olsun. Şimdi kalıp lanet olası gölümde boğulmadığından emin olmam gerektiğini düşünüyordum.

"Evine git, Brody. Ben büyük bir kıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye seslendi içeriden. Sonunda uzaklaşmadan önce bir süre düşündüm. O benim sorunum değildi ve eğer yüzmeye karar verirse, ayak parmaklarını suya daldırmaktan öteye gidebileceğinden şüpheliydim. Yazın sıcaklık yüz dereceyi bulduğunda bile su serin kalırdı.

Misafirhanenin yanındaki ormanda yürürken gitar sesini duydum ve dinlemek için durdum. Şarkı söyleyeceğini umarak bekledim ama beş on dakika boyunca kulaklarımı onun sesini duymak için zorladıktan sonra vazgeçtim ve boş bir eve gittim.

Siktiğimin Ridge'i.

Sanki bir akşam için yeterince işkence çekmemiş gibi, Shiloh'un solo albümünü dinleyerek kendime daha fazla işkence etmeye karar verdim. "Damage "ı tekrar tekrar dinledim. Sevgilisi tarafından tacize uğrayan bir kadının hikayesini anlatıyor ve solan ama asla iyileşmeyen yaralardan bahsediyordu. Şarkının otobiyografik olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Bouchon denyosu Dean onu taciz etmiş miydi? Uyuşturucunun insanı nasıl değiştirebildiğini hayatımda birden fazla kişiyle bizzat görmüştüm. Beyninizi nasıl oynadıklarını, algınızı nasıl değiştirdiklerini ve size yapabileceğinizi hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yaptırdıklarını. Uyuşturucunun anneme, 'baba' demeyi reddettiğim adama ve yıllar sonra kuzenim Jude'a neler yaptığını gördüm.

Aklımın bir köşesinde oraya geri dönüp Shiloh'yu kontrol etmek vardı. Tam o sırada ön kapının açıldığını duydum, ardından bir şey yere çarptı ve kesinlikle kadınsı bir kıkırdama duydum.

Hayatımı sikeyim. Ellerimi yüzüme sürdüm ve koltuktan kalktım. Şimdi gidip kötü polisi oynamalıyım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Brody

ERTESİ SABAH, Jude ve Lila'nın taş ve ahşaptan yapılmış çiftlik evine geldiğimde biraz yıpranmıştım. Ridge sağ olsun, dört saatlik uykuyla çalışıyordum.

Aslan başı şeklinde pirinç bir tokmağı olan kalın bir meşe levha olan ön kapıya tekrar vurdum; sınırlı sabrım sınanıyordu. Kapı nihayet açıldığında, arka planda bir bebek çığlığı duydum ve Jude'a bir bakışım bana onun bu sabah benden çok daha iyi durumda olmadığını söyledi.

"Noah hazır mı?"

"Erkencisin. Hâlâ kahvaltısını yapıyor." "Bok gibi görünüyorsun."

Yemek lekeli tişörtüne baktı ve bir elini dağınık kahverengi saçlarında gezdirdi. "Levi diş çıkarıyor. Bütün gece ayaktaydı."

"Diş etlerine biraz viski sürün."

"Ne sikim?" Jude skandala uğramış gibi görünüyordu. "O sadece on aylık."

"Bunu duydum!" Noah mutfaktan bağırdı. "Küfür ettin." İşitme duyusu süpersonikti.

"Şaka dedim," diye bağırdı Jude.

Bir tıkırtı duydum ve güldüm. Noah'nın bir küfür kavanozu vardı, Lila sayesinde. Ergenliğe girdiğinde milyoner olacaktı.

"Noah'nın diş etlerine viski sürmedin, değil mi?" Jude onu mutfağa kadar takip edip, taş şömineli, tonozlu tavanlı ve büyük bir kısmı Lila'nın çiçek düzenleme işi için yetiştirdiği çiçeklere ayrılmış beş dönümlük araziye bakan bir pencere duvarı olan aile odasının önünden geçerken sordu.

"Hayır. Doğrudan damlatmaz bardağına döktüm." Homurdandı. "Tam bir pisliksin."

"Öde bakalım, Jude Baba." Noah mermer tezgahın üzerindeki yemin kavanozunu işaret etti ve Jude ceplerindeki bozuk paraları kavanoza aktardı.

"Merhaba baba." Noah adadaki taburede oturduğu yerden bana kocaman dişsiz bir gülümseme verdi. Geçen hafta ön dişini kaybetmişti ve onu her gördüğümde sanki büyümüş gibi hissediyordum. Onu son gördüğümde bu yana geçen altı gün içinde değişmişti. Hâlâ Dallas Cowboys pijamaları giyiyordu.

"Hey küçük adam." Kirli sarı saçlarını karıştırdım ve başının tepesini öptüm.

Noah bana tıpatıp benziyordu. Oğlumun gezegendeki en sevimli çocuk olduğunu söylerken önyargılı bile değilim. Ama doğruyu söylemek gerekirse, doğduğunda daha çok Lila'ya benzeyeceğini ummuştum. Diğer siyah saçlı, mavi gözlü McCallister çocuklarından bu kadar farklı görünmekten hep nefret etmişimdir. *Ona* bu kadar çok benzediğim için nefret ederdim. Aynı DNA'yı paylaşmamız yeterince kötüydü, bir de babama benzemek zorundaydım. "Nasılsın?"

"Levi'den daha iyi. Tek yaptığı ağlamak." Ağzına bir çatal dolusu krep tıktırdı ve etraflarında konuştu. "Atları iyileştirdiğin gibi onu da iyileştirebilir misin?"

"Ben hallederim, Noah." Jude ellerini yüce kurtarıcı gibi havaya kaldırdı. Sanırım zamanının yarısında gerçekten öyle olduğuna inanıyordu. "Bana bırak. Her şey yolunda."

Tanrı korusun, Jude herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdi. Kendime bir fincan kahve doldurup tezgâha yaslandım ve çığlık atan Levi'yi mama sandalyesinden alıp kollarına almasını eğlenerek izledim. Levi'yi yatıştırmak için elinden geleni yaptı ama bebek hâlâ çığlık atıyordu.

"Ağlamasını durdurun." Noah elleriyle kulaklarını tıkadı. "Annemi aramalıyız. O ne yapacağını bilir."

"Annen çalışıyor. Bütün o düğünlerle meşgul, o yüzden onu rahatsız etmeyeceğiz," dedi Jude.

Noah içini çekti ama başını sallayarak onayladı. "Kahvaltını bitir. Ben Levi ile ilgileneceğim."

Noah tabağını itti. Kreplerinin yarısını bırakmıştı, şurup içinde yüzüyordu, bu da Jude'un kaydığını ve Noah'yı kendi haline bıraktığını gösteriyordu. "Daha fazla yiyemeyeceğim."

"Çantan hazır mı?" Tabağındaki pastırma şeridini ve şurup havuzundaki tek bir çileği yerken ona sordum. Başıyla onayladı. "Git getir. Kot pantolon ve tişört giy."

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan tabureden atladı ve çığlık atan bebekten uzaklaşmak için mutfaktan dışarı koştu.

Noah duyamayacak kadar uzaklaşınca Jude'a döndüm. "Onu bana ver, seni inatçı pislik."

"Daha iyisini yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti.

Biz çocukken her şey bir yarışmaydı. Bazı şeyler hiç değişmedi. "Şu an yaptığından daha kötüsünü yapamazsın." Bana kaşlarını çattı. "O kadar gerginsin ki kopacaksın diye korkuyorum. Bir de ben deneyeyim."

Jude isteksizce Levi'yi teslim etti ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi bebek ağlamayı kesti.

"Bunu nasıl yaptın?" Jude kuşkuyla sordu.

Normalde onunla dalga geçerdim ama konu ebeveynlik becerilerine geldiğinde bunu yapmazdım. Kabul etmek bana ne kadar acı verse de Jude iyi bir baba ve oğlum için iyi bir üvey babaydı. "Ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyor. Bebekler bunu anlar."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve sinirli bir nefes verdi. Büyürken Jude'a her şey çok kolay gelmişti. Sevgi dolu bir ailede büyümüş, okulda ve sporda başarılı olmuş ve dokunduğu her şey altına dönüşmüştü. Ta ki deniz piyadelerindeki beş yıllık aktif görevinden döndükten sonra her şey boka sarana kadar.

Jude her zaman hayatındaki her şeyi kontrol edebileceğine inanmıştı. Ama dizlerinin üzerine çökmüştü. Onun yenilgisinden hiç keyif almamıştım. Eskiden çok yakındık. Bir zamanlar ona en iyi arkadaşım ve kardeşim derdim. Sadece

ve güvendiğim tek kişiydi. Mücadele ettiğini, Lila ile her şeyi berbat ettiğini gördüğümde ona yardım etmeye çalıştım. Ama o kadar ileri gitmişti ki yapabileceğim çok şey vardı. Hâlâ hayatta ve iyi olduğunu bize bildirmek için bir telefon bile etmeden kaçıp beni ve Lila'yı terk ettiğinde, ellerimi ondan temizledim. Çünkü siktir et. Onun hayatını kurtardım. Kimse yardım etmek için ne yapacağını bilmezken ben onun ve Lila'nın yanındaydım.

Levi'yi ileri geri sallarken ve onu yatıştırmak için sırtını hafifçe ovarken, "Noah'la da böyle miydin?" diye sordu. Bebek avazı çıktığı kadar bağırmaktan bitkin düşmüştü.

Keşke Noah her ağladığında bunu yapabildiğimi söyleyebilseydim ama durum her zaman böyle olmamıştı.

Başımı salladım. "Kate'in sihirli olduğunu düşünürdüm. Ben ya da Lila onu yatıştıramazken o aynı şeyi Noah'a yapabiliyordu. Lila'yı üzüyordu. Ona her şeyi yanlış yapıyormuş gibi hissettirirdi. Ama yapmıyordu. Bazen kendi bebeğiniz olunca böyle oluyor. Onların tüm acılarını dindirmek istersiniz ama bunu her zaman yapamazsınız."

"Uyuyor," dedi sessizce.

"Ağlamaktan kendini yıprattı."

Jude elini saçlarının arasından geçirdi. "Teşekkürler."

Bana herhangi bir şey için teşekkür etmesinin ona acı verdiğini bilerek başımı salladım. "Sorun değil. Onu nerede istiyorsun?"

Jude salıncağı sürükleyerek getirdi ve ben de onu salıncağın içine oturttum, başının yastıklı koltuk başlığı tarafından desteklendiğinden emin oldum. Jude salıncağı çalıştırdı ve ikimiz de Levi'nin salıncak onu hafifçe sallarken uyumasını izledik, yüzü o kadar huzurlu ve melek gibiydi ki kısa bir süre önce deli gibi çılglık attığını asla bilemezsiniz.

"Belki şimdi biraz iş yapabilirim." "Fırtına kovalama işi nasıl gidiyor?" diye sordum.

Yıllar önce Jude ve denizci arkadaşı Tommy, gazilerin öncülüğünde kâr amacı gütmeyen bir afet yardım kuruluşu kurmuşlardı. Jude ve Lila iki yıl önce tekrar bir araya geldiklerinde

Sahada geçirdiği zamanı liderlik, eğitim ve fon yaratmaya ayırdı. Yıllar geçtikçe organizasyonu büyüdü ve artık ülke çapında on binlerce gönüllüleri vardı. Tatlı dilli kuzenimin motivasyon konuşmaları yapması için çağrıldığında ve hatta yenilikçi iş planı ve zorluklar karşısında umut bulması nedeniyle *Time* dergisinde yer aldığında kendisini bir kez daha ilgi odağı haline gelmesi sürpriz olmamalıydı. Bir kahraman olarak övülüyordu ve sanırım her zaman oynadığı rol de buydu.

"İşler patlıyor," diye şaka yaptı. "Bir yerlerde her zaman bir felaket olur."

"Gerçek bu değil mi?"

Kendine bir fincan kahve doldurdu ve adada bana dönük olarak oturdu. "Konukevinde kalan biri olduğunu duydum."

"Uh huh."

"Dün gece Ridge'le konuştum. Akşam yemeği için oraya gittiğini söyledi."

"Ridge'i mi kontrol ediyordun?" Konuyu değiştirmeye çalışıyordum ama aynı zamanda merak da ediyordum.

"O aileden biri." Kahvesinden bir yudum aldı. "Neden onu kontrol etmeyeyim ki?" Sanki cevap çok aıkmış gibi.

"Bu, dışarı çıkıp kafayı bulmasından önce mi, sonra mı yoksa o sırada mı oldu?"

"Oh kahretsin." Jude güldü. Bakışları Levi'ye kaydı. "Lise yıllarını iple çekmiyorum. Özellikle de bizim gibi biriye. Bunu ona dettin mi?"

Kıkırdadım. "Onu bu sabah altı buçukta ahırları temizlerken yakaladım."

"Bu ona ders olur."

İkimiz de güldük, bunun onu dışarı çıkmaktan ve bunu tekrar yapmaktan alıkoymayacağını çok iyi biliyorduk. Tıpkı Patrick'in sarhoş gecelerimizden sonra sabahın erken saatlerinde yaptığı tatbikatların bizi caydırmadığı gibi.

"Yani... misafiriniz mi?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana bilmiş bir bakış attı. "Onunla henüz yatmadın mı?"

Şimdi kuzenimden neden bazen nefret ettiğimi hatırladım. Çok kendini beğenmiş biriydi. "Eğer bilseydim, en son sen bilirdin."

Sırıttı. Kendini beğenmiş piç. "Bu ilginç olmalı." Neyi bu kadar ilginç bulduğunu sormaya bile tenezzül etmedim.

Noah mutfağa geldi, her şey hazırды ve ben de elimdeki bardağı lavaboya koydum.

Spor çantasını onun omzundan alıp benimkine geçirirken küçük kardeşine gülümsedi. "Çok tatlı. Ama özellikle uyurken."

Jude ve ben bir kahkaha paylaştık.

"Babanla iyi eğlenceler boksör." Jude, Noah'ya sarılmadan önce onu yumrukladı. "Yarın büyükannende görüşürüz."

Başını salladı ve Jude'a gülümsedi. "Antrenman yapabilmemiz için futbol topunu getirmeyi unutma," dedi Noah.

"Ben ne zaman unuttum ki?"

"Asla. Ama büyükbabam Ridge Amca'ya nasıl oynanacağını öğretmen gerektiğini söylüyor, böylece o da takımda yer alabilecek."

Jude inledi. Ben de homurdandım. "Bu ilginç olacak. Sihrini konuşturmanı izlemek için sabırsızlanıyorum *Jude Baba*."

Noah'nın arkasından bana parmağını gösterdi ve sonra tipik Jude tarzıyla kendini beğenmiş bir şekilde açıkladı. "Çocuk oyuncağı. Ben hallederim."

Evet, eminim öyledir. Salak herif.

Oğlumu aldım ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım. Jude'a iyi davranmak Noah için yapmaya çalıştığım bir şeydi. Ve Lila için. Çünkü ona söz vermiştim. Ama bunun her zaman kolay olmadığı kesindi.

Yaptığım şey için bana hâlâ kızgın olduğunu biliyordum. Lila'yı hamile bıraktığım için beni asla gerçekten affetmemişti, her ne kadar affettiğini iddia etse de. Böyle bir şey bira içerken birkaç kelimeyle çözülemezdi. Benim de

onu affettiğimi sanmıyorum. Ve Lila'ya yaşattığı cehennemi
unutmadığımdan da emindim.

Afganistan'dan eve döndüğünde. Ya da işler zorlaştığında onu nasıl terk ettiğini. Sadece altı yıl sonra ortaya çıkıp Lila ona ihanet etmiş gibi davranması. Bunların hiçbiri onun suçu değildi. Hepsi benim suçumdu.

Lila'yla birlikte olduğum gece ne söylediğini ya da ne yaptığını bilemeyecek kadar sarhoştum. Benim de sarhoş olmam önemli değildi. Daha iyi bir adam onu yatırır ve uyumasına izin verirdi. Ertesi sabah, keşke öyle yapsaydım diye düşündüm. Günün sert ışığında, tüm akşamdan kalmaların anasıyla, kendimi hiç o sabah hissettiğim kadar büyük bir pislik gibi hissetmemiştim.

En iyi arkadaşım, kuzenimin terk ettiği nişanlısıyla ve hayatının aşkıyla yatmakla kalmamış, onu hamile bırakmışım. Prezervatifin kırılma ihtimali neydi? Sadece bir denemeden sonra hamile kalma ihtimali neydi? Milyonda bir. Ama işte buradaydık, büyük, mutlu, berbat bir aileydik ve ebeveynliği elimizden geldiğince iyi bir şekilde idare ediyorduk.

İlgili herkesin iyiliği için Jude ve ben yalan söyledik ve durumdan memnunmuşuz gibi davrandık. Ben iyi değildim ama elimden gelenin en iyisini yapmak için istifa ettim. Tıpkı yıllardır yaptığım gibi. Lila'ya yanıma taşınmasını teklif ettiğimde bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.

"Delirdin mi sen? Seninle yaşayamam."

"Neden? Biz artık bir aileyiz."

Başını iki yana salladı. "Biz aşık değiliz. Yani, evet, birbirimizi seviyoruz ama sadece arkadaş olarak. Noah'ın yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Ayrıca, özel biriyle tanışabilirsin ve ben senin yoluna çıkmak istemem."

"Benim yatağında uyumak zorundasın demiyorum. Sadece benimle yaşa."

"Yapamam, Brody. Yapamayacağımı biliyorsun."

Ve bu her şeyin sonu oldu. Velayeti paylaştık ve Noah iki ev arasında mekik dokudu ama zamanının aslan payını annesiyle geçirdi. İstedikim bu değildi ama her zaman istediğinizi elde edemezsiniz.

Arabayı sürerken arka koltukta dakikalarca sohbet eden Noah'ya kulak kabarttım.

"Diğer dişim üzerinde çalışıyorum. Biraz sallanıyor. İp numarasını deneyebilir miyiz?"

Kırmızı ışıkta durdum ve onu daha iyi görebilmek için dikiz aynasını düzelttim. "Dişlerini kaybetmek için neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Çünkü diş perisi gelip beni zengin ediyor. Ve Chase ön dişlerinin ikisini de çoktan kaybetti." Chase'in adını duyunca kaşlarını çattı ve ben de bir kahkaha attım. Chase'le olan rekabeti, en iyi arkadaşı Hayley'i ağlattığı için küçük gelinciği yumrukladığı anaokuluna kadar uzanıyordu.

Sanırım oğlum bazen olmasını istediğimden daha çok bana benziyor.

NOAH ve ben ön kapıdan içeri girdiğimizde, onun gırtlaktan gelen kahkaha sesi kulaklarımı doldurdu. Biri erkek, diğeri kesinlikle kadın olan seslerini takip ederken Noah gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Ridge Amca'nın kız arkadaşı var mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Bir bakayım." Noah mutfağı koştu, kendi başına öğrenmesi gerekiyordu.

Onun burada ne işi vardı? Benim evimde? Derin bir nefes alarak Shiloh'nun elinde yeşil bir bardakla tezgahın üzerinde oturduğu mutfağı girdim. Dar siyah bir kot pantolon, siyah çita desenli bir tişört ve muhtemelen tasarım olan siyah deri bir topuklu ayakkabı giymişti. Saçları dökülmüştü, sırtının yarısına kadar iniyordu, kısa katlar yüzünü çerçevesliyordu ve makyajsız gün ışığında göz kamaştırıcıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim hırçınlaşarak sordum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Kovboy. Kahvaltı smoothie'm için bir blender'a ihtiyacım vardı." Bardağını bana doğru kaldırdı. "Bir tane ister misin?"

"Ben Noah. Milkshake istiyorum!"

Milkshake istemedi. Sadece dışlanmak istemiyordu.

Shiloh ona gülümsedi ve tüm dikkatini ona verdi. Bir oğlum olmasına şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Merhaba Noah. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben... Ş... Viv," dedi, kendini tutarak. "Buzdolabının üzerindeki senin resmin mi?"

Noah başını salladı. "Evet. Atları babamın doğum günü için çizmiştım." Buzdolabına koştu ve Tabasco şişesi mıknaatıslarını yeniden düzenledikten sonra diğer çizimi işaret etti. "Bu da Ridge için. Hızlı kızları ve hızlı arabaları seviyor. Ben de koşucu bir kız çizdim. Ve bir araba."

Ridge kıs kıs güldü. Ona bir bakış attım, çizimin ilham kaynağını daha yeni duymuştım. Üstsüz ve yalınayaktı, saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi ve üzerinde kalçalarına kadar inen bir çift basketbol şortundan başka bir şey yoktu.

"Smoothie yapmama yardım etmek ister misin?" Shiloh Noah'ya sordu.

Yardım etme ya da gösteriş yapma teklifini asla geri çevirmeyen biri olarak, coşkuyla başını salladı. "Evet. Doğrama konusunda iyiyimdir."

Noah'ya göre her şeyde iyiydi. Kimse ona aksini söylememişti.

"Hadi baban için de bir smoothie yapalım." Ona göz kırptı. "Lahana ona daha büyük kaslar verecek."

Yüzümü buruşturdım. O yeşil içeceğin içinde lahana, elma ve Tanrı bilir başka neler vardı. Hiçbir şekilde içmiyordum.

Noah'nın gözleri büyüdü. "Daha büyük mü? Zaten büyük silahları var. Babam üç metre boyunda ve kurşun geçirmez. Bütün atları ve hatta küçük kardeşimi bile tamir edebilir. Değil mi baba?"

Omuz silktim. Çocuğum inandığı sürece efsaneyi canlı tutmalıydım. Her an insan olduğumu ve mucize yaratmadığımı anlayabilirdi. O günden korkuyordum. I

Dünyasını daha iyi bir yer haline getirebilecekmişim gibi bana bakmayı bıraktığı günden korkuyordu. Ama şimdilik, o hâlâ inançlı biriydi ve iddialarına karşı çıkmak bana düşmezdi.

"Biliyorsun dostum." Çocuğumun bu övünme hakkını nereden aldığı hiç de gizemli değildi. Ridge o kadar çok gülüyordu ki iki büklüm olmuştu. Elimi yüzüme sürdüm.

Noah'ı hiçbir ilişkimle tanıştırmamıştım. Hayatımın o kısmını hep ayrı tutmuştum. Ama Shiloh... o farklıydı. Takılmıyorduk bile, ama şimdiden rastgele bir kızla seks yapmaktan daha samimi geliyordu. Ve şimdi burada, mutfağında elma soyuyor ve oğlumla konuşuyordu, kardeşim de benim dün gece yaptığım gibi onun kışına bakıyordu.

"Ağızındaki salyayı sil," dedim, adada yanına bir tabure çekerek.

Tren kazasından bahsediyorum. Bu kız neden hayatıma giriyor, mutfağımı ele geçiriyor ve odadaki üç erkeğin de dikkatini üzerine çekiyordu?

"Fena değil, ha?" Ridge sırtıttı.

Ukala yorumunu görmezden geldim.

"Arkadaşlarını daha sık davet etmelisin." "Onu davet etmedim."

"Onu burada istemediğini mi söylüyorsun?" Beni kışkırtmaya çalışıyordu. Onun genç savaş taktiklerine tenezzül etmeyecektim.

Onu burada istedim. Onu mutfağında istedim. Yatağında. Adada. Altımda. Üstümde. Akla gelebilecek her şekilde onu istedim.

"Hey Vivienne," dedi Ridge, elinde telefon, blenderin vızıltısı arasında.

"Öyle mi?" diye sordu arkasını dönmeden.

"Ne tür müzikten hoşlanırsın?"

"Her türlü."

"Huh. Tamam." Çalma listesinde gezinirken ona yan gözle baktım. Saniyeler sonra, yüzünde bir sırıtişla play tuşuna bastı.

Hoparlörlerden Acadian Storm'un "The Ghost of You" şarkısı yükseldi. "Bu grup benim ilk onumda. Bir numaraya doğru ilerliyor olabilir."

Sıkılmış dişlerimin arasından "Hıyarlık etmeyi bırak," dedim. "Müziği değiştir."

"Hayır. Beğendim. Sen beğendin mi, Viv?"

Telefonu elinden zorla aldım ve blenderin sesi kesilince müziği kestim. Birkaç saniye boyunca tam bir sessizlik oldu.

"Grupların kendi müziklerini dinleyip dinlemediklerini hep merak etmişimdir," diye düşündü. Küçük pislik. Yüzünü yeniden düzenlemediğim için şanslıydı.

Shiloh tezgahdan döndü ve önüme bir smoothie koydu, sonra bakışlarını Ridge'e odakladı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette."

"Bunu kendine saklayabilir misin? Beş buçuk hafta daha buradayım ve eğer benimle takılmak istersen, kesinlikle takılabilirsin. Ama nerede olduğumun tüm sosyal medyada yer almasını istemiyorum, tamam mı?"

"Kimseye bir bok söylemeyeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim." Kalbini çaprazladı. "Sır saklamakta iyiyimdir. Hayatım boyunca bunu yaptım."

Shiloh ona bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler." "Sorun değil."

"Demek Akad Fırtınası'nı seviyorsun?" diye sordu dirseklerini tezgâha dayayıp çenesini ellerinin arasına alarak. Adam başını salladı. "Bu şarkı en sevdiğin mi?"

"Evet." Başını eğdi ve ensesini ovuşturdu. "Bazı zor zamanları atlatmamı sağladı. Eskiden tekrar tekrar dinlerdim."

Shiloh kolumu dürttü. "Tekrar çal. Ridge için."

"Hayır. Sorun değil," diye mırıldandı. "Unut gitsin. Biraz uyumam lazım." Omuzları çökmüş bir halde mutfaktan çıktı ve ben de o gidene kadar arkasından baktım, her nasılsa bu işi berbat eden benmişim gibi hissediyordum. Deniyordum

ve son beş dakika içinde benimle yaşadığı onca aydan daha fazla şey paylaştı.

"Selam." Shiloh elini benimkinin üzerine koydu ve ben de gözlerimi kapı aralığından çekip onun yüzüne diktim. "Bir ara şarkıyı dinlemelisin. Muhtemelen sana Ridge hakkında onun kelimelere dökebileceğinden çok daha fazlasını anlatacaktır."

"Müziğinizi yazarken de böyle mi yapıyorsunuz? Gerçeğinizi paylaşıyor musunuz?"

Cevap vermeden önce yüzümü inceledi. "Bileğimi kestim ve kan sayfaya aktı." Güldü ama şaka yapmadığını anlayabiliyordum.

Şarkıyı biliyordum. Ama hiç bu kadar yakından dinlememiştim. Şimdi dinleyecektim. Bana sadece Ridge'in söyleyemediklerini söylemekle kalmayacak, Shiloh hakkında da çok şey anlatacaktı. Ve ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, mutfağında duran kadın hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

"Uh oh," dedi Noah. "Kaçırdım."

Tezgâhın üzerinde biriken ve yere damlayan smoothie'yi elleriyle toplamakta olan Noah'ya baktım.

Shiloh kahkahayı patlattı. Çılgın hayatımdaki bir başka Cumartesi sabahıydı. Sadece hafta sonları benimle kalan bir oğlum vardı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir önceki hayatı olan bir kardeşim. Ve şimdi de fırtınada sakinlik arayan bir rock yıldızım vardı.

Komik. Hep fırtınanın *ben* olduğumu düşünürdüm.

Ön kapının çalınmasıyla Noah ortalığı temizleme çabalarını bir kenara bıraktı. "Hayley geldi. Evet!"

Shiloh boğazını temizledi. "Hayley kim?"

"En iyi arkadaşım. Bir gün evleneceğiz." Noah yapışkan eliyle elimi çekti. "Baba, kapıya bak."

"Gitmemi istiyor musun?" Shiloh bana sordu.

"Kalabilirsin," dedi Noah. "Baban seni burada istiyor. Değil mi baba?" Önce onun kalkık yüzüne, sonra da Shiloh'y a baktım.

"Kal. Git. Karar senin."

ONUNCU BÖLÜM

Shiloh

NIKELERİM toprak patikayı dövüyordu ve kendimi daha da zorladım, engebeli arazide yorucu bir tempo tuttururken kalçalarım yanıyordu. Koşmaktan nefret ederdim ama iyi bir kardiyo egzersiziydi ve spor salonuna ya da kişisel antrenörüne erişimim yoktu. Ayrıca, defalarca kanıtladığım gibi, koşma konusunda iyiydim.

Brody'nin evinden kaçtığımдан beri iki gün geçmişti. Mutfaktan Meredith'in sesini duydum ve kontrolsüzce titremeye başladım. Sanki bana bir kez baktığında kendi bebeğini terk eden kız olduğumu anlayacaktı. Sanki Hayley'nin öz annesi olduğumu bilecekti. Ki bu çok saçmaydı. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu bıraktıktan altı buçuk yıl sonra kızımı aramaya geldiğimi düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Hayley bana benzemiyordu bile. Dean'e benziyordu.

Tek istediğim Hayley'le vakit geçirmektir ve fırsat ayağıma geldiğinde paniğe kapılıp bunu mahvettim. Ne zaman bu kadar korkak olmuştum?

Yüzümden ter akıyordu ve spor atletim tenime yapışmıştı ama kendimi koşmaya devam etmeye zorladım. Teksas'la ilgili her şey gibi burada da gökyüzü daha büyük ve güneş daha parlaktı. Dün gece arka verandadan yıldızları izledim ve yazdığım şarkı üzerinde çalıştım. *Rolling Stone* müziğimde yinelenen temaların kalp kırıklığı, yalnızlık ve hayal kırıklığı olduğunu belirtmişti.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Sadece o an ne hissediyorsam onu yazdım. Beni ne etkilediyse ya da beni ne yakaladıysa ve ben onu akorlara ve sözlere dökene kadar bırakmadıysa. Hangi şarkıların birilerine hitap ettiğini duymayı her zaman ilginç bulmuştumdur. Ridge "The Ghost of You "yu dinlediğinde ne duydu?

Dean ve ben bu şarkıyı iki yıl önce düet olarak yazdık. Birlikte yazdığımız son şarkıydı. Şarkı bir ilişkinin bitişini anlatıyordu. Birinin fikrini, gerçek kişiyi sevdiğinizden daha çok sevmek hakkında. Sizin için iyi olmadığını bildiğiniz halde bir şeye ya da birine tutunmaya çalışmakla ilgiliydi çünkü onu bırakmaktan çok korkuyordunuz. Bağımlılık ve zehirli ilişkiler ve bunların size ve etrafınızdaki herkese verdiği zarar hakkındaydı. Kalp ağrısı ve kayıp - kalbinizi yaran boşluk. Şarkıyı yazmak için oturduğumuzda Dean otuz günlük rehabilitasyondan yeni çıkmıştı ve hiç olmadığı kadar savunmasızdı.

Şarkı çığ, cesur ve dürüsttü; Dean'in kokainle kafayı bulduğunda ya da sarhoş ve kavgacı olduğunda nadiren yaptığı bir şeydi bu. Ama Dean ayıkken her zaman özür dilerdi. Ben onu affedene kadar özür diler ve pişmanmış gibi davranırdı. Bu sayamayacağım kadar çok tekrarladığımız bir kısır döngüydü. Single'ı yayınladığımızda Dean bunu dünyaya duyurmak konusunda tereddüt etti. Bir kere çıktıktan sonra geri dönüşü yoktu. Müzik artık bize ait değildi. Dinleyen ve onunla bir bağ hisseden herkese aitti.

Albüm çıktıktan sonra turneye çıktık. Birlikte çıktığımız son turne. Hepimizin hayatta kalması küçük bir başarı değildi. Tek yaptığımız kavga etmek ve tartışmaktı. Tüm atmosfer o kadar klostrofobik ve gerilim doluydu ki, tüm zaman boyunca boğuluyormuşum gibi hissettim. O zamana kadar Dean kendini solist olarak kabul ettirmişti ve ben sadece birkaç parçada şarkı söyledim. Geri kalan zamanda onun vokalisti ve gitaristiydim.

Rüyalarımı yaşayamıyordum. Her günü zar zor atlatıyordum. Uyuşturucu ve içki, şöhret ve para, Dean, Landry ve Gus'la yatağa giren hayran kızlar ve hayran hayranlar başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Sonunda artık dayanamayacağımı söylediğimde, Landry Dean'i ve grubu bana tercih etti,

Bana sadakatının tam olarak nerede yattığını gösterdi. Çocuklar ayrılıp tek başıma gittiğim için bana kızdılar ama gitmeseydim o yaşam tarzı beni mahvedecekti.

Artık solo bir sanatçıydım ve ilk albümümün yarattığı heyecanla yaşayacağımı umuyor ve bunun için dua ediyordum. Ne kadar büyürsen, ne kadar yükseğe tırmanırsan, düşüşün de o kadar sert olur. Başarısız *olamazdım*. Başarısız *olamazdım*.

Hedefime ulaşmış olarak bir tepeyi aştım ve koşmanın verdiği eforla nefes nefese kalarak yere düştüm. Nefesimi tuttuğumda ve kalp atışlarım yavaşlamaya başladığında, su şişemin kapağını açtım ve açgözlülükle içtim. Teksas güneşinin şakası yoktu. Karnımı doyurduktan sonra, geçen gün aldığım küçük dürbünü gözlerime götürdüm ve vahşi mustangleri aradım. Amerika'nın yaşayan efsaneleri.

At sırtındaki bir biniciye züm yaptım. Brody. O ne halt ediyordu? Atını cehenneme sürerken yanında başka bir at daha sürüyordu. Çılgın kovboy. Vadiyi geçerken, çalıların arasından geçerken ve bir kireçtaşı oluşumunun etrafından dolanırken ilerleyişini takip ettim. Vahşi atları beslediği arazi, arazisinin geri kalanından daha engebeliydi ve bazı kısımları çöle benziyordu. Güneşin ona vuruş şekli onu altın gibi parlatıyordu. Bir hayalet ya da serap gibi. O ve önündeki at, ağaçların arasından kıvrılan bir derenin içinden geçtiler. Ondan sonra onu gözden kaybettim ve dürbünü indirdim, keşke bu sahneyi bir videoya çekip müziğe ayarlayabilseydim diye düşündüm.

Ağacın gölgesinde oturdum ve tenimdeki ter kuruyana ve kızarmış yanaklarım serinleyene kadar suyumu içtim. Sonra ayağa kalktım ve geldiğim yoldan geri koştum. Toprak patikanın sonuna ulaştığımda, Brody diğer atı da yedeğine alıp otuzlu ya da kırklı yaşlarında görünen uzun boylu, sırık gibi bir adamın önünde dururken ahıra baktım. Brody attan indikten sonra gözleri

benimkini yakaladı ve selamlamak için çenesini eğdi. Ona küçük bir el salladıktan sonra sola döndüm ve konukevine geri döndüm.

Brody'nin hayatı buradaydı. Benimki değildi. Birbirimiz için bir anlam ifade edebileceğimizi düşünmek aptallık olurdu. Biriyle yakınlaşıp beş hafta içinde onu terk etmenin ne anlamı vardı? Ama yine de. Büyük bir parçam onun beni aramasını umuyordu. Benim peşinden koşmama ya da hayatına girmeme gerek kalmadan gerçekten benimle vakit geçirmek isteyeceğini.

Hayley konusunda ne yapacağıma henüz karar vermemiştim ama belki bir dahaki sefere, eğer bir dahaki sefer olacaksa, onunla yüzleşecek cesareti kendimde bulabilirdim.

Ara sıra uykusuzluk çekerdim ama son zamanlarda geceleri zar zor uyuyordum. Sanırım her zaman bir gece kuşu olmuştum. Bu işle birlikte geliyordu. Bir performanstan sonra, uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Bu yüzden fırsat buldukça uyuklamayı alışkanlık haline getirmiştım. Koşudan döndükten sonra duş aldım, kısa bir pantolon ve tişört giydim ve yatağa uzandım. Beş dakika sonra kapı çalındı ve uyandım. *Tekrar.*

Kim olduğunu sorma zahmetine girmeden, Brody'yi görmeyi umarak kapıyı açtım. Gülümsemem kayboldu. Yeşil gözlü güzel bir esmer bana gülümsedi.

"Merhaba. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Lila. Sadece uğrayıp kendimi tanıtmak istedim. Bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormak..." Sesi kesildi.

Boğazımı temizledim. "Böyle iyiyim. Teşekkürler. Ben... Viv."

"Viv," diye tekrarladı başını sallayarak. "Doğru. Geçen gün oğlum Noah ile tanıştınız. Sanki..." Durdu ve güldü, sonra başını salladı. "Boş ver. Altı yaşındaki çocukların çılgın hayal güçleri vardır."

"Sen Noah'ın annesi misin?" Başını salladı. Vay canına. Tamam. Bu iş ilginçleşmeye başladı. Brody hala ona aşık mıydı? Bu yüzden mi sadece sıradan ilişkilere giriyordu? "Ee... Noah ne düşündü?"

Güldü. "Bir şey söylediğimi unut." Elindeki çantayı kaldırdı. "Sana Cypress Springs'e hoş geldin hediyesi getirdim."

Elindeki çantaya ve diğer elinde tuttuğu mercan çiçeklerine baktım, yüzük parmağında bir pırlanta ve alyans parlıyordu. "Şakayıklar benim bahçemden. Mercan cazibesi," dedi gülümseyerek. "Brody sana bu barbekü mekanından bahsetti mi bilmiyorum ama yiyebileceğin en iyi takoları yapıyorlar."

"Teşekkür ederim." Çantayı bana uzattı ve içine göz attım. Sadece kokusu bile ağzımın suyunu akıttı. "Tanrım, çok güzel kokuyor. Takolara bayılırım. Ve şimdi açlıktan ölüyorum."

Bana iple bağlanmış çiçekleri uzattı. "Güzel. Umarım onları seversin." Omzunun üzerinden cipine baktı. Arka camlar açıldı. "Şey... oğlum arabada, o yüzden gitsem iyi olacak. Sadece bir merhaba demek istedim."

"Tamam. Taco için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Görüşürüz." Bir an tereddüt etti ama sonra dönüp uzaklaşmaya başladı. Neredeyse kapıyı kapatacaktım ama kapatmamak için kendimi zor tuttum.

"Hey. Lila."

"Öyle mi?"

"Öğle yemeğini yedin mi?"

"Hayır."

"Burada ikimize de yetecek kadar var. Öğle yemeğinde bana katılır mısın?"

Bir saniye bile tereddüt etmedi. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Çok isterim. Levi'yi alayım, hemen geliyorum."

Yiyecekleri mutfağa taşıdım ve sıcacık öğle yemeğimiz için kahvaltı barını hazırladım. Brody ve Lila arasında ne olmuştu? Birkaç dakika sonra, bahçedeki kır çiçeklerini değiştirdikten sonra

Getirdiği taze çiçekler için bir kavanoz doldurduktan sonra, araba koltuğundaki bebeğiyle içeri girip onu yere bıraktı ve bez çantasını deri koltuğun üzerine bıraktı.

"O muhteşem." Tombul yanakları, koyu renk saçları ve büzülmüş pembe dudaklarıyla uyuyan bebeği daha iyi görebilmek için eğildim.

"Teşekkür ederim. Babasına çok benziyor." İç çekti. "Hep böyle değil midir zaten?"

Biraz güldüm. "Evet, sanırım öyle. Noah tıpkı Brody'ye benziyor."

"Evet. Bir dahaki sefere kız olmasını umuyorum. Hayatımda çok fazla testosteron var."

"Seni anlıyorum. Hayatım boyunca etrafım erkeklerle çevriliydi." "Aynen."

İki bardak su doldurup kahvaltı tezgâhının üzerine koydum, sonra da karşısına bir tabure çektim. Önüme tacolardan birini ve plastik bir sos kabını koydu. "Bunu dene. Göğüs etli taco. Pico de gallo'yu bolca koy. Muhteşemdir."

İlk ısırığımı almamı izledi. Şaka yapmıyordu. İnlemiş olabilirim. Taco çok lezzetliydi ve bunu ona da söyledim. Bana baktığını fark ettiğimde yarısını yemiştim. Ağzıma sos bulaştığını düşünerek peçeteyle ağzımı sildim. Yanakları kızardı. Omzu açık bluzunun kollarını düzeltti, sonra da bir bardak su içti.

"Tamam, bak, bunu aradan çıkarmam gerekiyor çünkü bazı şeyleri kendime saklamakta berbatım." Derin bir nefes aldı ve sanki bana dünyanın sonunun geldiğini ve yaşamak için sadece yirmi dört saatimiz olduğunu söylemeye hazırlanıyormuş gibi verdi.

"Kim olduğunu biliyorum. Kimse bana söylemedi. Endişelenme, sana fangirl'lük yapmayacağım," diye ekledi aceleyle. "Belki birazcık çünkü ben büyük bir hayranınızım. Hem de çok büyük. Ve yemin ederim kimseye hayranlık duyacak biri değilim. Ama solo albümünü durmadan dinliyorum. Kocama sor. Alınma ama o dinlemekten bıktı. İçindeki her şarkıya bayılıyorum. Bir favori seçebileceğimi bile sanmıyorum ama eğer

Mecbur kalsaydım, "Kırılğan" olurdu. Şu anda Shiloh Leroux'nun karşısında oturduğuma inanamıyorum." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Vay be. Tamam. Bunu sistemimden çıkardım. Şimdi iyiyim. Hiçbir şey söylememişim gibi devam edelim." Taco'sunu aldı ve kocaman bir ısırık aldı.

Tabureme geri oturdum ve güldüm. O kadar çok gülüyordum ki burnumdan soluyordum. Aman Tanrım. Bu kız en iyisiydi. Ona zaten hayrandım ve Brody'nin onu neden sevdiğini anlayabiliyordum. Sonunda kendimi toparladığımda bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Deli bir kadın gibi konuştum, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Hepsi değil. Ve teşekkür ederim. Bu albümü sevmeniz benim için çok şey ifade ediyor." Sözlerimin samimi olduğunu umuyordum çünkü gerçekten ciddiydim. O albüme kalbimi ve ruhumu, kanımı, terimi ve gözyaşlarımı dökmüştüm. Hayatımın en dip noktalarından birinde terapim olmuştu. Ben de dahil olmak üzere her şey kırılmıştı. Bastian bana her şeyi müziğime yansıtmamı söyledi; acının, kalp kırıklığının, öfkenin ve üzüntünün her zerresini.

"Siktir et onları. Etrafınızda yakıp yıktıkları evin küllerinden yeniden doğun. Bu albüm onları havaya uçuracak."

Güzel Bastian. Çok haklıydı. Ve bir kez daha, müzik beni kurtarmıştı.

"Yani sen ve Brody..." Kelimeleri silmek için elimi havada salladım. "Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez."

Alt dudagını çiğnedi. "Aslında çılgın bir hikâye ve o kadar vaktimiz yok. Ama size kısa notlar vereceğim. Hayatımızın büyük bölümünde en iyi arkadaşlık. Ben, Brody ve Jude. Jude, Brody'nin kuzeni ama daha çok kardeş gibiler. Dokuz yaşından beri Jude'a aşığım. Liseden hemen sonra deniz piyadelerine yazıldı. Beş yıl sonra bambaşka bir adam olarak geri döndü." Hâlâ uyumakta olan Levi'ye baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Askere gittiğinde kafası karıştı."

Afganistan'dan döndükten sonra çok şey yaşadık. Sonra bir gün kalktı ve beni terk etti. O gittikten bir yıl sonra, Brody ve ben sarhoş olduk. Hayatımda hiç olmadığım kadar sarhoştum. Ve sonunda hamile kaldım."

"Vay canına. Bunun olacağını tahmin etmemiştim." "Hayat böyle işte. Asla bilemezsin."

"Şimdi Jude ile evli misin?"

Gülümsedi. "Evet. İki yıl önce geri döndü. Kolay olmadı ama birbirimizi affettik."

"Bu çok zor olmalı. İkiniz için de."

"Çok zor. Ama Jude benim tek gerçek aşkımdır. Hiç kimse onun yerini alamaz."

"Gerçek aşkı bu kadar genç yaşta bulmak gerçekten harika bir şey."

"Öyle ama her şey yolunda gitmedi. Kendimizi toparlamamız yirmi yılımızı aldı." Biraz güldü ve başını salladı.

"Ve şimdi sonsuza dek mutlu yaşayacaksın."

"Şey, çoğu gün. Birbirimizi seviyoruz ama ikimiz de pek değişmedik. O hâlâ her şeyi bildiğini sanıyor ve ben de hâlâ her adımda onunla mücadele ediyorum." Gözleri parlıyordu. "Onu diken üstünde tutuyor."

Güldüm ve ellerimi kâğıt peçeteye sildim. "Tanrım, çok doydum."

İnledi ve düz karnını ovuşturdu. "Ben de."

Boş kapları torbaya attık ve ben tabakları durulayıp bulaşık makinesini yerleştirirken Lila onları çöp kutusuna doldurdu.

"Brody hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanırım Brody..." Kelimelere dökemedim bile. O kadar çok şey ifade ediyordu ki. "Oldukça özel biri."

Başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "O çok özel biri. Brody iyi bir adam. Ama seni aksi yönde ikna etmek için elinden geleni yapacaktır. Noah'dan bahsetmemin nedeni Brody'nin oğlunu hiçbir kadınla tanıştırmamış olması. Noah düşündü ki

seninle tanışması oldukça büyük bir olaydı." Söyleyiş tarzından büyük bir olaymış gibi anlaşıyordu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, evine davetsiz gittim. Blender'ını ödünç almam gerekiyordu." "Ama seni kapı dışarı etmedi."

"Noah orada olmasaydı, muhtemelen olurdu."

Lila parmağını dudaklarına götürdü, yüzünde sinsî bir gülümseme vardı. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım."

İkimiz de bacaklarını tekmeleyen, kollarını sallayan ve guruldama sesleri çıkaran Levi'ye baktık. Lila onu araba koltuğundan çıkardığında Levi ulumaya başlamıştı.

"Yardım edebilir miyim?" Onu bez çantasından çıkardığı plastik bir paspasın üzerine yatırırken sordum, sonra yüzünün kızarmasına, tekmelemesine ve ağlamasına aldırmadan bezini ustalıkla değiştirdi.

"Ben hallederim. Ama teşekkürler."

Dakikalar sonra huzur yeniden sağlandı. Levi açgözlülükle bir biberon mamayı emerken Lila onu kolunun kıvrımında tutuyordu. Arka verandaya taşınmıştık ve göle bakan Adirondack sandalyelerde oturuyorduk. Kısa bir süre önce tanışmış yabancılar yerine iki eski arkadaş gibiydik.

"Şu anda o suya dalmak için neler vermezdim," dedi iç çekerek.

"Sen git. Ben Levi'ye göz kulak olurum."

"Cezbedici. Ama gitmem gerek. Noah'yı okuldan almadan önce yapmam gereken birkaç iş var. Pazar ve pazartesi günleri benim tek izin günüm, bu yüzden her zaman her şeyi sıkıştırmaya çalışıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Arkadaşım Christy ve ben üniversiteden mezun olduktan hemen sonra bir çiçek tasarım stüdyosu açtık. Ağırlıklı olarak düğünler ve özel etkinlikler yapıyoruz."

"Kulağa hoş bir iş gibi geliyor."

"Evet, öyle. Bayılıyorum. Ama senin işin kadar havalı değil. Senin gibi şarkı söyleyebilseydim. Hayal bile edemiyorum. Ben sadece

Bunu söylüyorum ama sesin inanılmaz. Ses aralığınız... o notalara nasıl basıyorsunuz ve onları nasıl böyle tutuyorsunuz? Ben olsam nefes nefese kalırdım."

Güldüm. "Eskiden onları bu kadar uzun süre tutamazdım. Solo albümümü yayınlamadan önce bir vokal koçuyla çalıştım. Bu büyük bir fark yarattı. Ondan önce düzgün nefes alamadığımın farkında bile değildim. Ayrıca sigarayı bırakmam da yardımcı oldu."

Başını salladı. "Sesinizi ya da sağlığınıza sigarayla mahvetmeyin. Onlar çok değerli."

"Evet, eskiden pek çok kötü alışkanlığım vardı. Kendimin daha iyi bir versiyonu olmak için çalışıyorum."

Bebegi göğsüne yaslayarak oturduğu yerden kalktı ve ben de ayağa kalktım. "Sanırım hepimizin yapmak için çabaladığı şey bu. Kendimizin en iyi versiyonu olmak." Levi'yi tekrar araba koltuğuna oturttu ve sabitledi, ardından bebek bezi çantasını omzuna attı ve koltuğu kaldırdı. "Ama bazı günler düş almayı başardığımda ve yarı prezentabl görüldüğümde bunu bir başarı olarak adlandırıyorum."

Onu kapıya kadar takip edip kapıyı açarken güldüm. Brody gibi o da yardım teklifimi reddetti ve bana bu yeteneğe sahip olduğunu söyledi. Kan bağı olmasa da aileden geliyor olmalı.

Levi'yi arka koltuğa oturtuktan ve kemirmekte olduğu lastik halkayı ona uzattıktan sonra, "Sizinle tanışmak harikaydı," dedi.

"Sana da. Uğradığınız için teşekkürler."

"Neden benim numaramı almıyorsun? Bir şeye ihtiyacın olursa... taco ya da çılgılık atan bebeklerin ziyareti... beni ara." Cebimden telefonumu çıkarıp bana verdiği numarayı girdim ve benimkinin de onda olması için hızlıca bir mesaj gönderdim. Genelde numaramı bu kadar kolay vermezdim ama Lila iyiydi ve samimi görünüyordu. Birbirimizi çok az tanıyor olsak da ona güvenilebileceğimi biliyordum.

O gittikten sonra bana anlattığı hikâyeyi düşündüm. Duyduğum en çılgın hikaye değildi ama

bazı ilginç aile yemeklerine neden oldu. Brody'nin de Lila gibi bu konuda rahat olup olmadığını merak ettim. Ona aşık mıydı? *Hâlâ* aşık mıydı? Bu birçok şeyi açıklardı. Ama eğer Brody Lila'ya aşıkta, Lila bundan tamamen habersizdi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Brody

Shiloh'nun peşinden koşmuyordum. Ayaklarım beni onun kapısına götürürken kendime sürekli bunu söylüyordum. Saat gecenin onuydu. Sosyal bir görüşme için çok geç bir saatti. Yine de verandasında durmuş, paravan kapıdan ona sesleniyordum. İçeride ışıklar yanıyordu, bu yüzden uyuduğunu düşünmedim ama birkaç dakika cevap vermesini bekledikten sonra, eve dönmek için istifa ederek geri döndüm. En iyisi buydu, dedim kendi kendime. Arka verandanın merdivenlerinden inerken bir dalın kırıldığını ve ardından yüksek sesli bir küfür duydum. Telefonumun fenerini ağaçlara tuttum. Shiloh tek ayağının üzerinde zıplıyordu.

İçimden kıkırdayarak daha iyi görebilmek için yaklaştım. "Bazı sorunlar mı yaşıyorsun, Shy?"

Telefonumun fenerini ona doğrulttum. Bana doğru döndü ve lanet olsun, siyah dantelli bir sütyen ve ona uygun bir tanga giymişti, göğüsleri sütyenden dışarı taşıyordu, geniş göğüs dekoltesi sergileniyordu.

"Gözlerim burada, Kovboy."

Bakışlarım yavaşça vücudundan yukarıya, gergin ve sıkı karnının üzerinden yüzüne doğru kaydı. Omzumu bir selvi ağacına yasladım. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Oh. Şimdi hoşuna gidiyor mu?"

Sırıttım. "İşe yarar. Gayet iyi olacak." Ağaçtan indim ve tam önünde durana kadar ona yaklaştım. Vücudunu örtmeye çalışmadı ya da gözlerimin tekrar dolaşmasından utanmış gibi görünmedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de gölde yüzmek üzereydim." Gözleri vücudumda gezindi, ona gösterdiğim nezaketin aynısını bana da gösterdi ve elini kalçama koyarak eğildi. "Bana katılmak ister misin?"

"Mayon yok mu?"

"Hayır. Yanıma almayı unutmuşum. Ama ihtiyacım yok." Omzunun üzerinden göle baktı. "Buranın özel olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başımı salladım.

Sırıttı. "Bu iyi bir şey. Çünkü birinin beni çıplak yüzerken yakalamasını hiç istemem."

"Çıplak mı yüzeceksin?"

"Yüzmenin en iyi yolu bu." Bana sırtını döndü ve suyun kenarına doğru yürüdü. Bir eliyle sütyenini çözdü, bir kolundan aşağı kaydırды, sonra da çıkarıp yere bıraktı. Sonra parmaklarını tangasının kenarlarına geçirdi ve tangasını kalçalarının ve baldırlarının üzerinden aşağıya doğru kaydırды. Bir ayağını kaldırıp tangadan kurtuldu, sonra diğerini tekmeledi, siyah dantelli tanga sütyeninin yanına düştü.

Yalan söylemeyeceğim. Çıplak vücudu mükemmeldi. Omzunun üzerinden bana baktı, dudaklarında bir kahkaha belirdi, sonra ileriye doğru baktı ve dibindeki gevşek çakılların ve kayaların üzerinden yavaşça geçerek suya girdi. Sanırım buradan çok uzakta olmayan bir rıhtım olduğundan bahsetmeliydim, böylece suya girmek çok daha kolay olurdu. Ama hayır, ağzımı kapalı tuttum, manzaranın ve onun mücadelesinin tadını çıkardım. Su kalçasının ortasına ulaştığında, sanki göl banyo suyu sıcaklığındaymış gibi suya daldı.

Lanet olsun. Şimdi kendi başına yüzmesine izin veremezdim, değil mi?

Tek havluyu kaptığım gibi elbiselerini yerden toplayarak ağaçların arasına gizlenmiş iskeleye taşdım ve Walt için hazırladığım portatif kamp fenerlerini yaktım. Mevsim ne olursa olsun her gece bu gölde yüzerdi ve buranın gençlik pınarı olduğunu iddia ederdi. Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkardım, çırılçıplak soyundum ve suya daldım.

Lanet olsun. Soğuktu. Sikimin ceviz kadar büzüştüğüne eminim.

Şimdi hangi cehennemdeydi?

Yavaş bir daire çizerek döndüm, ay ışığında onu arıyordum. Bir su sıçraması ve ardından kahkaha duydum. "Yakalayabilirsen yakala beni." Sesi gölde yankılandı.

Bilin bakalım şimdi kim kovalıyordu? Onun ekmeğine yağ sürdüğümün tamamen farkındaydım ama duracak kadar da umursamıyordum, sesinin geldiği yöne doğru yüzdüm.

"Marco," diye seslendi gülerek. Yüzmeyi bıraktım ve tekrar etrafımda döndüm. Cadı kadın beni alt ediyor ve daireler çizdiriyordu. Onu buradan görebiliyordum, dişleri karanlıkta bembeyazdı, siyah saçları geriye taranmıştı ve ay ışığı yüzünde parlıyordu. Sanki mermerden oyulmuş gibiydi.

"Polo," dedim, onun küçük oyununu oynayarak.

İkimiz de aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir hamle yapmadık. Tam bu noktada kalıp bacaklarım uyuşana ve hipotermiye yakalanana kadar suda ilerleyebilirdim ama kollarımın ona, onun bacaklarının da belime sarılmasını tercih ederdim. "Ortada buluşalım."

Tereddüt etti ve göle çıplak atlamak gibi çılgınca bir şey yapmayı düşündüğünü sanırdınız. Sonunda kabul etti ve ilerlemeye başladı. Bu hızla giderse, birbirlerine ulaşmaları bütün gece sürecekti. Ama kabul edelim, kovalamaca işin eğlenceli kısmıydı. Böylece, ikimiz de bir santim bile vermeden, sonunda kol mesafesinde olana kadar yaklaştık ve yaklaştık.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba."

"Bana bir rıhtım olduğunu söyleyebilirdin."

"Bunun neresi eğlenceli?"

Uzandı ve koluma bir şaplak attı. Elini tuttum ve onu daha yakına çektim. "Üşüdün mü?"

"Hayır." Dişleri gıcırdıyordu ve elini bıraktığımda kollarını kendine doladı.

"Yalancı. Dudakların mavi."

"Karanlıkta bunu göremezsin. Yüzmemiz gerek. Kan dolaşımımızı hızlandırmalıyız." Benim farklı bir planım vardı. Kollarımı ona doladım ve kendime doğru çektim. "Ve sonra su görünmeyecek-"

Soğuk dudaklarını öptüm ve dilim sıcak ağzının içinde kayarken nefesi kesildi. Kollarını boynuma, bacaklarını belime doladı ve ben de ona tutundum, ilkbahar ayının altında soğuk bir gölde öpüşürken suyun içinde ilerliyorduk.

Tüm öpücükleri bu kadar aç mıydı yoksa sadece bana ayırdıkları mı?

Kollarımda titriyordu, çıplak göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Ten tene. Su buz gibi olmasına rağmen aletim sertleşiyor ve karnını dürtüyordu. Cadı bir kadın gibi kalçalarını salladı ve vücudunu bana doğru sürttü, omurgamı zonklatan ve taşaklarımı sıkılaştıran bir sürtünme yarattı.

Geri çekildi ve bana sinsî bir gülümseme verdi. "Eve kadar yarışalım."

"Eşyalarını iskeleye taşıdım."

"Mükemmel. Kazandığımda, havluyu alırım."

"Eski günlerdeki gibi hissediyorum," dedim düşünmeden.

"Eski zamanlar mı?" Kaşları çatıldı ve ben de hatamı anladım. "Kiminle? Lila'yla mı?"

Ona Lila'dan hiç bahsetmemiştim. "Lila'yı nereden biliyorsun?"

"Bu öğleden sonra beni ziyarete geldi. Birlikte öğle yemeği yedik ve oldukça bilgilendiriciydi." Sırıttı.

Bunun nasıl olduğunu ancak hayal edebilirdim. Lila'yı tanıyorsam, Shiloh'a tüm hikâyeyi anlatmıştır. "Eminim öyledir."

Başka bir şey söylemeden iskeleye doğru yüzmeye başladı, kulaçları güçlü ve emindi. Ben de ona bir avans verdim ve yola çıkmadan önce birkaç dakika bekledim. Bir şey açıktı. Lila'nın hiç olmadığı kadar hızlı ve odaklanmış bir yüzücüydü. Büyürken Lila'yı hep yenerdim ama

Jude'u yenmeyi asla başaramadı. Tek bir kez bile. Her zaman her sporda daha iyiydi ama atlardan uzak dururdu. Onu ata binerken gördüğüm birkaç seferde, bu işte tamamen bok gibiydi. Atın onun dediklerini yapmaması onu çok kızdırırdı.

İskeleye Shiloh'dan önce vardım ama zar zor. İkimiz de merdivene tutunmuştuk, ikimiz de sudan çıkmak için hamle yapmıyorduk.

"Önce bayanlar,"

dedim. "Ama ben kaybettim."

Omuz silktim. "Havluyu alabilirsin."

"Emin misin?"

"Eminim."

Yine de tereddüt etti.

"Taşaklarım donuyor, o yüzden sakıncası yoksa kuru üzüm gibi büzüşmeden buradan gitmek istiyorum."

Bu onu güldürdü. "Tamam. Erkekliğini korumak adına kenara çekil."

Ben kenara çekildim, o da kendini sudan çıkardı. Merdivene tırmanışını izledim, bana çıplak kıcının mükemmel görüntüsünü verdi. Havluya sarındı ve sonra tırmanma sırası bana geldi. Yalan söylemeyeceğim. Şu anda erkekliğimi korumayı çok isterdim. Ama tabii ki gözlerini indirdi ve ona bakmamasını söyleyemedim ya da soğuk bir duştan sonra ne kadar yetersiz görüldüğüne dair bahaneler uyduramadım.

"Hâlâ oldukça etkileyicisin. Ama benim koca oğlan *kadar etkileyici* değilsin."

Hırladım ve ona doğru yürüdüm. Küçük bir çığlık attı, sonra döndü ve koşmaya başladı, giysileri göğsüne yapışmıştı. Çırılçıplaktım, bir kızın peşinden koşuyordum ve buna kızgın bile değildim. Onu belinden yakaladım, etrafımda döndürdüm ve omzumun üzerinden fırlattım. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu ve o kadar çok gülüyordu ki tüm vücudu titriyordu.

Onu kulübeye kadar koşturdum, parke zemin üzerinde bir su izi bırakarak mutfaktaki küçük çamaşır odasına girdim. Onu çamaşır makinesinin üzerine bırakarak arkasındaki raftan bir havlu aldım.

"Yerel bilgiye sahip olmak işe yarıyor," diye gözlemledi havluyu belime doladığımda, çünkü aptal bir pislik gibi kıyafetlerimi rıhtımda bırakmıştım.

"Hâlâ üşüyor musun?" Kollarının üst kısmını ellerimle ovarak sordum. Hâlâ titriyordu ve tüyleri diken diken olmuştu.

"Isınıyorum." Bir tane daha kuru ekmek aldığımda gülümsedi. Havlugelen ve Raf, ve sarılmış o etrafında Omuzları, teni ile ıslak saçları arasına bir kat pamuk koyuyordu. "Aptalca şeyler yaparken bu kadar eğlenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu seni çok canlı hissettirmede mi?" Başımı salladım ve bir avucumu onun iki yanına koydum.

"Evet, öyle oldu. Daha sık eğlenmelisin."

"Biliyorum. Gerçekten yapmalıyım." Parmağıyla göğsümden aşağıya doğru bir su damlası çizdi. "Son birkaç yıldır... uzun zamandır, gerçekten, her şey çok ağırlaşmış gibi geliyor. Ve sanki müziğimden başka hiçbir şeye zamanım yokmuş gibi hissediyorum. Şikayet ettiğimden değil. Yaptığım işi seviyorum ve inanılmaz derecede şanslı olduğumu biliyorum ama bazen..."

"Sadece gardınızı düşürmek ve biraz eğlenmek istiyorsunuz."

Başını salladı. "Evet. Aynen öyle." Ellerin üzerinde geriye yaslandı ve beni bir bakışla kıstırdı. "Neden bir oğlun olduğundan bahsetmedin?"

Doğrudum ve bir elimi ıslak saçlarımda gezdirdim. "Gerçekten ortaya çıkmadı."

"Bu tam bir saçmalık. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Bir omzumu silktim. "Hayatımın o kısmını her zaman ayrı tutmaya çalışıyorum."

"Neyden ayrı? Arkadaşlarından mı saklıyorsun?" diye alay etti ama sanki hayatımın büyük bir bölümünü ondan bilerek saklamışım gibi incinmiş gibiydi.

"Biz arkadaş değiliz, Shy. Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Komik. Arkadaş oluyormuşuz gibi hissediyorum. Ve biz birbirimizi tanıyoruz." Bacaklarını belime doladı ve ayak bileklerini kilitleyerek beni çamaşır makinesine çarptı. *Alınan.* "Seni neyin ağlattığını biliyorum."

"Artık biliyorsun. Benim bir oğlum var. Ve oğlumun annesi kuzenimle evli."

"Ona hala aşık mısın?"

Bu konuyu onunla konuşmak istemedim. Ya da herhangi biriyle. Başımı salladım. "Öyle bir şey değildi."

"Belki onun için değil ama ya senin için?"

Daha önce kimseye söylemediğim bir şeydi. Lila'ya değil. Beni sorguladığında Jude'a da. İşin içindeki herkesi korumak için yalan söyledim. Hoşuma gitse de gitmese de Lila her zaman Jude'a aitti. En başından beri hak iddia etmiş, bunu yapmaya hakkı olup olmadığını hiç sorgulamamıştı. Belki başka bir hayatta Lila bana aşık olabilirdi. Ama hayır, ben Lila'yla birlikte olamayacak kadar berbat durumdaydım ve o da bana karşı hiçbir zaman aynı hisleri beslemedi.

Bazen kayıplarınızı kabul etmeniz, yenildiğinizi bilmeniz ve yolunuza devam etmeniz gerekirdi. Ben de bunu uzun zaman önce yapmıştım. Sadece Lila için değil, hayatımda isteyip de asla sahip olamadığım pek çok şey için. Bu listeye Shiloh'u da ekleyin. Çünkü bu kızın uzun süre burada kalmayacağı kesindi.

"Fark etmez," dedim, elim kalçasında gezinirken. "Bu çok eski bir tarih."

"Tamam."

Kalçasını biraz sıktım, sonra bacaklarını belimden çözdüm ve birkaç adım geri çekildim. Yüzümü biraz fazla yakından inceliyordu ve çamaşır odasının ışıkları sönmüş olsa da mutfaktan gelen ışıktaki onu gayet iyi görebiliyordum. "Gidip kıyafetlerimi almam gerek. Sonra görüşürüz, Shy."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve başını salladı.

"Hey Brody."

Adımı söylemeden önce hep benim uzaklaşmamı bekler gibiydi. Mutfakta durdum. "Evet?"

"Düşündüğünden çok daha iyisin."

Bu da nereden çıktı şimdi? Belki de gerçekten bir zihin okuyucuydu. *Sen de öylesin, Shiloh. Sen de öylesin.*

Bir kez daha, tek yapmak istediğim onu terk etmekken kalmaktı. Tipik Brody hamlesi. Ama tecrübelerime göre, bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, genellikle öyledir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Shiloh

SALI günleri Hayley, ilkokuldan birkaç kilometre ötedeki küçük bir alışveriş kompleksinde jimnastik dersine gidiyordu. Ben de bir dondurmacının önüne park etmiş, arabaya servis bölümünden aldığım buzlu kahveyi yudumlarken bir yandan da dikiz aynasından onu izliyordum. Sapık merkezi. Kendimi kirli hissettim. Hayley ve annesi cam kapının arkasında kayboldular ve ben koltuğuma yığıldım. Kendime daha kaç kez bu işkenceyi yaşatacaktım?

"Merhaba Viv!"

Koltuğumda zıpladım, elim kalbime gitti. Noah açık penceremin önünde duruyordu, elinde kocaman bir dondurma külahı vardı. Sırıttı. "Babama sen olduğunu söyledim."

Gülümsedim. Brody'nin oğlu çok sevimliydi, ensesine kadar uzanan kalın dalgalı kirli sarı saçları ve burnunun üzerinde bir tutam çili vardı.

Ama şapka ve güneş gözlüğü takmama rağmen beni hemen fark etmişti. Bu biraz endişe vericiydi. Çocuklar dikkatlidir. "Merhaba Noah." Açık pencereden dışarı eğildim. "Bugün nasılsın?"

"Gerçekten iyi. İki kaşık aldım." Bana göstermek için waffle külahını kaldırdı. O kadar büyüktü ki iki eliyle tutmak zorunda kaldı.

"Bu herkesi gülümsetmeye yeter."

Çikolatalı dondurma elinden aşağı damladı ve bir eliyle külahı bırakıp yeşil tişörtüne sildi. I yüzünü buruşturdu.

O baktı aşağı at veçikolata buz krem gömleğinin önüne bulaştı. "Oops." Umursamaz bir tavırla

tek omzunu silkti. "Oh iyi. Annem yıkayabilir." Brody

ortaya çıktı sonraki için Onu, aldı Nuh'un

el peçeteyle sildi ve ardından tişörtünü temizlemeye çalıştı.

Umutsuz olduğunu anladığında, peçeteleri kot pantolonunun cebine tıktı. "Viv. Nasıl gidiyor?"

"Evet." Brody'nin çıplak görüntüsünü silmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Her şey yolunda."

"Burada ne yapıyorsun?"

Buzlu kahvemi kaldırdım. "Sadece takılıyorum. Buzlu kahvemi içiyorum."

Gözlerini kısarak önüne park ettiğim dükkânlara baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Pek manzara yok."

"Bilmiyorum." Brody'nin beyaz tişört ve solmuş kot pantolon içindeki görüntüsünü takdir etmek için bir an durdum. Artık o kotun içinde ne sakladığını biliyordum ve soğuk suya rağmen fazlasıyla genişti. "Oturduğum yerden görüşüm oldukça iyi."

Bana o yavaş, tembel sırtışıyla baktı. "Benimki de o kadar kötü değil. Gerçi dün gece daha iyiydi."

Yanaklarım kızardı. Bir kız öğrenci gibi kızarmadığımı iddia eden ben değil miydim? Bakışlarımı Brody'den uzaklaştırdım ve çok daha güvenli olan Noah'ya odaklandım. "Bugün ne yapıyorsunuz?"

"Babam beni okuldan aldı. Beni ata bindirecek."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Noah dondurmasından birkaç yudum daha aldı. "Evet. Çok eğlenceli. Babam Teksas'taki en iyi binici. Muhtemelen tüm dünyanın." Bir kahkaha attım. "Ben de gerçekten iyiyim."

"Eminim öylesindir. Eminim pek çok şeyde iyisindir. Ne kadar iyi bir sanatçı olduğunu gördüm."

"Evet. Bir sanatçı, bir kovboy ve bir futbolcu olacağım. Ve Jesse Amca gibi bir motosiklet sürücüsü. Ve Gideon Amca gibi zengin olacağım."

"Vay canına. Çok meşgul olacaksın."

"Mmhmm." Yalamak için külahını eğdi. Yeterince emin, üstteki kepece düştü ve ayaklarının dibindeki asfalta sıçradı. "Oh hayır." Yüzünü buruşturdu ve inledi. "Yine mi?" Başını sallayan ve iç çeken Brody'ye baktı.

"Şimdi neden çift kepçe almadığımızı hatırladım."

"Bu benim okuldaki altın yıldız ödülüm," diye hatırlattı Brody'ye. "Önemli değil. Bu hâlâ bende. Ayrıca ben en çok sakızlı olanı seviyorum. Sonunda sakızı da çiğneyebiliyorum."

"Bardağın dolu tarafını görmek her zaman iyidir." Brody ile bir kahkaha paylaştım.

"Hadi seni eve götürelim." Brody ellerini Noah'nın omuzlarına koydu ve onu kamyonundan uzaklaştırdı. "Görüşürüz, Viv."

"Görüşürüz Brody. Hoşça kal Noah."

"Hoşça kal. Bekle, bizimle ata binmek ister misin?" Noah bana bağırdı.

"Eminim baban seninle yalnız vakit geçirmek istiyordur."

"Tamam."

"Ama teklifin için teşekkürler." Çoktan gitmişti, o yüzden beni duymadı.

Brody'nin büyük siyah kamyonetiyle uzaklaşmalarını izledim ve sonra kendimi aptal gibi hissederek koltuğuma çöktüm. Beş dakika sonra Brody'den bir mesaj geldiğinde hâlâ orada oturuyor ve gitmem gerektiğini düşünüyordum.

Bizimle gelmek isterseniz, buyurun.

Dudaklarımın kenarları bir gülümsemeye dönüştü ve o aptal kelebekler midemi işgal etti. Brody'den gelen bir mesajın beni bu kadar mutlu etmesi ne kadar saçmaydı. Belki de gerçekten benimle vakit geçirmek *istiyordu*.

Yoluna çıkmayacağıma emin misin?

Telefonuma baktım ve iki saniye sonra bir mesaj daha geldi.

Yarım saat içinde ahırda buluşalım.

Hayley'nin jimnastik dersinden çıkmasını beklemek yerine eve döndüm. Cypress Springs'te beş haftam kalmıştı ve onu yalnız bırakmanın belki de daha iyi olacağını kabul etmeye başlamıştım. Görebildiğim kadarını görmüştüm.

ihtiyacı vardı. Mutlu küçük bir kızdı ve belli ki ona öncelik veren sevgi dolu bir aile tarafından evlat edinilmişti. Evlat edinilen çocuklar için gizli bilgileri bırakabileceğim bir veri tabanı olmalı. Bu şekilde her şey ona bağlı olacaktı. Öz annesini bulmak isterse, bulabilirdi.

Ama bunu düşünürken bile kanım dondu. Beni aramaya karar verirse, ne yaptığımı nasıl açıklayabilirdim? Açıklayamazdım. Kendime bile. Babamdan daha kötüydüm. Belki de Landry reddettiğinde ona para vermemin nedeni buydu. *Suçluluk duygusu.*

Rhett Holloway parayı Nashville'de bir bar satın almak için kullandı ve bara kendi adını verdi. Her gece canlı müzik ve şarkıcı/söz yazarı seansları vardı. Cuma geceleri ve Pazar öğleden sonraları sahne alıyordu. Ya da en azından barın internet sitesinde öyle yazıyordu. Bildiğim kadarıyla yeni bir müzik yayınlamamıştı ve birkaç yıl önce barı açtığından beri ondan haber almamıştım. Bana açılış için bir davetiye göndermişti ama biz turnedeydik. Ona haber vermek için e-posta gönderdim ve her şey sona erdi.

Bizi terk ettiği için onu affettim mi? Maw Maw öldükten sonra Landry onu arayıp yardım istedi. Ev etrafımızda yıkılıyordu ve Maw Maw'ın banka hesabında tam 177.56 dolar vardı. Cenaze masraflarını karşılamaya bile yetmiyordu. Hiçbir zaman çok para kazanmamıştı ama kazandığı her şey bizi büyütmek için harcanmıştı. Rhett üzgün olduğunu söyledi ama tek odalı bir dairede yaşıyordu ve para sıkıntılıydı. Başka bir deyişle, bize yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Yani hayır, onu affedemezdim.

Brody ve Noah ile buluşmak için ahıra doğru yürürken neden şimdi bunu düşündüğümü bilmiyordum. Sanırım iyi bir babayı iş başında gördüğünüzde, kendinizinkinin ne kadar boktan olduğunu daha iyi anlıyordunuz.

Brody, Noah'yı siyah yeleli, ten rengi bir atın eyerine bindiriyordu. Bu, çiftlikten çıkardığım ilk attı.

Brody geçen gün bana onun nazik olduğunu söylemişti ama yine de. O at büyüktü ve Noah onun sırtında otururken çok küçük görünüyordu.

"Vay canına. Küçük bir adam için büyük bir at."

Noah buna gcenerek alay etti. "Ben küçük değilim. Altı yaşındayım." Bir kas yaptı. "Görüyor musun? Büyük kaslarım var."

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Kolları küçük ve inceydi, hiçbir kas izi yoktu ama yine de ciddiyle başımı salladım. "Bunu görebiliyorum. Neredeyse babanunki kadar büyük."

Szlerimle yatışmış bir şekilde başını salladı ve dizginleri topladı. Altındaki atın başını sallamasından en ufak bir rahatsızlık duymadan atın boynuna eğildi ve bir sineği uzaklaştırdı, ardından eyerde arkasına yaslandı, sanki o koca atın üzerinde oraya aitmiş gibi rahatlamış ve gevşemişti.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordu Brody. "Atlarınıza sıkı tutunun."

Noah bunun üzerine çıldırdı. O kadar çok gülüyordu ki attan düşerse onu yakalamak için yanına gittim. "Anladın mı? Atlarını tut." Tekrar gülmeye başladı ve Brody'nin kalın sesini taklit etmeye çalışarak tekrarlamaya devam etti, ben de onunla birlikte güldüm.

"Hazır mısın, Viv?"

Terli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. "Um.... Bilmiyorum."

"Gel hadi." Noah elini salladı. "ok eğlenceli. Göreceksin."

"Buraya gel." Brody başını kestane rengi bir ata doğru salladı ve ben de onun yanına gittim.

"Sadece rahatla. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Ona inanarak başımı salladım. Tanışabilmemiz için atı okşamamı söyledi, ben de öyle yaptım.

"Adı ne?" "Hail Mary."

"Tanrım. Dua edeyim mi?"

Güldü. "Gel bakalım. Sana avantaj sağlayacağım." Sanki geleceğimi biliyormuş gibi atı çoktan eyerleyip beni beklediğini ancak o zaman fark ettim, oysa geleceğimi bildiren bir mesaj atmamıştım. Belki de bu küstahlığı karşısında sinirlenmem gerekirdi ama sinirlenmedim.

Bacağımı kaldırdı ve sağ bacağımı eyerin üzerinden geçirmemi söyledi. Atın üzerine oturduğumda üzengilerin uzunluğunu ayarladı, sonra elini baldırıma doladı ve bana baktı. "İyi misin?"

Başımı salladım, sonra dizginlere baktım. "Onları nasıl tutacağım?"

Dizginleri aldı ve nasıl tutacağımı göstermek için ellerimi yerleştirdi. "Sadece yavaş ve sakın gideceğiz." Nuh'a baktı ve sesini alçalttı. "Noah yürümek ve tırıs gitmekten fazlasını yapmaya hazır değil ve bu atlar beni takip edecek, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam. Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Ellerinizi gevşetin, dik oturun ve atın ritmine ayak uydurun. Endişelenecek bir şey yok. Sadece güzel ve nazik bir patika sürüşü yapacağız. Gülümse ve manzaranın tadını çıkar."

Gülümsedim, o da bana karşılık verdi.

İki dakika sonra bizi ahırdan çıkardı ve benim bir şey yapmama gerek kalmadı. Benim atım Noah'ın atını takip etti. Birkaç derin nefes aldım ve rahatlamaya çalıştım. Yaklaşık on dakika sonra atın ritmine alıştım -çoğunlukla- ve sürüşün tadını çıkarmaya başladım. Ta ki Brody eyerini çevirip tırısa hazır olup olmadığımızı sorana kadar. Noah'nın heyecanla havayı yumruklamasına şaşırmadım. Ben zerre kadar heyecanlanmamıştım.

Başımı sallamış mıydım? Buna hazır olduğum izlenimini vermiş miydim? Görünüşe göre başka seçeneğim yoktu çünkü atım tırısa kalktı ve çok acıttı. Sert bir atın üzerinde zıplamanın neresi rahatlatıcı ya da eğlenceli olabilirdi ki?

Eyer boynuzuna sıkıca tutunmuştum. Bu sadece bir tırıs mıydı? Atım koşuyormuş gibi hissediyordum.

Erkekler bununla nasıl başa çıktı? Aletleri ve taşakları dayak yemedi mi?

Brody'nin kahkahası kulaklarıma ulaştı. *Kahretsin.* Bunu yüksek sesle mi söylemiştim?

"Devam et, Shy," diye karşılık verdi. "Shy kim?" Noah söze girdi.

Aman Tanrım. Bu küçük çocuğa yalan söylemekten nefret ediyordum. Hayatım yalanlar üzerine kuruluydu. "Viv'in takma adı," dedi Brody, beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

Noah başını salladı, bunu bir gerçek olarak kabul etti çünkü babası öyle söylemişti ve Brody muhtemelen oğluna hiç yalan söylememişti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shiloh

Popom ağrıyordu, kalçalarım yanıyordu ve eyerden inmeme yardım ettiğinde neredeyse Brody'nin ayaklarının dibine düşüyordum. Beni sabitlemek için kollarımdan tuttu, eğlencesini zar zor bastırıyordu. "Dur bakalım kızım."

"Ben iyiyim. Sadece denizdeki ayaklarımı bulmam gerek."

Kıkırdadı. "Bu iyi bir antrenman. İyi bir antrenman," diye ekledi.

"Ne için iyi bir uygulama?"

Yakınıma eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bir kovboya bindiğin için." Göz kırptı ve acıyan kışıma bir şaplak attı. Harika. Şimdi beni bir kovboya binmeyi düşündürüyordu. Eminim iplerle arası iyiydi.

Kulak misafiri olmasından ya da kirli düşüncelerimi okumasından endişe ederek Noah'ya baktım. Buster'la oynuyor, köpekle birlikte yerde yuvarlanıyor ve yetişkinlere aldırmadan gülüyordu. Brody sadece sırttı ve atımın eyerini çekip çıkardı, sonra da onu takım odasına taşıdı.

Atları tımar ettikten sonra Brody onları ahırlarına götürdü ve ben de kontrol etmek için Cayenne'in yanına gittim.

Huzursuz görünüyordu ve arka toynağıyla karnını kaşımaya çalışıyordu. Bu normal miydi?

Birkaç dakika sonra Brody bana katıldı. "O iyi mi?" Şimdi sırtını kabinin kenarına sürtüyordu.

"O iyi. Bu gece yavrusunu bırakacağından eminim."

"Bu gece mi? Veterineri aradın mı? Onu bir yere götürmek zorunda mısın?"

"Çok fazla tay doğurttum. Veterineri aramanın tek nedeni bir şeylerin ters gitmesidir. Ama bu onun üçüncü tayı.

O iyi olacak."

"İki bebeği daha mı var? Onlar nerede?" "Onlar artık bebek değil. Onları sattım."

"Onun bebeklerini mi *sattın*? Bunu ona nasıl yaparsın?"

"Bunu hobi olarak yapmıyorum, Shy. Bu işten para kazanmam gerekiyor."

"Onları ayırmak çok acımasızca görünüyor."

"Onları doğar doğmaz dışarı atmıyorum. Sütten kesilene kadar beklerim." Ona şüpheli bir bakış attım.

"Bu bakış ne için?"

Omuz silktim ve tekrar Cayenne'e baktım. "İnandığın her şeye ters düşüyor gibi geliyor."

"Benim kendi ahlaki pusulam ve kendi inançlarım var. Eğer bununla bir sorunuz varsa, çok kötü. Para kazanmazsam atları kurtarmaya gücüm yetmez. Müziğinizi bedavaya vermenizi beklemiyorum. Bu senin tutkun olabilir ama yine de bir iş ve her şeyde olduğu gibi kötüyü de iyiyle birlikte kabul etmelisin."

Sözlerindeki mantığı duyarak başımı salladım. "Biliyorum. Haklısın. Sadece... bu biraz üzücü." Bakışlarım Cayenne'e döndü. Bunu çok kişisel alıyordum ve bunu biliyordum.

"Bu, çocuklarınızın evden ayrılacak yaşa geldiklerinde kendilerini bulmaları için dünyaya açılmalarına izin vermekle aynı şey. Onları sonsuza kadar elinizde tutamazsınız."

Başımı çevirdiğimde onun yüzümü izlediğini ve bir şeyler aradığını gördüm. "Biliyorum." Zorla gülümsedim. "Paranı başka nasıl kazanıyorsun?"

"Atları eğitmek. Tayları ve kısrakları çalıştırmak. Vahşi atları evcilleştirmek. Ve çok sayıda 'sorunlu' at ile çalışıyorum." Sorun için tırnak işareti kullandı. "Atlar asla sorun değildir. Her zaman sahiplerine geri döner."

"Jude Baba!" Noah'nın sesi konuşmamızı böldü ve ben de dönüp az önce ahıra giren adama baktım. Vay canına. Demek Lila'nın kocası buydu. Bu McCallister çocukları kesinlikle göze hoş geliyordu. Ben

Brody'ye daha çok benzemesini bekliyordum ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

"Selam dostum. Görünüşe göre biraz dondurma yemişsin."

Brody beni ahırın yanında bıraktı ve onlara doğru yürüdü. "Onu eve ben bırakırdım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Seni yolculuktan kurtarayım dedim. Her zaman ne kadar meşgul olduğun konusunda sızlanıp duruyorsun."

"Ben sızlanıp durmam."

Güldüm. "Tabii ki bilmiyorsun."

Onlara katıldığında Brody bana bir bakış attı. Jude güldü. "Görünüşe göre seni şimdiden tanıyor." Bakışları üzerimdeydi ve gülümsedi. Levi gibi onun da gözleri mavi, saçları kestane kahverengiydi. Brody'den birkaç santim daha uzundu ve geniş omuzları ve yontulmuş kaslarıyla en az 1.80 boyunda olmalıydı. "Ben Jude."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben-" "Bu Shy Viv," dedi Noah.

Hepimiz güldük ama Noah kaşlarını çattı, şakayı anlamamıştı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Brody Noah'ı yerden kaldırdı ve ona sarılıp vedalaştı. "Pazar günü görüşürüz."

Neden cumartesi değil?

"Tamam. Seni seviyorum babacığım."

"Seni daha çok seviyorum." Nuh'u yere bıraktı ve saçlarını karıştırdı. "Annene karşı iyi ol."

Baba Jude'dan bahsetmediğini fark ettim. Noah, Buster'la birlikte kaçtı ve Buster'ı duyamayınca Jude beni kenara çekti. "Dinle. Bunu istemenin boktan bir şey olduğunu biliyorum ve normalde bunu asla yapmam. Ama Lila için gururumu ayaklar altına alıp soracağım." Yüzünü buruşturdu. "Austin'deki konseriniz için biletler satışa çıktığında, bilet almaya çalıştım ama çok hızlı tükendi." Elini dağınık kahverengi saçlarında gezdirdi. "Lanet olsun. Üzgünüm ama gerekirse dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya hazırım."

Güldüm. "Yalvarmana gerek yok. Sorun değil. Ben sana ayarlarım."

Bir nefes bıraktı. "Öyle mi?"

"Evet. Sana sahne arkası erişimi bile sağlayabilirim." Ona göz kırptım. "Birkaç kişi tanıyorum."

"Bunun onu ne kadar mutlu edeceğini tahmin bile edemezsin. Benim davama da zarar vermez." Kıkırdadı ve ellerini birbirine sürttü. "Bu yıl en iyi Noel hediyesi yarışmasını kazanacağımdan eminim."

"Tam bir pislisin." Brody tiksintiyle homurdandı. "Göze batmamaya çalışıyor. Sadaka peşindeki pislilikler tarafından takip edilmemeye çalışıyor."

Jude masummuş gibi ellerini kaldırdı. "Hey. Bunu aşk adına yaptım. Biletler Lila için, benim için değil. Ve onu mutlu etmek için yapmayacağım *şey yok*."

"Tarih aksini kanıtladı," dedi Brody. Jude'un gözleri kısıldı. "Başlama yine."

"Bir şey başlatmak istemiyorum." Brody'nin yüzünde asık bir ifade vardı ve rahat tavrına rağmen, at ahırına yaslanmış, kollarını ve bileklerini kavuşturmuş, gerginliği hissedebiliyordum. "Sadece gerçeği söylüyorum."

Jude parmağıyla Brody'yi işaret etti. "Bunu aşman gerek. Senden özür diledim. Benim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür ettim. Ama neden seni her gördüğümde yumruğumu suratına indirmek istiyorum?"

"Hisler karşılıklı."

"Baba Jude! Hadi, acıktım. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Jude omuzlarını açtı ve bırakmadan önce derin bir nefes aldı. "Geliyorum." Bakışlarını bana çevirdi. Orada durup tüm bunlara tanıklık etmemem gerektiğini hissettim. "Bunun için üzgünüm. Ve teşekkürler. Eminim seni buralarda göreceğim."

Bir kez başımı salladım ve ona gülümsedim, sonra Brody'ye bakmak için dönmeden önce onun uzaklaşmasını izledim. Onun gözleri

kapüşonlu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Sakın söyleme." "Ne söyleyeceğimi sanıyordun?"

"Pisliğin teki olduğumu. Ve haklı olursun."

"Brody..." Ona birkaç adım daha yaklaştım. "Senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum. Yani, bazen evet..." Bir kahkaha attı ve aşınmış botlarına baktı. "Ama bu... Jude'a olanlar... kardeşim Landry ve ben aynı şeyi milyonlarca kez yaptık. Belli ki farklı sorunlar var ama ailede bazen böyle oluyor. Onlardan daha iyisini beklersiniz. Birbirinizi çok önemsedığınız için onları daha yüksek bir standartta tutarsınız. Benim durduğum yerden, sen ve Jude tipik kardeşlersiniz. Birbirinizi seviyorsunuz ve birbiriniz için ölümüne savaşırsınız ama her zaman birbirinizden pek hoşlanmıyorsunuz."

Kalçalarımı elleriyle kavradı ve sırtım ahır kapısının yanındaki duvara çarpana kadar beni geriye doğru yürüttü. Avuç içlerimi sert tahtaya yasladım. "Nereden geldin Shiloh?" Elini başımın yanına götürdü ve diğer eliyle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp hemen altındaki hassas noktayı öptü. "Neden benim için bahaneler uyduruyorsun?"

"Bilmiyorum." Sesim fısıltıyla çıkıyordu. Elimini yüzüne doğru kaldırarak elmacık kemiğini kavradım ve o da dokunuşuma doğru eğildi. "Belki de kendine çok yüklendiğini düşündüğüm içindir. Sen de bir insansın, Brody."

Ağzımın köşesini öptü. "Lanet olsun. Bunu anlamandan nefret ediyorum."

Biraz güldüm ama kahkahalarım onun öpücüğü tarafından yutuldu. Diğer öpüşmelerimizden farklıydı. Yavaş ve kolay, neredeyse nazik, sanki tüm zamanı ve dünyası varmış ve tek odak noktası bu öpücükmiş gibi. Öpücüğü derinleştirdi ve bedenim onunkinin içinde eridi, ellerim saçlarına gömülmeden önce yavaşça sırtının ve omuzlarının sert kaslarını keşfetti. At, deri ve sedir gibi kokuyordu ve tadı bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

Bu o, Maw Maw. Onu ben buldum. Kendi adımları bildiğim kadar eminim.

Kalçalarını salladım, tam onun ereksiyonuna doğru açtım. İnledi, sesi derin ve gırtlaktan geliyordu ve içimin derinliklerine ulaştı. Kalçalarını tekrar salladım. Elini uyluğumdan dizimin arkasına doğru kaydırıp ve bacağımla kaldırıp beline doladı, böylece sert uzunluğu uyluklarımla arasındaki noktaya çarptı. Klitorisim zonkluyordu ve o kadar ıslanmıştım ki külotum sırılsıklam olmuştu.

Tanrım, onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki. Yavaş, nazik öpüşmemiz çılgın ve vahşi bir hal alırken başını kendime doğru çektim, kafa derisini pençeledim. Tam şu anda beni ahırın kapısına dayayıp sikmek isteseydi, buna izin verirdim.

Birisi boğazını temizledi. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi bir erkek sesi.

Brody mırıldandığı bir küfürle beni bıraktı ve sırtını bana dönerek görüşümü engelledi. "Ne halt istiyorsun?"

Adam güldü. "Seni engellediğim için özür dilerim..." "Hayır, değilsin."

"Haklısın. Umurumda değil. Bana beşte gelmemi söylemiştin. Sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamadın, ha?"

"Kahretsin," dedi Brody. "Saat beş mi oldu?"

"Evet. Onları karavana yüklememe yardım edecek misin yoksa beni kendi halime mi bırakacaksın?"

"Ben hallederim."

"Beni arkadaşınla tanıştıracak mısın, kanka?"

"Siktir git buradan."

"Hey Austin, naber?"

Bu Ridge'in sesine benziyordu. Hâlâ Brody'nin arkasında duruyordum ve eli kalçamdaydı.

"Selam dostum. Nasılsın? Geçen gece yeğenimle yakıldığınızı duydum."

Ridge güldü. "Evet. Oldukça iğrençti."

"Şimdi eğlenmenize bakın. Futbol antrenmanı başladığında, kışınıza tekmeyle basacağım."

"Sana Koç demem gerekecek mi?"

"Aynen öyle. Bir daha düşündüm de, efendim olur."

Brody kıs kıs güldü. "Seni bir lise futbol takımının koçlarından biri yapan her kimse, bir kutu taştan daha aptal olmalı."

"Ben hâlâ bir lise futbol efsanesiyim."

"Kendi kafanda."

Daha fazla dayanamadım. Brody'nin kiminle şakalaştığını görmem gerekiyordu. Koruyucu duruşunun arkasından çıktım ve yanında durdum. Ahırda duran adam Jude kadar iriydi ve koyu kahverengi saçları kafasına yakın kesilmiş bir futbolcu gibi yapılıydı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Vay anasını. Şu şarkıcıya çok benziyorsun." Parmaklarını tıkırdatarak ismi bulmaya çalıştı.

"Evet, bunu her zaman duyuyorum."

Brody'nin dudakları eğlenerek kıvrıldı. Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Austin'in gözleri büyüdü. "Şey, lanetleneceğim. Bu ne zaman oldu?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, tamam. Brody Commitment-Phobe McCallister. Ben Austin Armacost." Elini uzattı ve ben de sıkmak için öne çıktım.

"Ben..." Brody'ye baktım. Başını salladı ve bu adama güvendiği hissine kapıldım. "Benim adım Shiloh."

Elimi bıraktı. "Lanet olsun. İşte bu kadar. Shiloh. Dilimin ucundaydı. Bu adamda ne bulduğunu bilmiyorum." Göğsünü kabarttı. "Benim çiftliğim onunkinden daha büyük."

"Çiftlik sana miras kaldı. Sayılmaz." "Hala sayılır."

Güldüm.

"Pikabıma ihtiyaç duymanın nedeni o mu?" diye sordu Brody.

Brody başını salladı.

"İyi ellerde olduğunu gördüğüme sevindim." "Bana ödünç verdiğin için teşekkürler."

"Brody'ye bir iyilik borcum vardı. Önemli bir şey değil. Şu atları yüklememe yardım edecek misin, böylece her ne halt ediyorsan ona geri dönebilirsin?"

"Ağılın arkasındaki meradalar. Karavanı kapıya getirin."

Austin başıyla onayladı ve ahırdan çıkmadan önce benimle tanıştığına memnun olduğunu söyledi. Ridge bir süre önce ortadan kaybolmuştu, yani artık sadece Brody ve ben vardık. "Hayatıma girip çıkan bir sürü insan var."

"Bunu görebiliyorum. İyi insanlara benziyorlar."

"Demek istediğim, benimle takılmak birçok insanın senin kim olduğunu öğrenmesi anlamına gelebilir."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama onlara güveniyorsun, değil mi?" "Herkes güvendiğim kadar güveniyorum."

"Bu benim için yeterince iyi. Peki..." Kapıya doğru geri çekildim. "Seni işine bırakayım. Yapmam gereken bazı görüşmeler var."

Cevap beklemeden döndüm ve ahırın arka kapısından çıktım. Beni daha sonra ziyaret edeceğini umuyordum.

Menajerim Marcus'u ve ardından reklamcımı aradıktan sonra akşam yemeği için omlet ve mikrodalga patlamış mısır yaptım ve müziğim üzerinde çalıştım.

Saate baktığımda saat çoktan on buçuk olmuştu. Büyük ihtimalle Brody'yi bir daha göremeyecektim. Telefonumu elime aldım ve onu arayıp aramamayı düşündüm. Belki de çoktan yatmıştır.

Telefonumu sehpanın üzerine bıraktım ve televizyonu açtım, Janis Joplin hakkında bir müzik belgeseline gelene kadar kanallar arasında gezindim ve izlemek için yerleştim. Gitarını tıngırtatıyor ve "Me and Bobby McGee" şarkısını söylüyordu, Jerry Garcia da gitarıyla ona eşlik ediyordu. Janis çok havalıydı. Neden bütün iyi müzisyenlerin hayatları böyle trajik bir şekilde kısa kesiliyordu?

Telefonum sehpanın üzerinde çaldı ve ekranda Brody'nin adını gördüğümde gülümsedim.

"Meşgul müsün?"

"Sadece izliyor a müzik Belgesel. Wanna buraya gelir misin?"

"Gelemem. Doğmakta olan bir tayı görmek isteyip istemediğinizi merak ediyordum."

Kanepeden atladım ve o kadar hızlı ayağa kalktım ki başım döndü. "Hemen geliyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Brody

"Bunu da beni ağlatan şeyler listesine ekle." Yanaklarından süzülen gözyaşlarını soyunma odasındaki bir askıda bulduğu eski fanilalarımın birinin eteğiyle sildi. Kolları kıvrılmış, düğmeleri çözülmüş, etekleri kısa pantolonundan daha uzun bir atlet giymişti. "Çok güzel, biliyor musun?"

Kolumu omuzlarına doladım ve o da bana doğru eğildi. "Biliyorum."

Shiloh tay doğarken en ufak bir alınganlık göstermemişti. Elinden geldiğince yardım etmek için benimle birlikte ahıra girmişti. Bir buçuk saat önce dünyaya gelen küçük, güzel bir kısrağ olan tay şimdi ayaktaydı ve emziriyordu, biz de Cayenne ve yeni doğan tayı birbirlerine bağlayabilmek için biraz uzakta durup gözlemliyorduk.

Doğumdan sonra bitkin düşen kısrağ uyumak için samanların üzerine uzandı. Shiloh yine esnedi. Omzunu sıktım. "Gel hadi. Seni eve götürüyüm de biraz uyu."

Saat sabahın ikisiydi ve sadece birkaç saat uyuyabilecektim. Tay çıkarma geceleri hep böyle olurdu. Kısrağa ve yavrusuna son bir kez baktıktan sonra soyunma odasından bir el feneri aldım ve Shiloh'la birlikte ahırdan çıkıp gecenin karanlığına doğru yürüdüm, Buster da peşimden geliyordu. Engebeli zeminde tökezledi ve yere düşmeden önce kolunu yakaladım, sonra elini elime aldım, karanlıkta yolumuza devam ederken el fenerini önümüzde çalıştırdım. En son ne zaman birinin elini tuttuğumu hatırlayamıyordum. Hiç tutmuş muydum? Benim yaşımda yaşanacak başka ilk kalmadı sanırsınız ama Shiloh ile birlikte olmak her şeyi yeni ve farklı hissettiriyordu.

O tay dünyaya geldiğinde yüzündeki sevinç ve şaşkınlık. Bana ne kadar güzel olduğunu anlatırken gözyaşları

Sanki daha önce hiç bu kadar harika bir şey görmemiş gibiydi. Bu gece bana seyahat ettiği tüm yerleri ve gezerken gördüğü manzaraları anlatmıştı. Yirmi beş yaşında dünyayı görmüş, en gözde kulüplere gitmiş ve en iyi restoranlarda yemek yemişti. Yine de bana o kadar samimi geliyordu ki, şöhreti ve serveti onu pek etkilememiş gibi rahatça omuz silkiyordu.

Tekrar esnedi. "Bu gece gerçekten biraz uyuyabilirim."

"Uyumuyor musun?"

Bir omzunu silkti. "Uykusuzluk çekiyorum. Yıllardır böyle. Gece geç saatlerde düşüncelerim hep yarış halinde oluyor."

Ben tam tersiydim. Başımı yastığa koyar koymaz, sayım için dışarıdaydım. "Bu hiç iyi değil."

"Bu işler böyledir. İyi uyur musun?" "Lanet bir bebek gibi."

"Biraz kıskandım. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Tüm sorunlarımı yatak odamın kapısından dışarı atar ve çarparak kapatırım. İçiniz rahat olsun, ertesi sabah beni hep bekliyorlar."

Güldü. "Belki de bunu denemeliyim."

"Hayatınızdaki tüm saçmalıklar üzerinde durmak hiçbir zaman tek bir sorunu bile çözmemiştir. Tek yaptığınız uykunuzu kaçırmak ve sorunlarınızı olduğundan daha büyük göstermektir."

"Gerçekten zekisin."

"Daha önce hiç böyle bir şeyle suçlanmamıştım."

"Yarın sabah tayı ziyaret etsem senin için sorun olur mu? Sadece kontrol etmek ve nasıl olduğunu görmek için."

Ona şöyle bir baktım. "Bana uyar. Ama bil diye söylüyorum, sabah ilk iş veteriner gelecek. Glenn, benim için çalışanlardan biri ve Chris de buralarda olacak."

"Peki ya sen? Buralarda olacak mısın?"

"Sabah gidiyorum."

"Gidiyor musun?"

"Sadece birkaç günlüğüne. Abilene'in hemen dışında bir eğitim kliniği yapıyorum."

"Yeteneklerinizi yolda mı kullanıyorsunuz?"

"Para uygun olduğunda. Yaz için birkaç eğitim kliniği ayarladım. Bazıları burada. Bazıları da başka çiftliklerde."

"Her şey acele etmekle ilgili."

"Sanırım bu konuda bir şeyler biliyorsunuzdur."

"Evet, biliyorum." Kapısının önünde durduk. "Bu gece oldukça etkileyiciydin, biliyor musun?"

"Pek bir şey yapmadı. Bütün işi kısarak yaptı."

Elini kalbimin üzerine koydu. "Kısarak nefes alıyor."

"Yöntemlerimden pek memnun değildiniz."

"Bir bebeği kafasının üzerine düşürmeniz gerektiğini bilmiyordum."

Güldüm. "İnsan bebekler için pek iyi bir fikir değil ama hayvanlar farklı."

Gülümsedi. "Peki, iyi şanslar. Sanırım birkaç gün sonra görüşürüz." Ellerini omuzlarıma koydu ve parmak uçlarında durarak bana iyi geceler öpücüğü verdi. Sadece küçük tatlı bir öpücüktü ve çok çabuk bitti. Saniyeler sonra, kapı arkasından kapandığında içerideydi. Yatağıma yatmadan önce Cayenne'i ve yavrusunu kontrol etmek için ahıra geri döndüm, alarmım dört saat sonra çalacaktı.

Ridge ertesi sabah okula giderken, "Neden evde kalmama izin vermediğini hâlâ anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Geri döndüğümde evimin hâlâ ayakta olmasını istiyorum, işte bu yüzden."

"Bu berbat. Walker onunla kalabileceğimi söyledi."

Walker, Austin'in yeğeni, Ridge'in suç ortağıydı. Austin'in kız kardeşi şu anda kötü bir boşanma süreci geçiriyordu.

İhtiyacı olan son şey Ridge'e göz kulak olmaktı. Zaten Austin her zaman Walker'a yardım etmek için devreye girmek zorunda kalıyordu. "Patrick ve Kate seninle vakit geçirmek istiyorlar."

Gözlerini devirdi. "Patrick sadece bana ders vermek istiyor. Bunun sonunu dinlemeyeceğim."

"Ben hayatta kaldım. Sen de kurtulacaksın." Okula giden yolun geri kalanında ön camdan dışarı baktı ve başka bir şey söylemedi. Arabayı kapının önüne çektiğimde, Kate'in onu okuldan alacağını hatırlattım.

"Her neyse." Çantasını aldı ve kamyonetin kapısını çarparak uzaklaştı. Gerçekten okulun ön kapısından içeri girdiğinden emin olmak için bekledim. Ridge söz konusu olduğunda asla emin olamazdınız. Bektan notlarının yanı sıra, okulu kırdığı ve derslere geç geldiği de biliniyordu.

Ridge'i bıraktıktan sonra yola çıktım. Öğlen çiftlik müdürü ve sahibiyle buluşmam gerekiyordu ve saat sekizi yirmi geçiyordu. Geç kalmayı göze alamazdım. Hele de on bin dolar alıyorken. Yeni bir çatı ve Noah'ın yaz kampı için paraya ihtiyacım vardı.

Kahveyle beslenerek müziğimin sesini açtım ve Cypress Springs'ten Abilene'e kadar yol boyunca Shiloh Leroux'yu dinledim. Hiçbir zaman yıldızlardan etkilenen biri olmamıştım. Ünlülerin sadece insan olduklarını, bizden daha iyi ya da daha kötü olmadıklarını biliyordum. Ama yalan söylemeyeceğim. Hoparlörlerimden yükselen bluesy rock sesinin, dün gece bir tayın doğumuna yardım eden kızıdan gelmesi aklımı başımdan aldı. Aynı kızla göle çıplak dalmıştım. Ve vahşi atlarımı iş başında görebilsin diye öğle yemeğini birlikte yediğim kız.

Acadian Storm'un müziğini ben de dinlerdim. Ne zaman Dean denyo Bouchon bir parçada solist olsa, bu beni sinirlendirirdi. Ama yine de dinledim. Shiloh geri vokalleri söylerken bile sesini yüksek ve net bir şekilde duyabiliyordum. Abilene'e vardığımda Shiloh'u daha önce hiç olmadığı kadar yakından tanıdığımı hissettim.

Eğer şarkı sözleri hayatında ne istediğinin ve neye ihtiyaç duyduğunun bir yansımasıysa, bir şey çok açıktı. Shiloh kendisini sevecek birini arıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Shiloh

Cumartesi gecesi saat on birdi ve Brody beni aradığında duştan yeni çıkmıştım. Yüzümde aptal bir gülümsemeyle telefonu açtım. Gideli sadece birkaç gün olmuştu, bu yüzden onu özlememeliydim ama özlemiştim. Bu kadar kısa sürede onun etrafımda olmasına alışmış olmam ve o burada olmadığına buranın daha boş hissettirmesi garipti. "Selam Kovboy. Abilene nasıldı?"

"Her şey iyiydi. Hala uyanık mısın?"

"Daha önce değilsem bile şimdi öyleyim." Telefon kulağımda, aşağıya doğru yürüdüm, sıvı ipek kalçalarımı fırçalıyor, arka kapıdan ılık bir esinti süzülüyordu.

"Neler yapıyorsun?"

"Pek bir şey yok. Kuzenin Jude dün uğradı." "Ne istiyormuş?" diye sordu huysuzca. "Daha fazla sadaka mı?" "Hayır. Bana dünyaca ünlü acı biberini ve biraz jalapeno mısır ekmeği."

Brody tiksintiyle homurdandı. "Benim biberim daha iyi."

Kahkahalarımı bastırdım ve kanepeye çöktüm, yüzüm tavandaki vantilatörden gelen serin esintiye dönüktü, çıplak ayaklarımı sehpanın kenarına dayadım. "Şey, bilmiyorum... onunki son *derece* iyi. Şimdiye kadar yediğim en iyi acı biberle aynı seviyede olduğunu söyleyebilirim."

"Çünkü benimkini henüz denemedin." "Senin denemediğim bir sürü şeyin var." Yuvarlandım

Gözlerimi kendime diktim. Daha açık olabilir miydim? Hazır başlamışken gelip beni becermesini de isteyebilirdim. Lana Del Rey bütün gün içip bütün gece konuşmaktan bahsediyor, sevgilisine gitmemesi, veda etmemesi için yalvarıyordu.

"Şansa bakın ki, sadece iki dakika uzaklıktayım."

"Eğer acı biber yarışması yapmak istiyorsanız, ben yeterince yaptım."

"Eminim bundan daha iyi bir şey bulabilirim."

"Ooh, bilmiyorum. Rekabet çok sert. Austin bana bir kamyon verdi. Jude bana bir haftalık ödülünü verdi."
_"

"Kapıya bak." Telefonu kapattı ve ben gülmeye başladım.

Kapıyı açtığımda kahkahalarım dudaklarımda söndü. Onu son gördüğümünden bu yana sadece birkaç gün geçmişti ama neye benzediğini neredeyse unutmuş gibiydim. Onu içime çekmek, Brody'nin düz beyaz bir tişört ve solmuş kot pantolon içindeki görüntüsünü takdir etmek için bir an durdum. Uzun boyu kapı aralığını dolduruyordu, uzun kirli sarı saçları sanki ellerini üzerinde gezdiriyormuş gibi dağınıktı. Yanında tanıdık deri ve sedir kokusunu getirmişti ve ben de içime çekerek ciğerlerimi bu kokuyla doldurdum.

Yavaş, tembel sırtışılarından biriyle beni onurlandırdı, dişleri bronz tenine karşı çok beyazdı ve gözlerinin etrafındaki o küçük çizgiler kırışıyordu. Karnım beklentiyle çırpındı, henüz bana dokunmak için bir hamle yapmamış olmasına rağmen meme uçlarım sertleşti. Bu özlem. Dokunulma özlemi. Bu en iyi ön sevişmeydi.

"Cumartesi gecesi evde oturmak için bunu mu giyiyorsun?" Parmağını ipeksi kaşkorsemin ince askısına doladı ve aşağı yukarı kaydırды, ben açık kapı aralığında zorlukla nefes alarak dururken omurgamda lezzetli ürpertiler yarattı.

"Koca oğlumla kaliteli zaman geçirmeye hazırlanıyordum. Bir seks çağrısı beklemiyordum."

Ellerini kalçalarımın koydu ve beni geriye doğru yürüterek kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "İyi ki bu duruma uygun giyinmişsin."

"İyi bir şey."

Sırtım duvara çarptı ve ellerimi tutup başımın üzerine kaldırarak duvara sabitledi. Sonra

Başını eğdi ve kulağımın hemen altındaki hassas noktayı öptü. "Saçın neden ıslak?"

"Gölde yüzmeye gittim ve sonra güzel, uzun, buharlı bir duş aldım." Dudakları boynumda gezindi, öpüşmüyordu, sanki beni içine çekiyordu. Dudaklarını omzumun üzerinden geçirdi, sonra çene çizgime dokundu ve ağzımın köşesini öptü. Kalbim hızla çarpıyor ve nefesim sığlaşıyordu, dudaklarının ya da ellerinin basit bir dokunuşuyla içimde bu kadar çok duyguyu harekete geçirebilmesinden neredeyse korkuyordum.

"Buharlı, ha?" Bir sonraki vuruşta, "Bensiz yüzmeye mi gittin?" dedi.

"Mmhmm. Sırtımda süzıldüm ve aya şarkı söyledim." Jeff Buckley'nin "Hallelujah" versiyonu. Bu şarkıyı ne zaman duysam, onu Mississippi Nehri'nde yüzerken, çizmelerini giymiş, şarkı söylerken hayal ederdim. Ölümünün bir kaza olduğunu da düşünmüyordum.

"Şanslı ay." Sonunda Brody ağzımı öptü. Gözlerim kapandı ve dudaklarım ayrıldı, meme uçlarım kaşkorsemin ince ipeğine yapıştı. Dili ağzımın içine kaydı ve kaba, nasırlı elleri, avuçlarını her iki yanımda düzleştirmeden önce kaldırılmış kollarımdan ve yanlarımdan aşağı kaydı. "O buharlı duşu alırken beni düşündün mü?"

"Başladığımız şeyi nasıl bitirmek istediğimi düşünüyordum." Ellerim artık keşfetmek için özgürdü, bu yüzden tişörtünün eteklerine ve altına doğru yol buldular. Avuçlarımı sırtının alt kısmına yaydım ve sert kasları ve sıcak, altın rengi teni üzerinde yukarı doğru ilerledim.

"Komik." Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve bırakmadan önce emdi. "Eve dönerken bütün yol boyunca senin o tatlı amının tadının nasıl olduğunu merak ettim."

"Pis bir ağzın var, Kovboy." Tişörtünü yukarı doğru çekip çıkarmak istedim.

Kabul etti, boynunun arkasına uzanarak tişörtü başının üzerinden çekti ve sonra yere fırlattı. "Kirli ağzımı seviyorsun."

Brody kirli ağzını göğüslerime indirdi ve sağdakini avucunun içine alarak dişleriyle meme ucumla alay etti. Kumaşın üzerinden ısırıyordu. Göğsüm kabardı ve orada tutmak için başının arkasını tuttum. "Kirli öpücüklerine bayılıyorum."

"O zaman bu pis ağızla yapabileceğim diğer şeylere bayılacaksın."

"Ne bekliyorsun?"

Beni yerden kaldırdı ve bacaklarım beline dolandı, beni merdivenlerden yukarı taşırken ayak bileklerim kilitlendi. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ay ışığının odayı maviye boyamasıyla bizi körlemesine yatak odama yönlendirirken onu sertçe öptüm. Alt katta Lana Del Rey "Born to Die" şarkısını söylüyordu, falsetto sesi parlak notalara zahmetsizce vuruyor ve dinleyiciyi karanlık notaların derinliklerine sürüklüyordu. "Lana'nın boğucu sesini sevmiyor musun?"

"Ben seninkini daha çok seviyorum."

"Önyargılısın."

"Seninle tanışmadan önce de sesini seviyordum." Teşekkür etmek için onu usulca öptüm.

Beni yatağa fırlattı ve sırtım şilteden sekti, sonra kollarını iki yanımda birleştirdi. Ellerimi yüzüne dokunmak için kaldırdım ve başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim.

"Bana ne istediğini söyle, Shiloh."

Parmak uçlarımla çene çizgisini, burnunu ve ağzının şeklini çizdim, hafızama kazımaya çalıştım. "Bana, senin atlı atlarından biriymişim gibi sertçe binmeni istiyorum."

Başını arkaya attı ve güldü. "Kahretsin. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Yıldızlar aynı hizaya geldi ve evren bizi mutlu etmek için komplo kuruyor. Kısa bir süre için," diye ekledim. Çünkü ikimiz de böyle bir şeyin asla uzun sürmeyeceğini biliyorduk.

"Eğer durum buysa, bundan en iyi şekilde yararlansak iyi olur.

Zaten çok fazla zaman harcadık."

Aynen benim düşüncelerim.

Bana istediğimi vermedi. Tam tersini verdi.

Elleri yanlarımda gezinirken ipek kumaşı da beraberinde getirdi ve ben de doğruldum, böylece onu vücudumdan kaydırabildi. Yere attı, gözleri çıplak gövdemin üzerinde gezinirken omuzlarımı nazikçe itti ve sırtım tekrar yatağa çarptı. Yavaşça, çok yavaşça, ipeksi şortumu kalçalarımın altına ve baldırlarımın üzerinden kaydırarak, bir ayağımı ve sonra diğerini kaldırdı, ikisini de yatağa düz bir şekilde yerleştirdi, böylece tüm çıplak ihtişamımla onun önünde yayıldım. Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı ittim.

"Şu haline bak," dedi usulca. "Mükemmel görünüyorsun."

Mükemmel olmaktan çok uzaktım ama vücudumu güçlü ve formda tutmak için çok çalışıyordum, bu yüzden iltifatı kabul ettim. Ellerini kullanarak kalçalarımı ayırdı ve yatağa bastırdı ve başını bacaklarımın arasına indirip ağzıyla iç uyluğumu okşadığında, dili tembel daireler çizdiğinde nefesim kesildi.

Hızı çıldırtıcıydı, klitorisimin zonklamasına ve ellerimin saçlarını çekmesine neden olan yavaş bir işkenceydi. Güldü, dudakları tenime değiyordu, onu istediğim yere çok yakındı ama tam olarak değil.

"Sert ve hızlı dedim."

"Ben senin koca oğlanın değilim," dedi büyücü. "Ne istersem yaparım ve bunun için bana teşekkür edersin."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıktım. Kalçamın kıvrımında durdu, yumuşak nefesi beni kızdırdı ve tam istediğimi alacağımı düşündüğümde klitorisimi atladı ve aynı dikkati diğer kalçama verdi. Hırladım, bacaklarım onunkileri sıktı.

Başını kaldırdı, onu tekrar güldürdü, parmakları kalçalarımın gömüldü ve kalçalarımın onun için açılmasını sağladı.

Yüzünde hınzır bir sırıtışla bana baktı ve gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişken, yarığımdan çatlağıma kadar beni yalayarak kalçalarımın yataktan fırlamasını sağladı. Tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar. Ellerim çarşafı yumrukladı ve bacaklarım boynuna dolandı, kalçalarım titriyordu. "Mmm. Aminin tadı hayal ettiğimden bile daha tatlı."

Sonra daldı, bir eliyle göğsümü kavradı ve ağzı, dişleri ve elleriyle beni iyice becerirken meme ucunu sıkı. Hızlanıyordu. Yavaşlıyordu. Klitorisimi ısıyor, tatlı acıyı zevkle karıştırıyordu. Aklımı başımdan alıyordu.

Geçici olarak kör olmuş bir halde boşaldığımda, vücuduma tırmandı ve beni sertçe öptü, dili ağzıma girdi, böylece onun üzerinde kendi tadımı alabildim.

Sırt üstü dönerek beni de yanına aldı ve boynunu öpüp kulak memesini ısırdım, kemerinin tokası kalçalarımın batıyordu. Vücudunda aşağı doğru ilerledim ve kemerini çözdüm, parmaklarım kotunun üst düğmesiyle boğuşuyordu. Elimi itti ve kendisi yaptı.

Üzerinden yuvarlandım ve botlarını tekmeleyip kot pantolonunu ve boxer külotunu indirdi, büyük, kalın aleti serbest kaldı. Penisler arasında onunkinin çok güzel olduğunu düşündüm. Önündeki şiltede dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi etrafına sardım, teni kadifemsi yumuşaklıktaydı ve ağzıma götürdüm, dilim tadına bakmak için dışarı fırladı. Yarığı yaladım, sonra dudaklarımı başının etrafına sardım.

Eli başımın arkasına gitti, parmakları saçlarıma dolandı. Alt tarafını yalarken kirpiklerimin altından onu izledim ve taşaklarının ağırlığını elimde hissettim, hafifçe yuvarladım. Gözleri kapalıydı, göğsü inip kalkıyor, nefes alıp vermesi hızlanıyordu.

Onu ağzıma alabildiğim kadar aldım ve emdim, yanaklarım çukurlaştı.

"Siktir," diye hırladı. "Seni böyle istemiyorum."

Dinlemedim. Aletini emmeye devam ettim, elim taşaklarını sıkıyor, ne yapacağını görmek için bekliyordum.

Geri çekildi, yerdeki kot pantolonuna uzandı ve gümüş folyolu paketlerden oluşan bir şerit çıkardı. Birini yırttı, diğerlerini yatağın üzerine attı.

"Ne kadar... hırslısın. Oldukça iyimsersin." "Ben gerçekçiyim."

Güldüm ve prezervatifi elinden alıp odanın diğer ucuna fırlattım. "Buna ihtiyacın yok. Aşı oldum ve temizim."

"Evet, ben de temizim. Ama asla çıplak gezmem."

"Yapmanız için bir neden daha. Tehlikeli yaşa." Gözleri kısıldı. "Emin misin?"

"Pozitif. Ve hamile kalmak istemediğimi söylediğimde bana güven. Seni asla kandırmam." Kalbimi çaprazladım ve yatakta ondan uzaklaşarak onu peşimden gelmeye zorladım. Yatağa sürünerek çıktı ve beni yakalayıp ters çevirdiğinde bir çığlık attım, elini karnımın altından geçirip beni ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırdı. Omzumun üzerinden ona baktım. "Beni böyle mi istiyorsun Kovboy?"

Sırtımı göğsüne yasladı ve ellerini kollarımda gezdirdikten sonra ellerimi yatak başlığına doğru yönlendirdi. "Sıkı tutun." Dişlerini omzuma geçirdi. "Çılgın bir yolculuk olacak."

Kalçalarımı döndürdüm ve popomu oynattım. Eli etimle buluştu ve bacaklarımı daha da ayırıp sert sikini kaygan kıvrımlarımın arasından kaydırmadan önce tokadın acısını hissettim, kalçalarımı açarken başı sıkı sinir demetime sürtünüyordu, böylece tam olarak vuracaktı.

Aman Tanrım.

"Çok ıslaksın. İçine kolayca kayabilirim." "Yap ş u n u ,"
diye nefes nefese kaldım. Kaslarım sıkıştı ve seni kavradım.

bir eliyle ucunu girişime doğru yönlendirirken, diğer eliyle de saçlarımı çekerek yatak başlığının tahtasını daha da sıkı.

başımı arkaya doğru zorlayarak, boynumu eğerek. Tanrım, buna bayıldım.

Tamamen oturana kadar tek bir akıcı hareketle içime girdi. Dolgunluğa alışmama fırsat vermeden daha derine itti. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. İstedigimi söylediğim gibi hızlı ve sert. Yatak başlığını sıkıca kavradım, itişini itişiyile karşıladım, eli saçlarımı yumrukladı, diğer eli klitorisimi ovuşturdu ve sıktı.

Vahşi ve çılgıncaydı, yatak başlığı duvara çarpıyor, ter tenimi kaplıyordu. Ve her itişinde, beni haykırtan o büyülü noktaya vuruyordu.

"Tanrım, boşalacağım."

Klitorisimi daha sert ve daha hızlı ovdu ve ben dağıldım, kaslarım onun etrafında kenetlendi ve kollarım pes etti. Kıçım hala havadayken, başım yastığa çöktü ve son bir hamleyle vücudunun titrediğini ve yarı inilti, yarı hırıltı gibi gırtlaktan bir ses çıkardığını hissettiğimde, yüksekliğimden ancak inmiştim.

"Fuuuck."

Biz de tam olarak bunu yapmıştık. Sikişmiştik ve muhteşemdi.

Yatağa çöktük ve sırt üstü yan yana uzandık, birkaç saniyeliğine nefesimizi tuttuk, eli kalçamdaydı. Ona bakmak için başımı çevirdim ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı ikimiz de gülmeye başladık.

"Kahretsin, bu eğlenceliydi."

Yan döndüm ve başımı elime yaslayarak parmaklarımı onun terden kayganlaşmış göğsünde gezdirdim. "Çok eğlenceliydi. Tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

Sonra ikimiz de tekrar güldük ve tarçın ve ben gibi tadı olan bir öpücük için başımı kendine doğru çekti. Kısa bir an için gerçek bir çiftmişiz ve bu benim gerçek hayatımmış gibi davrandım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Brody

Shiloh yolcu koltuğundan, "Durup bir şeyler almam lazım," dedi. Arka yollarda ilerlerken ona baktım. Mümkün olduğunca ana yollardan kaçınıyordum. Yolda çok fazla boktan sürücü vardı ve kırmızı ışıklarda durmak zorunda kalmak beni sabırsızlandırıyordu, bu yüzden manzaranın daha iyi olduğu ve egzoz dumanından kaynaklanan kirlilik olmadan havanın daha temiz olduğu arka yollardan gitmeyi tercih ettim. Bugün Shiloh solmuş siyah pamuklu bir elbise giymiş ve ayak bileğine gümüş çivili siyah sandaletler bağlamıştı. Gündelik kıyafetler içinde bile sinirli görünüyordu. Rock n roll. Ama ne giyerse giysin cehennem kadar sıcaktı.

"Kimse senden bir şey getirmeni beklemiyor." Shiloh'yu pazar günkü aile yemeğimize götürüyordum. Benim için bir ilk daha. Bu sabah Kate aramış ve onu getirmem için ısrar etmişti, işte buradaydık. Bu arada, dün gecenin zihnimde canlanan görüntülerini aklımdan çıkaramıyordum. Elimden gelse kamyonu geri çevirir ve onu yatağına geri götürürdüm. Yatağa bile ihtiyacımız yoktu. Onu kamyonetimin arkasına katlar ve arkadan becerirdim.

"Elim boş gidemem."

Noah arka koltuktan, "Büyükanne için bir resim çizebilirsin," diye seslendi. Kamyonu neden kenara çekip Shiloh'yu geçtiğimiz tarlada beceremediğimi sesli bir şekilde hatırlattı. "Çizimlerime bayılıyor."

Shiloh gülümsedi ve Noah'ya bakmak için koltuğunda döndü. "Bunu daha önce düşünmeliydim."

"Gelecek hafta için yapabilirsin," dedi kendinden emin bir şekilde, sanki bu haftalık bir şey olacakmış ve Shiloh artık ailenin bir parçasıymış gibi.

"Brody. Dur!"

Ne oluyor lan? Dikiz aynamı kontrol ettim, sonra kenara çektim ve cayır cayır durdum. "Neyin var?"

Yan aynasını kontrol etti. "Arkada bir çiftlik var. Belki biraz meyve ya da başka bir şey alabiliriz. Görünüşe göre balları da var. Biraz bala ne dersin?"

Aman Tanrım. Bana durmam için bağırdığında acil bir durum olduğunu düşünmüştüm. "Sana endişelenmemeni söylemiştim."

Cüzdanından elli dolarlık bir banknot çıkardı ve burnumun dibinde salladı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve almayı reddettim. "Lütfen," diye yalvardı. "Sadece git biraz meyve ve bal al."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve bir nefes verdim. "Hiçbir şey getirmene gerek yok."

"Tamam. Ben giderim."

Ben onu durduramadan kamyonundan inmiş ve yolun kenarında yürümeye başlamıştı. Allah kahretsin. İnatçı kadın. Kamyonetimi geri çektim ve bankete doğru ilerleyerek çiftlik standının önünde durdum. Meyve ve bal ürünleri satan yaşlı adam ve karısıyla konuşmaya başlamıştı bile. Bu arada ben de onun çıplak bacaklarına bakıyor, ona vurduğumda beni nasıl sardıklarını hatırlıyordum.

Balmumundan bir mumu eline alıp kokladıktan sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. "Çok güzel kokuyor."

Başımı salladım ve güldüm, sonra motoru durdurdum ve uzun yol için yerleştim. Alışveriş söz konusu olduğunda saatlerce alışveriş yapabileceklerini bilecek kadar çok kadınla birlikte olmuştum. Lüks bir butik ya da yol kenarındaki bir kamyonun arkası fark etmez, her zaman paralarını harcayacak bir şeyler bulmayı başarırlardı.

Noah Nintendo DS ile oynamakla meşguldü, ben de gözlerimi kapadım ve biraz kestirdim. Dün gece üçüncü turdan sonra birkaç saatliğine uykuya daldık, ancak telefonumun alarmıyla uyandım. Bir at çiftliğinde hayat erken başlar, bu yüzden onu daha güneş doğmadan uyurken bıraktım. Faydası yok

Yapabileceğim hiçbir şey yokken, buradan gelecek Pazar gününe kadar onu nasıl becermek istediğimi düşünüyordum. Taşaklarımın morarması o günkü gündemimde yoktu.

"Baba!"

İrkilerek uyandım. "Ne oldu?" "Hayley burada!"

Hay aksi. Dikiz aynamı kontrol ettim ve direksiyonunda Dale Peterson'ın oturduğu gümüş renkli bir cipin arkamda durduğunu gördüm. Aynı anaokulu sınıfında çocuklarımız olması dışında hiçbir ortak noktamız yoktu. Yine de arkadaş olduğumuzu düşünüyor gibiydi. Austin'de büyük bir muhasebe firmasında çalışıyor ve haftanın beş günü işe gidip geliyordu. Cumartesi günleri golf oynardı. Pazar günleri ailesini kiliseye götürür ve günü onlarla birlikte geçirirdi. Şimdi de cipinden inmiş, karısı ve kızı çiftlikteki tezgâhtayken sohbet etmek için açık pencereme doğru yürüyordu. Dale benden yaklaşık on yaş büyüktü ve hafta sonları ütülü chino pantolon ve polo tişört giyerdi. Bugün polo tişörtünün üzerine ekose bir şort giymiş, kumral saçlarını yandan ayırmıştı.

"Brody. Sen olduğunu sanmıştım. Nasıl gidiyor?" "Her şey yolunda. Sen nasılsın?"

"Çıkar beni baba." Noah çoktan yükseltici koltuğunun kayışlarını çözmüş ve kamyondan inmeye çalışıyordu. Yardım almadan koltuğundan kalkamadığı günleri özlemiştim. "Aptal çocuk kilitleri," diye yakındı, kolu salladı ve sanki sihirli bir şekilde açacakmış gibi omzunu kapıya doğru itti. "Hayley'i görmek istiyorum."

Dale kıkırdadı. "Çocuk bir görevde. Kendine zarar vermeden önce onu dışarı çıkarsak iyi olur."

İçimden homurdandım, sonra da onu kendi istediği gibi davranmaktan alıkoymak için bir hamle daha yaptım. "Viv'i arabada bekle. Uzun sürmez."

"Ama Hayley'le konuşuyor." Kapalı pencereden dışarı baktı ve sonra ön yolcu koltuğuna tırmandı.

"O kapıyı açmayı aklından bile geçirme."

"Pencereden tırmanabilirim."

Bu bir irade savaşıydı. Bilin bakalım kim kazanacaktı?

"Acele et baba, onu kaçırmak istemiyorum. Ona söylemem gerek.

bir şey." Tabii ki
yaptı.

Dale bana yer açmak için birkaç adım geri çekildi ve ben de kapımı iterek açtım ve Noah'yı dışarı çıkarmak için kaputun etrafında döndüm. Çocuğum şımarıktı, her istediğini yaptırmaya alışmıştı ve ben burada onun isteklerine boyun eğiyordum. Bu çiftlikte ne kadar uzun süre kalırsak Peterson'lardan uzaklaşmak o kadar zorlaşacaktı ama Shiloh hâlâ Meredith ve Hayley ile konuşuyordu.

Noah kamyonun sınırlarından kurtulur kurtulmaz Hayley'nin yanına koştu ve sanki birbirlerini son gördüklerinden bu yana günler değil de yıllar geçmiş gibi ona kocaman sarıldı. Dale Hill Country'deki emlak fiyatlarının yükselişini tartışmak üzere kamyonetimin yanında bana katılırken tek gözümle onu izledim. Bu onun en sevdiği konulardan biriydi. Emlak, spor ve hava durumu. Heyecan verici.

"Kulakların çınlıyor olmalı. Ben de tam Meredith'e arazini şu lüks çiftliklerden birine dönüştürmen gerektiğini söylüyordum. Çiftlikten sofraya bir restoran. Tüm olanaklara sahip rustik lüks konaklama yerleri. Hatta bir spa bile koyabilirsin. Şehir halkı her şeyden uzaklaşmak için çok para ödüyor. Şirketim her zaman kurumsal inzivalara ve ekip oluşturma egzersizlerine ev sahipliği yapacak mekanlar arıyor. At gezintileri ve avcılık hizmeti sunabilirsiniz."

Evet, hayır. Böyle bir şey olmayacak. Bu konuda hiçbir şey kulağa uzaktan bile çekici gelmiyordu ama son kısmı istisna olarak kabul ettim. "Avlanmak mı?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Hayvanlar olmak zorunda değil." Düşünerek çenesini ovuşturdu. "Belki ördek ya da sülün avı olabilir."

"Ördekler ve sülünler hayvandır."

"Evet, evet, tabii. Ya da kil güvercin avına çıkabilirsin."

Ona planını kışına sokabileceğini söylememek için çenemi sıkıttım ve burnumdan nefes aldım. Adama kaba davranmaya gerek yoktu. Lila her zaman benimle uğraşır, diğer ebeveynlerle iyi geçinmem gerektiğini söylerdi. Ve bakın bu beni nereye getirdi. Dört ya da beş ay önce, Cumartesi sabahı çocuklarla oyun buluşmalarından ben sorumluydum.

Noah ve Hayley ise Dale ve Meredith onsekiz oynadı delikler ile başka bir Çift. Olabilir. var olmadan yapılır Şunlar, ama o yapılmış Noah Mutluyum, Yani I asker onlar aracılığıyla.

"Beni düşündüğünüz için minnettarım, ancak her şeyin olduğu gibi kalmasından memnunum."

Bana kalırsa konu kapanmıştı. Ama Dale konuşmaya devam etti. "Ekonomiye de gerçek bir destek olabilir. Ne kadar çok yerliyi istihdam edebileceğinizi bir düşünün."

Arazimi lüks bir çiftliğe dönüştürmek için harcayacağım onca parayı bir düşünün, milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Onu yatıştırmak için "Biraz düşüneceğim," dedim.

Bakışlarım Meredith'le konuşan Shiloh'ya kaydı. Gülümsemesi yapmacık, kahkahası ise zoraki gibiydi. Daha iyi bilmesem, gergin görüldüğünü söyleyebilirdim. Dale ve Meredith Peterson'ın onun kim olduğunu bildiklerinden şüpheliydim ama belki de onu tanıyacaklarından endişe ediyordu.

Yanından ayrılıp Shiloh'nun yanına gittiğimde Dale hâlâ konuşuyor olabilirdi. Hiç düşünmeden kolumu omuzlarına doladım, korumama ihtiyacı varmış gibi hissediyordum.

Meredith gülümsedi. "İkiniz çok güzel bir çift oldunuz. Öyle değil mi,

Dale?" "Elbette

öyle."

"Biz-"

Shiloh sözümü kesti. "Teşekkür ederim."

Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim ama bana doğru eğildi ve kendini sabitlemek istercesine elini göğsüme koydu. "İyi misin?"

Başını salladı, yüzünde aynı gergin gülümseme vardı. "Ben iyiyim. Ben sadece... um..." Boğazını temizledi. Gözleri büyük siyah güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı ama iyi olmadığını anlamak için onları görmeme gerek yoktu. "Eşyalarımın parasını ödemem gerekiyor."

Yaşlı kadın küçük bir kahkaha atarak, "Sen zaten ödedin, tatlım," dedi.

"Ah. Doğru." Kadına özür dileyen bir gülümseme verdi ve ben de kadının elinden çantaları almak için öne çıktım.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Shiloh titreyen eliyle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve başını salladı.

Meredith kocaman bir gülümsemeye, "Viv az önce bana sizin misafirhanenizde kalacağını söylüyordu," dedi.

"Evet." Bakışlarımı Shiloh'dan ayırmadım. Normalden daha solgundu.

"Hill Country'nin sunduğu her şeyi ona gösterdiğinizden emin olun."

"Olur. Ona en iyi şeyleri göstereceğim." Meredith gülümseyerek Shiloh'ya onunla tanıştığına memnun olduğunu söyledi ve Shiloh da onun sözlerini yineledi. Kolum hâlâ onun üzerindeyken, ona yol gösterdim. "Noah, gidelim."

"Ama ben Hayley ile oynamak istiyorum."

"Onu okulda göreceksin. Hoşça kal de."

Tüm eğlencesini mahvetmişim gibi yüksek sesle nefes verdi, ama dayak yediğini anlayacak kadar zekiydi, bu yüzden vedalaştı ve kamyona tırmandı. Yola çıktığımda Shiloh koltuğuna yığıldı ve tüm bu karşılaşma onu çok yormuş gibi yorgun bir iç çekti.

Yan gözle baktım. Yüzünü çevirmişti ve hala güneş gözlüğü takıyordu, bu yüzden ifadesini göremiyordum. O

gümüş yüzüğü başparmağının etrafında döndürüyordu. "Hey. İyi misin?"

"Evet. Ben sadece..." Derin bir nefes aldı ve başını hafifçe sallayarak bıraktı. "Ben iyiyim."

Bir şeyler ters gidiyordu ama yüzünü göremediğim ve onu *gerçekten* tanımadığım için onun sözüne güvenmek zorundaydım. Kate ve Patrick'lere giderken o kadar sessizdi ki uyuyakalmış olabileceğini düşündüm.

On dakika sonra, büyüdüğüm taş çiftlik evinin garaj yoluna girdim ve Lila'nın cipinin arkasına park ettim. Bu evi ilk gördüğümde on yaşına yeni basmıştım ve bana bir malikane gibi görünmüştü. Patrick, sosyal hizmetler beni evimden aldıktan sonra yerleştirildiğim koruyucu aileye gelmişti. Komşular gürültüden rahatsız olduklarını bildirmişlerdi ve polis araştırmaya geldiğinde beni, annem öfke nöbetlerinden birine ev sahipliği yaptığında genellikle zamanımı geçirdiğim dolaba kilitlenmiş halde bulmuştu. Anlaşıldığı üzere, annemle yaşamak koruyucu aile cehennemine kıyasla bir rüya gibi görünüyordu. Sosyal hizmet görevlisi bana teyzem ve amcamla yaşayacağımı söylediğinde ilk düşüncem "Sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?" olmuştu.

Kate beni her hafta danışmana götürürdü ve her hafta aynı şey olurdu. Ağzımı kapalı tuttum ve hayatımın ilk on yılında başıma gelen herhangi bir şey hakkında konuşmayı reddettim. Hala da o şeyler hakkında konuşmuyorum. Anlattığım sadece üç kişi vardı: Jude, Lila ve Walt. Lila'ya anlattığımı hiç hatırlamıyorum. Noah'a hamile kaldığımız geceydi ve çok sarhoştuk. Ve bu üç kişiden sadece Walt tüm hikayeyi biliyordu.

Onun terapi anlayışı? Çölde bir vizyon arayışı. Ve lanet olsun, o peyote hayatımın en tuhaf, en berbat dört günü boyunca kafamı karıştırmıştı. Ama

İşe yaradı. Olan biten her şeyle barışmıştım ve büyük ölçüde unutmuştum.

Noah için arka kapıyı açtım ve dışarı atlayıp koşmaya başladı. Her zaman bir sonraki şeye ulaşmak için acele ederdi. Burada evinde gibiydi ve Kate onu çok şımartmıştı.

"Hey Shy," dedim ön bahçeyi geçerken, çantalar elindeydi.

"Öyle mi?" Sesi dikkati dağılmış gibiydi.

"Peterson'ların sizin kim olduğunuz hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Onların da bildiğini sanmıyorum."

"Buralarda insanların aşırı arkadaş canlısı olmak gibi kötü bir huyu var. Lanet olası Güney misafirperverliği."

Güldü ve omzunu benimkine çarptı. "Peki sen neden aynı misafirperverliği göstermiyorsun?"

Ön verandaya vardığımızda onu kollarıma çektim. "Dün gece düpedüz misafirperver olduğumu sanıyordum."

"Hmm..." Kollarını boynuma doladı ve bana baktı. "Hâlâ gelişmeye açık bir alan olduğunu düşünüyorum."

Kıçını sıktım. "Bu bir meydan okuma mı?" "Oyununu geliştirmelisin, Kovboy."

Onu daha yakına çektim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. "Bu oyunu oynamak için iki kişi gerekir, Şeker Dudaklar."

"Komik. Dün gece bir oyun gibi hissetmedim."

"Burada değilmişim gibi davran," diye bir ses geldi ön kapıdan. Shiloh'yu bıraktım ve Lila yüzünde sinsi bir gülümsemeyle verandaya çıkarken birkaç adım geri attım. "Böldüğüm için özür dilerim. Levi'nin en sevdiği battaniyesini arabada unutmuşum."

İnledim. "Buna tekrar başlamayacaksın. Noah'nın ördekli battaniyeyi bırakması beş yıl sürdü."

Shiloh bir kahkaha patlattı ve Lila da ona katıldı. "Bir daha söyle," dedi Shiloh.

Başımı salladım.

"Ama ördek dediğinde çok şirin oluyor," diye takıldı Lila. Orta parmağını kaldırdım. Bu sadece onların daha çok gülmesine neden oldu. "Şunu izle," dedi Lila Shiloh'ya abartılı bir göz kırpma hareketi yaparak.

Her zaman kurnaz olan Lila bana doğru hamle yaptı, elleri doğrudan kaburgalarıma yöneldi. Olamaz. Ulaşamayacağı bir yere doğru döndüm ve kapıyı suratına kapattım.

"Geri dön, ördekçik," diye seslendi Shiloh.

Ben mutfağa doğru yönelirken kızlar verandada hâlâ gülüyorlardı. Artık Shiloh gıdıklandığımı biliyordu.

Dün gecenin ona nasıl hissettirdiğini hiç sormadım ama en iyisi de buydu. Gerçek, iyi ve doğru bir şey gibi hissettirmişti. Ama anlaşılmamız böyle değildi. Dört hafta daha. Bağlanmak yok. Bittiğinde, yollarımızı ayıracaktık.

Hikayenin sonu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Shiloh

Artık bunu yapmayacaktım. Bitirmiştım.

Hayley'i takip etmeye devam etmeyecek ya da sorunlu vicdanımı rahatlatmak umuduyla kendimi Peterson'ların hayatına sokmaya çalışmayacaktım. Bu sadece daha fazla sorun yaratırdı. Yalanlar söylemeye ve hikâyeler uydurmaya devam etmek zorunda kalacaktım ve bir de bakacaktım ki yalan ağıma öyle bir dolanmışım ki içinden çıkamayacaktım. Bu yüzden kendimi rahat bırakmaya karar verdim.

Hayley'i zaten görmüştüm. Dün çiftlik standında konuşmuştuk. Sevimli, eğlenceli ve tapılası bir kızdı. Dans etmeyi, jimnastik yapmayı ve şarkı söylemeyi seviyordu. Hayley'de Dean'in gülümsemesi, ela gözleri ve benim burnum vardı ama o bizden ayrı, kendi başına küçük bir insandı ve olması gereken de buydu. Onu seven bir annesi, bir babası ve *Karlar Ülkesi*'ndeki kardan adamın adını taşıyan Olaf adında bir köpeği vardı. Tüm bunları dünkü kısa konuşmamızda öğrenmiştim. Üzerinde mor payetli tek boynuzlu at olan siyah bir tişört giymişti çünkü tek boynuzlu atları seviyordu ve gökkuşağı eteğiyle eşleştirmişti çünkü gökkuşağını da seviyordu.

Meredith bana Hayley'nin sürekli şarkı söylediğini, çoğunlukla da Disney filmlerinden şarkılar söylediğini anlattı. "Let It Go" en sevdiği şarkıymış. İroniyi fark ettim ve bunu bir işaret olarak aldım. Yapmam gereken şey tam olarak buydu. Bırak. Bırak. Bırak.

"Nasıl görünüyorum?" Kapıyı açtığımda poz vererek Brody'ye sordum.

"Bir kovboya binmeye hazır gibi görünüyorsun."

"Nasılsın dostum?" Siyah kovboy şapkamı ona doğru eğdim. Şapka Lila'nın kılık değiştirme fikriydi ve ona ne kadar havalı olduğunu söylediğimde, bana Brody'nin bunu ona yirmi birinci yaş gününde verdiğini söylemişti ki bunun bir milyon yıl önce olduğunu iddia ediyordu. Şapkayı Brody'den ödünç aldığım ekose fanila ile birlikte giyiyordum.

çalınan ya da ödünç alınan giyim eşyaları. Kalçamın ortasına kadar geliyor, üzerime mini bir elbise gibi oturuyor ve hâlâ Brody'nin sedir ağacı duş jeli gibi kokuyordu. "İki adım attığını duydum."

Kaşlarını çattı. "Bunu sana kim söyledi?" "Lila."

"Nereden biliyor... bir daha düşündüm de, boş ver. Ben sadece sarhoşken iki adım atarım."

Telefonumda gezindim ve bir country şarkısını çalmaya başladım. Çalma listesini bu özel amaç için yapmıştım. İnledi. "Ne yapıyorsun?"

"Sarhoş gibi davran ve bana nasıl yapıldığını göster Kovboy. Ya da daha iyisi, belki de seni içkiye alıştırma lıyım." Mutfaktan en sevdiği burbondan bir şişe aldım ve iki shot'a eşdeğer olduğunu tahmin ettiğim içkiyi bardaklara doldurdum. Bütün günü birlikte geçirdiğim Lila sayesinde Brody hakkında artık birkaç şey daha biliyordum. Bardağını aldım ve bir tanesini ona uzattım. "İç yoksa seni ölümüne gıdıklarım."

Elini yüzüne sürüp başını salladı, sonra bardağın içindekileri inceledi ve bakışları tezgâhın üzerindeki şişeye takıldı. "Benim içtiğim burbonu sen mi aldın?"

Şaşırmış gibiydi, sanki birinin onun için böyle bir şey yapacağına inanamıyormuş gibiydi. "Neden yapmayayım ki? Sen bir ay boyunca benim en büyük dayanağımsın." Havayı yumuşatmaya çalışarak ona göz kırptım. Bir kahkaha attı ve elini saçlarında gezdirdi, benden ne anlam çıkaracağından emin değildi.

Shotlarımızı içtik ve ben iki tane daha doldurdum. İkinci cömert shot'ımızı da bitirdikten sonra elini bardağın üzerine koyarak yeteri kadar içtiğini gösterdi. "Gerçekten dans etmek istiyor musun?"

Başımı salladım. "Gerçekten istiyorum. Sadece bana nasıl yapıldığını göster." "Ben önderlik edeceğim. Sen takip edeceksin. Bu kadar basit."

"Seninle ilgili hiçbir şey basit değil, Brody."

"Ben de sana. Ama bunu karmaşık hale getirmemize gerek yok."

Teksas iki adımından bahsetmiyordu, ben de onu duyduğumu ve ne dediğini anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Sadece buradayken biraz eğlenmek istiyorum. Louisiana'lı bir kıza Teksas tarzı iyi vakit geçirtmeye ne dersin?"

"Bir kıza iyi vakit geçirtme konusunda oldukça iyiyimdir."

Bundan bir an bile şüphe etmedim. O önden gitti, ben de onu takip ettim ve iki adımda arka kapıdan verandaya çıktık. Üçüncü şarkı bittiğinde beni o kadar alçalttı ki saçlarım döşeme tahtalarına değdi. Dudakları kısa bir süre benimkilerle buluştu, sonra çekildi, yüzü ay ışığında gölgelenerek benimkine çok yakındı. "İşte böyle iki adım atarsın, sevgilim."

Beni yerden kaldırıp tekrar kollarına aldığı anda gülüyordum.

Beş dakika sonra, Adirondack sandalyede ona binmişim, kot pantolonunun düğmeleri açıldı, boxer külotu onu kot ve pamuk sınırlarından kurtarmak için ellerimle aşağı itti. Elleri belime uzandı ve ben de elimi kaldırıp etrafına dolayarak onu girişime doğru yönlendirdim. Elleri göğüslerimi kavrayıp yoğururken, ağzı sağdakine yapışmış, dili ve dişleri emip ısırırken ucunu kaygan kıvrımlarımın arasından geçirdim.

Yavaşça, çok yavaşça, kabzasına kadar gömülene kadar üzerine çöktüm. Ona sertçe binerken kovboyumu öptüm, elleri kalçalarımı kavrarken parmakları yumuşak tenimi kazıyordu ve ben sandalyenin arkasına tutundum.

İşte bir kıza böyle iyi vakit geçirtilir.

Ertesi öğleden sonra arka verandada oturmuş yeni müziğim üzerinde çalışıyordum ki Ridge karşıma çıktı. Yine basketbol şortu giymişti ama bu sefer üstsüz değildi. Chicago Bulls tişörtünün kolları kesilmişti ve yakasında bir yırtık vardı. Brody'nin aksine, Teksaslı ya da Güneyli aksanı yoktu, bu da Chicago'da mı büyüdüğünü merak etmeme neden oldu. Eğer öyleyse, buraya gelmek onun için bir kültür şoku olmuş olmalı.

Ridge gençti, sadece on yedi yaşındaydı ama şimdiden bir kalp kırıcının tüm özelliklerine sahipti. Güzeldi. Ukala. Tam da gençken aşık olacağım türden bir adamdı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama ondaki bir şey bana Dean'i hatırlatıyordu.

Sadece uyuşturucudan uzak durmasını ve Dean'in kendini her zaman içinde bulduğu türden belalardan uzak durmasını umuyordum. Gençken, ne zaman bir mülke zarar verilse ya da bir soygun olsa, kasabamızdaki polisler her zaman Dean'i sorgulardı. Suç mahallinin yakınında bile olmaması önemli değildi, suçu onun üzerine atmak istiyorlardı. Bouchon ailesinin kasabamızda bir ünü vardı ve onlar hakkında söylenen hiçbir şey iyi değildi.

Verandamın basamaklarının dibinde durdu ve ben de gitarımdan başımı kaldırıp gülümsedim.

"Hey Ridge. N'aber?"

Alt dudağını çiğniyordu, onunla ilk tanıştığım zamanki kadar kendinden emin ya da ukala görünmüyordu. Dean'de de beni her zaman etkileyen şey bu lanet olası kırılğanlıktı. Peki neden Dean'i düşünüyordum ki? Muhtemelen bugün onun yirmi sekizinci doğum günüydü ve o bu günü rehabilitasyonda geçiriyordu. Öyle süslü, spa benzeri bir rehabilitasyon da değildi. Daha çok bir hapisane gibiydi.

"Merak ediyordum da... eğer bir ara meşgul değilsen... bana birkaç akor öğretebilir misin?" Sanki önemli bir şey değilmiş ve cevabım onun için önemli değilmiş gibi tek omzunu silkti. Ama şunu söyleyebilirim ki

Buraya gelip benden bir iyilik istemesi için çok şey gerekiyordu.

"Şu anda boşum. Senin için uygun bir zaman mı?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve bunda ukalaca bir şey yoktu. Parlak ve gerçekti ve eğer bu gülümsemeyi onlara bahşederse Tanrı kızlara yardım etsin. Hiç şansları olmazdı.

"Evet. Bana uyar."

"Güzel. O zaman yukarı gel de başlayalım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Brody

"Eğer RIDGE seni rahatsız ediyorsa, sadece söyle ve ben de ona etrafta dolaşmayı bırakmasını söyleyeyim." Geçen hafta boyunca okuldan sonra her gün yaptığı şey buydu. Şimdi Cuma akşamıydı ve ben yemeğe davetliydim ama Ridge de davetliydi. Buraya gelmek için onu evde bıraktığımda duştaydı.

"Beni hiç rahatsız etmiyor. Onunla takılmayı seviyorum. Gitarı da çok hızlı çalıyor. Elinizde tomurcuklanan bir rock yıldızı olabilir."

Tam da ihtiyacım olan şey. Ridge zaten onun bir rock yıldızı olduğunu düşünüyordu. "Onu yemeğe davet etmene gerek yoktu."

Elindeki tahta kaşıkla koluma vurdu. 'Dünyaca ünlü bamyasını' karıştırmak için kullandığı kaşıkla. "O senin kardeşin. Yalnız yemek zorunda kalmasını istemedim. Ayrıca, bir orduya yetecek kadar yaptım."

"Belli ki Ridge'in ne kadar yediğini görmemişsin."

"Seni yerken gördüm. Bu yüzden bir orduya yetecek kadar yaptım." Tencerenin altını kısıp kaynamaya bıraktıktan sonra yüzünü bana döndü. Onun için açtığım soğuk birayı uzattım ve o da gülümseyerek elimden aldı. "Teşekkürler bebeğim."

Artık *bebektim*. Tamam. Umursadığımdan değil. O gür dudaklardan çıkan her şeye cevap verebilirdim. "Yemekten sonra, o buradan gidecek."

"Sadece kötü bir kaybeden değilsin, paylaşmayı da sevmiyorsun, öyle mi?" diye alay etti.

Sinirime dokunmuştu ama yüzümdeki ifadeyi gizlemek için biramdan uzun bir nefes çektim. Hayatım boyunca paylaşmıştım ve hayır, bundan hoşlanmamıştım. Nefret ediyordum.

"Hey. Sadece şaka yapıyordum. Tamamen seninim. Üç buçuk hafta daha."

Sürekli geri sayım yapıyor, bana birlikte ne kadar zaman geçirdiğimizi hatırlatıyordu. Bu da pek hoşuma gitmedi. Onu kendime doğru çektim ve kışına hafif bir şaplak attım. "Ve bunu sakın unutma, *bebeğim*." Güldü ve ben de daha fazlasına dönüşmek üzere olan bir öpücükle onu susturdum. "Hadi önce yukarı çıkalım-"

"Selam kardeşim. N'aber?" Yüksek sesle iç çekerek Shiloh'yu serbest bıraktım ve o da gülmek için dudağını ısırdı. Arkamı dönüp, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giren kardeşime baktım. Gözleri kasıklarına dikilmişti. "Sorduğumu unut. Ne olduğunu görebiliyorum. Yemekte ne var?" Elini, her nasılsa, kazara da değil, gömleği rahatça yukarı kalktığı için sergilenen karın kaslarının üzerinde gezdirdi. "Açlıktan ölüyorum."

"Tıpkı Brody gibi konuşuyorsun."

"Yine de ben daha yakışıklıyım." Ona göz kırptı. Lanet olsun
ona göz kırptı.

Yüksek sesle nefes verdim. Shiloh tüm bu olanlar çok komikmiş gibi güldü. Bu ikisinin 'gitar dersleri' sırasında neler yaptıklarını bilmek isterdim. İkincisi, bilmemeyi tercih ederim.

İki kişi yerine üç kişi olduğumuz için masada yedik. Tam Ridge'in beni kızdırmak için başka bir yol bulamayacağını düşünürken, buldu. "Yarın ne zaman yola çıkmak istersin?" diye sordu Shiloh'ya.

Başımı ona doğru çevirdim. Ne oluyor lan? "Tam olarak nereye gidiyorsun?"

"Ridge'e onu gitar almaya götüreceğimi söyledim."

"Ve ona sevdiği tacolardan getireceğim, böylece kamyonda kalabilecek ve hayranları tarafından rahatsız edilmeyecek."

"Kazan kazan." En iyi arkadaşlarmış gibi beşlik çaktılar.

"Dur bakalım." İki elimi de havaya kaldırdım. "Her şeyden önce, ne
Sen neden bahsediyorsun? Gitarlar parayla satılır, Ridge."

"Evet, biliyorum. Doğum gününden biriktirdiğim biraz param var."

Doğum günü Şubat ayındaydı ve ailedeki herkes ona nakit para vermişti. Şimdiye kadar çoktan harcamıştır diye düşünmüştüm.

Yemeğinden bir ısırık daha aldı ve sıırttı. "Güzel bamya, Shy."

"Teşekkürler Ridge."

"Bu para bir gitar almak için yeterli değil."

Shiloh, "Ben seve seve katkıda bulunurum," dedi. "Sen kesinlikle katkıda bulunmayacaksın."

"Brody." Shiloh bana okuyamadığım bir bakış attı. Bana ne anlatmaya çalışıyordu?

"Sadaka aramıyorum," dedi Ridge, çenesini sıkarak. "İyi bir gitar alacak param var, belki kullanılmış bir tane. Ama ne var biliyor musun? Unut gitsin. Yemek için teşekkürler, Shiloh."

Sandalyesini geriye itti, masadan kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Ridge, gitmek zorunda değilsin," diye arkasından seslendi Shiloh. "Hayır, evet, her şey y o l u n d a . Ve bu konuda endişelenme.

Gitar. Bir yolunu bulacağım."

"Yarın sabah 10'da burada buluşalım. Bunu yapacağız. Hayır cevabını kabul etmiyorum, o yüzden burada olsan iyi olur, yoksa gelip seni bulurum."

"Emin misin?"

"Eminim. Yarın sana bir gitar alacağız."

Önce bana sonra Shiloh'ya baktı ve başını salladı. "Tamam. Yarın görüşürüz."

O gittikten sonra koltuğuma geri oturdum ve Shiloh'ya baktım. Gözleri bana dikilmişti. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne?"

"Heyecan duyduğu bir şey buldu ve sen onu geri çevirdin." Tabaklarımızı topladı ve tepinerek mutfığa gitti. Bulaşıklar lavaboda tıkırdadı ve o döndü

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakıyordu. "Ona ulaşmanın bir yolunu bulmak istediğini söylemiştin. Belki de budur. Müzik. O da bu yıl futbol takımında olmayı dört gözle bekliyor."

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bunu sana o mu söyledi?"

Başını salladı. "Evet, anlattı. Bana pek çok şey anlattı."

"Ne gibi şeyler?"

Başını iki yana salladı. "Bana bazı şeyleri sır olarak söyledi."

Bana olan güvenine ihanet etmeyeceğim."

"Bunu nasıl yaptın? Onu bir dakikadır tanıyorsun ve birdenbire bana hiç söylemediği şeyleri sana anlatmaya başladı." Ve neden onunla takıldığını biliyordum. Ona büyük bir aşk besliyordu. Şüphesiz o fark etmemişti bile ama ben fark etmiştim.

Shiloh bana küçük bir gülümseme verdi ve arkamdan gelip kollarını bana doladı ve çenesini omzuma yasladı. "Çünkü siz erkeksiniz ve erkekler bazen aptaldır. Benimle konuşması onun için daha kolay. Örnek aldığı kişi ben değilim. Hayal kırıklığına uğratmak istemediği kişi ben değilim."

Arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve yarın Chris'e ödemek üzere aldığım tüm parayı çıkardım. Masanın üzerine üç yüz dolar koydum. "Bunu paraya ekle. Senin katkıda bulunmanı istemiyorum. Ona para vermeden de onun için yeterince şey yapıyorsun."

Shiloh gülümsedi ve boynumun yan tarafını öptü. "Tamam."

Elini tuttum ve onu kucağıma çektim. "Bana çip takmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Doğruyu söylediğinden emin olarak başımı salladım. Ayağa kalktı ve ellerini omuzlarıma koydu, sonra beni mutfak sandalyesine oturttu, başımın arkasından tuttu ve beni sertçe öptü. "Sen iyi bir adamsın, Brody."

"Bundan pek emin değilim. Ridge ile her şeyi mahvediyorum."

"Hayır, yapmıyorsun. Eğer işi batırıyor olsaydın, şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdu."

"Gidecek başka bir yeri yok."

"Bu onun gitmesine engel olmaz."

Ve onun haklı olduğunu biliyordum. Ridge buradan ve benimle yaşamaktan nefret etseydi, sonuçları ne olursa olsun çoktan gitmiş olurdu. Onun yaşındayken, olmak istemediğim bir yerde asla kalmazdım.

"Seni seviyor ve içten içe onun için sadece en iyisini istediğini biliyor."

Bunun doğru olmasını umuyordum, ama bu onun hüsnükuruntusu muydu yoksa bunu ona mı söylemişti bilmiyordum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığından emindim. "Sanırım Ridge hakkında bir gece için yeterince konuştuk."

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" "Hiç konuşmasak nasıl olur?"

"Alınmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Alınmış olsaydın benim için bu kadar ıslanmazdın."

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA Noah ve ben Shiloh'dan evime dönerken bana bir bomba patlattı. Üçümüz ata binmeye gitmiştik ve sabahki gezintilerimiz sayesinde Shiloh iyileşiyordu. At gezintisinden sonra Shiloh, Ridge ile çıktığı gün aldığı süslü keklerden yemesi için Noah'ı davet etmişti. Eve geldiğinde kanarya yutmuş kedi gibi görünüyordu. Ona sadece on yedi yaşında olduğunu hatırlatma ihtiyacı duymuştum ama Shiloh'yla hiç şansı olmadığını söylemekten de geri durmamıştım. İma ettiğime eminim.

"Shy Viv'le evlenecek misin?" Noah durup dururken sordu.

Ne oluyor lan? "Kimse evlenmiyor."

"Ama onu öptün, öyleyse onu seviyor olmalısın. Jude Baba annemi her zaman öpüyor ve onu ne kadar çok sevdiğini söylüyor. Mesela her gün."

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Jude her zaman açık sözlü olmuştu ve Lila'ya her zaman onu ne kadar çok sevdiğini söylerdi. "Evet, ama birini öpmek için onu sevmek zorunda değilsin."

"Evet, öyle. Birini öptüğünüzde evlenmek zorundasınız."

"Bu işler böyle yürümez." Altı yaşında bir çocukla tartışmak bir azizin sabrını gerektiriyordu. "Ve Shy'la evlenmeyeceğim."

"Eğer istiyorsan, benim için sorun değil. Ondan hoşlanıyorum. Gerçekten hoş biri. Ve çok da güzel. Annem kadar güzel değil çünkü o dünyanın en güzeli. Ama Shy ikinci sırada olabilir."

"Eminim güzellik yarışmanızda ikinci olduğunu öğrenince çok heyecanlanacaktır." Noah başını salladı, iğnelemeyi anlamamıştı. "Ona bir resim çizeceğim. Kekleri, tacoları, müziği ve kovboyları sevdiğini söyledi."

"Kovboylardan hoşlandığını mı söyledi?"

"Evet. Onları cupcake ve tacolardan bile daha çok sevdiğini söyledi."

"Huh."

"Yani bu çok çok fazla." Bana sinsî bir bakış attı. "Sen bir kovboysun. Yani seni keklerden daha çok seviyor olmalı. Bence onunla evlenmeli ve bir bebek yapmalısın."

Neredeyse boğuluyordum. "Bence evlilik ve bebekler hakkında düşünmeyi bırakmalısın."

"Yap beni." Kaçtı ve babam *evleniyor, babam evleniyor* diye bağırarak koşmaya başladı. Altı yaşındaki diğer çocuklar da benimki gibi evliliğe ve çocuklara takıntılı mıydı? Ona kolayca yetiştim ve gülmekten nefes alamayacak hale gelene kadar kaburgalarını gıdıkladım. Gıdıklanmak ona benden miras kalmıştı. Sonra onu omzuma attım ve koşarak eve gittim.

Sırtıma vurdu ve Buster peşimizden koştı, sanki bu bir oyuna katılmak istiyormuş gibi havladı.

"İndirin beni."

"Hayır. On sekiz yaşına kadar seni böyle taşıyacağım."

Bu onu çok güldürdü ve sırtımı birkaç kez tokatladı.
"Çok komiksin."

*Ve sen de başıma gelen en güzel şeysin.
En büyük hediyem.*

Bu asla yüksek sesle söyleyeceğim bir şey değildi, ama Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Noah benim için ne kadar önemli olduğunu ya da onu ne kadar çok sevdiğimi asla tam olarak anlayamayacaktı. Bu dünyada onun için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını. Birçok açıdan beni kurtaran kişinin kendisi olduğunu asla bilemeyecekti. Geçmişimi geride bırakmama ve dünyada iyi şeyler olduğuna gerçekten inanmama yardım ettiğini. Çocuklar çok masumdu. Çok güvenirlerdi. Ve ona benim demek ve onu yetiştirme sorumluluğunu almak benim için bir ayrıcalıktı.

Onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ona yanlış umutlar vermek ya da yalan söylemek istemedim. Daha önce hiç yapmamıştım, şimdi de yapmayacaktım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Shiloh

Sabah sürüşümüzden döndükten sonra Brody'ye "DİŞİ ALMAK İSTİYORUM" dedim. Abilene'den döndüğünden beri, güneş daha yeni doğarken ata binmeye gidiyorduk. Bana eyerde bir yumru gibi oturup atımın onunkini takip etmesine izin vermeden atı kendi başıma nasıl idare edeceğimi öğretiyordu.

Şimdi itiraz etmek için ağzını açtı ama parmaklarımı dudaklarının üzerine koyarak onu susturdum. "Sadece beni dinle. Onun için ne kadar istersen ödeyeceğim ve tüm masraflarını karşılayacağım. Yemeğini, yatağını ve eğitim masraflarını ben karşılayacağım. Bu şekilde onu tutabilirsin. Büyüdüğünde Nuh'un atı olabilir."

"Hayır." Eyeri atımın üzerinden çekti ve ben de onu takım odasına kadar takip ettim.

"Ne demek hayır?" Kapı aralığında durdum ve ellerimi kalçalarımın koydum. Beni geçip atına doğru yürüdü ve atını eyerden indirdi.

"Buraya gelip paranı sağa sola saçma Shiloh. Senin paranı almayacağım. O yüzden bu fikri aklından çıkar."

Bir kez daha peşinden tack odasına gittim. Bu adam çok inatçıydı. Bunun iyi bir plan olduğunu nasıl göremiyordu? Eğer gerçekten paramı etrafa saçmak isteseydim, ona vahşi atları için ihtiyacı olan tüm dönümlük araziye satın alırdım. Buradaki arazinin maliyetine baktım ve banka hesabımda bir çentik bile oluşturmazdı, ama böyle bir şeyi kabul edemeyecek kadar gururlu olduğunu biliyordum, bu yüzden bunu asla önermedim. Ama bu tamamen farklı bir şeydi. "Bir at evlat edinmiş gibi olurum." Evlat edinmek kelimesini duyunca irkildim ama devam ettim. "Ona Phoenix adını vermek istiyorum. O burada mutlu, Brody. Annesiyle kalabilir ve-"

"Hayır. Olmaz." Elinde atları tımar etmek için kullanılan fırçalarla dolu bir kutuyla takım odasından çıktı. "Zaten ilgilenen bir alıcım var ve süttten kesilir kesilmez onu satacağım."

"Kim o?" Hail Mary'nin paltosundaki kiri temizlemek için lastik köri tarağını kullanarak sordum. "Ona ne yapacaklar?"

"Onu fiçı yarışçısına dönüştürecekler. Eğer buna uygun değilse, sığırları toplamaya yardım eder."

"Bu atlara nasıl bağlanıp sonra da onları satabildiğinizi anlamıyorum."

"Atlar da insanlar gibidir. Bir amaç duygusuna ihtiyaçları vardır. Onun için yapabileceğim en iyi şeyi yapıyorum. Atlarımın hiçbirini kötü sahiplere satmam. Bu konuda bana güvenin."

Köri tarağını Hail Mary'nin tüylerini parlatan yumuşak bir fırçayla değiştirdim. "Sana güveniyorum ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

"Saygısızlık etmek istemem ama atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Hail Mary'nin yelesini ve kuyruğunu taradım ve atlar tımarlanana ve onları toprak patikaya götürüp otlığa salana kadar başka bir şey konuşmadık. Çite yaslandım ve atların diğerlerine katılmasını izledim, sonra Brody ile birlikte ahıra geri döndüm.

"Bu benim hayatım ve siz sadece daha iyi bir şeye giderken buradan geçiyorsunuz" dedi.

"Buna daha iyi bir şey diyebileceğimden emin değilim." Buster'ın kuyruğunu kovalayarak daireler çizmesini izledim. "Bu sadece... farklı."

"Ne derseniz deyin ama bu, bunun sizin için sadece bir mola yeri olduğu gerçeğini değiştirmez. Hazır konu açılmışken, Noah'ın da sana fazla bağlanmasını istemiyorum. Onu korumak benim görevim ve sen yakında ayrılacakken onun sana yakınlaşmasına izin vermenin bir anlamı yok. Bu yüzden ondan uzak durursan memnun olurum."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Bana bunu söylemesi canımı acıtmıştı ama o beni kollamaya çalışıyordu.

Ben kim oluyordum da oğluna yanıldığını söylüyordum?

Söyleyecek hiçbir şeyi kalmamış, incinmiş ve yenilmiş bir halde ahırdan çıkarken Glenn kamyonetiyle geldi ve ağılın yanına park etti. Brody bu sabah başka bir taya başlıyordu ve her zamanki gibi 'bir sürü işi' vardı.

Ben olsam yolundan çekilirdim.

ERTESİ SABAH, sabah erkenden ata binmek için Brody ile ahırda buluşmak yerine koşuya çıktım. Dün gece aramadı ya da gelmedi ve ben de kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Gerçek hayatım beni yakalamaya başlamıştı, dinlenme ve rahatlama zamanım azalıyordu ve üzerimde baskı hissediyordum.

Marcus o sabah telefonda bana "Turnenin beşinci ayağına yeni tarihler ekledik," dedi. Turumun beşinci ayağı sanki bir milyon yıl sonraymış gibi geliyordu. Tarihleri ve şehirleri sıraladı ve bana programı e-posta ile göndereceğini söyledi. Yeni tarihler, bu turnenin gelecek yılın Nisan ayına kadar bitmeyeceği anlamına geliyordu. Turne dört ay önce başlamıştı ve bittiğinde on beş aylık bir turne olacaktı.

"Kulağa hoş geliyor." Öyle de oldu. Odaklanmam gereken şey buydu. Müzik kariyerim. Kendi hayatıma. Geleceğim.

"Naomi Avrupa'da bir basın gezisi ayarladı." Haziran ayında İngiltere'ye geldiğimde reklamcımın benim için ayarladığı radyo programları ve röportajlardan bahsetti. Konuşmamızın sonunda bana daha fazla tweet atmam gerektiğini hatırlattı ve ardından nasıl olduğumu sordu.

"Harika gidiyorum." Sesime zorla biraz neşe kattım. Regl kramplarımı ya da bir kovboy yüzünden yaşadığım boktan ruh halimi bilmesine gerek yoktu. "Sadece dinleniyorum ve yeni müziğim üzerinde çalışıyorum."

"Güzel, güzel. Ben de bunu duymak istiyordum. Bir sonraki albüm için sizi kayıt stüdyosuna geri götürmek üzere tarihleri konuşmamız ve düzenlemeler yapmamız gerekecek."

Menajerlik ekibim sektörün en iyisiydi ve Marcus'un kariyerimi şekillendirme ve büyütme konusundaki becerisine güveniyordum, ancak kaytarmaya yer yoktu. Onu, turnenin bir sonraki ayağından önce altı haftalık kesintisiz bir dinlenmeye ihtiyacım olduğuna ikna etmek için canla başla mücadele etmek zorunda kaldım; medyadaki varlığımı arttırmak için tanıtım yapmak, görünmek ya da bağış toplamak zorunda kalmadan.

Bir turne on milyonlarca dolara mal olduğunda ve bir araya getirmek aylar süren planlama ve lojistik gerektirdiğinde, gevşemeyi göze alamazdınız. Her gece o sahneye çıkıp performansımı sergilemeli, özel hayatımda neler olup bittiğinden bağımsız olarak hayranlarıma ödedikleri parayı vermeliydim. Verirdim de. Bu turneye çok şey bağlıydı ve ben de bunu yerine getirecektim. Alternatifi düşünülemezdi ve aklımın oraya gitmesine asla izin vermedim.

Görüşmemizi tamamladık ve iki dakika sonra telefonum başka bir gelen aramayla çaldı. Ekranı baktım. Ondan sonsuza kadar kaçamazdım. Belki de Landry ile konuşmak tam da ihtiyacım olan şeydi. O ailemdendi. Benim *tek* ailem. Bu yüzden telefonuma cevap verdim.

"Hey Landry. Nasıl gidiyor?"

"İyi misin?"

Yeşil Adirondack sandalyeye oturdum ve ağaçların arasından göle baktım. Yağmur yağıyordu, gölü ince bir sis tabakası örtüyordu ve hava soğumuştı. "Ben iyiyim."

Bir süre sessiz kaldı. "Neden aramalarımı görmezden geliyorsun?"

"Sana mesaj attım." Bacaklarımı altıma sıkıştırdım ve dalgınca başparmağımın tırnağını çiğnedim.

"Sana neler oluyor, Shy? Ve hangi cehennemdesin?"

"Bana bir şey olduğu yok. Sana zaten söyledim. Los Angeles'tan uzaklaşmak istedim. Bir süre ortalıkta görünmeyeceğim."

"Doğru. Tamam." Sesi incinmiş gibiydi ve bundan nefret ediyordum. "Bana nerede olduğunu bile söylemek istemiyorsun."

"Landry. Bunların hiçbirini seni incitmek için yapmıyorum." Ona nerede olduğumu ve neden burada olduğumu söylemek istedim. Ona Hayley'i gördüğümü ve onun mutlu olduğunu söylemek istedim. Ama bir şey beni bu sözleri söylemekten alıkoydu. Kendi kardeşime güvenmediğimi düşünmek üzücüydü. Ama ona Hayley'den bahsedersem, bu doğrudan Dean'e geri dönecekti ve onun bunu bilmesini istemiyordum. "Sen kendi seçimlerini yaptın, ben de öyle."

"Oh. Oraya gidiyoruz, değil mi?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. Bunu söylediğim için kendimi tekmelemek istiyordum. "Hayır. Oraya gitmiyoruz. Seninle tartışmak istemiyorum, tamam mı? Tartışmaktan yoruldum."

"Seninle tartışmak için aramadım. Sen gitmeden önce söylediklerim için üzgün olduğumu söylemek için aradım. Öyle demek istememiştim."

"Evet, yaptın."

Solo kariyerime başlamak için gruptan ayrıldığım için bana bencil demişti. "Damage "ı yayınladığımda beni Dean'i bir sarmalın içine sokmakla suçlamıştı. Dean'in kanunla olan son mücadelesi için beni suçlamıştı. Dean'le hiç birlikte olmamış olmayı ya da onu kız kardeşiyle kardeşi olarak gördüğü en iyi arkadaşı arasında seçim yapmaya zorlamış olmayı dilediğini söylemişti. Ve bunun onu neden zor bir duruma soktuğunu anlıyordum, gerçekten. İkimizi de ailesi olarak görüyordu. Ama yine de. Bir parçam beni ilk sıraya koyacağını ummuştum.

İç çekti. "Yanlış söyledim, tamam mı? Özür dilerim."

"Biliyorum. Ben de öyle. Her şey bu kadar berbat olduğu için üzgünüm. Keşke... her şey daha farklı olsaydı."

"Evet. Ben de öyle." Bir an sessiz kaldı ve ben Dean'den bahsetmesini bekledim ama neyse ki bahsetmedi.

"Avrupa'ya gitmeden önce Los Angeles'a dönecek misin?"

"İki günlüğüne döneceğim. Sadece eşyalarımı toplamak ve organize olmak için."

"Mankafa kardeşinle takılmak için bir iki saatin varmı?"

Gülümsedim. "Eminim senin için zaman ayırabilirim."

"Teşekkürler. Bu hoşuma giderdi. Takılmayalı çok uzun zaman oldu." Burnunu çekti ve ben de yanağımın içini ısırarak onun uyuşturucu alıp almadığını sormamak için kendimi zor tuttum. "Ben de seni özledim."

"Ben de seni özledim." Kalbim acıyordu. Nasıl bu kadar uzaklaşmıştık? Bir sıra özlemi hissettim. Eskiden yakın olduğumuz ve ağabeyimin bana göz kulak olmak için her zaman yanımda olduğu zamanlara özlem ve üzüntü duydum. Yasal vasım olma sorumluluğu ona bırakıldığında yirmi yaşına yeni basmıştı. Her zaman başka türlüünü istemediğini söylerdi ve bunun için onu çok severdim ama kederli küçük kız kardeşinin ek yükü olmasaydı hayatının ne kadar daha kolay olacağını düşünmeden edemezdim.

"Kendine iyi bak," dedi. "Yemek yemeyi unutmadığınızdan emin olun. Ve bol bol dinlen. Seni seviyorum, boo."

Gözyaşlarımı sildim, boğazım duygularla tıkanmıştı. Her şeye rağmen Landry'nin beni hâlâ önemseydiğini ve benim onu sevdiğim gibi onun da beni sevdiğini biliyordum. "Ben de seni seviyorum, mankafa. Uslu dur ve beladan uzak dur." *Uyuşturucudan uzak dur.*

Ertesi akşam Brody kapıma geldi. Saçlarından yağmur suyu damlıyordu ve tişörtü ıslaktı. Sırılsıklam pamuğun vücuduna nasıl yapıştığını, yontulmuş kaslarını nasıl vurguladığını fark etmemeye çalıştım. Islak saçları ve yüzünden süzülen su tanecikleriyle ne kadar seksi görüldüğünü fark etmemeye çalıştım.

"Üzgünüm bebeğim," dedim, sesim soğuk ve mesafeliydi. "Bu gece senin emrine amade bir kız olamam. Regl oldum. O yüzden..."

Görüşürüz." Kapıyı suratına çarpmaya çalıştım ama kapanmasını engellemek için avucunu tahtaya bastırdı.

"Bırak gireyim, Shy."

"Ben de sana sakso çekecek havada değilim, o yüzden şansın yok."

"Tanrı aşkına, bırak da içeri gireyim."

İçimi çektim ve deri kanepenin köşesindeki yerime döndüm, dizlerim bükülmüş, ayaklarım yanımdaki mindere dikilmiş ve kollarımı kavuşturmuştum. Netflix'te bir müzik belgeseli izlemeye yeni başlamıştım ve Brody kanepeye otururken bakışlarımı televizyona odaklamıştım. Bana Noah'dan uzak durmamı söylediği ve son birkaç gündür de hayalet gibi dolaştığı için bunu hak ettiğini düşünerek ona kötü kötü baktım.

"Buraya sadece seninle takılmak için gelmediğimi nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Buraya seks için geldiğini düşündüm ve şu anda müsait değilim."

Yorum yapmadı. Bir süre sessizlik içinde belgeseli izledik.

Birkaç dakika sonra ayaklarımı kaldırdı ve benimkinin yanındaki mindere geçti, sonra bacaklarımı onunkilerin üzerine gelecek şekilde yeniden düzenledi ve çizmeli ayaklarını yıpranmış ahşap sehpanın üzerine koyarak kendini evinde gibi hissetti. Bacaklarımı çekmeye çalıştım ama onları yerinde tuttu. "Ridge'in tüm final sınavlarını geçtiğini söylemek için geldim."

Kendime rağmen, sözleri beni gülümsetti. Bugün Ridge'in okuldaki son günüydü ve tüm hafta boyunca finalleri vardı. "Bu inanılmaz."

"Kutlamak için onu barbeküye götürdüm. Onu odasında bıraktım, gitar çalışıyordu."

"Bu iyi bir şey. Ne kadar çok pratik yaparsa o kadar iyi olacak."

Brody başını salladı ve tekrar sessizliğe gömüldük ama onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu hissettim. Umursamamam gerekirdi ama umursadım ve gerçekten istediğim şey bir özürdü. "Ne oldu, Brody?"

Çıplak ayağımla kalçasını dürttüğümde ellerini yüzünde gezdirdi. "Seninle takılmayı seviyorum. Ve etrafta olmadığında seni özlüyorum." Sesi, bu kelimeleri yüksek sesle söylemek zorunda kaldığı için acı çekiyormuş gibi işkence gibi geliyordu. Sanki bu büyük bir itirafmış gibi.

Kıs kıs güldüm. "Kaç yaşındasın sen? On yedi mi?" Kaşlarını çattı.

"Bunu itiraf etmek o kadar zor muydu?"

İçinden kıkırdadı. "Evet. Öyleydi."

"Ben de seninle takılmayı seviyorum. Ve sen etrafta olmadığında seni özlüyorum."

"Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim."

"Hiçbir fikrim yok. Bu işler böyledir." "Noah hakkında söylediklerim..."

"Ona göz kulak olmaya çalışıyorsun. Anlıyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum." Belgeseli durdurdum, bana önemli bir şey söyleyeceğini ve bu kadar açık konuşmasının nadir olduğunu hissediyordum.

Ben onun profiline bakıp konuşmasını beklerken, o siyah eşofmanıyla bacağını ovuşturuyor, bakışları donmuş televizyon ekranındaydı. "Bir keş tarafından büyütüldüm. Bazen temizlenir ve çaba gösterirdi. Ben Noah'ın yaşlarındayken bir adamla tanıştı. Genelde eve getirdiği diğer pislikler gibi değildi. Yarı düzgün biriydi ve ona iyi davranıyordu." Kucağında sallanan bacaklarıma baktı. "Birkaç atı vardı. Beni ata bindiren ilk kişi oydu. Ve kafamda annem bu adamla evlenirse hayatımızın daha iyi olacağı fikri vardı. Ama bir gece evimize geldi ve kavga ettiklerini duydum. Bulaşıklar kırılıyordu ve annem ona defolup gitmesini ve bir daha gelmemesini söyledi. Oturma odasına koştum ve adamın kolunu tuttum ve kalması, beni de yanında götürmesi için ona yalvardım. Ne istediğimi bilmiyordum. Sanırım farklı bir hayat. Ama o sadece saçımı karıştırdı ve kapıdan çıkıp gitti, hepsi bu."

"Brody..."

"Noah ben değil. Onun hayatı benimkine hiç benzemiyor. Senden hoşlanıyor, bu yüzden onunla takılmaman için hiçbir neden yok." Elimden kumandayı aldı ve konuşmasının bittiğini belirtmek için play tuşuna bastı.

"Brody, başına gelenler için çok zğnm." Onu teselli edecek doğru kelimeleri bulmak, konuyla ilgili daha fazla şey söylemek istiyordum ama kalçamı sıktı ve çenesini televizyona doğru salladı. "Gösteriyi kaçırıyorsun."

Konuşması, ruhunun sırlarını paylaşması bitmişti, ben de hip-hop'ın evrimiyle ilgili belgeseli izlemeye geri döndüm. Yarisına geldiğimde Brody'ye sarılmış olduğumu fark ettim, kolu omuzlarıma dolanmıştı ve yanağım göğsüne bastırılmıştı, elim kalbinin üzerindeydi. Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum ama doğru hissettiriyordu. Bana anlattığı hikâyeyi düşünüyordum ve içimde Brody'nin çocukluğunda çok daha kötü şeyler olduğuna dair bir his vardı. Uyuşturucunun insanların kafasını nasıl karıştırdığını ve onları nasıl farklı insanlara dönüştürdüğünü kendi gözlerimle görmüştüm, bu yüzden bir bağımlı tarafından yetiştirilmenin ne kadar korkunç olabileceğini hayal bile edemiyordum. Yine de anlatabileceği onca hikâye arasında bu hikâye onu etkilemişti. Belki de kısa bir süreliğine de olsa birileri ona karşı nazik davranmış ve ona önemliymiş gibi davranmıştı.

Ve ekranda Tupac'ın güzel yüzünü izlerken, garip bir şey beni yakaladı, kurtulamadığım güçlü bir titreşim.

Annemi ya da vurulma olayını hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Ama Maw Maw'ın dolapta sakladığı fotoğraf kutularını karıştırır, annemin anılarını gözden geçirirdim. İlk gitarını tutan bir kız olarak. Rhett'in vokalistiyken onunla yollara düşüşünü. On sekiz yaşında evden ayrılmış ve büyük hayallerle Nashville'e gitmişti ama sonunda elde ettiği tek şey berbat bir koca ve onun hiç istemediği iki ocuk olmuştu. Maw Maw'ın dediğine göre

Landry ve benimle Louisiana'ya döndüğünde boşanmanın ortasındaydı.

Dönüş yolunda, gece yarısından hemen sonra, benzin almak için durdu ve ardından bebek bezi ve süt almak için markete koştu. Neden süt alıyordu ki? Annemin kurşunlanmış cansız bedeninden akan kan gölünün yanında yere sıçramış olduğunu görebiliyordum.

Yanlış yer, yanlış zaman. Landry ve ben arabada uyuyorduk, o da tam mağazanın önünde durmuş ve hemen içeri gireceğini düşünmüştü. Belki de iyi olduğumuzdan emin olmak için bize göz kulak olmuştu ve bu yüzden elinde silahla içeri giren adamı fark etmemişti.

Siren seslerini, silah seslerini ve telsizden bir polis memurunun vurulduğuna dair bağırışları duyabiliyordum.

Adam marketten çıktı ve doğrudan bana baktı, sonra silahını kaldırdı ve bana doğrulttu. *Hayır. Hayır, hayır, hayır. Ne yapıyorsun, Brody?* Vücudum sarsıldı ve koşmaya çalıştım ama bacaklarım betondan yapılmıştı.

"Hey. İyisin. İyisin."

Kelimeleri ne kadar zamandır tekrarladığını ya da beni ne kadar zamandır kollarında tuttuğunu bilmiyordum ama görüşüm açıldığında, bitkin bir halde kollarında gevşemiştin.

"Ne oldu?" diye sordu, saçlarımı o kadar nazıkçe okşadı ki neredeyse ağlayacaktım.

"Bilmiyorum. Ben sadece..." Başımı salladım, açıklayamıyordum. Onu elinde bir silahla, beni vurmak üzereyken gördüğümü ona nasıl söyleyebilirdim? Hiçbir anlam ifade etmeyen çılgın bir imgelem gördüğümü ona nasıl söyleyebilirdim? İmgelemlerimi hep kendime sakladım çünkü gördüğüm şeyleri birine anlatırsam beni hapse atarlardı.

"Başka bir yere gittin. Neredeydin, Shiloh?"

Viski kahvesi gözlerine baktım ve imgelemimdeki kişinin o olmadığını gördüm. Sadece ona benzeyen biriydi. Vücudumu bir rahatlama hissi kapladı. Ona dokundum

Yüzünü buruşturdu ve alnına düşen bir tutam saçı geriye itti. "Geçmiş."

"Bazen ziyaret etmek için tehlikeli bir yerdir." Titreyerek nefes aldım. "Öyle."

"Bu sana çok sık oluyor mu?"

Bunun normal olmadığını, sadece kötü bir anıyı anımsamadığımı ya da hatırlamadığımı biliyordu. Kendimi gerçekten oradaymışım gibi hissettiğimi, her şeyin gözlerimin önünde cereyan ettiğini gördüğümü biliyordu. "Çok değil, hayır. Garip bir şekilde, ay ve benim döngüm bunu etkiliyor." Tanrım, bu kulağa çok çılgınca geliyordu. Sanki gerçekten bir cadıymışım gibi.

"Lüsid rüya gibi mi?" diye sordu, benim anlattığımdan çok daha iyi anlamıştı.

"Evet, öyle bir şey. Sen hiç içtin mi?"

"Senin kadar yetenekli değilim ama bir keresinde çılgınca bir yolculuğa çıkmıştım, o yüzden nereden geldiğini anlayabiliyorum."

"Ne tür bir çılgın yolculuk?"

"Çölde Peyote. Bir imgelem arayışına çıktım."

"Vay anasını. Bunu denedin mi?"

"Evet. Tavsiye edeceğimden emin değilim. Kafanızı gerçekten karıştırıyor."

"Ve imgelemler mi gördün?"

Başını salladı. "Onlardan kaçmak istiyordum, bu yüzden başlangıçta dişimle tırnağımla mücadele ediyordum, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Sonunda pes ettim ve yolculuğa çıktım."

"Peki daha iyi bir yerde mi çıktınız?"

"Sanırım öyle, evet. Tüm cevaplara sahip olduğumdan ya da beni etkilemesine izin verdiğimde bu bokun beni etkilemediğinden değil, ama nasıl bırakacağımı öğrenmeye başladım. O zamandan beri de bunu yapmaya çalışıyorum. Farklı derecelerde başarı ile. Bazı şeyleri bırakmak diğerlerinden daha zor."

"Senin olmayan birine aşık olduğun zamanki gibi mi?"

Hemen o anda gitmesini ya da bana kendi işime bakmamı söylemesini bekliyordum. Ama hâlâ bana sarılıyordu ve hiçbir yere gitmemişti. "Bunu uzun süre

unuttum

önce. Bence aşkın farklı türleri var ve ben Lila'yı Jude'un sevdiği gibi sevmiyorum. Bazı insanlar birlikte olmak için yaratılmamıştır. Bu asla yürümezdi."

Bunun onu üzüp üzmediğini görmek için yüzüne baktım ama üzdüğünü düşünmedim. Sonra onun sözlerini düşündüm. "Dean'le asla birlikte olmamalıydım. Eski erkek arkadaşım," diye ekledim belki bilmiyordur diye.

"Onu seviyor muydun?"

"Yaptım. Evet." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Dean'i sevmiştim. Bana umursamam için hiçbir neden vermediği şu anda bile onun için endişeleniyordum. Mutlu olmanın bir yolunu bulmasını umuyordum ama Dean'in bunu yapabilecek kapasitede olup olmadığını bile bilmiyordum. "Bir parçam her zaman mutlu olacak. Ama çoğunlukla çok fazla geçmişimiz olduğu için."

"Biriyle bir geçmişi paylaştığınızda böyle olur."

"Seninle tanıştığıma memnunum, Brody. Sen olduğun için mutluyum."

Sözlerimin anlamını sorgulamasına fırsat vermeden, öpmek için başını kendime doğru çektim. Gördüğüm hayali unutana kadar onu öpmeye devam etmek istiyordum. Bu anı beynime kazınana kadar onu öpmeye devam etmek istiyordum, böylece bunun hayatımın güzel bir dönemi olduğunu her zaman hatırlayacaktım. Ve ben öldükten çok sonra bile bu anıyı gittiğim her yere taşıyabilecektim.

Maw Maw'dan bana tek gerçek aşkımın kim olduğunu söylemesini istediğimde, ona sahip olup olamayacağımı ya da hayatımda ne kadar kalacağını sorma zahmetine girmemiştim. Brody'ye aşık değildim. En azından henüz. Ama onu sevmenin çok kolay, bırakmanın ise çok zor olacağını düşünmüştüm.

Yanlış yer, yanlış zaman.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Brody

KATE'in 60th doğum günü Haziran ayının ilk Cumartesi gününe denk geliyordu ve hepimiz onun için özel bir şeyler yapmak istiyorduk. Lila bir parti düzenlememizi önermişti ama Patrick bunu öğrendiğinde her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi ve kendisini sorumlu kişi olarak atadı. Bu plandaki ilk kusurdu.

Kate istediği tek şeyin ailesiyle birlikte geçirmek olduğunu söyledi. Bu yüzden Gideon New York'tan geldi. O hafta sonu bir motokros yarışına katılması gereken Jesse ise bir hafta önce omzundan sakatlanmıştı. Motosiklete binemeyeceği için, son iki yıldır yaşadığı Kaliforniya'dan eve dönüş yolculuğu yaptı.

Cuma akşamı hepimiz Patrick ve Kate'in evinin arkasındaki ahıra çağırıldık. Yıllar içinde birçok değişikliğe uğramıştı. Lisedeyken atlarımı Austin'in çiftliğine taşımıştım ve Patrick ahır spor salonuna dönüştürmüştü. Şimdi Patrick'in erkek mağarası/atölyesiydi.

On dakika önce gelmiştim ve diğerleriyle birlikte Patrick'in Kate için yaptığı meşe çiftlik masasının altına adım kazımıştım. Bana kalırsa bu toplantı sona ermişti ama Patrick kalıp lojistiği tartışmamızı istemişti. Ne için? Kate'in çok iyi bildiği sürpriz bir doğum günü yemeği için mi?

Zaten tipik bir aile buluşması olarak şekilleniyordu. Herkes çocukluğunda kendisine verilen rollere bürünmüştü. Ahır kapısının yanındaki duvara yaslanmış, bunun neden özel bir toplantıyı hak ettiğini anlamaya çalışıyordum. Jude ve Lila eski deri kanepeyi kapmışlardı ve Jude kolunu Lila'ya dolamıştı. Onlar için randevu gecesi idi, bu yüzden Kate çocuklarla birlikteydi ve Lila omzu açık elbiselerinden birini giymişti.

elbiseler, çıplak omuzlarına dökülen parlak siyah saç dalgaları. Hâlâ her zamanki gibi güzel.

Jesse kanepenin diğer ucundaydı, sosyal medyada selfie ya da her ne halt yapıyorsa onu yüklüyordu. Şortu, soluk mavi Quiksilver tişörtü ve Vans pantolonuyla bir motokros yarışçısından çok Kaliforniyalı bir sörfçüye benziyordu. Büyürken herkes ona hep 'sevimli' ya da daha kötüsü 'güzel' derdi ve şimdi yirmili yaşlarının ortasında olsa bile hala hepimizden çok daha genç görünüyordu. Ama onu motosiklet kullanırken görmüştüm ve tam bir hayvandı, arazi motosikletinde rekabetçi bir canavardı. On dokuz yaşında profesyonel olduğundan beri, güzel yüzünü motokrosun poster çocuğu olarak kullanan sponsorlar ve cirolarla dolup taşıyordu.

Gideon, Patrick'in eski koltuğunda oturuyor, koltuğun en ucuna tünemiş, sanki ipliksiz kumaşın tasarımcı kotunu ve özel dikim siyah düğmeli bluzunu kirletmesini istemiyormuş gibi oturuyordu. Burası taşaklardan bile daha sıcaktı ama Gideon'un hiç terlediğini görmemiştim. Her zaman soğukkanlı ve sakın görünür, kronik olarak sıkılır ve kendi deyimiyle Bumfuck, Teksas'ta vakit geçirmektense kanal tedavisi olmayı tercih edeceğini açıkça belli ederdi. Ama annesini seviyordu ve işte buradaydı, Bumfuck'ta.

Yarınki plan açıklandıktan sonra Jude Patrick'e, "Tam da beklediğim gibi," dedi. "Büyük romantik jestlerin için herhangi bir ödül kazanmıyorsun baba."

Patrick ona bir bakış fırlattı. "Kadınlar büyük romantik jestler istemezler. Onlar güvenebilecekleri, güvenilir birini isterler. Otuz beş yıldır iyi günde kötü günde o kadının yanında oldum. O dönüm noktasına ulaştığında bana haber vermeyi unutma."

Jude'u susturmanın bir yolu da buydu. Çenesini sıktı ve hiçbir şey söylemedi. Gideon babasının sözlerine kıs kıs güldü, gözleri hâlâ telefonundaydı.

"Merak etme," diye Patrick'e güvence verdi Lila, arabulucu rolüne bürünerek. "Her şey harika olacak. Bunu özel kılacağız."

"Zaten özel," diye homurdandı Patrick, alınmıştı. "Ona bütün ailenin sığabileceği kadar büyük bir masa yaptım. Bir kadın daha ne isteyebilir ki? Ve o restoranı çok seviyor. Açık bir barbekü çukuru var."

"O restoranı seviyorsun," dedi Gideon. "Gerçi oraya restoran demek McDonald's hamburgerine wagyu bifteği demek gibi bir şey."

Patrick ona ters ters baktı. Gideon her zamanki gibi görmezden geldi ve e-postalarını, büyük banka hesabını ya da 7/24 telefonunda her ne yapıyorsa onu kontrol etmeye devam etti.

Patrick, "Annen tüm ailesinin bir arada olmasından mutlu," dedi ve en azından bu doğrudu. Kate'in herhangi bir tatil için istediği tek şey buydu ve hepimizin bir yerde toplanması onu mutlu ediyordu. Her nasılsa, hepimiz bir aradayken gerginliği fark etmeyen tek kişi oydu. "Sık sık gittiğiniz Michelin yıldızlı lüks restoranlardan hoşlanmıyor."

Gideon, "Geçen yıl onu Nobu'ya götürdüğümde bayılmıştı," dedi.

Jesse ekledi, "Onu SoCal'da götürdüğüm vegan kafede oldukça rahattı. Sen de kalbine iyi gelen yiyecekleri yemeye özen göstermelisin," dedi Patrick'e. Sonra omzunu çıkarıp yüzünü buruşturdu, Patrick'in ona attığı bakışı fark etmemişti bile.

Yüksek sesle nefes verdim, buradan gitmeye hazırdım. "İşimiz bitti mi? Bana sadece nerede ve ne zaman olacağını söyle, orada olacağım." Bu kadar karmaşık olan neydi?

"Brody aşkının yanına dönmek zorunda," diye takıldı Lila. "Yarın geliyor, değil mi?"

"Hayır. O tarz bir şey değil." Hatamı çok geç fark ettim. Akıllı olsaydım, bir 'kadın aşkım' olduğunu bile reddederdim.

Lila'nın çenesi düştü. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Buna bayılırdı. Aman Tanrım, onu davet bile etmedin, değil mi?"

"Bir dakika. Brody'nin *kız arkadaşı mı* var?" Jesse sordu. Söyleyiş tarzına bakılırsa, arka tarlada bir ekin çemberi olduğu ve uzaylıların gezegeni istila etmek üzere olduğu haberini aldığını sanırdınız.

"Ne oluyor lan?" Gideon telefonunu cebine koydu ve bakışlarını bana sabitledi, tartışma aniden ilgisini çekmişti.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

"Teşekkürler, L." "Her zaman, B."

Jude güldü. Bundan hoşlanacağı belliydi.

"Kim o?" Jesse sordu.

"Benim kız arkadaşım yok."

"Kendine bunu söylemeye devam et," dedi Jude kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Oturduğum yerden bakınca bu bir ilişkiye çok benziyor."

Bizi bir aile pazar yemeğinde birlikte görmüştü ve birden uzman kesilmişti. Tipik Jude. "Onu sadece bir aydır tanıyorum."

"Bu tamamen alakasız." Bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Birini yirmi yıldan uzun süredir tanıyabilir ve ona aşık olduğunuzu *düşünebilirsiniz*. Ta ki başından beri senin için yaratılmış olanın o olduğunu anlamayı sağlayacak biriyle tanışana kadar."

Gözlerim ona dikildi. Orospu çocuğu. Lila güldü.

"Jude, sen neden bahsediyorsun?"

"Brody neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Sen bilmiyor musun?"

B?"

Birkaç saniye boyunca tam bir sessizlik oldu. Kimse tek kelime etmedi. İnkâr etmeliydim. Ona pislik demeliydim. Bir bok bilmediğini söylemeliydim. Çekip gitmeliydim. Bir sürü şey yapmalıydim.

"Bu hiç de garip değil," dedi Jesse. "Belki de onları biraz yalnız bırakmalıyız."

"Siktir et." Gideon koltuğunda öne doğru eğildi ve ellerini birbirine sürttü. "On yıldır bu günü bekliyordum. Patlamış mısır nerede?"

"Kahretsin, işte başlıyoruz," diye mırıldandı Patrick.

"Brody..." Lila'nın kaşları çatıldı, buna bir anlam vermeye çalışıyordu. Gülüp geçseydim, bu kriz önlenebilirdi. Ama hayır, aptal ben tek kelime bile etmemiştim. Neden hâlâ bu ahırda herkesin gözleri önünde duruyordum ki?

"Sen... sen asla..." Lila sözlerini yarıda bırakıp diğerlerine baktı ve bu ahırdaki herkes için çok açık olan bir şeyi en son kendisinin bildiğini fark etti. Gözleri büyüdü ve eli kalbine gitti. "Aman Tanrım."

Gitmem için bir işaretledi. Kapıya doğru yürüdüm ama Lila oturduğu yerden fırladı ve beni durdurmak için kolumu tuttu.

"Brody," diye fısıldadı. Kara kaşları çatıldı ve yüzümde bir cevap aradı.

Kalp şeklindeki güzel yüzünü inceledim. Gözleri canlı yeşildi, tarladaki uzun otlarla aynı yeşil tonundaydı. Yıllar içinde solmuş olsalar da burnunda hâlâ birkaç çil vardı. Aynı dolgun dudaklar ve tüm yüzünü aydınlatan geniş bir gülümseme.

Çocukken birlikte ata binerdik. Derede taş sektirirdik. Arka bahçede kamp kurar ve hayalet hikayeleri anlatırdık. Ben, Lila ve Jude ayrılmaz bir bütündük. Lisedeyken, onun hakkında kötü konuştuğu için Kyle Matthews'u dövmüştüm. Annesi öldüğünde ve Jude ile araları bozulduğunda, annesini ne kadar özlediğini ve üvey babasının ne kadar aşağılık biri olduğunu anlattığı kişi bendim. Üvey babası evden kaçıp yanımıza taşındığında, yatak odası benimkinin hemen alt katındaydı, onu her gün görüyordum ve birlikte büyüdüğüm kızın tüm doğru yerlerde kıvrımlar geliştirdiğini ve en kötü günlerde bile yüzüme bir gülümseme yerleştirdiğini fark etmemek için elimden geleni yapıyordum.

Onlu yaşlarımızın sonlarında ve yirmili yaşlarımızın başlarında, Jude Deniz Kuvvetleri'nde beş yıl aktif görevdeyken, sık sık birlikte takılırdık. Rodeolarıma gelir, tezahürat yapardı.

herkesten daha yüksek sesle. Üniversite deneyimini kaçırmamın diye onu UT Austin'deki partilere ve futbol maçlarına götürdüm. Bunu Jude için yaptım çünkü benden ona göz kulak olmamı istemişti ama bunu yapmamın tek nedeni bu değildi. Lila ile vakit geçirmeyi seviyordum. Gülüşünü, inatçılığını ve direncini seviyordum. Onunla ilgili her şeyi sevdim.

Jude Afganistan'dan eve dönüp uyuşturucu ve içkiyle kendi kendini tedavi etmeye başladığında, Lila'nın sırrını açtığı kişi bendim. Düşük yaptığında ve Jude yataktan kalkıp onu hastaneye götüremeyecek kadar kafası güzel ve sarhoş olduğunda beni aradı. Jude aşırı dozdan öldüğünde de beni aramıştı ve endişeden aklını kaçırmıştı. Bir mucize eseri, onu bir tarlada tam zamanında bulmuştum.

Noah doğduğunda, doğum odasında olmak için ısrar ettim. Beni orada isteyip istememesi umurumda değildi, oğlumun doğumunu kaçırarak değildim. Elimi o kadar sıkıydı ki birkaç kemiğini kırdığını sandım. Ama umurumda değildi. Benim için en önemli şey, tüm bu süreçte onun yanında olmamdı.

Tüm bu anılar otuz saniye içinde kafamdan geçip gitti. Lila ve Brody'nin yıllar boyunca öne çıkan anlarının yüksek hızlı bir film makarası gibi.

Ama şimdi bunların hiçbirini kabul etmeyeceğimden emindim.

Tüm ailemin önünde değil. Hem de hiç.

Jude kazandı, ben kaybettim. Ama hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez kaybetmişim gibi hissetmedim. Eski acıyı ya da kızgınlığı hissetmiyordum. Artık Lila'nın gözlerinin içine bakabiliyordum.

Geleceğimi görmek yerine geçmişimi gördüm.

Asla birlikte olmamamız gerekiyordu ve bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de Jude haklıydı. Lila'yı hiç istemediğim bir şekilde Shiloh'yu istiyordum. Ve sadece iki hafta daha sürecek olsa ve Shiloh'la yaşadıklarım asla gerçek olamayacak olsa bile, Shiloh beni zaten Lila'nın asla sahip olmadığı şekillerde tanıyordu, asla

olurdu. Ve beni olduğum gibi kabul ettiğini düşünmek istiyorum. Kaba, ağız bozuk, çok fazla kavgaya karıştığı, çok fazla içtiğı ve kendi doğrularını söylediğı bilinen bir kovboyun pisliliğı.

Ahırın kapısını açtım ve Lila ile ailemi arkamda bırakarak oradan uzaklaştım. Arka bahçenin yarısına geldiğimde Lila bana yetiştı ve beni durdurmak için kolumdan tuttu. "Brody... konuş benimle."

Yorgun bir iç çekişle yüzümü ona döndüm. Lila hiçbir zaman işleri olurluna bırakan biri olmamıştı ve şimdi de bunu yapmayacağını bilmeliydim. "Neden? Ne yararı olacak ki?"

"Sadece hissediyorum..." Alt dudağını kemirdi. "Sana bu kadar güvendiğim için çok üzgünüm. Senden faydalanmak istememiştım. Benim hakkımda ne hissettiğın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Bunu hiç görmemiş olan tek kişinin Lila olması komikti. Ama Jude'a olan aşkı onu kör etmişti. Ondan başka kimseyi görmüyordu. "Sen hiç çıkar sağlamadın. İstemediğim hiçbir şeyi yapmadım. Senin için orada olmak istedim." Ve bu lanet gerçektı. Hayatımda pek çok kez hayal kırıklığına uğramıştım. Onarılamayacak şekilde mahvolmuştım. Bu yüzden, uzun zaman önce, sevdiğim ve değer verdiğim insanları *asla hayal* kırıklığına uğratmayacağıma yemin etmişim. "Hiçbir şeyi değıştirmezdım."

Gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, Brody. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Beni sevdiğini biliyordum ama Shiloh'a da söylediğim gibi aşkın farklı türleri vardı ve Lila ile birbirimize duyduğumuz aşk romantik bir aşk değildi. Bunu uzun zaman önce anlayacağımı düşünebilirdiniz ama çok uzun zamandır inatla asla gerçek olmayan bir aşk idealine sarılmıştım. "Ben de seni seviyorum. Ve o güzel kafanı merak etme. Sana aşık değilim."

"Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

"Evet, pek çok kez aptalca şeyler yaptığını düşünabiliyorum." Biraz güldü ve koluma vurdu, hala öyle

fiziksel.

"Yaptığım aptalca şeylerin çoğu seninleydi."

"Her zaman içindeki en iyiyi ortaya çıkardım."

"Ama yaptın. Gerçekten yaptın. Her zaman yanımdaydın ve yıllar boyunca benim için yaptığın her şeyi asla unutmayacağım." Ağlamaya başladı ve belki de her şeyi benim hatırladığım gibi hatırlıyordu.

"Ölüyor muyum? Doktorlar bana altı ay ömür biçti de benim mi haberim yok?"

"Sen çok kötüsün." Beni hazırlıksız yakalayarak kollarını bana doladı ve sıkıca tuttu. Kollarım ona sarıldı ve derin bir nefes aldım. Hâlâ bahar yağmuru ve hanımeli gibi kokuyordu. O hâlâ ve her zaman çocuğumun annesi, en iyi arkadaşım ve aşık olduğum ilk kızdı. Tarih silinemezdi ama hepsi bu kadardı. Tarih. Ait olduğu yerde, geçmişte bırakılması gereken bir şey.

"Temiz tişörtüne rimel bulaştırıyorum," dedi sesi boğuklaşarak.

Güldüm. "İlk defa bir kız tişörtümün üzerine ağlamıyor."

"Tişörtünün üzerinde defalarca ağladım."

Gözüm Jude'a takıldığında hâlâ birbirimize sarılmıştık. Ahırın dışında durmuş karısına sarılışımı izliyordu. Eğer bu beş ya da on yıl önce olsaydı

... hatta iki yıl önce bile... kavga edebilirdik. İlk yumruğu o atardı ve ikimiz de yere düştükten sonra da yumruklaşmaya devam ederdik. Şimdi orada öylece duruyordu, yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı. Kendini beğenmiş değil, tam olarak. Lila'nın ona ait olduğunu ve hiç kimsenin, ahmak kuzeninin bile bu bağı ya da birbirlerine duydukları sevgiyi yok edemeyeceğini bilmenin güveniyle.

Lila'yı serbest bıraktım ve gözyaşlarının arasından bana gülümsedi. İlk içgüdüm gözyaşlarını silmektir ama Jude onun yanında belirdi ve kolunu ona doladı

omuzlar. Lila'ya bakmak onun göreviydi. Mesaj alındı. Buna kızmamıştım bile.

"Şimdi mutlu musun? İsteddiğini aldın mı?" Kendime engel olamadım, değil mi? Ama geçmişten farklı olarak sesimde öfke yoktu.

"Sen tam bir aptalsın. Yalan söylediğini biliyordum."

İki yıl önce bana Lila'ya aşık olup olmadığını sorduğu gecedен bahsediyordu. "Gerçekle başa çıkmaya hazır değildin."

İkimizi de korumak için yalan söyledim. Aslında üçümüzü de. Kendimi, Lila'yı ve Jude'u. Gelmiş geçmiş en berbat üçgendi.

"Teşekkür ederim," dedi ve beni çok şaşırttı.

Sanırım sonunda büyüyorduk, ikimiz de uzun zamandır tutunduğumuz her şeyi bırakıyorduk. Tam olarak iyi hissettirdiğini söyleyemem ama omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi. Bunca yıldan sonra, aramızdaki buzları eritmiştik ve sonunda özgürdüm.

"Benden daha fazla iyilik bekleme," dedim ona. "Artık tek başınasın. Eğer çuvallarsan, seni kendi aptallığından kurtarmak için orada olmayacağım."

Homurdandı. "Hala bir pislik."

"Birini tanımak için biri gerekir." Bununla birlikte, kovboy gibi kasıla kasıla uzaklaştım.

"Yarın Shiloh'yu getir," diye seslendi arkamdan.

Sanki onu duymamışım gibi yürümeye devam ettim.

"Eğer bunu yapmazsan, onu davet edeceğim," diye bağırdı Lila.

Oh Tanrım. "Burnunu benim işime sokma," diye seslendim, sağır kulaklara düşeceğini çok iyi biliyordum.

Bir rock yıldızını bir barbekü mekanında aile yemeğine götürmem de bu şekilde oldu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye ısrar ettim o gece ay ve yıldızların altında gölde çıplak yüzerken. Bu Shiloh'un yapmayı en sevdiği şeylerden biriydi. Ben geldiğimde Shiloh doğum günü yemeğinden çoktan haberdar olmuştu. Lila tarafından değil. Kate onu davet etmek için aramıştı. Herkes ve anneleri bizi bir araya getirmek için komplo kuruyordu.

"Ailenizi seviyorum. Neden orada olmak istemeyeyim ki? Tabii benim orada olmamı istemiyorsan... konu bu mu?" Kolları ve bacakları bana sarılmıştı ve yavaş bir daire çizerek dönüyorduk, bacaklarım suda ilerliyordu, vücudu benimkine karşı kaygan ve ıslaktı.

Normalde şöyle derdim: "Gel. Gelme. Sana kalmış." derdim. Sanki öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi. Bu da ilişkilerdeki boktan sicilimi açıklayabilirdi. Ama otuz üç yaşındaydım ve *gerçekten* ne istediğimi kabul etmenin zamanı gelmişti.

"Orada olmanı istiyorum ama bu özel bir etkinlik değil," diye uyardım onu. "Burası bir yol kenarı restoranı ve diğer müşterilerle ve ailemle uğraşmak zorunda kalacaksın."

"Restoranların nasıl çalıştığını bilirim. Kimse beni fark etmez bile. Carrie Underwood gibi değilim."

Buna güldüm.

"Bir aydır buradayım ve kimse iki kez bile bakmadı." Fark edilmemek onu mutlu ediyormuş gibi gülümsedi.

Doğru olmaması çok kötü. Onu gören her erkek iki kez, hatta üç ya da dört kez bakıyordu. Ve yarın tüm McCallister erkekleri etrafını saracaktı. Bu ilginç olacaktı. Sadece ikimizin olduğu ve onu kimseyle paylaşmak zorunda olmadığım zamanları tercih ederdim. Ama her zaman istediğinizi elde edemezsiniz.

Ve şu anda, ılık bir Haziran gecesinde serin bir gölde, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında tamamen bana aitti. Dudaklarını öptüm ve o da beni öptü, kadife dili benimkine doğru kayıyor ve bacakları etrafımda daha sıkı kenetleniyordu.

bel. Ve nefesinin altında "*Şükürler olsun*" dedi. Bununla ne demek istediğini bile bilmiyordum. Tek bildiğim bu gölden çıkmak ve onu yatağa atmak istediğimdi.

Hemen şimdi.

Asla yatağa gidemedik.

Arka verandaya kadar geldik ve havlularımızı bıraktık. Onu duvara yaslayarak becerdim, sedir kiremitleri sırtına batıyordu, inlemeleri içerideki hoparlörlerden çalan Drake'in "*Fake Love*" şarkısıyla boğuklaşıyordu.

"Bu seni mahvedecek," dedim içine girerken. Sırtındaki derinin sıyrılmasından bahsediyordum. O bunu farklı algıladı.

"Zaten öyle. Verdiğin acıya bayılıyorum." Yüzümü kavradı ve ellerinin arasında tuttu, göğsü benimkine doğru kabardı, ben içinde hareketsiz kalırken gür dudakları bir nefesle ayrıldı. O kadar derine gömülmüştü ki sonsuza dek orada kalmak istiyordum, kasları sert sikimin etrafında kenetleniyor, ayaklarının topukları kıkırmı kazıyordu. Fırtınalı grilerine, gölde yüzmekten geriye kaymış siyah saçlarına, o yüksek sivri elmacık kemiklerine baktım ve o anda aşık olmanın gerçekten böyle bir şey olduğunu anladım.

Hızlı ve öfkeliydi ve size lanet bir Mack kamyonunun gücüyle çarptı. Nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı. *Kahretsiz*. Bu iyi bir şey olamazdı.

Çok yakından bakmasını, yüzümde itiraf etmek istemediğim bir şey okumasını istemiyordum, bu yüzden başımı sol göğsüne indirdim, dişlerim pembe meme ucuyla alay etti ve ısırıldı. Sırtını tahtaya yasladı ve onu üzerimden kaldırıp tekrar içine girerken ellerimle kıkırının yanaklarını sıktım. Beni itiş kakış karşıladı, parmakları saçlarımın uçlarını çekiştiriyor, içime giriyordu.

Dişleri dudağıma battığında kan çekiyordu.

Verdiği acıya da bayıldım.

"Ama oh, ne güzel bir k a r m a ş a , " dedi
boşaldığında ve ben tüm benliğimi onun içinde bıraktım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Shiloh

ARTIK RESMİLEŞMİŞTİ. Brody'nin ailesini sevdim.

Yemekler geldiğinde -kaburga, göğüs eti, mangalda tavuk, hepsi açık ocakta yapılmış ve aile usulü servis edilmişti; yanında da peynirli makarna, yeşillik, lahana salatası ve fasulye vardı- Jesse ve Gideon ile numaralarımızı çoktan değişmiştik. Kendi şarabımız vardı ve Gideon şarabı getirmiş, benim, annesinin ve Lila'nın kadehlerini dolu tutmaya özen göstermişti.

Kadehime biraz daha şarap doldururken Gideon'a "Noel'den hemen önce Madison Square Garden'da bir gösteri yapacağım," dedim. Bir başka muhteşem McCallister. Saçları koyu, neredeyse siyah, yüz hatları keskin, elmacık kemikleri yüksek ve gözleri soğuk bir kutup mavisiydi. "Bilet istersen bana haber ver."

Jesse'ye de aynı şeyi söyledim, ama onun durumunda Los Angeles'taki Staples Center içindi. Ağzına biraz yeşillik attı ve sııttı. Saçları kahverenginin daha açık bir tonu, gözleri ise daha koyu bir maviydi. Çok güzeldi. "Doğru insanları tanımak güzel. Eğer gelip bir motokros yarışı izlemek istersen, seni ayarlarım."

Biraz çakırkeyif, hatta sarhoş bile olabilirdim, bu da beni aşırı hevesli yapıyordu. Motokros izlemeyi en çok sevdiğim şeymiş gibi davranarak ağzımdan köpükler saçtım. "Çok isterim."

O anda herkesi sevdim. Uzun banklarda oturuyorduk; dokuz yetişkin, bir çocuk ve bir bebek, üzeri kırmızı-beyaz kareli plastik bir masa örtüsüyle kaplı uzun ahşap bir masaya oturmuştuk. Neredeyse Brody'nin kucağındaydım. Kollarından biri bana sarılmıştı ve yemek için sol elini kullanmak zorunda kalmıştı ama şikayet etmedi ya da beni kucağından itmeye çalışmadı.

Jesse'nin söylediği bir Şeye gülerken beni yakaladıktan sonra kulağıma "Kiminle geldiğini unutma *bebeğim*," diye hırladı.

Yüzünü daha iyi görebilmek için başımı çevirdim. Brody kıskanmıŐ mıydı? "Oh, kiminle geldiğimi hatırlıyorum. Dün gece dört kez. Saydığımdan değil."

"Beşti. Ve ben sayıyordum."

Güldüm ve atalımla ona peynirli makarnadan bir ısırık verdim. "Sen hâlâ benim en sevdiğim McCallister'sın."

"En sevdiğim Şey olma yolunda hızla ilerliyorsun." Sesi alçaktı, o kadar sessizdi ki kelimeleri gerçekten söylediğinden emin değildim.

Cevap veremedem ya da az önce söylediklerini tekrarlamasını isteyemeden, Ridge ile konuşmak için başını çevirdi ve beni hayal görüp görmediğimi düşünmeye bıraktı.

Kate masanın karŐısından bana gülümsedi. Kate masanın diğer ucundaydı, Noah da onunla Patrick'in arasında oturuyordu, büyükannesinin doğum gününde en sevdiği çocuğun yanına oturmak isteyeceğini söyledikten sonra bu yeri almıştı. Bir an için herkesin görebileceği Şekilde yeğenin kucağına oturduğum için Őırfıntı olduğumu düşüneceğinden endişelendim ama yüzünde herhangi bir yargılama görmedim. Bir Şey anlamış gibi başını salladı, sonra kadehini sessiz bir Şekilde bana doğru kaldırdı ve ikimiz de içtik, ancak neye itiğimizden tam olarak emin değildim.

Brody kalçamı sıkarak dikkatimi tekrar ona çekti. Ona aşk sarhoşu bir gülümseme verdim. "Neye ihtiyacın var, bebeğim?"

Başımı bakışlarının yönüne doğru çevirdiğimde bana sarılan kolu sıkılaştı. İki genç kız, ellerinde cep telefonlarıyla masamızın dibinde duruyorlardı.

"Bu o! Aman Tanrım, bu Shiloh Leroux." Kız bađırmamıŐtı ama diğer masalardaki birkaç kişinin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle konuŐmuŐtu.

Kahretsin. Hayranlarımı severdim ve normalde onlarla iletişim kurmaktan mutlu olurdum. İmza verir ve bir dakika sohbet ederdim. Ancak bir yemeği böldüklerinde veya bir aile toplantısının ortasına daldıklarında her zaman nefret etmişimdir.

Oturduğum yere doğru yaklaştılar. "Seninle bir selfie çekebilir miyiz?"

Sarhoş ben daha yetişip *ne oluyor* demeye fırsat bulamadan Brody beni üzerinden kaldırıp koltuğa bıraktı, sonra da ayağa kalkıp onlara doğru döndü. "Kaldırın şu lanet telefonlarınızı," diye homurdandı. "Burada bir aile yemeği yemeye çalışıyoruz."

Şimdi olay çıkarıyor ve daha da fazla dikkat çekiyordu. "Brody. Sorun yok."

"Ben hallederim," dedi Ridge ve kardeşinin yanına gitmek için yerinden kalktı. Artık kızları görmem iki çift geniş omuz ve yan yana durup beni korumaya çalışan birleşik bir cephe oluşturan kardeşlerin sırtları tarafından engelleniyordu.

"Hey Ridge," dedi kızlardan biri, sesi sakarin gibi tatlıydı. "Shiloh Leroux'yu tanıdığından hiç bahsetmemiştin."

"Dinle bebeğim, lanet olası adını bile bilmiyorum ve ikinizle de hiç konuşmadım. Bu şekilde devam edelim, tamam mı? Ve eğer bunun Shiloh Leroux olduğunu düşünüyorsan, kafayı bulmuş olmalısın. O yüzden neden ailemden uzak durup gidip şu ördek suratlı selfie'lerden paylaşıyorsun?"

Yanıtlarını yakalayamadım. Ama dediğini yaptılar ve ben bir kahkaha attım.

Ridge ve Brody kızlar gidene kadar yerlerinden kımıldamadılar ve ancak o zaman yerlerine döndüler.

"Ridge'in aksanı olmasaydı, konuşanın Brody olduğuna yemin edebilirdim," dedi Jesse.

Lila başıyla onayladı. "Tam da Brody'nin lisedeyken söyleyeceği bir şeye benziyordu."

"Lise mi?" Jude homurdandı. "Şimdi olsa söylerdi."

"Sanki burada oturmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşmayı kes." Brody kolunu bana doladı ve ben de ihtiyacım olmayan şaraptan bir yudum daha aldım, dudaklarımda küçük bir gülümseme vardı.

Belki Brody bunu fark etmemişti ama Ridge baştan aşağı bir McCallister'dı ve ilk sadakati ailesiydi. Tüm kardeşler çok farklıydı, hayatta kendi yollarını seçmişlerdi ama her birinin birbirinin yanında olmak için her şeyi bırakacağını görmemek için kör olmak gerekirdi. Özel hayatlarında anlaşmazlıklar yaşadıklarından emindim ama birbirlerine son derece sadık ve birbirlerini savunmakta son derece hızlıydılar. Landry'nin de benim için aynı şeyi yapacağına inanmak isterdim ama tarih aksini kanıtlamıştı ve bu beni birbirimizden bu kadar uzaklaştığımız için üzüyordu.

"Aksanı olan ben değilim. Hepinizin," dedi Ridge, herkesi güldürecek kadar kötü bir Teksas aksanını taklit ederek.

"Tüm küfürler için bana borçlusunuz," diye söze girdi Noah. "Babam hariç. Onun parasını biriktirmesi gerekiyor. Evlenmek çok paraya mal oluyor." Yüzünü Patrick'in yüzüne doğru eğdi. "Değil mi büyükbaba?"

Patrick boğazını temizledi. "Doğru anladın. Kiminle evleniyor?"

Noah parmağıyla beni işaret etti. "Utangaç Viv. Bir bebekleri olacak."

Gözlerim büyüdü. Brody neredeyse birasında boğuluyordu. Patrick kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana ters ters baktı.

Brody. "Bir tane daha mı hamile bıraktın?"

"Tanrım, işte yine başlıyoruz," diye mırıldandı Brody nefesinin altında.

Tek yapabildiğim gülmekti.

Hepimiz eve gitmek üzere arabalarımıza binmeden önce Kate herkese veda etmek üzere sarıldı. Tam Brody'nin kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmanmak üzereydim ki, beni çocuklarından biriymişim gibi kucakladı. "Brody ile birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum, tatlım."

Ona sadece takıldığımızı ve bunun gerçek bir ilişki olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Bir McCallister çocuğu aşık olduğunda, bu ömür boyu sürer." Kalbim tekledi. Brody bana aşık olabilir miydi? Kate bunu onun yüzünde görmüş müydü?

"İyi misin?" Kamyonetine bindiğimde Brody sordu, Kate'in söylediklerinden haberi yoktu. Eğer onu duysaydı, muhtemelen korkup kaçardı.

Gülümsedim. "Evet, her şey yolunda."

ve sonraki bir buçuk hafta boyunca her şey iyiydi. O kadar iyiydi ki rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek zorunda kaldım.

Brody ve ben her sabah gün doğumunda birlikte ata biniyorduk ve o her gece konuk evine geliyordu. Konuşurduk, sevişirdik, karnımı ağrıtabilecek kadar çok gülerdik. Bazen gece kalıyordu ama bazen de Ridge'i sürekli yalnız bırakmak istemediği için eve gidiyordu. Ridge yaz boyunca bir inşaat ekibinde çalışıyordu. Noah pazartesiden cumaya kadar yaz kampındaydı. Aynı yaz kampına Hayley de kayıtlıydı. Kate'in doğum günü yemeğinden sonraki Cumartesi günü, Noah bana Hayley'nin hafta sonu için uzakta olduğunu söyledi ve ben hem rahatlama hem de hayal kırıklığı hissettim. Bunun en iyisi olduğuna karar vermiştim ve her şeyin olması gerektiği gibi gittiğini bilerek buradan ayrılabilirdim. Müzik kariyerime kavuşmuştum ve Hayley de iyi bir aile kurmuştu.

Salı gecesi, ayrılmama altı gün kala, Brody o kadar beklenmedik ve tatlı bir şey yaptı ki, bunu ağlamak istememe neden olan şeyler listeme ekledim.

"Hiçbir şey göremiyorum," diye yakındım.

"Gözleriniz bağlıyken genellikle böyle olur."

"Neden yine gözlerim bağlı? Eğer sapıkça seks yapmak istiyorsan bunu söyleyebilirdin." Ayağımın altında bir dal kırıldı ve etrafımdaki kolu sıkılaşıarak beni sabitledi.

"Konuşmayı kes, kadın. Neredeyse vardık."

"Sanki kilometrelerdir yürüyormuşuz gibi geliyor."

Homurdandı. "Buradan hâlâ konukevini görebiliyoruz."

"Belki siz görebilirsiniz ama ben hiçbir şey göremiyorum."

"Gerek yok. Sana rehberlik ediyorum." Tam o sırada bana sarılmış olan kolunu çekti.

"Kuyruğu eşeğe bağlama oyunu mu oynuyorum?" diye sordum. "Bir dakika. Burada bir piñata var mı?"

Kıkırdadı. "Sessiz ol."

Ne yaptığını anlayamadım ama birkaç saniye sonra kollarımın üstünden tuttu ve beni oturma pozisyonuna getirdi. Neyse ki altımda beni tutacak bir sandalye vardı. Göz bağını çıkardığında çenem düştü. "Aman Tanrım."

Şaşkınlıkla önümde duran iki kişilik masaya baktım. Ağaç dallarından sarkan fenerler karanlık geceye yumuşak bir ışıltı yayıyordu. Sağımda göl, arkamızda ise konukevi vardı. Ağaçların büyüme şekline bakılırsa burası bir katedrale benziyordu; bir masa ve iki sandalyeye yetecek büyüklükte yuvarlak bir açıklık. Masamızın yanında üzerinde tencere olan bir kamp ocağı ve onun yanında da bira ve buz dolu bir soğutucu vardı. Beni güldüren bu iki şeydi. Tam Brody'ye göreydiler. Bardaklarla bile uğraşmadı, onları doğrudan şişeden içeceğimizi varsaydı. Anahtarıyla kapakları açıp bana soğuk bir bira uzattıktan sonra yaptığımız da tam olarak buydu.

Karşıma oturduğunda, masamızın ortasındaki mumun titrekle ışığında birkaç saniye ona baktım. Mum yeşildi, kaktüs şeklindeydi ve pişmiş toprak bir saksının içinde duruyordu. Masa örtüsü bufalo ekoseliydi ve aslında masa örtüsü olarak ikiye katlanan bir yün battaniye olabileceğini düşündüm.

Romantik, kovboy tarzı.

Telefonunu cebinden çıkardı, çalma listesinde gezindi ve play tuşuna bastı. Taşınabilir hoparlörlerden The Rolling Stones'un "Start Me Up" şarkısı yükseldiğinde güldüm. Haziran gecesi ılıktı, yıldızlar parlaktı ve karşımdaki adam hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Sadece dış görünüşü değil. İçten ve dıştan. Bu gece bundan daha mükemmel olamazdı.

"Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum." "Kendim için yaptım, senin için değil."

"Nasıl yani?"

"Kimsenin suratına yumruk atmak ya da birinin telefonunu kırmak zorunda kalmadan seni yemeğe çıkarmak istedim."

İçimi çektim ve elimi kalbimin üzerine koydum. "Ne kadar çekici. Senin tatlı diline nasıl karşı koyabilirim ki?"

Homurdandı.

Keşke ben burada değilken, bu küçük baloncuğun içinde güvende değilken nasıl olduğunu bilseydi. Brody bundan nefret ederdi. Kalabalıktan ve şehirlerden nefret ettiğini, uçmayı ya da trafikte sıkışıp kalmayı sevmediğini zaten söylemişti. Ki bu da benim buradan uzaktaki tüm hayatımdı. Dün Bastian'la konuştum. Onunla konuştuğumda Barselona'daydı ve bir rock festivalinde sahne alıyordu.

"Peki... aradığınız şeyi buldunuz mu?" Bastian sordu.

"Yaptım. Ve pazarlık ettiğimden çok daha fazlasını elde ettim."

"Aşık oldun." Sigarasından bir nefes çektiğini duydum.

"Ben yaptım."

Bir süre sessiz kaldı. "Kim o?"

"Sadece... bir adam. Kaldığım çiftliğin sahibi."

"Yani bir kovboyla tanıştın ve aşık oldun, ama onu terk etmek zorundasın."

"Bu her şeyi özetliyor. Sen ve Hayden gerçek aşkınızı ne zaman itiraf edeceksiniz?"

"Asla."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onu yok ederim ve bunu ona yapamayacak kadar çok seviyorum. Onu uzaktan sevmek çok daha iyi."

"Yani onu seviyorsun?"

"Bu bir soru muydu? Onu birini sevebileceğim kadar çok seviyorum. Ben vefasız, bencil, şeytani bir aşığım. O benim hayatımda asla bir numara olamaz. O yer kendime ve müziğime ayrılmıştır. Başka hiç kimseye yer kalmadı."

"Kulağa çok yalnız geliyor." "Buna alışacaksın."

Ama yapacağımı hiç düşünmemiştim. Brody'i şimdiden özledim.

Ben de tam karşısında oturuyordum.

Neden her iki dünyanın da en iyisine sahip olamıyoruz? Neden hepsine sahip olamayalım?

Endişelerimden sıyrıldım ve Brody'ye gülümsedim. "Akşam yemeği için ne hazırladın, Kovboy?"

"Ne düşünüyorsun?"

Sırıttım. "Sanırım biberli yemek yarışmasında jüri üyesi olmam gerekecek."

"Bu bir yarışma değil. Benimki en iyisi." Acılı biberi iki kâsede servis etti, üzerine bir avuç Fritos ezdi, kişniş serpti ve limon sıktı.

"Süslü," diye şaka yaptım.

"Gitmenin tek yolu bu. Tortilla cipsi bunu kesmez." İlk ısırığı almamı izledi. "Bana bunun Jude'unkinden daha iyi olmadığını söyle."

Brody'nin acılı yemeği güzeldi. Hatta lezzetliydi. Ama dürüst olmak gerekirse, Jude'ununki de öyleydi. Aslında, hafızam beni yanıltmıyorsa, tatları birbirine çok benziyordu. Jude ve Brody itiraf etmek istemeseler de birbirlerine çok benziyorlardı. Ama benim için yarışma yoktu.

Sadece bir McCallister kalbimi fethetmişti.

Yüzünü kapatmak için elini kaldırdı. "Bu kadar fotoğraf yeter."

Telefonumu kasemin yanındaki masaya geri koydum. "Yüzünü seviyorum. Gittiğim her yere yanımda götürmek istiyorum." Buradan ayrılma, *onu* terk etme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Bira şişesinin ağzını portatif hoparlöre doğru eğdi. The Goo Goo Dolls'un "Iris" şarkısı çalmaya başlamıştı. "Seni Lafayette'teki o barda gördüğüm gece bunu söylemiştin." Bu şarkı bana Brody'yi hatırlatıyordu. Her şey bana onu hatırlatmaya başlamıştı. "Senin versiyonunu daha çok seviyorum."

Yollarımızın dokuz yıl önce kesiştiğini düşünmek ne kadar çılgınca. Ya geçmişte birçok kez kesişmişlerse ve ikimiz de bundan haberdar olmamışsak? Belki de yollarımızın kesişmesi her zaman kaderimizde vardı. Sandalyemden kalktım ve masanın etrafında yürüdüm. Elini bileğime doladı ve beni kucağına çekti, kolu belimi sardı. "Önyargılısın."

"Sadece gerçeği söylüyorum."

Çenesini öptüm, sonra yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve onu içime çektim. Deri ve sedir ile biraz ıhlamur. Kokusunu şişeleyip nereye gidersem gideyim yanımda taşımak istedim. Etrafımdaki kolu güçlüydü, kalbi avucumun altında atıyordu, kasları tonlanmış ve gergindi, tişörtünün pamuğu dokunulamayacak kadar yumuşaktı. Kalçamdaki nasırlı eli sıcacıktı, tenimi okşuyor ve omurgamdan aşağı yukarı lezzetli ürpertiler gönderiyordu. Brody'ye bu kadar yakın olmak, yıllarca içimdeki boşluğu dolduracak, çatlamış kalbimi iyileştirecek ve sadece onun için atmasını sağlayacak bir *yer* -ya da *bir* insan- aradıktan sonra bir yuva bulmuşum gibi hissettirdi.

Artık seni bulduğuma göre, gitmene nasıl izin vereceğim? Sensiz ne yaparım ben?

"Yolda yalnızlık çekiyor musun?" diye sordu birkaç dakika sonra, keskin sezgileriyle beni bir kez daha şaşırtarak

Gözlem. Bu kadar kısa bir süre içinde Brody beni herkesten daha iyi okuyabiliyordu.

"Çok yalnızım," diye fısıldadım, parmaklarımı kalın, kirli sarı saçlarında gezdirirken. Yüzünü öptüm, çenesindeki kirli sakal yumuşak tenimi tırmaladı ve dudaklarını öptüm. Birkaç saniye boyunca öylece kaldık, dudakları yumuşak ama sertti. İkimiz de daha fazlası için zorlamadık. Yine de bir şekilde bir öpücükten daha samimi hissettirdi. O nefesini verdiğiğinde, ben de aynı havayı soluyarak nefes aldım.

Yüzüne bakmak için geri çekildim, parmak uçlarım gözlerinin yanındaki küçük kırışıklıkları izliyordu. Bu anı sonsuza dek yakalamak istiyordum. "Bir resim daha?"

Viski kahveleri benimkilere kilitlendi ve kalçamı sıktı. "Keyfine bak."

Masanın öbür ucundan telefonuma uzandım ama önce o aldı ve bana uzattı. İkimizin de fotoğrafını çekmek için telefona açtım. "Gülümse Kovboy. Olmak istediğin başka bir yer yokmuş gibi görün."

"Numara yapmama gerek yok. Bu lanet gerçek."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Shiloh

Ormandaki romantik akşam yemeğimizden İKİ GÜN sonra Brody bana Noah'ı kamptan almak için onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu. Saat dörtte bitmişti ve Noah'ı eve bırakmadan önce onu taco yemeye götürmeyi planlıyordum.

Çok istediğimi söyledim. Dört gün içinde ayrılıyordum ve onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordum. Baret ve güneş gözlüklerimizi takıp yola çıktık. Hava ağır, sıcak ve nemliydi ve sanki bir fırtına geliyor gibiydi. Evinden üç mil uzaktayken müzik kesildi ve Brody'nin telefon ekranında Lila'nın adı belirdi. Cevap vermek için direksiyon simidindeki düğmeye bastı ve aramayı hoparlöre aldı.

"N'aber, L? Shy'la birlikteyim, o yüzden o pis ağzına dikkat et." Güldü. "Merhaba Shiloh."

"Merhaba Lila."

"Onunla birlikte olmana sevindim. Gitmeden önce takılmak için bir zaman ayarlamalıyız."

"Kesinlikle. Tamamen açığım, ne olursa olsun-"

Brody sohbetimiz karşısında sabırsızlandı ve beni cümlemin ortasında kesti. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, L?"

"Meredith'e bugün Hayley'i alacağımı söyledim. Çıkamayacağı bir konferans görüşmesi var. Hayley'i almak için onaylananlar listesinde sen de varsın. Senin için sorun olur mu?"

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır."

Brody sanki bu çok büyük bir rahatsızlıkmuş gibi yüksek sesle nefes verdi. Terli avuçlarımı şortuma sildim ve nefes alış verişimi düzenlemeye çalıştım.

"Noah'ı taco yemeye götürmeyi planlıyorduk."

"Mükemmel. Hayley'i de götür. Buna bayılacak. Meredith'in toplantısı altıda bitiyor ve ben de Hayley'i beslemeyi planlıyordum.

onu eve götürmeden önce. Ona mesaj atıp planlarda bir değişiklik olduğunu bildireceğim."

"Tamam. Sonra görüşürüz."

"Hoşça kalın çocuklar. İyi eğlenceler. Yakında görüşürüz."

Cevap vermeye çalıştım ama sesim işe yaramadı.

Brody aramayı kesti ve aklımın bir köşesinde beni geçmekte olduğumuz lokantaya bırakmasını istemek vardı. Ya da kamyonu geri çevirip Noah'yı almadan önce beni eve götürmesini. Ama bunu yapamazdım. Kapana kısılmıştım. Durumla barışmıştım ve Hayley'i bir daha görmeden gitmeye hazırdım. Ama şimdi onunla iki saat geçirmek zorundaydım. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Ciğerlerime hava çekmeye çalışarak birkaç derin nefes aldım.

"Hayley'ye ne diyeceğimi hiç bilemiyorum," dedi Brody elini saçlarında gezdirerek.

Sözleri beni şaşırttı. Ama aynı zamanda sesinin tonuydu. Sesi endişeli geliyordu ve bu da beni kendi panik atağımdan çekip çıkardı. "Ne demek istiyorsun? Noah ile aran çok iyi."

"Evet, o bir erkek ve benim çocuğum. Her zaman etrafımda yanlış bir şey söylememek için dikkatli olmaya çalışıyorum. Hayley."

"Sadece kendin ol." Ona ne söyleyeceğime ya da onun yanında nasıl davranacağıma dair en ufak bir fikrim yokken ona tavsiye veriyor olmam ne kadar da ironikti. "Eminim senin harika olduğunu düşünüyordur."

Bir omzunu silkti. "Onun yanında sesimi alçaltmaya çalışıyorum. Onu korkutmak istemiyorum."

"Hassas mı?"

"Bana lisedeki o iddialı kızları hatırlatıyor."

Kendi korkularıma rağmen güldüm. "O altı yaşında, ergen değil."

Homurdandı. "Noah altı yaşında. Hayley altı yaşında, on altı olacak.

Kızlar erkeklerden farklıdır."

İçimden bir kahkaha patladı. "Bunu anlamam ne kadar sürdü?"

Homurdandı ve gözleri yola dönmeden önce bana yan gözle baktı. İki dakika sonra alçak kahverengi bir binanın önündeki park yerine döndü ve kamyoneti park etti ama hemen inmedi. Beş dakika erken gelmiştik. "Demek istediğim kızlar daha duygusal. Bir keresinde onu ağlatmıştım ve sonrasında kendimi bok gibi hissetmiştim."

Elini uzattım ve sıktım. "Eminim her şeyi unutmuştur."

"Belki."

"Onu ağlatmak için ne yaptın?"

"Düştü ve dizini incitti. Ona kovboyluk yapmasını söyledim." Beklediğim bu değildi. Kendimi t u t a m a d ı m , güldüm.

"Bu da ne demek oluyor?"

Dudakları köşeden yukarı doğru kıpırdadı. "Bu, düştüğünde kendini toparlaman, tozunu alman ve bu konuda bir erkek gibi davranman anlamına geliyor."

"Altı yaşında bir kız için bunu yapmak biraz zor."

"Evet, bir kızım olmadığı için çok mutluyum diyelim." Arabasının kapısını iterek açtı. "Hemen döneceğim."

Başımı salladım ve zorla gülümsedim. O gider gitmez koltuğuma çöktüm ve gümüş yüzüğü başparmağımın etrafında döndürdüm. Yüzük tüy şeklindeydi, ayarlanabilirdi ve her parmağa uyacak şekilde tasarlanmıştı. Öldüğünde annemin elindeydi. Maw Maw onu bana vermek için on altıncı doğum gününe kadar beklemişti. Belki de ben bir sonraki doğum gününe ulaşmadan öleceğini biliyordu. Maw Maw bana tüyün bir meleğin kanadı olduğunu, her zaman beni izleyen biri olacağını ve asla yalnız olmayacağımı hatırlattığını söylemişti. Annemin beni ve Landry'yi hayatın kendisinden daha çok sevdiğini söylemişti. Annemin mutsuz evliliğine ve bir türlü yüksilemeyen müzik kariyerine rağmen, biz onu mutlu ediyorduk. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama inanmayı seçtiğim şey buydu. Seviliyorduk.

Annemin şu anda burada, kanlı canlı olmasını ne kadar isterdim, böylece ona bu durumla nasıl başa çıkabileceğimi sorabilirdim.

Bu tam da istediğimi düşündüğüm şeydi, küçük kızım la vakit geçirmek, ama şimdi bu gerçekleştiği için kaçıp saklanmak istiyordum. Son zamanlarda çok sık yaptığım bir şeydi bu.

Dışarıda bir ağacın altındaki piknik masasında yemek yedik. Midem düğümlenmişti ve hayatım buna bağlı olsa bile bir taco yiyemezdim, bu yüzden Brody ne istediğimi sorduğunda su dedim ve öğle yemeğini geç yediğim bahanesini uydurdum.

Hayley tam karşımda oturuyordu ve çocuklar gün boyunca yaptıkları her şeyi bize anlatmayı yeni bitirmişlerdi. Voleybol, okçuluk, doğa yürüyüşü, yaz sonunda sahneleyecekleri tiyatro oyunu için prova ve çok gizli olduğunu söyledikleri bir sanat projesi.

"Şimdi şeftalili turta yiyebilir miyiz?" Noah tacularını bitirir bitirmez sordu.

Ağzının her tarafı sos olmuştu ve ilk ısırığını aldığı anda taco'sunun yarısı sepetin içine düşmüştü. Hayley ise daha küçük ısırıklar almış ve taco'sunu kaybetmemek için yeniden katlamaya devam etmişti.

"İkiniz de turta ister misiniz?" Brody sordu.

Hayley Noah'ya baktı, o da ona istediği şeyi istemesinde bir sakınca olmadığını söylercesine başını salladı. "Evet, lütfen."

Ona görgü kuralları öğretilmişti ve lütfen ve teşekkür ederim demek te hızlıydı.

Brody omzumu hafifçe sıktı. "Onları izleyebilecek misin?"

Derin bir nefes alıp verdim, bunun büyük bir mesele olduğunu belli etmemek için sesimi yumuşattım. "Evet. Tabii. Sorun değil."

"Hemen döneceğim." Brody tatlılarını almak için içeri girdi ve beni çocuklarla yalnız bıraktı.

Hayley'e bakmamaya çalıştım ama kendime engel olamadım. Bugün kahverengi saçları Fransız örgüsüydü, yüzünün etrafındaki ince bebek saçları nemden kıvrılmıştı. Noah gibi o da şort ve üzerinde "Happy Trails Summer Camp" yazan parlak sarı bir tişört giymişti: Happy Trails Yaz Kampı.

Hayley, "Kolundaki ve parmaklarındaki çizimleri beğendim," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Onlar dövme." Noah ona, Sharpie ile kendi koluna bunu yapıp yapamayacağını sorduğunda ona söylediğim sözleri tekrarlayarak açıkladı. "*Asla* çıkmazlar ve asla yıkanmazlar."

Hayley'nin ağzı, geniş gözleriyle eşleşen komik bir O harfi oluşturdu. "Cildini su ve sabunla milyonlarca kez ovsan bile mi?"

"O zaman bile değil," dedim.

"Vay canına. Babamın bunu yapmama izin vereceğini sanmıyorum."

Gülümsedim. "Onun da yapacağını sanmıyorum. Dövme için biraz gençsin."

Tırnakları mor parıltılı ojeyle boyanmıştı ve o kadar sevimli ve o kadar küçüktü ki onu kollarıma alıp içime çekmek istedim. Ama bu çok garip olurdu. Onun için tamamen bir yabancıydım, bu yüzden ona sarılamaz, öpemez ya da dünyanın en tatlı, en değerli küçük bebeği olduğunu söyleyemezdim.

"Tırnakların çok güzel görünüyor," dedim, daha iyi bir şey bulamamıştım. En azından güvenliydi ve tırnaklarına iltifat etmek hiç de tuhaf değildi.

Gülümsedi, yanaklarındaki gamzeler Dean'in kızı olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu. "Teşekkür ederim. Annem beni maniküre götürdü. Mor benim en sevdiğim renk."

"Benim de en sevdiğim renk." "Oh. Bu komik."

"Benimki yeşil, babamınki gibi," dedi Noah.

Hayley kendinden emin bir şekilde, "Kızlar annelerine, erkekler de babalarına benzer," dedi. Noah bunu bir gerçek olarak kabul ederek başını salladı. Hayley babasına ne kadar çok benzediğini bilmiyordu. Ondan bu kadar çok şey almışken benden bu kadar az şey almış olması haksızlık gibi görünüyordu.

"Noah'nın babasına çok benzediğini zaten biliyorum. Sen..." Boğazımı temizledim, tehlikeli bir bölgeye girmeye hazırlanıyordum. "Sen annene benziyor musun Hayley?"

Nefesimi tuttum ve cevabını bekledim. Başını salladı. "Annem Disney'i sever, ben de öyle. İkimiz de pepperoni pizza ve naneli dondurmayı severiz. Oh, ve işte komik bir şey. İkimizin de serçe parmakları çarpık." Bana çarpık serçe parmaklarını göstermek için ellerini kaldırdı.

"Oh. Bunu görebiliyorum. Vay canına."

"Ve senin de onunki gibi kahverengi saçların var," diye ekledi Noah.

Saç örgüsünün ucunu omzunun üzerinden geçirdi ve saçının kahverengi olduğunu teyit etmesi gerekiyormuş gibi gözlerine doğru tuttu. "Evet. Aynı renk. Bebekken ben de tıpkı ona benziyordum." Dikkatini çekmek için Noah'nın kolunu itti. "Eminim bebeklik resimlerimize baksan ben miyim yoksa annem mi anlayamazsın."

"Muhtemelen hayır." Omuz silkti. "Bebeklerin hepsi aynı görünür."

Gözleri irileşmiş, adamın sözlerinden rahatsız olmuştu. "Yapma. Levi dünyanın en şirin bebeği."

"Dünyadaki en gürültücü bebek o, orası kesin." İnce bir omzunu silkti. "Ama bazen sevimli oluyor sanırım."

"Tıpkı annene mi benziyorsun?" Hayley'e sordum. Bunu kendime neden yapıyordum ki? Altı yaşındaki bir çocuğu bilgi almak için pompalamanın yanlış olduğundan bahsetmiyorum bile.

Başını salladı. "Annem ve babam diğer tüm bebekler arasından beni seçti."

Nefesim kesildi. "Seni mi seçtiler?"

Kapa çeneni, Shiloh. Kapa o koca çeneni.

"Bir bebek sahibi olmayı dünyadaki her şeyden çok istiyorlardı. Ve bir gün bebeklerinin onlar için hazır olduğuna dair bir telefon aldılar. Ve o ben oldum." Gülümsedi ve kollarını uzattı, sanki bu şimdiye kadarki en iyi hikâyeymiş gibi. Sanırım öyleydi de. Seçilmekten daha iyi ne olabilirdi ki? Dünyadaki her şeyden daha çok istenmekten? Hiçbir şeyden.

Sesimi bulduğumda "Bu inanılmaz," dedim. "Seni buldukları için çok şanslılar."

"Beni o kadar uzun zamandır beklediklerini söylediler ki sonunda benimle karşılaştıklarında ağladılar."

Boğazım duygularla öylesine tıkanmıştı ki kelimeleri nasıl çıkardığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Onları suçlamıyorum," dedim usulca. "Bu beni de ağlatırdı."

"Seni ne ağlatırdı?" Brody pastayı ve iki plastik çatalı çocukların önüne koyduktan sonra yanıma oturdu. Hayley'e o kadar odaklanmışım ki onun geldiğini bile görmemişim.

Neyse ki Hayley beni onun sorusuna cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Teşekkür ederim, Bay McCallister." "Sorun değil. Ve sadece Brody." "Tamam. Bay McCallister."

Noah ve Hayley kıkırdadılar ve pastalarını yerken Bay McCallister demeye devam ettiler. Dikkatinin dağılmasının ona sorusunu unutturacağını umuyordum.

Noah, Hayley'ye dirsek atarak, "Şunu izle," dedi. Hayley'nin bardağından ve kendi bardağından birer pipet aldı ve her iki burun deliğine de birer tane soktu. "Ben bir deniz aygırırım."

Hayley kıkırdadı. "Merhaba şapşal mors."

Adamın burnundaki iki pipeti aldı ve başının üstüne koyup oynatmaya başladı. "Ben bir uzaylıyım."

"Merhaba Aptal Uzaylı."

Yol kenarındaki taco restoranından ayrıldığımızda çocuklar kahkahalarla gülüyordu.

"Artık oyun alanına gidebilir miyiz?" Hepimiz kamyonu bindiğimizde Noah sordu.

Saat daha beşti ve Hayley'i eve götürmemize daha bir saat vardı. "Önce seni eve bırakmamı ister misin?" Brody park yerinden çıkmadan önce emniyet kemerimin bağlanmasını bekleyerek bana sordu.

Bu benim kaçma şansımdı. Tek yapmam gereken ona evet demekti ve eve sağ salım dönecektim. Ama evet demek yerine başımı hayır anlamında salladım. "Sorun değil. Ben de geleceğim."

Oyun alanına giderken Brody daha önce sorduğu soruya geri döndü. "Seni ne ağlatırdı?"

Çocuklar arka koltukta gülüşüp konuşuyorlardı ve bizi umursamıyorlardı, ben de yalan söyledim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Koşarken biri bana çelme taksaydı ağlardım."

Aman Tanrım. Gözlerimi kendime çevirdim. Bu çok ezikçeydi. "Biri Hayley ya da Noah'a çelme mi taktı?" Elindeki direksiyon sıkılaştırıldı.

"Hayır," dedim hemen, onları sorgulamak ve gerekirse tamamen uydurma bir durumla uğraşmak üzere olduğunu hissederek. "Başka çocuklar hakkında konuşuyorduk." Kaşları çatıldı, buna bir anlam vermeye çalışıyordu. Elimi havada salladım. "Tanımadıkları çocuklar. Kesinlikle onlarla bir ilgisi yok. Bir televizyon programında oldu." Ne kadar çok konuşursam o kadar kötüye gidiyordum.

Aman Tanrım, kapa çeneni, Shiloh.

Bana tuhaf bir bakış attı ama fark etmemiş gibi davrandım. Başparmağımdaki halkayı döndürdüm ve Hayley'nin tatlı sesini dinlerken ön camdan dışarı baktım. O ve Noah aptalca şarkılar uyduruyorlardı. Sözleri bile anlamsızdı ama sesi o kadar güzeldi ki dayanamadım. Yüzümü ona dönmek için koltuğumda döndüm. Sol dizinde bir Elsa yara bandı vardı. Aptal hikayemin ilham kaynağı.

"Annen bana "Let It Go" şarkısını sevdiğini söyledi. En sevdiğin şarkı bu mu?"

"Artık ikinci favorim." "İlk favorin ne?"

"Söylememi ister misin?" diye teklif etti.

Başımı salladım, elim telefonuma dolandı, böylece telefonum hazırды. "Duymak isterim."

Tutsak bir dinleyici kitlesi için şarkı söyleme ihtimali yüzünü aydınlattı. *Ben de.* "Tamam."

Giriş yapmadan The Beatles'ın şarkısını söylemeye başladı.

"Here Comes the Sun." Her kelimeyi biliyordu ve her notaya basabiliyordu; güneş gözlükleri gözlerimi sakladığı için minnettardım, böylece kimse gözlerimdeki yaşları göremiyordu. Şarkısını bitirdiğinde Noah, "Hayley Teksas'taki en iyi şarkıcı. Muhtemelen dünyanın da. Değil mi?" dedi.

Ona kocaman bir gülümseme verdi ama gözyaşlarının bulanıklığından zar zor görebiliyordum. "O..." Boğazımı temizledim. "...evet, o şimdiye kadar duyduğum en iyi şarkıcı."

Brody arabayı park yerine çekip motoru durdurduğunda yüzümü öne döndüm. Kalbim çok acıyordu ve birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanını nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Bir topun içine kıvrılıp ağlamak istedim.

Ancak iki çocuk oyun alanına gitmek için çırpınırken benim böyle bir lüksüm yoktu, bu yüzden çocuklar önden koşarken ben Brody ile birlikte ağır adımlarla yürüdüm. Oyun alanı bir devlet parkındaydı, etrafı ahşap çitlerle çevriliydi ve ağaçlarla gölgelenmişti ama sıcak o kadar bunaltıcıydı ki hava üzerime kapandı. Atletimi terden kayganlaşmış tenimden sıyrarak serinlemeye çalıştım. Kalbim hızla atıyordu ve kafamın içinde oluşan basınç patlayacakmış gibi hissettiriyordu.

"Cypress Springs'e neden geldin, Shiloh?" diye sordu Brody. Daha önce de tanık olduğum gibi, gözlemci ve ruh halimi okuyabilen biriydi, bu yüzden soruyu şimdi tekrar sormayı seçmesi beni şaşırtmamalıydı. Belki de

ve onay arıyordu. Ona dürüst davranmaya hazır değildim. Bırakın bunları ona açıklamaya çalışmayı, Hayley ile vakit geçirmek konusunda ne hissettiğimi bile bilmiyordum.

Bir şovmen olarak, nasıl iyi bir aktris olunacağını öğrenmiştim. Dünyaya gösterdiğim bir yüzüm ve sadece birkaç kişinin görebildiği gerçek bir yüzüm vardı. Teksas'ta bulunduğum süre boyunca Brody gerçek Shiloh'u gördü. Sahneye çıkan şovmeni değil.

Ama şimdi, Grammy'mi kabul ederken kullandığım göz kamaştırıcı gülümsememi takındım. "Buraya seni aramaya geldim, Kovboy." Güneş gözlüklerimi indirdim ve ona göz kırptım. "Ve bu cehennem gibi bir yolculuk oldu."

Çitlerle çevrili oyun alanının dışında durduk ve bir süre yüzümü inceledi. "Evet, tamam. Mesaj alındı." Elini saçlarında gezdirdi ve sertçe güldü. Küstah cevabım belli ki onu mutlu etmemişti. "Siktir et. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Bu sözlerle birlikte uzaklaştı ve beni oyun alanının dışında bıraktı. Çitin diğer tarafından onu izlerken, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çocukların ahşap tırmanma iskelesinde düşüp kendilerini yaralamamaları için nöbet tutuyordu. Çocuklar mutlu bir şekilde oynuyorlardı, yetişkinlerin hayatlarında neler olup bittiğinden habersizdiler. Hayley'nin çerçeveye tırmanışını izledim, sonra ip merdiven köprüsünde Noah'yı takip etti, ayakları bir basamaktan diğerine geçiyordu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Çok odaklanmıştı, bir ayağı diğerinin önündeydi, tek amacı diğer tarafa geçmekti.

Hava çok sıcak ve bunaltıcıydı, boğuluyormuşum ve ciğerlerime yeterince hava çekemiyormuşum gibi hissediyordum. Brody'ye katılıp işleri yoluna koymaya çalışmak ile kafamı toparlamak için uzaklaşmak arasında gidip geliyordum. Bunu düşünmek ve kendi barışımı sağlamak için yalnız zamana ihtiyacım vardı.

Sırtı hâlâ bana dönüktü, omuzları dik, bacakları hafifçe açılmış, gözleri çocuklara dikilmişti. Yüzünü göremesem de duruşunun ne olduğunu anlamıştım. Duvarlar örüyor, ondan istediği tek şeye dürüst bir cevap vermeyi reddeden kızıdan kendini korumaya çalışıyordu.

Bir korkak gibi dönüp uzaklaştım ve yürümeye devam ettim. Çocuk parkının ve küçükler ligi maçının oynandığı beyzbol sahasının yanından geçtim. Gözlerimi önümde tuttum, şapkamın kenarını aşağı doğru çektim ve Brody'den uzaklaşırken gözyaşlarımı sildim. Hayley'den uzaklaşırken. Asla benim olmayacak bir hayattan uzağa.

Dün gece Dean beni aradı. Her zamanki gibi mükemmel zamanlama. Aramalarının sesli mesaja düşmesine izin vermiştim ve henüz dinlemediğim iki mesaj bırakmıştı. Belki de bu bir işaretti. Eski hayatım beni geri çağırıyordu, neyin gerçek neyin sadece bir hayal olduğunu hatırlatıyordu.

Zaten kendimi çiğ ve savunmasız hissediyordum. Dean'in sesli mesajını şimdi dinlemek hata olurdu. Görünüşe göre mazoşistmişim. Telefonumu cebimden çıkardım ve sesini dinleyebilmek için telefonumu kulağıma tutarak ilkinin dinledim. Tanıdık. Raspy. Bir solistin ve yirmi sekiz yıl boyunca çok fazla zor yaşamış bir adamın sesi.

"Selam bebeğim. Rehabilitasyondan yeni çıktım. Landry bir süreliğine gittiğini söyledi. Umarım iyisindir. Umarım..." Sigarasından bir nefes almak için durakladı. Ne zaman temizlense, zincirleme sigara içerdi. "Lanet olsun. Şöyle bir şey var. Son altmış gün içinde çok fazla müzik yazdım. Bok gibi. Ve bence şimdiye kadar yazdıklarımın en iyisi. Ama özellikle bir şarkı var. Onu senin için yazdım. Ve içimden dökülüverdi. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini biliyorum. Anlıyorum. Ama bebeğim, sana ihtiyacım var. Hayatımda sana ihtiyacım var. Sensiz her şey bok gibi. Her şey farklı olacak. Ben

temiz ve ayığım ve cehennemden geçtim ve geri döndüm ...
O yoldan bir daha geçmeyeceğim."

Sesli mesaj sona erdi ve ben bir sonrakine bastım. Neden eski erkek arkadaşımın saçma açıklamalarını dinliyordum? Bir cevabım yoktu ama meşe ağacının gölgesinde durup Bahaneler ve Boş Vaatler Kralı' nı dinledim, sesi beni başka bir hayata sürüklüyordu.

"Selam. Yine ben. Cevabının hayır olacağını biliyorum. Ama bir düşün. Her şey iyiye, harikaydı. Yine öyle olabilir. Sana yazdığım bu şarkıyı göndermek istiyorum. Bu biziz, Shy. Sen ve ben ve başka kimse söyleyemez. Acadian Storm'a ya da bana hiç dönmesen bile, bana bir şarkı daha ver. Bir şarkı daha, Shiloh. *Lütfen*. Ara beni. Bekliyor olacağım."

Telefonumu şortumun cebine soktum ve kendimi meşe ağacının altında yere bıraktım; ağaca yaslandığımda sert kabuklar sırtıma batıyordu. Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı. Ama Dean böyleydi işte. Her zaman bir şey daha isterdi. Dean'in sorunu asla tek bir şeyle bitmemesiydi. Tam olarak istediğini elde edene kadar bastırırdı da bastırırdı. Bu yüzden telefonlarına cevap vermeyecek ya da onunla düet yapmayacaktım. Bana yaşattıklarından sonra Acadian Storm'a ya da kendisine dönebileceğimi düşünüyorsa, düşündüğümünden daha deli olmalıydı.

Dizlerimi göğsüme çektim ve anıların saldırısına uğrayan gözlerimi sıkıca kapattım.

Dean'e ondan ayrılacağımı söylediğimde Malibu'daki evimizin yüzme havuzundaydım. Pasifik Okyanusu'na bakan bir duvar penceresi olan modern beyaz bir kutu. Hiç dekore etme zahmetine girmedığımız boş bir tuval. Eşyalarımızın çoğu hala açmaya zahmet etmediğimiz kutularda duruyordu. Ben yüzme turlarını yeni bitirmiştım ve o bütün gece çalıştıktan sonra gelmişti. Genelev gibi kokuyordu ve

kafası o kadar iyiydi ki nerede olduğunu bile bilmiyordu.

"Beni asla terk etmeyeceksin. Bunu o lanet kafana ne zaman sokacaksın?"

"Benden bu kadar. Buna daha fazla dayanamayacağım."

Havuzdan çıktığımda kavga etmiştik. Beni itti ve ben de kireç taşından yapılmış havuz güvertesine düşerek kalçamı zedeledim. Kalkmama yardım etmek yerine açık bara doğru yürüdü -tam dolu, çünkü her zaman kolayca ulaşabileceği bir yerde alkol bulundurmamak zorundaydı- ve bardakları ve şişeleri cam kapılara ve verandaya fırlattı. Parçalanmış şişelerden bir alkol nehri aktı, cam kırıkları tek çıkış yoluma saçıldı.

"Gitmek mi istiyorsun?" Bir manyak gibi güldü. "Şimdi gitmeyi dene, bebeğim."

Çıplak ayaklarımla o kapıya ulaşmak için kırık camların üzerinden yürümüş, arkamda kan izleri bırakmıştım. Başka kime gideceğimi bilemediğim için Bastian'ı aradım ve o da Hayden'ın hemen gelip beni alacağını söyledi. Sonra birkaç eşyayı bir çantaya atıp ön kapıdan çıktım.

Dean peşimden geldi ve gitmemi engellemek için kolumu tuttu, parmakları tenimde mor çürükler bıraktı. "Bebeğim, gitme. Özür dilerim. Çok özür dilerim." Ağlıyordu, küçük bir çocuk gibi saçlarının ucunu çekiştiriyordu, yakışıklı yüzü çarpık ve çirkindi. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Seni seviyorum."

"Sen buna aşk mı diyorsun? Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Dean."

Tam o sırada Hayden gümüş rengi Aston Martin'i durdurdu ve arabadan indi, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir başka Dean ve Shiloh şovuna daha son vermeye hazırdı.

"Beni *onun* için terk ediyorsun, değil mi?" Dean suçladı. "Seni kaltak. Arkamdan Bastian Cox'u becerdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Yalanlar. Başkalarını beceren tek kişi Dean'di.

Hayden içeri girdi ve beni arabaya kadar geçirdi. Arabayla uzaklaşırken camdan Dean'i izledim. Çok kaybolmuş görünüyordu. Çok kırılmış.

Ve lanet paparazziler en güzel anlarımızı yakalamışlardı. Magazin basınının her yerindeydik.

Shiloh Leroux İngiliz rock yıldızı Bastian Cox için Dean Bouchon'dan ayrıldı

Shiloh Leroux'nun Dean Bouchon'dan Ayrılması Acadian Storm'un Dağılmasından Sorumlu

Shiloh'yu Kaybetmek Dean'i Bir Başka Düşüş Sarmalına mı Sokacak?

Ve bu eski erkek arkadaşımı son görüşüm oldu. On beş ay önce. İki gün sonra, Bastian ve ben "Damage "ı yazdık. Sonraki birkaç ay boyunca bütün bir albüme yetecek kadar müzik yazdım. Kardeşim ve Dean ile bağlarımı kopardım, terapiye gittim ve çok ağladım. Yavaş yavaş güçlendim ve iyileşmeye başladım. Ama şimdi yine o karanlık yere geri dönmüştüm.

Dean ve ben müziğin ve yükseklerin peşindeydik ve dokunulmaz olduğumuza inanarak kendimizi kandırmıştık. Yenilmez.

Ama değildik. Hepimiz çok insandık. Birbirimizi incittik, batırdık, ayrıldık ve tekrar bir araya geldik, ta ki bir gün aynaya baktığımda bana bakan kişiye dayanamayana kadar. O gece rüyama girdi, hayatım ve kendi ölümüm gözlerimin önünde teknik renklerle canlanıyordu. Serseri bir kurşun kalbime saplandı ve atmasını engelledi. Dean silahı tutuyordu ama tetiği ben çektim. Ve o anda oradan çıkmasaydım hayatımın trajik bir şekilde kısa kesileceğini biliyordum. Bu yüzden onu terk edecek gücü buldum ve asla arkama bakmayacağıma yemin ettim.

Dean'le geçirdiğim yıllar bana bir şey öğrettiyse, o da sağlıklı bir ilişkinin nasıl yürütüleceğine dair hiçbir fikrim olmadığıydı.

Birkaç derin nefes aldım ve Brody'ye mesaj attım: **Hey, siz bensiz eve gidebilirsiniz. Ben buradan eve koşacağım.**

Cevabı hemen geldi. **Keyfin bilir.**

Beklenen bir şey olmasına rağmen omuzlarım çöktü.

Kendi kalbini böyle kırdın.

Telefonumdan play tuşuna bastım ve Teksas'ta bir eyalet parkındaki ağacın altına oturup daha önce kaydettiğim şarkıyı, Hayley'nin tatlı sesiyle söylediği "Here Comes the Sun" şarkısını dinledim. Gözlerim kapandı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Buraya gelmek bir hataydı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Brody

Çalan telefonumu sehpanın üzerinden kaptım ve karşılama mesajını atladım. "Hangi cehennemdeydin?"

Dışarıda gök gürledi ve şimşekler karanlık odayı aydınlattı. Daha önce elektriklerimiz kesilmişti ve izlediğim film de gitmişti, bu yüzden şimdi karanlıkta oturmuş, boş bir ekrana bakıyordum, ayaklarımı sehpayaya dayamış, Shiloh Leroux ile hiç tanışmamış olsaydım daha mı iyi olurdu diye düşünüyordum.

"Brody..." Sesi ağılıyormuş gibi geliyordu.

"Sorun ne?" Neden umurumda olsun ki? "Yolun kenarında bozuldum. Bir araba çarptı. kaza..."

Kahretsin. Ayaklarım yere çarptı ve koltuktan kalktım. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Ben iyiyim...." Tekrar ağlamaya başladı, bu da doğruyu söylediğine inanmayı zorlaştırıyordu. Ama Shiloh'nun yalan söylemekte iyi olduğunu hissediyordum. Bu da bana söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu sorgulamama neden oldu. Beni parkta bırakıp gittiğinden beri onu görmemiştim. Bu sekiz saat önceydi. "Brody... Ben... bir şey oldu... çok kötü..."

Aklım duygularımla savaşıyordu ama iki kere düşünmeme gerek yoktu. "Senin için geleceğim. Sadece bana nerede olduğunu söyle." Cevap vermeyince, onu yönlendirdim. "Utangaç. Neredesin? Seni almaya geliyorum." Çoktan ön kapıya yönelmiştim. Ridge merdivenlerden indi, telefonunun feneri yol gösteriyordu.

"Shiloh mu o?" diye sordu, sesi alçaktı. Daha önce onu ziyaret etmek için oraya gitmişti ama o sırada orada değildi ve bana kamyonun gittiğini söyledi.

Başımı salladım.

"I ... Nerede olduğumdan emin değilim," dedi Shiloh. "Seni neden aradığımı bile bilmiyorum. Kayboldum, Brody. Ben çok lanet

kayıp ..."

Ve sadece coğrafi konumunu bilmemekten bahsetmediği gibi garip bir hisse kapıldım. Neden ağladığını ve neden ortadan kaybolduğunu bilmek istiyordum ama bunu sormanın zamanı değildi. "Seni almaya geliyorum ama bana bir yer işareti vermelisin. Herhangi bir şey. Seni bulmama yardım edecek herhangi bir şey, tamam mı?"

"Tamam." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Sadece araba kullanıyordum. Nereye gittiğime hiç dikkat etmiyordum. Ve seni daha önce aramaya çalıştım ama sinyal alamadım. Telefonumdaki GPS çalışmayı durdurdu. Şu tepeleri kesen virajlı yoldayım... kireçtaşı oluşumları olan..."

Bu bana bir bok anlatmadı. Burası yüzlerce dolambaçlı yolun ve kireçtaşı oluşumlarının olduğu kırsal bir bölgeydi.

"Hangi yöne gidiyordunuz? Kuzeye mi, güneye mi, doğuya mı, batıya mı?"

"Eve gidiyordum ama kayboldum ve kendimi Ridge ve benim-"

Cümlesinin geri kalanı bir gök gürültüsü tarafından yutuldu. "Shiloh." Hiçbir şey yok. Hat kesilmişti. Onu kaybettim.

Arama düğmesine bastım ama doğrudan sesli mesaja düştü. Kahretsin. Lanet olsun. Elimi saçlarımda gezdirdim. Hangi cehennemdeydi?

"Nerede o?" Ridge sordu.

"Bilseydim, çoktan kamyonuma binip onu almaya giderdim."

"Lanet olsun."

"Sinyalini kaybetti ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ama senin adından bahsetti."

Yüzünün aydınlanma şeklini görmezden geldim ve Shiloh'nun bana verdiği küçük bilgiyi tekrarladım. "Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Kahretsin." Dudağını çiğnedi, kaşları çatıldı ve bana kızın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yokmuş gibi göründü.

öyleydi.

Sabırım hızla tükenirken yüksek sesle nefes verdim. "Kuzey, güney, doğu, batı? Herhangi bir şey Ridge?"

Cevap gelmeyince beklemekten vazgeçtim ve gururumu ayaklar altına alıp Jude'dan yardım istemeye hazır bir şekilde telefonumu karıştırdım. Tam arama tuşuna basmadan önce Ridge aniden aklına bir fikir gelmiş gibi parmaklarını şıklattı.

"Dur bakalım. Sanırım bahsettiği yolu biliyorum. Eğer yanılmıyorsam, buradan sadece altı ya da yedi mil uzakta."

Bir önsezi hiç yoktan iyidir.

Kamyonetime koştuk ve bir meşe ağacından düşen bir dalın etrafından dolanarak dolambaçlı yolumdan aşağı indik. Yola geldiğimde, bana sağa dönmemi söyledi. Yağmur tabakaları ön camımdan aşağı akıyor, silecekler duruma yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor ve görüşü neredeyse imkansız hale getiriyordu. Sadece farlarımın birkaç metre önümü görebildiği kadarını görebiliyordum. Camlarımız kırık ve havalandırma delikleri camların buğusunu gidermek için sıcak hava üflerken, hava koşullarının izin verdiği ölçüde hızlı sürdüm. Kahrolası tembellik hızı.

"Gitarı almaya gittiğimiz gün arabayla gezintiye çıktık," dedi Ridge, ben arabayı sürerken, gözlerim yolda bozulmuş bir Chevy pikap izi ararken. "Sadece konuşuyorduk. Büyük kireçtaşı oluşumlarının yanından geçtik. Ondan kenara çekmesini istedim. Etrafta kimse yoktu ve bir amfi tiyatroya benzediğini ve bana mini bir konser vermesi gerektiğini söyledim."

"Peki ya o?" Merakımı uyandırarak sordum. Onun yapmadığını söylemesini umuyordum.

Ridge kıkırdadı. "Evet. Kamyondan indik ve kayalıklara doğru yürüdük. Küçük bir piknik yapalım diye tacoları getirdim."

Kıskançlık çirkin yüzünü gösterdi. Onunla yalnız kalma, 'küçük bir piknik' yapma ve sadece onun için şarkı söylemesini dinleme şansını mı yakalamıştı? Hiçbir zaman sadece benim için şarkı söylememişti ve şu an dar kafalı olmanın zamanı olmasa da kendime engel olamadım.

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Tıpkı daha önce bana dürüst bir cevap vermeyi reddettiği zamanki gibi. Birinin çok yakınlaşmasına izin verdiği olan buydu.

Birini içeri aldığınızda, ona kafanızı karıştırma gücü vermiş olursunuz.

"Ne söyledi?" "The Ghost of You."

Ona yan gözle baktım. "Senin için söyledi."

"Evet, öyle yaptı." Direksiyonu sıkıca kavradım. Bu saçmalık için çok yaşlıydım. Kendi kardeşimin, hiçbir zaman sıradan bir ilişkiden fazlası olmayacak bir kızla vakit geçirmesini kiskanmamalıydım. Daha önce neden burada olduğunu söylemeyi reddettiğinde bunu açıkça belirtmişti. Ridge hâlâ konuşuyordu ve ben onu dinlerken yağmur nehrini görebilmek için gözlerimi zorluyordum.

"O gerçek bir anlaşma. Sesi, bilirsiniz... sadece... tüylerimi ürpertiyor." Boğazını temizledi ve başını çevirdi, bu itiraftan utanmıştı. Sesi bana da aynı şeyi yapıyordu ama bana hiç özel bir konser vermemiş ya da sadece benim için şarkı söylememişti. Ve bunun üzerinde durmayı gerçekten bırakmam gerekiyordu.

"Roadie olmanın havalı olabileceğini düşündüm," diye itiraf etti. Belli ki bu gece konuşkan hissediyordu, bu onun için nadir görülen bir durumdu. "Işık, ses ya da bunun gibi şeyleri nasıl yapacağımı öğrenirim."

Tam onu vurmaya hazırdım ki Shiloh'un rüyalarını benimle paylaştığında onları hemen aptalca diye reddetmemem gerektiğini söylediğini hatırladım. Ve ona herkesin bir rüyaya ihtiyacı olduğunu söyleyen ben değil miydim? Bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Bu hayali kurduğu için onunla alay etmenin ya da Patrick'in biz büyürken bize söylediği gibi daha büyük hayaller kurmasını söylemenin ne yararı olabilirdi ki?

Hayallerim bana aitti ve o kemer tokalarını hiçbir zaman Patrick için ya da beni daha iyisini yapmaya zorladığı, hiçbirimizin bir numara olmaktan daha azıyla yetinmemesi için ısrar ettiği için kazanmamıştım. Yaptığım her şey,

Kazandığım her madalya, kupa ve para ödülünü kendim için yapmıştım. Dünya şampiyonu olmak istemiştım ve oldum da. İki kez. Oradan nereye gittin? Ne kadar yükseğe tırmanırsan, düşüşün o kadar zor olur. Bir numara olmayı bıraktığınızda, kendinizi toparlamak, fırçalamak ve uzaklaşmak düşündüğünüzden daha zordu.

Belki de her şey bununla ilgiliydi. Shiloh'nun hayatında bir numara olmak istiyordum ama bunun gerçekleşmesi için hiçbir şansım yoktu. Neden müzik, dünya turları, platin albümler ve her zaman öncelikli olacak diğer tüm saçmalıklar için ikinciliğe razı olayım ki?

"İşte kamyonet!" Ridge ileriye işaret etti ve bir sonraki nefesinde "Lanet olsun" dedi.

Lanet olsun, haklıydı. Farlarım tarladaki enkaz halindeki aracı aydınlattı. Yolun kenarında küçük bir figür vardı ve dizlerinin üzerine çökmüş dua ediyor gibi görünüyordu, yağmur üzerine yağarken yüzü gökyüzüne doğru eğilmişti.

Ne yapıyorsun be kadın?

Kenara çektim, kamyonetimi çalışır halde bıraktım ve kapımı iterek açtım, onu tutabilecek kadar yaklaşır yaklaşmaz kollarım ona uzandı. Onu ayağa kaldırdım ve kollarıma aldım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Hıçkırıklar vücudunu sarstı ve ıslak saçlarını okşadım, bana sarılırken onu kendime yakın tuttum, gözlerim yol kenarında yatan geyikteydi.

"Beni buldun. Aradığımda benim için geldin..."

"Geleceğimi söylemiştim. Senin için geleceğimi söylemiştim." Fırtınanın ortasında onu burada bırakmamı mı bekliyordu? Ne tür bir ahmak böyle bir şey yapar?

"Ama seni terk ettikten sonra... yine de geldin."

Evet, ben bir aptaldım. Denesem bile onu önemsemekten kendimi alıkoyamazdım.

"Geyik bir anda ortaya çıktı. Farlarımın tam önüne gelene kadar onu görmedim ve direksiyonu kırmaya çalıştım ama artık çok geçti." Titreyerek nefes aldı. "Onu ben öldürdüm."

"Bu bir kazaydı."

"Onun bir bebeği vardı. Bebeğin annesini öldürdüm."

"Şşş." Onu daha yakına çektim ve ıslak saçlarını okşamaya devam ettim, yağmur üzerimize yağıyor ve gök gürültüsü uzaklarda gümbürdüyordu. "Sorun yok. Elinde değildi. Olur böyle şeyler. Bu bir kazaydı."

Şiddetli bir fırtınanın ortasında dışarıda durmak ne geyiği geri getirecek ne de Shiloh'a bir fayda sağlayacaktı. İliklerine kadar ıslanmıştı ve kontrolsüzce titriyordu. Onu kollarıma alarak kamyonetime taşıdım. Ridge yolcu kapısını iterek açtı ve arkaya tırmandı. Shiloh'yu koltuğa oturttum ve iki parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü bana doğru çevirdim. Sonra iki elimle ıslak saçlarını nazikçe yüzünden ittim, böylece kabinden gelen ışıktaki daha iyi görebilecektim. Saç çizgisinin hemen altındaki bir yarıktan alına kan damlıyordu. Direksiyona çarpmış olmalıydı. "Ridge. Bana fanila gömleğini ver."

Üzerindeki tişörtü çıkarıp bana uzattı. Shiloh'nun alnındaki kanı temizlemek için kullandım ve dokunuşum nazik olmasına rağmen yüzünü buruşturdu. "Başka yaran var mı? Başka neren acıyor?"

Başını hafifçe salladı ve elini bileğime sarıp çekerek uzaklaştırdı. "Ben iyiyim."

Fırtınalı griler benimkilere kilitlendi ve bu geceki kazadan daha derinlere inen bir acı ve hüznün dünyası gördüm. "Brody," diye fısıldadı, gözleri yine yaşlarla dolmuştu.

"Hey. Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Seni hastaneye götürmeliyiz."

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece... beni eve götür, tamam mı? Lütfen."

Tüm vücudu şoktan titriyordu ve park halindeki kamyonetimde ne kadar uzun kalırsak onun için o kadar kötü olacaktı.

"Kamyona bin," dedi. "Sırılsıklam olacaksın."

Buna neredeyse gülecektim. Ben de o da sıırılsıklam olmuştuk. "Biraz yağmur bana zarar vermez. Her şey yoluna girecek. Hadi seni eve götürelim."

"Peki ya geyik?" Ellerini kucağında sıktı ve alt dudağını kemirdi. "Onu öylece yolda bırakamayız."

"Onu tarlaya götüreceğim ve sabah gelip her şeyin icabına bakacağım."

"Ona vuran bendim... Benim vurmam gerekir-"

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok," diye onu temin ettim. "Ben halledeceğim."

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

"Ben sadece herkesin yapacağını yapıyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bütün erkekler senin gibi değil, Brody."

O zaman yanlış adamlarla birlikte olmuşsun. Ne tür bir ahmak ona güven verip her şeyin yoluna gireceğini söylemez ki?

"Yardıma ihtiyacın var mı, kardeşim?" Ridge arka koltuktan sordu. "Yok, ben hallederim." Pazen gömleğini kamyonete attım. Ben de
Sonra yıkarım. "Shiloh ile kamyonda kal."

Başını salladı, muhtemelen rahatlamıştı. Ridge bir köylü çocuğu değildi, şehirde büyümüşü, bu yüzden bırakın ölüleri, hayvanların yanında bile pek rahat değildi. Shiloh'nun kapısını kapattıktan sonra geyiğe doğru yürüdüm ve kamyona arkamı dönerek önünde çömeldim. Umut olmadığından emin olmak için nabzına baktım ama ölmüşü, gözleri hâlâ açıktı ve boş boş gökyüzüne bakıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda bile, paltosu ıslak ve kanla keçeleşmiş beyaz kuyruklu geyik bir güzellik abidesiydi.

Hayvanlar çok saf ve masumdu. Sizi sırtınızdan bıçaklamaz, kalbinizi kırmaz ya da dedikodu yaymazlardı. Açgözlü değillerdi, sadece hayatta kalmak için ihtiyaç duyduklarını alırlardı ve sadece yavrularını veya bölgelerini korumak için veya kendilerini tehdit altında hissettiklerinde savaşırlardı.

Ayağa kalktım, dişiği arka ayaklarından yakaladım ve tarlaya doğru sürükledim. Benim kadar ağırdı, bu yüzden yavaş ilerliyordu ama onu uzun otların arasında dinlenmeye bırakana kadar sürüklemeye devam ettim. Yarın oyun müdürünü arayacak ve Austin'in kamyonunu çektiirdikten *sonra* bu işi halledecektim. Shiloh Leroux'nun ödünç aldığı kamyonla bir geyiğe çarptığını medyaya duyurmaya gerek yoktu.

Ellerime biraz yağmur suyu bulaşınca onları ovuşturdum, sonra da sıırıslıkla olmuştı tişörtüme sildim. Bir şimşek gökyüzünü aydınlattı. Uzakta üç geyik duruyordu, biri yavruydu ve karanlık manzaraya keskin bir rahatlama sağlıyordu.

Arkamı döndüm ve geyiğin kanı hâlâ ellerimdeyken kamyonete doğru yürüdüm.

Ben daha sürücü koltuğuna oturamadan, ilçe şerifinin siyah ciplerinden biri kamyonetimin önüne yanaştı. Hay *sikeyim*.

Cipten indi, siyah kovboy şapkası göründü ve sonra önümde dururken kırmızı yüzü ortaya çıktı. Çifte lanet. Kamyonetimin içine uzandım ve anahtarlarımı kontaktan çıkardım. "Bunu ben hallederim," dedim Shiloh'ya, sesim kısıktı. İtiraz etmek için ağzını açtı. "Sadece sessiz ol. Her şey yoluna girecek."

Silas Barnes'la yüzleşmek için döndüm. O heriften nefret ediyordum. "Brody McCallister. Uzun zaman oldu."

Yeterince uzun değil. "Nasıl gidiyor, Şerif?"

"Bu senin kamyonetin mi?" Çenesini mavi Chevy'ye doğru salladı. "Hayır. Bir arkadaşıma ait."

Çenesini okşadı. "Yaralanan var mı?" "Hayır. Her şey yolunda."

Gözleri kamyonetime ve sonra tekrar bana kaydı. Beni bir suç işlemekle ya da yasaları çiğnemekle suçlamaya hazırdı. Eski günlerdeki gibi hissettim. "Ellerinin kanlı olmasının bir nedeni var mı?"

Ergenlik çağımdayken Silas bana çocuk suçlu dedi ve kendime çeki düzen vermezsem tıpkı kötü babam gibi olacağımı söyledi. On altı yaşındaki birine söylenebilecek daha kötü bir şey düşünemiyordum. Ona siktir olup gitmesini söyledim. Ondan sonra birkaç kez ufak tefek suçlardan yakalandım ve birkaç geceyi parmaklıklar ardında geçirdim.

"Bir geyiğe çarptım," dedim, yarı doğru söylemeyi tercih ederek. "Çok yazık oldu. Çok güzel bir kızdı."

"Bir geyiğe mi çarptın?" "Ben de öyle dedim."

"Yani bir arkadaşınızın kamyonetini kullanıyordunuz ve bir geyiğe mi çarptınız?"

"Evet."

"Öyle bir şey olmadı," dedi Shiloh. "O-"

Ridge yanıma gelerek, "Ben. Geyiğe ben çarptım," dedi. "O bendim. Çıldırdım. Brody'yi aradım. Geldi ve icabına baktı."

Silas'ın gözleri Ridge'e dikildi. "Sen kamyoncunun cüzdanını çalan çocuksun, değil mi?"

Ridge ona asık suratlı bir bakış attı. "Evet."

"Beni şaşırtmadı. Shelby McCallister her zaman belaydı. Elmalar ağaçtan uzağa düşmez."

Çenem sıkıştı. Ridge başını daha fazla belaya sokacağından emin olduğum bir şey söylemek üzere ağzını açtı. Tek kelime bile edemedi kaburgalarına öyle sert bir dirsek attım ki homurdandı. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, yola çıkıyoruz. Kamyonu yarın çektireceğim."

Trafik polisi gibi elini kaldırdı. "O kadar hızlı değil. Bana çarptığın geyiği göster. Ayrıca ehliyetini ve kamyonetin ruhsatını da görmem gerekecek," dedi Ridge'e.

"Ridge. Brody. Yapmak zorunda değilsin-"

Kapıyı çarparak kapattım, Shiloh'nun sözlerinin geri kalanını durdurdum ve kamyonundan çıkamaması için kilitleri açtım. Onu Silas Barnes'ın saçmalıklarına bulaştırmaya gerek yoktu. Ridge ve ben hallederdik.

Ridge'in bana çok benzediği ortaya çıktı. Ona kardeşim demekten gurur duyuyordum.

Shiloh'nun arkasından dumanı tüten sıcak duşa girdim ve onu yüzüme doğru çevirdim, su başından aşağı dökülüyordu, yanaklarında maskara izleri vardı ve bulaşmış göz kalemi ona rakun gözleri veriyordu. Sadece Shiloh bulaşmış göz kalemini bu kadar seksi göstermeyi başarabilirdi. Vücudunun her santimini sabunladım, emniyet kemerinden dolayı cildinde oluşan morluk ve yaralara ve kamçı darbesinden dolayı aldığı yaralara dikkat ettim. Tek kelime etmeden ya da karşı koymadan yapmama izin verdi. Elime şampuan sıkıp saçlarını yıkadım, sonra da başparmaklarımla elmacık kemiklerindeki rimeli sildim.

Patrick'in oğullarıyla karıştırılmaması gereken McCallister'lara karşı ereksiyon halinde olan şerifle uğraştıktan sonra onu evime geri getirdim ve kıyafetlerini çıkarıp benimkilerle birlikte yıkamaya attım. Yirmi dakikadır duştaydı, ben ona katılmadan önce suyun altında duruyordu. Ben de çamaşır odasının yanına kurduğum duşakabinde hızlıca bir duş almıştım bile.

"Burada ne yapıyordun?" Sabun köpükleri saçlarından akıp giderin etrafında dönerken ona sordum. Neyse ki alnındaki kesik çok derin değildi ve dikiş atılması gerektiğini düşünmüyordum ama ona verdiğim iki Tylenol'u almıştı çünkü ağlamanın ve başına aldığı darbenin başını ağrıatacağını düşünmüştüm.

Gülümsedi ve bu o kadar üzücüydü ki, bunu ağlamak istememe neden olan şeyler listeme eklemem gerekecekti. "Gitmesine izin veriyordum."

"Neyi bırakman gerekiyor, Shy?"

Ellerini yüzüme doğru kaldırdı ve onu kucakladı. Bir an için bizden bahsettiğini sandım ama daha fazlası olduğunu biliyordum. Çok daha derin bir şey. Dudaklarımı öptü ve sanki vedalaşıyormuşuz gibi hissettim. Kolumu beline doladım, kaygan ıslak vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve seksi düşünmek için uygun bir zaman gibi görünmüyordu ama lanet olsun, aletim sanki kendi aklı varmış gibi sertleşmediyse. Aramıza uzandı, eli sikimin etrafını sardı ve sıktı, yukarı aşağı kayarak tam doğru miktarda baskı uyguladı.

Ağzım onunkini buldu ve onu usulca öptüm, sonra öpücüğü derinleştirdim, o beni okşamaya devam ederken dilim onunkine karıştı, aletim elinde inanılmaz derecede sertleşti.

Öpüşmemizden geri çekildi, dudakları hala benimkilerin üzerindeydi ve mırıldandı, "Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Hemen şimdi." Sanki demek istediğini anlatmak istercesine beni daha sert ve daha hızlı okşadı, göğsü kabardı ve su üzerimizden akarken ve buhar banyoyu doldurarak burayı bir rüya manzarası gibi gösterirken gözleri yarıya indi.

Ellerim kışının üzerinde ve kalçalarının arkasında gezindi ve onu kaldırdım, onu fayanslara doğru itip içine girerken kolları ve bacakları etrafıma sarıldı.

"Becer beni," dedi. "Sertçe sik beni."

Gözlerimi sıkarak kapattım, içine girip çıkıyordum, taşaklarım sıklaşıyor ve omurgamın tabanı karıncalanıyordu. Kısa tırnakları omuzlarıma batıyordu ve kan çıkarsa şaşırmazdım. Gözlerim açıldı ve başını geriye atarak boynunun sütununu ortaya çıkardı ve beni itiş kakış karşıladı. Bu işte hiç incelik yoktu ve konuşulacak bir ritim de yoktu. O çekiyordu, ben de itiyordum.

İçine girdikçe nefesim kesiliyordu, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her şeyi sikmeye.

"Aman Tanrım. Brody!" Çığlık attı, sesi fayanslarda yankılanıyordu. Pes etmedim, bacakları etrafımda daha sıkı kenetlenene ve başı omzuma düşene kadar cezalandırıcı tempoyu sürdürdüm, vücudu serbest bırakma ile titriyordu. Saniyeler sonra o kadar sert boşaldım ki bacaklarım kopacak gibi oldu. Kendimi sabitlemek ve nefesimi tutmak için avucumu arkasındaki fayanslara yasladım. Birkaç saniye boyunca ikimiz de hareket etmedik. Yüzüm boynunun kıvrımlarına gömülmüştü ve o hâlâ öyle sıkı tutuyordu ki, sanki gevşetirse kaybolacağımdan korkuyordu.

"Beni bırakma," diye fısıldadı ve şu andan mı yoksa dört gün sonrasında mı bahsettiğini bilmiyordum.

Başımı kaldırdım ve ıslak saçlarını yüzünden ittim, başparmağım elmacık kemiğini okşuyordu, aletim hâlâ içindeydi. "Hiçbir yere gitmiyorum, Shiloh."

Terk edecek olan oydu, ben değil.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shiloh

Brody'nin tişörtünü ve eşofmanını giyerek yatağa, onun yanına girdim. Üzerinde boxer külot vardı ve sırtını yatak başlığına yaslamış, yorganın üstünde yatıyordu. İlk kez onun yatak odasına giriyor, onun yatağında uyuyor olmam çok garipti. Odası, uzun meşe bir şifonyer, tek bir tahta parçasından oyulmuş gibi görünen iki komodin ve evin geri kalanı gibi kirli beyaza boyanmış duvarlarla sade bir şekilde döşenmişti. Her şey temiz ve düzenliydi, Dean'in her zaman yaptığı gibi yere saçılmış giysiler ya da odanın köşelerine yığılmış kirli yığınlar yoktu.

Hava, sedir sabunu ve açık hava gibi taze ve temiz kokuyordu. Krem rengi keten perdeler pencereleri kaplıyordu ve temiz havayı içeri almak için açıktı.

Yatağı orman yeşiliydi ve karşı duvarda birkaç çerçeveli siyah beyaz at fotoğrafı asılıydı. Atlar onun ilk aşkıydı, bu yüzden sanırım yatak odasında onların fotoğraflarını bulundurması uygundu.

Kolunu omuzlarıma doladı ve ben de ona doğru eğildim, elimi kalbinin üzerine koydum, bacaklarımdan biri kucağına doğru sarkıyordu. Elini dizimin hemen üstünden bacağıma doladı ve bana nasıl hissettiğimi sordu.

"Ben iyiyim. Sadece biraz tutuk ve sarsılmış durumdayım."

"Bir ya da iki gün ağrın olacak." Başparmağı tenimde tembel daireler çiziyordu ve ellerinin sihirli olduğunu düşünüyordum. İyileştirmek için yaratılmışlardı, bir şeyleri kırmak için değil.

"Sana ve Ridge'e çok şey borçluyum."

"Bize hiçbir şey borçlu değilsin." Ama ben borçluydum. İkisi de benim yaptığım bir şeyin suçunu üstlenmek için ayağa kalkmışlardı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin, Shy?"

Daha önce, ona her şeyi anlatmak istediğime karar vermiştim. "Bana neden burada olduğumu sorduğunda, sana nedenlerim olduğunu ama bunların kişisel olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Devam etmemi bekledi, başparmağı hala tembel daireler çiziyor, kolu hala bana sarılmıştı. Acele etmem ve kafamda neler döndüğünü ona anlatmam için beni zorlamıyordu. Bu gece hiç soru sormadan beni bulmaya gelmişti ve bazı açılardan, yıkılmamın ve bu kadar çok ağlamamın nedenlerinden biri de oydu. Çünkü gerçek erkekler, iyi erkekler ortaya çıkar ve bozuk olanı düzeltmeye çalışırdı. Fırtınada araba kullandığınız için size aptal demediler. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunacak kadar şanssız olan o zavallı geyiği öldürdüğünüz ve bir kamyonu mahvettiğiniz için kendinizi daha da boktan hissetmenizi sağlamaya çalışmadılar. Gerçek erkekler kendi yükleriyle birlikte sizin yüklerinizi de taşırdı ve Brody'nin omuzlarının dünyanın yükünü taşıyacak kadar geniş olduğunu düşünmüştüm.

Hikâyemi anlatmaya hazırlanırken derin bir nefes aldım. Brody'nin kolu sanki sadece o beni bir arada tutabilir ve tekrar kaybetmemi engelleyebilirmiş gibi etrafımda sıkılaştı. Yine de kaybetmeyecektim. Tüm gözyaşlarımı akıtmıştım ve artık bırakmanın zamanı gelmişti. "On sekiz yaşındayken hamile kaldım. Ama dört aylık olana ve liseden yeni mezun olana kadar bunun farkına bile varmadım." Diplomamı almak için sahneye çıktığımda Landry, Dean ve Gus seyirciler arasındaki herkesten daha yüksek sesle alkışlamışlardı. Güzel bir gündü. En güzel anılarımdan biriydi.

"Çocuklarla ben mezun olur olmaz yola çıkma planları yapıyorduk. Dean satın aldı... ya da çaldı... Hangisi olduğunu bile bilmiyorum... ama hepimizin ve tüm ekipmanımızın sığabileceği büyüklükte eski bir minibüs aldı. Çocuklar aylardır o şey üzerinde çalışıyordu. Hepimiz kaçmak istiyorduk, özellikle Dean. Ailesi... hala... tam bir pislikti. Eğer babası onu dövmüyorsa,

ağabeyleri

vardı. Her neyse, hamile olduğumu öğrendim ve bu planlarımızı bozdu... Zaten zar zor geçiniyorduk..." Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Brody eliyle üst koluma masaj yapıyordu ve sessiz kalıyordu.

"Dean beni bir kliniğe götürdü ama içeri girdiğimizde yapamadım. Bunu halledeceğini söyledi. Parayı bir şekilde bulacağını ve bebekten ya da hayallerimizden vazgeçmek zorunda kalmayacağımızı söyledi. Ona inandım çünkü çok ikna edici olabiliyordu, özellikle de duymak istediklerinizi söylediğinde. Ne yazık ki Dean'in işleri halletme fikri, kiraladığı bir garajda bir doğrama dükkânı açmaktı. Birkaç ay sonra yakalandı ve hapse girdi. Bebeğim evdeydi. Hastaneye gidecek paramız yoktu, bu yüzden Maw Maw'ın arkadaşlarından biri olan yaşlı bir kadın bebeği doğurdu. Ve ilk görüşte aşk oldu."

Brody'nin yüzünü görebilmek için yerimi değiştirdim. Çenesini aşağı eğdi ve gözleri benimkilerle buluştu. "Hayley," dedi. Soru değildi. Bir ifade.

Başımı salladım. "Evet. Hayley benimdi. Ama artık değil." "Onu evlatlık mı verdin?"

Yalan söyleyip evet demeyi çok isterdim. Ama ona yalan söyleyemezdim. Açık ve dürüst olmak ve tüm gerçeği söylemek için yola çıkmışken olmazdı. "Hayır. Onu doğurmak istedim ama ağabeyim... ondan vazgeçmem gerektiğini, bir bebeğe bakamayacağımızı söyledi. Uygun bir anne olmaya hazır değilmişim. Paramız yoktu. Dean hapisteydi. Ve onun haklı olduğunu biliyordum. Herkes için en iyi olanı yaptığını biliyordum. Ama bunu yapmak çok zordu. Beni hastaneye götürdü ve içeri soktu, bebeğimi bir hemşireye teslim ettim ve dedim ki ... Güvenli Bebek Cenneti yasasını uyguladığımı söyledim. Bazı sorulara cevap vermek zorunda kaldım. Hatırlamıyorum bile. Ama adımı bile vermem gerekmedi."

"Ve o hastaneden kızım olmadan çıktığımda kendimi çok boş hissettim. Sanki kendimden büyük bir parça kaybetmişim ve onu asla geri alamayacaktım. Kalbimdeki o boşluğu asla dolduramayacaktım." Başparmağımla kalbimdeki tespih dövmesini ovuşturdum.

yüzük parmağı. "Çok garip bir şey oldu. Yaşlı bir kadın otoparkta beni kovaladı ve ona bakmak için döndüğümde gülümsedi ve ellerime bir tespih sıkıştırdı. Ve şöyle dedi: "Yüce Tanrı dualarınızı duyar ve her zaman dinler. Bazen istediğiniz cevapları alamazsınız, ancak iyi Tanrı bizi kendimizden daha iyi tanır, bu yüzden her zaman ihtiyacımız olan cevapları alırız." Hayatımın en kötü günlerinden birinde söylediği bu sözleri hiç unutmadım. Ama yaptığım şey için hâlâ kendimi korkunç bir insan gibi hissediyorum. Kendi bebeğimi, üzerine tam oturmayan bir giysi gibi ters çevirdim."

Konuşmayı kestim ve birkaç saniye sessiz kaldık. Hikayeyi anlattıktan sonra Brody'nin yüzüne bile bakamadım. Benim hakkımda ne düşünüyordu acaba?

"Beni dinle... sadece on sekiz yaşındaydın ve anne olmaya hazır değildin. Bunda utanılacak bir şey yok. O anda yapabileceğin en iyi şeyi yaptın. Onun için de senin için de en iyisini."

"Ben de kendime bunu söylemeye çalışıyorum. O mutlu. Önemli olan tek şey bu, bu yüzden onu rahat bırakmalı ve hayatından uzak durmalıyım. Onun için yapabileceğim en iyi şey bu."

"Öyle mi? Peki ya senin duyguların? Onların önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ona bakmak için geri çekildim. "Benimle aynı fikirde olduğunu sanıyordum. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Olan oldu. Onunla vakit geçirmeyi, öz annesi olduğumu bilmesini çok isterdim. Ama medyanın bunu öğrenmesi ve tüm magazin basınına yayılması riskini göze alamam. Onun için bunu istemiyorum. Onun hayatını mahvetmek istemiyorum, anlıyor musun?"

"Bunu biliyorum. Ama seni tanımaya hakkı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bunun ne yararı olur Brody? O sadece altı yaşında. Anlamak için çok küçük. Eğer Noah'ın başına bir şey gelseydi

Evlat edinildi ve öz annesi habersizce kapınıza mı geldi?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

"Çünkü bu senin hayal edebileceğin bir şey değil. Sen oğlundan asla vazgeçmezdin, onu kaderini bile bilmeden hastanede rastgele bir hemşireye teslim etmezdin, Lila da öyle."

"Hayatımızda farklı bir yerdeydik. Yirmili yaşlardaydık, iyi para kazanıyorduk ve bize yardım edecek bir ailemiz vardı. Ancak tüm bu kaynaklara rağmen zordu. Çocuk büyütmek tam zamanlı bir iş ve bebekler pahalı. Küçük bir bebeğe uyum sağlamak için tüm hayatınızı değiştirmeniz gerekiyor. Hayvanların aksine, insan bebekleri çaresizdir, tüm ihtiyaçlarını karşılamaları için tamamen ebeveynlerine güvenirler."

"Demek istediğim de bu. Dale ve Meredith onun için her şeyi yaptılar. Onu büyüttüler, hastalandığında onunla ilgilendiler, her adımında yanında oldular. Ben kendime anne deme hakkımı kaybettim... Peki ya Brody?"

"Ne?"

En büyük günahımı itiraf edecektim. Sanki o bir rahipti ve ben de günah çıkarma odasında oturup vicdan azabımı hafifletmeye çalışan bir günahkârdım. "Araba kullanırken anne olmaya gerçekten hazır olmadığımı fark ettim. Ne o zaman ne de şimdi. O yaşlı kadının haklı olduğunu hissediyorum. Bir kız çocuğu yetiştirmek hayatım için daha büyük bir planın parçası değildi. Tanrı bunu benden daha iyi biliyordu."

"Tanrı'ya inanıyor musun?" Sesi şaşırmış gibiydi.

İtirafımdan sonra beklediğim soru bu değildi. "Evet. Değil mi?"

"Hayır."

"İnandığın bir şey var mı?"

"Pek çok şeye inanıyorum."

"Ama Tanrı'ya değil?"

"Tanrı'ya değil, hayır. Ben reenkarnasyona inanırım."

"Belki de bu hayata birbirimizi bulmak için geri döndük. Belki de birbirimizi önceki hayatımızda tanıyorduk." "Beni şaşırtmazdı."

Oh Brody. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bazen en tatlı, en beklenmedik şeyleri söylerdi.

"Bugün yaptığınız şey bu muydu... bu yüzden mi tek başınıza g i t t i n i z ?"

Başımı salladım. "Karmakarışık duygularımın üstesinden gelmeye çalışıyordum ve o geyiğe çarptığımda kendimi kaybettim. Sanki..." Geyiğin öldüğünü fark ettiğimde yaşadığım dehşeti hatırlayarak ürpertici bir nefes aldım. Brody söyleyeceklerim için deli olduğumu düşünecekti ama buraya kadar gelmişim ve o beni bir kez bile yargılamamıştı, bu yüzden başladığım işi bitirebilirdim. "Hayal edilebilecek en korkunç şekilde gerçekten sembolik hissettirdi. Sanki o geyik yavrusunun annesini öldürmüşüm gibi..."

"Ve Hayley'e bağlı olan parçanı öldürdü."

Arkama yaslandım ve ona baktım. "Bunu nasıl aldın?"

Güldü ve elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin. Sanırım seninle çok uzun zamandır takılıyorum. Her türlü saçma sapan şeyi söylemeye başladım. Belki de gerçekten aklını okuyabiliyorumdur."

"Bu korkutucu olurdu."

"Beni korkutmuyor. Azıcık bile değil. Aklını ve çılgın fikirlerini seviyorum ve hoş olmasa bile doğrularını söyleme şeklini seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum, Shi-loh."

Ve onu seviyordum. Ona aşıkım ve sanırım bunu en başından beri biliyordum. Ona aşık olacağımı. Derimin altına ve kalbime gireceğini ve ne kadar uzağa gidersem gideyim ya da ne kadar ayrı kalırsak kalalım kafamda onun sesini duyacağımı ve onun görüntüsünü canlandıracağımı. Onu hep yanımda taşıyacaktım.

Ama ne ben bir şey söyledim ne de o. Artık gitmekte özgürdüm, yapmak istediğimi yapmıştım. On sekiz yaşında yaptığım şeyle barışmıştım. Artık hayatımın bu bölümünü kapatabilirdim. Brody olmasaydı, yarın ayrılır ve Los Angeles'a dönerdim. Ama birlikte geçireceğimiz dört gün daha vardı ve onunla geçireceğim değerli zamanın tek bir anını bile boşa harcamak istemiyordum.

"Dört gün daha," dedi aklımdan geçenleri okuyarak. "Dört gün daha," diye yineledim.

"Pişmanlık yok."

"Tek bir tane bile değil." Bana yan gözle baktı. "Önümüzdeki dört gün boyunca ne yapmak istiyorsun?"

"Rock yıldızları gibi sevişmeye ne dersin?"

Başını geriye atıp güldü ve gülmesi bittiğinde rock yıldızları gibi seviştik. Bir şekilde yatağı kırmayı başardık ve bu bizi tekrar güldürdü, ikimiz de çıplak ve terden kaygan, vücutlarımız yerde birbirine dolanmış.

Brody'ye karşı hissettiğim tüm bu duygular iyiydi, doğruydı ve dürüsttü. Tesadüfen bulduğum ama Teksas'ta geride bırakacağım tek gerçek aşkım. Ve şimdi, feda ettiğim her şeyin sonunda buna değeceğine her zamankinden daha fazla inanmak zorundaydım.

İnsanlar gelip geçiciydi ama müzik her zaman benim için orada olacaktı. Kendime sürekli hatırlatmam gereken şey buydu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Shiloh

Ertesi öğleden sonra, güneş bulutların arkasından çıkmaya çalışıyordu, hava ılıktı ve bir gece önce fırtına olduğunu asla bilemezsiniz. Brody'nin arka verandasında oturuyordum, vücudum ağrıyor ve başım zonkluyordu, gözlerim güneş gözlükleriyle korunuyordu. Buradan ahır ve Brody'nin bir yılki atıyla çalıştığı yuvarlak ağılı görebiliyordum. Ama beni duyamayacağı kadar uzaktaydı. Telefonumdaki kişiler arasında gezindim ve arama tuşuna bastım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Selam Gideon. Ben Shiloh. Bana bir konuda yardım edebileceğini umuyordum."

"Elimden geleni yapacağım, ama bilmelisin ki... Brody her zaman bir cahildi. Bunu değiştirmek için yapabileceğim pek bir şey yok."

Güldüm. Teksaslı aksanı zar zor seçiliyordu ve bunu kaybetmek için çok çalıştığından şüpheleniyordum. "Cahillerden hoşlanırım. Özellikle de çekici olanları."

"Aynı adamdan mı bahsediyoruz? Brody McCallister?"

Gülümsedim. "Tek ve biricik." "Senin için ne yapabilirim?"

"Ona burs almasında yardım ettiğini duydum." Brody bana söylememişti. Lila söylemişti.

"Ben yaptım."

Brody'yi işini yaparken izledim. Belki bu terimden hoşlanmıyordu ama benim oturduğum yerden atlara fısıldayan kişi, onun atları idare etme şeklini tanımlamanın tek yoluydu. "Daha da büyük bir bağış alabilse harika olmaz mıydı?"

Bir an sessiz kaldı. "Eğer öğrenirse, hiç mutlu olmayacaktır. Bu da en hafif tabirle."

"Biliyorum. Bu yüzden bu bizim küçük sırrımız olmak zorunda." "Bana aklında ne olduğunu söyle."

Yirmi dakika boyunca konuştuk ve görüşmeyi kestiğimizde baş ağrım tamamen geçmişti ve yüzümde bir gülümseme vardı. *Bazen hayaller gerçek olur, Brody.* Ona her şeyi veremezdim. I araniyor için olmadan yükseltmek Şüphe, ama I yardımcı olabilir. Birazcık.

"Hey Shy. Nasıl gidiyor?"

Ridge yanımdaki hasır sandalyeye oturdu ve iş botlarını tırabzana yerleştirdi.

"Selam Ridge. Dün gece için çok üzgünüm. Ve sana teşekkür etme şansım olmadı."

Güldü. "Dün gece bana milyonlarca kez teşekkür ettin. Aramız iyi. Sorun yok."

"İş nasıldı?"

"Berbattı. Her zamanki gibi. Ben ve amcam aynı fikirde değiliz. Hiçbir konuda."

"Bu çok zor."

"O sert bir adam. Hayranı değilim. Annemin neden ondan yardım istemediğini anlıyorum. Kendini bok gibi hissetmesine neden olurdu."

Ona yan gözle baktım. "Onu özlüyor musun?"

Bir omzunu silkti. "Dünyadaki en iyi anne değildi ama sahip olduğum tek anneydi. Yani evet, bazen onu düşünüyorum. Uyuşturucuya geri dönmesi beni kızdırıyor. Bir süredir çok iyiydi. Gerçekten kendini toparladığını sanıyordum."

Birisi size temiz ve ayık olduğunu ve asla uyuşturucu ve alkole geri dönmeyeceğini söylediğinde ona inanmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Yalan söylerler, söz verirler ve her şeyin farklı olacağına dair yeminler ederlerdi. Dean bunu şimdi yine yapıyordu.

"Eğer her şeyi yapabilseydin... istediğin her şey olabilseydin... bu ne olurdu? Senin hayalin ne Ridge?"

"Böyle düşünmenin ne anlamı var? Hayaller gerçek olmaz."

"Bazen yaparlar. Sadece bana söyle. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

"Sanırım..." Bunu düşünerek gözlerini kıstı. "Müzik endüstrisinde bir şeyler yapardım. Mesela... Bilmiyorum... Brody'ye yol görevlisi olmak istediğimi söyledim. Ama sesle ilgili bir şeyler yapmak istiyorum. Miksaj gibi. Ya da DJ ya da onun gibi bir şey."

"Seni bir DJ olarak görebilirim." "Öyle mi?"

"Evet. Kesinlikle." Onun seksi bir kulüpte çalıştığını ve tüm kadınların onun için çıldırdığını hayal edebiliyordum. Ama bunu söylemedim.

Ridge bıyık altından kıkırdadı. Bakışlarını takip ettim. Brody arka bahçede bize doğru yürüyordu. "O kadar kıskanç ki, beni gülmekten kırıp geçiriyor. Ne aptal bir pislik."

Brody önümüzde durdu, gözlerini Ridge'e dikmişti. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bu yüzden sadece takılıyoruz ve rahatlıyoruz, kardeşim." "Seni rahatsız mı ediyor?" Brody bana sordu.

Başımı salladım. "Hiç de bile. Ridge ile takılmayı seviyorum."

Ridge kıs kıs gülerek sandalyesini benimkinin yanına çekti ve kolunu omuzlarıma doladı. "Ben onun en sevdiği McCallister'ım. Sıranın arkasına geç, ahbap."

Brody kaşlarını çattı. "Çek şu lanet ellerini onun üzerinden." Kahkahalarımı bastırmaya çalıştım ama başaramadım. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu bana.

"Sen."

Gözlerini devirdi. Bu onu ergen gibi gösteriyordu. Kıskanç Brody çok sevimliydi.

THE GECE ÖNCE I SOLA, Brody kaldı ile Ben at misafirhane. O sabah, yuvarlak ağılın yanında durdum ve

bir tayı çalıştırırken izledim. Eyeri sırtına takıp ilk kez bindiğinde ben de oradaydım. Brody'nin dünyaya getirdiği ve diğer atlarla birlikte merada koşan kısrak Phoenix'e veda etmiştim. Ve Lila'nın adını taşıyan beyaz yıldızlı siyah at Rebel'e binmiştim. Rebel'in Jude'un Lila'ya taktığı lakap olduğunu öğrenmiştim, bu da Brody'nin bana atın adını söylediğinde neden güldüğünü açıklıyordu.

O akşam daha erken saatlerde vahşi atları izlemeye gitmiştik, bu kez kamyonla yaşadıkları araziden geçerken atlar için arkamızda tuzdan bir alan bırakmıştik. Altın saatti ve Brody bir kez daha altın gibi parıldıyordu. Çok güçlü, gerek ve güzeldi.

Daha sonra, kamyonun arkasından güneşin tepelerin üzerinden batışını izledik, arazi mor ve pembe tonlarıyla yıkandı, Brody'nin kolları bana sarıldı, sırtım geniş göğsüne yaslandı ve sadece altı hafta içinde ne kadar değiştiğimi ve ne kadar çok şey olduğunu düşündüm. Ve Brody'nin ne kadar çabuk benim için çok özel biri haline geldiğini. Onu bırakmak istemiyordum. Bunun bir son olmasını istemiyordum ama ikimizin de zamanı durduracak gücü yoktu.

Dün McCallister'larla vedalaşmıştım, bu yüzden şimdi sadece Brody ve ben arka verandanın merdivenlerinde oturmuş yıldızları izliyorduk. Burada, Teksas'ta gerekten daha parlak yanıyorlardı. Bu gece çok buruktu ve bunun birlikte geçirdiğimiz son gece olduğuna inanamıyordum.

Buraya bir şey aramak için gelmiştim ve tamamen farklı bir şey buldum.

"Vedalardan nefret ederim," dedim. "Onlarda çok üzücü ve çok son bir şey var."

Bunun bir veda olması gerekmediğini söylemesini umuyor ve dua ediyordum. Ama demedi. Sadece elimi tuttu, parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Sonra ayın yumuşak ışığında beni soydu ve beni kaldırıp yatağa yatırmadan önce sert, nasırlı elleriyle tenimi okşadı. O kadar şefkatli, o kadar nazikti ki

neredeyse ağlayacaktı. Kıyafetlerini çıkarmasını izledim ve sonra yatağa tırmanıp vücudumda gezindi, dudakları ellerini uyluklarımda, kalçalarımda ve göğüs kafesimde gezdirdi. Göğüslerimi avuçladı ve bir meme ucunu ağzına aldı. Başını tutup göğsüme yasladım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Bacaklarım sırtına dolandı ve kalçalarımı doğru açarak sert uzunluğunu kaygan kıvrımlarımın arasına aldım.

Ağzıma doğru ilerledi, kollarını iki yanıma dayadı ve birkaç dakika boyunca yüzüme ezberlemeye çalışır gibi baktı. Bir tutam saç alnına düştü ve elimi kaldırıp saçını taradım, sonra da yüzünü iki elimin arasında tuttum.

"Brody," diye fısıldadım.

Başını eğdi ve ağzını benimkinin üzerine eğdi. Dudaklarımız birbirine değdiğinde gözlerim kapandı ve bacaklarım daha sıkı bir şekilde onun sırtına dolandı. Brody beni sanki bu dudaklarımı son öpüşü olacakmış gibi öptü.

Kalçalarımı kaldırdım ve o da ucunu girişime dayadı. Sonra içime süzüldü ve bütün gece yaptığımız gibi yavaşça içeri ve dışarı itti ve hiç acelesi yoktu.

Dudaklarımı öptü. Çenemi. Kulağımın hemen altındaki hassas noktayı.

Bu sevişmek değildi. Benimle sevişiyordu. Bu kibarlık işkencenin en acımasız şekliydi.

Saatler sonra, ikimiz de ortak orgazmlara sürüklendik. Sonrasında beni kollarına aldı ve güneş doğana kadar konuştuk.

"SENİ ÖZLEYECEĞİM KOVBOY." Austin havaalanında güvenlik kontrolünün yakınında duruyorduk ve yakın durmamıza, birbirimize bakmamıza rağmen, sanki

çoktan gitmişti. Sanki aklı başka yerdeydi ve aramıza mesafe koyuyordu.

"Hayır. İyi olacaksın. Bir ya da iki gün sonra adımı bile hatırlamayacaksın. Brody kim?" Sesimi taklit etti.

Gülmeye çalıştım ama sesim boş çıktı. "Gitmek neden bu kadar zor?" Yani demek istediğim, *seni* terk e t m e k neden bu kadar zor?

"İyi olacaksın. Sen Shiloh Leroux'sun. Sen bir süpernovasın. Çok parlaksın bebeğim. Hem de çok parlak." Eliyle çenemi kavradı ve yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra beni bıraktı. "Artık gitmelisin. Uçağını kaçıracaksın."

"Brody. Bu işi başarabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum."

"Anlaşmamız böyle değildi, Shy. Senin hayatın dışarıda, benimki burada. Bunu en başından beri biliyorduk. Anlaşmıştık. Altı hafta. Pişmanlık yok."

"İşler değişir."

Aramıza daha da fazla mesafe koyarak bir adım geri çekildi ve başını salladı. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme. Sadece arkanı dön ve uzaklaş."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. O haklıydı. Neden vedalaşmamızı uzatalım ki? Ama onu bu şekilde bırakmak istemiyordum. Bana başka bir yol olduğunu, bir geleceğimiz olduğunu ve bunun gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemesini istedim ama tek bir kelime bile etmedi.

"Ya..."

"Bizim için ya olursa diye bir şey yok. Sen bir rock yıldızısın. Ben sadece başımı sokacak bir ev tutmaya çalışan aşağılık bir kovboyum. Sana sunacak hiçbir şeyim yok."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Eğlendik ve artık bitti." "Yani bu kadar mı?"

"İşte bu kadar." Bana o büyüleyici Brody McCallister sırtıtışını verdi ve kendi sözlerimi bana yedirdi. "Ama bu bir cehennem oldu

Bin bebeğim." Sözlerini seksi bir göz kırpmayla noktaladı ve bunu yapmasından nefret ettim.

Kalbimin derinliklerinde, onun da bunu benim kadar istediğini biliyordum. Bu kibirli tepkisini yüzüne vurmak için ağzımı açtım. Kelimeleri durdurmak için iki parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Git ve yapmak için doğduğun şeyi yap. Dünyayı ateşe ver. Fedakârlıklarınız önemli olsun."

Sonra arkasını döndü ve beni havalimanı güvenliğinde kalbimde Teksas büyüklüğünde bir acıyla bırakarak uzaklaştı.

Geri gel. Geri dön. Geri dön.

Ama bana bakmak için arkasını bile dönmedi. Bir kere bile. Yürümeye devam etti ve kalbimin büyük bir parçasını da yanına alarak kapıdan vals yaparak çıktı.

Sığ sulara kalabileceğimizi düşünerek ne kadar aptallık etmişim.

Bir kez daha derinlere dalmış ve kendimi yalnız bulmuştum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Shiloh

Ertesi sabah Landry'yle Melrose Place'teki bir kafede buluştuk. Dean'le paylaştığı eve gitmek istememiştim ve Bastian Avrupa'da olduğu için kardeşimi benim olmayan bir eve davet etmek doğru gelmemiştir. Duvarları sarmaşıklarla kaplı, beyaz sıvalı Akdeniz tarzı kafeye vardığımda Landry siyah beyaz bir şemsiyenin altındaki kaldırım masasında beni bekliyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve ona ulaşmamı bekledikten sonra beni kucakladı. "Seni özledim." Gözyaşlarımı uzak tutmak için gözlerimi sıkarak kapattım.

"Ben de seni özledim."

Beni serbest bıraktı ve küçük ferforje masada karşılıklı oturduk. Landry'nin saçları koyu renkti ama benimkiler gibi siyah değildi ve gözleri Ray Ban Wayfarers'ın arkasına gizlenmiş griden çok maviydi. Birbirimize çok benziyorduk, kardeş olduğumuzu söylemeye yetecek kadar. Koyu renk saçları kısa katlar halinde kesilmişti, tepesi biraz dikenliydi ve gülümsememiz aynıydı. İkimiz de daha çok annemize benziyorduk ve Rhett'e hiç benzemiyorduk.

"Harika görünüyorsun," dedi bana.

"Sen de öyle. Gerçekten iyi." Gençken giyse ölmeyeceği çiçek desenli bir düğmeli bluz giymiş, yıpranmış haki şortunun üzerine kıvrımlarını açmıştı. Onu Grammy Ödülleri'nde bana eşlik etmesini istediğim Ocak ayından beri görmemiştim. Büyük hataydı. Bastian, Acadian Storm'u bilinmezlikten çekip çıkaran ve bize büyük çıkışımızı sağlayan kişiydi ve beş yıl önce dünya turnesinde onun için açılış yaptığımızda Landry, Bastian'ın üzerinde yürüdüğü zemine tapmıştı. Şimdi Bastian'a kızgındı. Bu yüzden, keyifli bir olay olmaktan ziyade, gerginlik ve düşmanlıkla doluydu.

Landry parmaklarını masaya vuruyor, muhtemelen kafasında hangi ritim çalıyorsa onu çalıyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu, Landry'nin gergin olduğunu gösteren işaretiydi. Masanın altını kontrol ettim ve bacağının aşağı yukarı zıpladığından emin oldum. Bu da bana bunun sadece dostça bir kahve randevusu ya da beş aydır görüşmedikten sonra hasret giderme fırsatı olmadığını düşündürdü.

Ona soru soramadan masamıza bir garson geldi. Landry kahvaltılık burrito ve soğuk demleme sipariş etti, ben de portakal kabuğu rendeli köpüklü espresso ve yumurta beyazı omlet. Artık Teksas'ta değildim. Ve bunu düşünmemek ya da Brody'nin tam şu anda ne yaptığını merak etmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Avrupa'yı fethetmeye hazır mısınız?" Landry, sunucu gittikten sonra gülümseyerek sordu.

"Çoktan fethedildiğine eminim. Gerginim ama heyecanlıyım." Ki bu doğrudu. Sahneye çıkmayı özlemiştim ve tekrar sahneye çıkmayı dört gözle bekliyordum.

"Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Seni sevecekler."

Bunu söylediği için onu sevdim. Yemeğimiz gelene kadar havadan sudan konuştuk, ikimiz de önemli bir şey söylemedik.

"Gus gruptan ayrıldı."

Yanlış duyduğumu düşünerek ona baktım. "Ne? Ama Gus... neden gitsin ki?"

"Her şey ona çok ağır geldi."

"Tanrım. Üzgünüm, Landry. İyi misin?"

"Bu bir şok değildi. Uzun zamandır bekliyordum. Ama evet, acıttı. Onun yerine geçtik. Noel de kalacağını söyledi."

Noel, Acadian Storm ile çıktığım son turnede bize katılan bir klavyeciydi.

"Sana ihtiyacımız var, Shy."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Elini kaldırdı. "Sadece beni dinle. Buraya senden eve dönmeni istemek için gelmedim."

Grup. Ama Dean'in biraz ara vermeye ihtiyacı var. O iyi biri. Ne kadar iyi olduğunu biliyorsun."

Ne kadar iyi olduğunu biliyordum ama aynı zamanda ne kadar kötüleşebileceğini ve her şeyi ne kadar zehirli hale getirdiğini de biliyordum. Yeteneği, dengesiz kişiliğinin gerisinde kalmıştı.

"Birimizin gitmesi gerekiyordu Landry. Bunu biliyorsun. Yani... sana yardım etmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun ama Dean'le bir grupta olduğun sürece bunun nasıl mümkün olacağını anlamıyorum."

"Turnenin son ayağında senin için açılış yapacak kimse henüz yok."

Ona baktım, ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım.

"Sizin için açalım."

Aman Tanrım. Hayır. Hayatta olmaz. "Landry... Bunu senin için yapardım, yapardım biliyorsun ama..." Başımı salladım. "Hayır. Bunu yapamam."

"Shy, grubu dağıttın ve şimdi parçaları toplamak için çabalıyoruz. Bize borçlusun."

Çenem düştü. Bunu söylediğine inanamıyordum. "*Sana borçlu muyum?* Vay be. Tıpkı Rhett gibi konuştun."

"Siktir et. Ben onun gibi değilim. Senin için oradaydım. I her şey boyunca senin yanındaydı."

"Ve sana her zaman çok minnettar oldum ama benden istediğin şey..." Başımı salladım. "... bu çok fazla."

"Benim için yap. Grup için yap."

"Yapamam... bu bana bağlı bile değil. Yönetim ekibim bu konuda benimle savaşıyor."

"Saçmalık. Sen Grammy ödüllüsün. Albümün platin plak kazandı. Sen onların nakit ineğisin, Shiloh. Senin için çalışıyorlar, tam tersi değil. Eğer istediğinin bu olduğunu söylersen, seni mutlu etmek için ellerinden geleni yaparlar."

Bundan pek emin değildim. Ses tonunu ya da benden yapmamı istediği şeyi beğenmediğimden bahsetmiyorum bile. "İyi bir yere gelmek için çok uğraştım Landry. Dean'in bana yaşattıklarını atlatmak için çok çalışmam gerekti. Sadece

Ben de. Peki ya sana ve Gus'a yaptıkları? Neden hala onun yaptığı her şeyi savunuyorsun?"

"Çünkü ona borçluyum. Sana da öyle."

Aman Tanrım. İnanılır gibi değil. "Bedelini ödedik. İkimiz de ona yardım etmeye çalıştık ama o ne yaptı? O bir bela, Landry. Her zaman öyleydi. Ve seni de kendisiyle birlikte aşağı çekecek. Yaptığı şey bu. Bunu göremeyecek kadar nasıl kör olabilirsin? Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Anlamıyorsun, değil mi? Onun bizim için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir kahkaha attım. "Bizim için ne yaptığını çok iyi biliyorum. Hiçbiri de iyi değildi."

"O bendim. Metamfetamini pişiren bendim. Hepsi benim fikrimdi ve sen daha lisedeyken yapmaya başladım. Hiç paramız yoktu, Shy. Tek kuruşumuz bile. Asgari ücretle çalışarak on yedinci yaş gününde sana o Fender gitarı aldığımı mı sanıyorsun? Yemeğimizi ve Maw Maw'ın bana bıraktığı tüm faturaları ödediğini mi sanıyorsun? Hep Los Angeles'a gitmekten bahsederdin. Ben de bunu senin için gerçekleştirmek istedim. Dean de öyle. Bir yıldız olmak için gerekenlere sahip olduğunu hep biliyordu. Herkes biliyordu. Bastian Cox bize neden büyük bir fırsat verdi sanıyorsun? *Senin* sayende."

"Sen..." Başımı salladım. "Sana inanmıyorum. Bunu biliyor olmalıydım. Sen yapmış olamazsın. İki işte birden çalışıyordun..."

"Hayır. Değildim. Başlangıçta öyleydim, evet. Ama yeterince ödeme yapmadılar. Dean suçu üstlendi. Benim yatmam gerekirken o yattı."

Başımı salladım. "Hayır. İmkânı yok. Buna gerçekten inanacağımı düşünemezsin değil mi?"

"Lanet olası gerçek bu," diye homurdandı. "Dean bu işe karışırsa suçu onun üzerine atacaklarını biliyordu, o yüzden bu işin dışında kalmaya çalıştı."

"Eğer bu gerçekse neden daha önce kimse bundan bahsetmedi? Bunu bana söylemek için *yılların* vardı. Neden şimdi? Bunu bana neden şimdi söylüyorsun, Landry?"

"Selam bebeğim."

Sesini duyunca çenemi sıktım ve Dean'e bakmak için başımı çevirmeden önce kendimi çelikleştirdim. İyi görünüyordu. Ela gözleri berraktı, kan çanağı ya da parlak değildi. Kahverengi saçları dağınık ve dağınıktı, yapısızdı, bu şekilde görünmesi için mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Temiz beyaz bir tişört, yırtık siyah bir kot pantolon ve motosiklet botları giymişti. Bir rock yıldızına benziyordu. Cehenneme gidip gelmiş bir adam gibiydi. Gülümsemesi hüznü ve umutluydu, sanki onu kapı dışarı edeceğimden endişeleniyordu. Her seferinde o lanet gülümsemeye kanardım. "Burada ne yapıyorsun?"

Beni böyle tuzağa düşüreceklerini bilmeliydim. Kardeşimin dostça bir sohbet için buluşmak istediğini düşünmemem gerektiğini bilmeliydim.

Dean davet beklemeden benimkinin yanına bir sandalye çekti.

"Telefonlarıma cevap vermedin."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı."

Başını salladı. "Seni suçladığımı söyleyemem. Çok güzel görünüyorsun." "Ve sen de bela gibi görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim. Ama başınıza daha fazla bela açmak istemiyorum."

"Sadece bir iyilik istiyorsun. Gerçekten büyük bir iyilik."

Servis görevlisi geldi ve duyulmak istemediğimiz için sessizliğe gömüldük. Tabaklarımızı temizledi ve Dean'in siparişini aldı - duble espresso. Garson gittikten sonra Dean bana doğru eğildi ve şöyle dedi: "Ama bunu yapmak senin elinde. Sana yalvarıyorum. Sadece bize bir iyilik yap."

Acadian Storm eskiden headliner turnelerine çıkıyordu ve şimdi benim için açılış yapma şansı istiyorlardı. "Eğer bu yeni müzik bu kadar harikaysa, neden kayıt stüdyosuna girip

Yeni bir albüm mü çıkaracaksın? Biraz tanıtım ve turne ayarla. Bunun için bana ihtiyacın yok."

"Ona Gus'tan bahsettin mi?" diye sordu Landry, o da başını salladı. "Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum. Pek çok köprüyü yaktım. Yanlış insanları kızdırdım. Şimdi sıfırdan başlamalı ve bunu doğru şekilde yapmaya çalışmalıyız."

Bu bana Brody'nin birlikte çalıştığı istismara uğramış atlardan, nasıl sıfırdan başladığından ve bu tür bir şeyi aceleyle getiremeyeceğinizden, aksi takdirde tüm sıkı çalışmanızı geri alacağınızdan bahsetmesini hatırlattı.

"Kırıldığımızı biliyorum," dedi Dean. "Beni geri kabul etmen için hiçbir şansın olmadığını biliyorum. Ama bu müzikle ilgili. Ve bir zamanlar bana inanmıştın. Buna ihtiyacım var Shy. Landry'nin buna ihtiyacı var. Benim için yapamıyorsan, onun için yap. Lütfen."

Sesi çok samimiydi. Ona kızının kendisine çok benzediğini söylemek istedim. Her zaman şarkı söylediğini, onun değişken ela gözlerine ve gamzeli gülümsemesine sahip olduğunu. Ama onun tarafından birçok kez yakılmış olan yanım bir şey söylememi engelledi.

"En azından bunu düşünecek misin?" diye yalvardı.

Dean'i tanırdım. O sadece her şeyini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında yalvarırdı. Benden bunu istemesi için çok şey gerekirdi. Maw Maw öldükten sonra bana bakma sorumluluğunu üstlenen kardeşime baktım. Başımızı sokacak bir çatı ve masamıza yiyecek koyabilmek için iki boktan işte çalışmıştı. Uyuşturucu konusunda ona inandım mı yoksa Dean'i daha iyi göstermeye mi çalışıyordu bilmiyordum. Ama Landry beni desteklemek için çok şeyden vazgeçmiş ve karşılığında benden hiçbir şey istememişti.

Dean gerçekten Landry için hapse girmiş miydi?

Muhtemelen yapardı diye düşünmüştüm. Dean Landry'den daha sertti. Sokak zekasına sahipti ve Landry'yi korumak için bunu yapardı. Tanrım, hayat neden bu kadar karmaşıktı? Neden her şey siyah ve beyaz, doğru ve yanlış olamıyordu? Neden eski erkek arkadaşım kalpsiz bir cani

olamıyordu? Ama sanırım

Eğer öyle olsaydı, en başta ona asla aşık olmazdım.

Ama bunu kabul edersem, bu kardeşim için olacaktı, Dean için değil. "Bunu düşüneneğim."

Dean sanki her şey çoktan hallolmuş gibi rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Buna pişman olmayacaksın."

Verdim bile. "Hiçbir söz vermiyorum. Bu sadece bana bağlı değil."

"Önümüze ne sözleşme koyarlarsa imzalayacağız. Uyuşturucu yok, içki yok, benden bela yok... Hayatım üzerine yemin ederim."

Suçluluk duygusu güçlü bir pazarlık kozuydu ve Dean elindeki her aracı kullanmaktan asla çekinmezdi. Bir zamanlar, babası ve kardeşleri tarafından istismar edilen bir çocuğa aşık olmuştum. Onu düzeltmeye çalışmışım. Onu kurtarmaya. İçindeki boşluğu doldurmaya. Gitar becerileri sektördeki en iyilerden biri olan müzisyene aşık olmuştum. Asla Dean gibi bir gitarist olamayacaktım. Ruhunda müzik vardı ve bunun onu kurtarmak için yeterli olacağına inanırdım. Ama Dean için hiçbir şey yeterli olmamıştı. Benim aşkım değil. Ne müzik. Ne arkadaşlarının sadakati. Ne şöhret, ne başarı, ne de adını haykıran ve ona olan sonsuz sevgilerini ilan eden hayranları. Dean'in davranışları ne kadar kötüyse, hayranları ona o kadar tapıyordu.

Bazı insanlar için tüm dünyayı verseniz yine de yeterli olmaz.

ON DAKİKA SONRA, üçümüz birlikte kafeden çıktık. Aynı akşam Londra'ya giden gece uçağıma bindiğimde, fotoğraflarımız sosyal medyada birkaç manşetle birlikte yer alıyordu: Akad Fırtınası Yeniden Bir Araya Geliyor. Dean ve Shiloh Yeniden Bir Arada. Bir fotoğrafta Dean kolunu sandalyemin arkasına dolamıştı ve öpmek üzereymiş gibi görünüyordu

Ben. Olan şey bu değildi ama öyle görünüyordu. Ve bazen önemli olan tek şey görünüşü.

Uçuşum sırasında tek düşünebildiğim Brody'nin fotoğrafları görüp görmediği ya da altyazıları okuyup okumadığıydı. Ve eğer görseydi, umursar mıydı?

Onunla hiç tanışmamış olsaydım daha mı iyi olurdu?

Altı haftadır bir balonun içinde yaşıyordum. Şimdi balon patlamıştı ve ben gerçek dünyaya geri dönüyordum. Benim dünyama. Benim hayatıma. Teksas'ta değildi. Hiç olmamıştı. Brody'nin beni sevdiğini söylememiş olması muhtemelen en iyisiydi. Neden boş yere umut vereyim ki? İkimiz de fazla derine inmeden bağları koparmak en iyisiydi. O benim dünyama sürüklenmeden önce.

Ama Tanrım, onu çok özledim.

"SHILOH. SHILOH. SHILOH." Kalabalık ismimi haykırıyor, tüylerim diken diken oluyor ve tüylerim diken diken oluyordu. Bu duygu hiç eskimedi. İngiltere, Somerset'teki bir tarlada omuz omuza duran insan denizine baktım. Buraya nasıl gelmiştim? Glastonbury'de sahne alıyordum. Piramit Sahne'nin spot ışıkları altında duruyordum. Farklı ülkelerin bayrakları hafif esintide dalgalanıyordu ve gökyüzü kapalı olmasına rağmen içim aydınlanıyordu.

Enerji hissediliyordu. Heyecan vericiydi. Adrenalin damarlarımda zonkluyor ve fişkırıyordu. Kendimi yenilmez hissederek canlandım. Sanki dünyayı fethedebilirmişim gibi.

"Merhaba Glastonbury! Rock and roll yapmaya hazır mısınız?" Sorum kalabalık tarafından alkışlarla karşılandı.

Dünyanın tepesindeydim. Dokunulmaz.

Müzik dışında her şeyi unutmuştum. Gitarım ellerimde çılglık atıyor ve titriyordu.

Bedenimin bir uzantısı, ruhumun derinliklerinden gelen bir müzik.

Peşinden koştüğüm şey buydu. Bu yüzden bundan asla vazgeçemezdim. Bugün, tapılıyordum. Sadece kısa bir süreliğine.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Brody

The Roadhouse'a girer girmez Colleen barın üzerine bir şişe Bud koydu ve bir shot viski doldurdu. Buraya geldiğimiz on iki yıl boyunca bu bar hiç değişmemişti. Müzik country'ydi, anıların hepsi iyi değildi ve kadınlar kolaydı. Yıllar boyunca birçoğuyla eve gitmiştim ve ertesi gün neredeyse her zaman pişman olmuşum. Bira gözlükleri. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.

"İçkiler Austin'den." Colleen bana göz kırptı ve Austin'in yanına bir tabure çekmeden önce ona teşekkür ettim.

"Kim öldü?" Ona ben sordum. Austin cimriliğiyle ünlüydü. Ne zaman içki alma sırası ona gelse, ortadan kaybolurdu.

"İç bakalım. Sana son kez içki ısmarlıyor olabilirim. İkinci bir düşünce, Jude'u bekle."

Jude, hoparlörlerden yükselen Johnny Cash'in "I Walk the Line" şarkısı eşliğinde içeri girerken omzumun üzerinden baktım. Onu tanıyorsam, muhtemelen bunun tema şarkısı olduğunu düşünüyordu.

Colleen onun için de barın üzerine bir bira ve bir shot koydu. Jude ona gülümsedi ve sarılmak için barın öbür ucuna doğru eğildi. Colleen'in oğlu Reese de Jude'la birlikte Deniz Kuvvetleri'ne katılmış ama onun kadar şanslı olamamıştı. Reese çatışmada ölmüştü ve Jude da onun yanındaydı, bu yüzden Colleen'le aralarında özel bir bağ vardı.

"Büyük haber nedir?" diye sordu Austin'e.

Austin kadehini kaldırdı, biz de aynısını yaptık ve neye içtiğimizi duymayı bekledik. The Roadhouse'da kutlama yapmak için bizi en son aradığında boşanacağını söylemişti.

"Texas A&M'in koçluk ekibinin en yeni üyesine bakıyorsunuz."

"Vay anasını. O işi almak için kiminle yatmak zorunda kaldın?" Ben sordum.

Jude güldü ve biz de Austin'i tebrik ettikten sonra içkilerimizi yudumladık. Ancak o zaman gerçekten kafama dank etti. Bu yıl lise takımına koçluk yapmak için burada olmayacaktı. Ve Texas A&M buradan arabayla iki buçuk saat uzaklıktaydı. İşe gidip geleceğinden şüpheliydim. "Peki ya Walker? Onun için sorun olur mu?" *Peki ya Ridge?*

"Heyecanlandığını söyleyemem ama anlıyor. Çiftlikte çalışmayı hiç istemedim. Eve dönmemin tek nedeni babama yardım etmektir. O öldükten sonra işleri yürütmek benim görevimmiş gibi hissettim. Ama istediğim hayat bu değil. Ve şimdi babam öldüğüne göre, annem çiftliği satmaktan bahsediyor."

Sözlerini düşünerek biramdan bir yudum aldım. "Çiftliği satmak mı istiyorsun?"

Başını salladı. "Çok fazla iş var. Bunu sana söylememe gerek yok. Sana satmaktan başka bir şey istemez."

"Evet, ama param yok." "Biliyorum dostum. Keşke olsaydı."

Armacost'ların birkaç yüz dönümlük güzel bir arazisi vardı ve neredeyse benim arka bahçemdeydi.

"Param olsa sana borç verirdim," dedi Jude. Vereceğini biliyordum. Tıpkı benim onun için yapacağım gibi. Ama ikimiz de bu teklifi asla kabul etmezdik. "Neden Gideon'u aramıyorsun? Belki o bir şeyler ayarlayabilir."

"Hayır. Ondan zaten çok fazla iyilik istedim."

"Eğer... *ne zaman...* satmaya karar verirsek, satışa çıkmadan önce size haber veririm," dedi Austin. "Asla bilemezsin. O zamana kadar talihin değişebilir. Piyangoyu kazanabilirsin."

"Kazanmak için bir bilet almam gerekecek."

"Ne zaman gidiyorsun?" Jude Austin'e sordu.

"Ağustos başında. Bu fırsat önüme çıktığında kaçırılmayacak kadar iyiydi."

"Senin için doğru olanı yapmalısın. Çiftlik babanın hayaliydi, senin değil," dedi Jude.

Austin başını salladı. "Lanet bacak."

"Berbat bir mola." Jude başını salladı ve birasından bir yudum aldı.

"ok kelime oyunu." Austin güldü. En azından artık bu konuda şaka yapabilirdi.

Austin niversitedeyken Texas A&M takımının en iyi oyuncusuydu. NFL'e seçilmesi bekleniyordu ama son sezonunun başında kaval kemiği ve fibula kemiğinin kırılması futbol kariyerini sona erdirdi. Böylece uzaklaşmak istediği çiftliğe geri dönmüş.

"Ee... senin kız nasıl?" Austin bana sordu.

Biramdan bir yudum aldım. "Eminim gayet iyidir." "Bu da ne demek oluyor?" Jude sordu, gözleri bana doğru daralıyor.

"şimdi de İngilizce anlamıyor musun? Tercüme etmemi mi istiyorsun?"

"Brody'nin konuşmasını anlamıyorum. Çünkü onun nasıl olduğuna dair en ufak bir fikrin yokmuş gibi geldi."

Tek omzumu silktim. Shiloh'yu havaalanına bırakıp ondan uzaklaşmamın üzerinden dört gün geçmişti. O zamandan beri kendimi meşgul tutuyordum -bir at iftliğinde her zaman yapılacak çok iş vardır, şükürler olsun- ve bunu kimseyle konuşmamıştım. Ben de böyle kalmasını istiyordum. "Neden konuşayım ki? O gitti."

Brody ve Austin birbirlerine baktılar. Sonra Austin ellerini birbirine sürttü. "Evet. Bu, ekrimin tekrar iş başında olduğu anlamına mı geliyor?"

Homurdandım. "Hiçbir zaman senin ekrin olmadım."

"Sen ne dersen o." Gözleri barın diğer ucunda dolaştı. "şuradaki iki sarışına bak. Kendimi cömert hissettiğim için ilk seçimi sana bırakıyorum."

Sarışınlara baktım. Büyük göğüsler ve daha büyük gülümsemeler. Bu birkaç ay önce olsaydı, buna hazır olabilirdim. Ama şimdi, bu kızların hiçbiri

benim için. Başımı başka tarafa çevirdim ve biramdan bir yudum daha aldım. "Hepsi senin."

"Kahretsin. Kulağa ciddi geliyor. Ama seninle tartışmak benden uzak olsun." Jude ve ben Austin'in iki sarışının yanına gidip kendini tanıttığını izledik.

"Merhaba hanımlar, bugün şanslı gününüz olmalı."

Jude ve ben hep bir ağızdan "Ne dangalak ama" dedik ve sonra ikimiz de başımızı sallayıp güldük.

Biramı bitirdim ve boş şişeyi barın üzerine bıraktım. "Ben buradan gidiyorum."

"Ben de öyle. Lila'ya sadece bir tane için uğrayacağımı söyledim."

Artık bir içkide durabilmesi bir mucizeydi. Sadece ne kadar ilerlediğini gösteriyordu.

Çıkarken Austin'e veda ettik. İki kızla da flört ediyordu ve benim hayatımın böyle olduğunu bir kez daha anladım. Bir barda tanıştığım rastgele kızlarla anlamsız takılmalar. Şimdi bu bana çok üzücü geliyordu.

Jude ve ben onun beyaz kamyonetinin yanına park etmiş olan benim kamyonetimin yanında durduk. Yan tarafında Phoenix Takımı yazıyordu ve kar amacı gütmeyen kuruluşunun logosu vardı.

"Anlamıyorum." Bana dik dik baktı.

"Neyi anlamıyorsun?"

"Sonunda sevdiğin birini buldun... seni seven birini... ve öylece gitmesine izin mi verdin? Öylece?"

Çenem sıkıştı. "Başka ne yapabilirdim ki? Dünya turunun ortasında. Onun hayatında benim yerim yok."

"Bunu size o mu söyledi yoksa siz öyle mi varsaydınız?"

"Gün gibi ortada olan bir şeyi hecelemesine gerek yoktu."

"Bunu onunla tartışmadın bile, değil mi?"

"Tam bir baş belasısın." Kamyonetimin kapısını çekerek açtım ve sürücü koltuğuna tırmandım. Kapıyı kapatmamı engellemek için kapıyı tuttu. "Bırak şu lanet kapıyı."

"Hayatında bir kez olsun beni dinler misin, seni inatçı piç?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yüksek sesle nefes verdim. "Çabuk ol. Gitmem gereken bir yer var."

"Saçmalık. Gitmen gereken bir yer yok. Bugün cuma gecesi. Ridge muhtemelen arkadaşlarıyla takılıyordur, Noah da bizim evde. Yani boş bir eve gidiyorsun. Lila'ya neden aşık olduğunu düşündüğünü biliyor musun?"

"Lanet olsun. Yine mi bu? Elini çek yoksa kapıyı kırarım." Elini bıraktı, ben de kapıyı çekip kapattım ve kontak anahtarımı çevirdim. Şimdi açık pencerenin çerçevesine tutunuyordu. Sabırsızlığımı belli edencesine yüksek sesle nefes verdim. "Bırak şunu, Jude."

"Korkmuştun. Hâlâ da korkuyorsun. Bu yüzden Lila'nın senin için doğru kız olduğu fikrine sarıldın. Çünkü kalbinin derinliklerinde onun asla senin olamayacağını çok iyi biliyordun. Güvenliydi. Kendini tehlikeye atmazsan incinmezdin. Lila'yı bu kadar çok isteseydin onun için savaşırdın, tıpkı hayatında senin için gerçekten önemli olan diğer her şey için savaştığın gibi. Sen her zaman bir savaşçı oldun. Bu senin kimliğin. Peki neden Lila için hiç savaşmadığını düşünüyorsun?"

"İşte başlıyoruz. Dr. Phil'i oynama dürtüsüne asla karşı koyamazsın. Ne yazık ki neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Bir kahkaha attı. "Seni tanıyorum. Seni hayatımın çoğunda tanıdım. Lila için savaşmamış olsaydım şu anda nerede olurdum sanıyorsun? Hâlâ yaralı gururuma tutunmaya çalışan üzgün, sefil bir herif olurdum, başka da bir şey olmazdı. Sevgiyi hak etmediğine inandığın için mi? O pislik seni çok kötü becerdiği için mi?"

"Sakın söyleme," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Tamam, tamam. Tamam." İki elini de havaya kaldırdı.

"Söylediğimi unut

Bu. Haddini aştın. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Ve

Gördüğüm kadarıyla Shiloh uğruna savaşmaya değer."

Söyleyeceklerini söyledikten sonra kamyonetimden uzaklaştı ve ben de başka bir şey söylemesine fırsat vermeden oradan uzaklaştım. Roadhouse'a gitmekten hiç iyi bir şey çıkmadı. Ama söyledikleri evime çok yakındı. Haklı olmasından nefret ediyordum.

Boş evime girdim, buzdolabından bir bira aldım ve televizyonu açtım. Kanallar arasında gezindikten ve izlemek istediğim bir şey bulamadıktan sonra kapattım ve akşam güneşinin son demlerinde atlarımı ziyarete gittim.

Geçen hafta Dakota'yı Cayenne ve kısracı Phoenix ile birlikte bir meraya taşımıştım ve bu arkadaşlıktan hoşlanıyor gibiydi. Ama yine de varlığını hissederek hissetmez başını çevirip bana baktı ve yavaşça çite doğru ilerledi. Başını çitin üzerinden sarkıttı ve ben de onun alnını ve kulaklarının arkasını okşadım. Dakota'nın ona bu şekilde dokunabilecek kadar bana güvenmesi aylar almıştı. Şimdi ona yaptığım masajları seviyordu.

"Shiloh gibi dünya ayaklarının altında olan bir kız neden benim gibi bir adamı istesin ki?" Dakota'ya boynunu uzun ve akıcı hareketlerle okşayarak sordum, zihnim başka bir zamana ve yere sürükleniyordu.

"İsa seni sevmiyor, evlat. Burada sana yardım edecek ya da dualarını duyacak kimse yok. Bu yüzden sana söylediklerimi yap ve bu konuda çeneni kapalı tut."

Tekmeledim, çığlık attım ve yumrukladım. Kemerinin derisi tenimde izler bıraktı ve çığlıklarımı durdurmak için ağzıma kirli bir bez tıkadı.

"Alınan olmalarını severim. Daha eğlenceli oluyor." Kimse dualarımı duymadı.

"Selam kardeşim."

Ridge'in sesi beni hayallerimden kopardı. Neden şimdi bunu düşünüyordum ki? Elimi yüzümde gezdirerek anıları silmeye çalıştım. Sonra başımı çevirip ona baktım, gözlerim yarılmış dudığına ve morarmış elmacık kemiğine kaydı.

"Kavga mı ediyordunuz?"

Bir omzunu silkti. "Önemli bir şey değil."

"Kiminle ve neden kavga ettin?" "Önemli değil."

"Benim için önemli. Biri sana zorluk mu çıkarıyor?"

"Bunun için endişelenme. Bir kavgada kendimi koruyabilirim. Olmak

bunu hayatım boyunca yaptım."

Ridge ve ben doğma büyüme savaşçıydık. Birini boktan bir ortamdan çıkarıp ona iyi bir yuva verebilir, hayatını daha iyi hale getirmek için elinizden gelen her şeyi yapabilirsiniz ama ne kadar isterseniz isteyin geçmişisi asla silemez ya da tarihi değiştiremezsiniz. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Bakışları otlaktaki atların üzerindeydi. "Sanırım sana ihtiyacı var, dostum." İlk başta Dakota'dan bahsettiğini sandım. Ama bana iyi göründü. "Aranızdaki anlaşmanın ne olduğunu bilmiyorum ama ne olursa olsun, seni mutlu ettiğini söyleyebilirim. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Bununla birlikte döndü ve uzaklaştı. Benden birkaç adım uzaklaştığında döndü ve geriye doğru yürüdü. Shiloh hakkında daha fazla şey söyleyeceğini düşünmüştüm, ki bu akşamki en önemli konu bu gibi görünüyordu. "Muhtemelen yakında Patrick'ten bir telefon alacaksın."

"Neden?"

"İşimi bıraktım." Arkasını döndü ve bana arkasını dönerek yürümeye devam etti.

Burnumun kenarını sıktım ve peşinden yürüdüm. "Ne oldu böyle?"

"Bu konuda endişelenme. Başka bir iş bulurum. Zaten hiçbir zaman onun için çalışmak istemedim. Ve lanet olası futbol takımında da olmayacağım. Takım sporları bana göre değil. Mezun olur olmaz bu iki atlı kasabadan gideceğim. Teksas berbat bir yer."

Kolundan tuttum ve yüzüme bakması için onu döndürdüm. "Bana her şey hakkında fikrini değiştirecek ne olduğunu söylemek ister misin?"

Taş gibi bir ifadeyle bana baktı. "Masumiyetin kanıtlanana kadar suçlusun, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ridge." Bize doğru yürüyen Patrick'e baktım. "Bana neden öyle çekip gittiğini söylemek ister misin?"

"Bana neden ilk suçlanan kişinin yolun yanlış tarafından gelen beyaz çöp çocuk olduğunu söylemek ister misin?"

Patrick ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Herkesi sorgulamak zorundaydım."

Ridge bir kahkaha attı. "Ama sen yapmadın, değil mi? Otomatik olarak ben olduğumu varsaydın. O şantiyede *herkesin* önünde beni suçladın. O yüzden siktir et. Seninle *işim* bitti." Omuzlarını dikleştirerek uzaklaştı.

"Dur bakalım." Patrick onu durdurmak için kolundan tuttu. "Bu sabah teslim ettiğin tüm o ses ekipmanını almak için parayı nereden bulduğunu bana söyler misin?"

Ses ekipmanı mı? Bu benim için yeni bir haberd. Patrick her sabah işe giderken Ridge'i alırdı, o zaman görmüş olmalı.

Ridge onun elini sıktı. "Evet, umurumda. Seni hiç ilgilendirmez. Sana hiçbir şey çalmadığımı, kendi ailemden asla bir şey çalmayacağımı söyledim. Bunun için sözüme güvenmeliydin. Bu yeterli olmalıydı. Ama sen de diğerleri gibisin."

Ridge uzaklaştı ve ben onu durdurmaya çalışmadım. Bu sefer çekip gitmeye hakkı vardı. Patrick'e dik dik baktım. Çenem o kadar sıkılmıştı ki azı dişlerim

Çatlak. "Bunu ona neden yaptın?" Dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Parayı nereden bulduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Yine de bir fikrim vardı. "Ama onun sözüne inanmalıydın. Ona güvenmeliydin."

"Geçmişte hırsızlık yaptığı biliniyor. Ve baştan aşağı Shelby'nin oğlu. Tıpkı ona benziyor."

Sanki bu onun davranışlarını haklı çıkarıyormuş gibi. Bu konuşmadan öğrenerek başımı salladım. "Şimdi senin çatın altında büyümenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Kate bana hiçbir zaman annemin oğluymuşum gibi hissettirmemişti ama sen hep hissettirdin."

"Hey şimdi. Bu hiç adil değil. Üç oğlumu nasıl yetiştirdiysem seni de öyle yetiştirdim."

"Kendine bunu söylemeye devam et. Bana *asla* aynı şekilde davranılmadı. Ve beni yanına almanın tek nedeni Kate'in ısrar etmesiydi."

"Bu lanet bir yalan. Telefonu alır almaz seni almak için Odessa'ya gittim."

"On yaşındayken. Peki ya ondan önceki zamanlar? Shelby seni arayıp yardım istediğinde ama sen ona kendi başının çaresine bakmasını söylediğinde? O zaman hangi cehennemdeydin?"

"Bunların hiçbirini hatırlamayacak kadar küçüktün."

"Çocukken çok şey duydum ve gördüm. Hatırlamak için çok genç değildim. Hepsini hatırlıyorum. Ama bu benimle ilgili değil. Ridge'le ilgili." Parmağımla onu işaret ettim. "Ona bir özür borçlusun ve bunu onu suçladığın tüm insanların önünde yapmanı istiyorum. Bunu düzeltene kadar arazimde, evimin ya da Ridge'in yakınında istenmiyorsun."

Uzaklaştım.

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" diye seslendi arkamdan.

Sözleri beni yolumda durdurdu. Yürümeye devam edebilirdim. Çenemi kapalı tutabilirdim. Ama siktir et. Söyleyecek çok şeyim vardı ve dilimi çok uzun zamandır tutuyordum. Büyürken, onunla yüzleşirsem beni kaldırıma atacağından korkmuştum, bu yüzden ağzımı kapalı tutmuş, şimdiye kadar çoktan gittiğini düşündüğüm bir kızgınlık beslemiştim. Ama hayır, hâlâ oradaydı.

Artık çocuk değildim ve içimi dökmek için iyi bir zamandı. Yavaşça yüzümü ona döndüm. "Patrick amcamla konuşuyorum. Sosyal hizmet görevlisi arayıp onu zorlayana kadar yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayan annemin erkek kardeşiyle. Denizci arkadaşını ziyaret için eve getiren ve onu küçük kız kardeşiyle tanıştıran adamla konuşuyorum. Benim annem ve Ridge'in annesi. Sadece on beş yaşındaydı. Bunun hakkında konuşmak ister misin? Ailenizden kimsenin buna ne olduğunu söylemediği hakkında konuşmak ister misiniz? *Tecavüz*. Sence Shelby'nin uyuşturucuya yönelmesinin sebebi bu olabilir mi? Sence bunun onun ne kadar berbat bir halde olduğuyla bir ilgisi olabilir mi?"

Birkaç saniye boyunca bana baktı. Konuşamayacak kadar şok olmuştu. Ta ki kendini toparlayana kadar. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

İnkâr bile edemiyordu çünkü bunun lanet olası bir gerçek olduğunu biliyordu. Bu kadar üzücü olmasaydı gülünç olurdu. "Dediğim gibi, çocukken çok şey duydum."

"Shelby'nin başına böyle bir şey gelmesini hiç istemedim." "Ama o l d u . Ve sen ve senin pislik denizci baban

Denizci arkadaşının başı belaya girmesin diye örtbas etti. Oorah lanet olası rah."

"Bilmiyordum."

"Saçmalık."

Patrick başını salladı. "Bunu ancak yıllar sonra öğrenebildim."

"Bunun bir önemi yok. Ona yardım etmek için bir şeyler yapabilirdin. O senin kardeşindi. Her zaman ailenin öneminden bahsederdin ama yine de... ona sırtını döndün."

Sözlerimi düşünerek çenesini sıvazladı. "Bunun için beni asla affetmedin."

Ne zaman beni kurtarmaya daha erken gelerek beni kurtarabileceği cehennemini düşünsem, hatta belki Shelby'yi, hayır. Bunun için onu asla affetmedim. "Benim yerimde olsaydın, affeder ve unuttur muydun?"

Çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi, bakışları hiç dalgalanmadı. "Hayır. Ben hiçbir zaman işleri bu kadar kolay bırakan biri olmadım."

En azından bu konuda dürüsttü. "İşte böyle. Bizi de kendin gibi yetiştirdin. Ridge ile aranı düzelt." Onu yaptıklarıyla baş başa bırakarak oradan uzaklaştım. Benim için çok geçti ama Ridge için işleri yoluna koymak için çok geç değildi.

Patrick'ten nefret ediyordum? Hayır. Beni o büyüttmüş ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Ama kendisinden sekiz yaş küçük olan annemi hayal kırıklığına uğratmıştı. Annemin anlattığına göre, on yedi yaşındayken evden kovulmuş. On dokuz yaşında anne olmuş. Babam onunla hiç evlenmemiş. Bana hep Shelby'nin piçi derdi. Ne yazık ki, o ve annem birbirlerinden uzak duramıyorlardı. Bu yüzden ben sekiz yaşına gelene kadar ara sıra Lafayette, Louisiana'da yaşamaya başladık.

Shiloh'ya bebeğinden vazgeçmenin utanılacak bir şey olmadığını söylediğimde ciddiydim. Annemin de aynı şeyi yapmasını isterdim.

Ama Shiloh, Shelby gibi değildi.

Shiloh bana karşı iyi, doğru ve dürüsttü. Noah'ın yanı sıra, başıma gelen en iyi şeydi.

Shiloh beni mutlu ediyordu ve onu da mutlu ettiğimi düşünmek isterdim. Ve lanet olsun, onu olması gerekenden daha fazla özledim. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

Misafirhanenin arka verandasına çıkan merdivenleri tırmandım ve bir Adirondack sandalyeye oturdum, ayaklarımı tırabzana dayadım, gözlerim göldeydi. Misafirhane yazın büyük bir bölümünde doluydu. Yarın yeni konuklar gelecekti ama bu gece boştu. Telefonumu cebimden çıkardım ve kendime yapmayacağıma söz verdiğim bir şeyi yaptım. Shiloh'nun adını Google'da arattım ve bugün Glastonbury'de çekilmiş fotoğraflarına göz attım. Minik siyah bir elbise, uyluk hizasında çizmeler ve kanatlı eyeliner giymişti, dudakları koyu mora boyanmıştı. Gökyüzü bulutluydu, kalabalık omuz omuzaydı ve herkes onun kendi elementinde olduğunu görebiliyordu. Sahnede, ılık atan hayranlarının önünde kendini evinde gibi hissediyordu. Bastian Cox bis için ona katıldı ve birlikte "Damage" şarkısını söylediler. Johnny Depp'in "Karayip Korsanları" filmindeki haline benziyordu. Siyah göz kalemi neredeyse onunki kadar kalındı ve siyah bir f  tr şapka, yırtık bir tiş  rt ve her parmağında g  m  ş y  z  kler vardı. T  m bu detayları fark etmiş olmam, o lanet fotoğrafları ne kadar yakından incelediğimi gösteriyordu.

Cezalandırılmaktan hoşlanan biri olarak kaydırmaya devam ettim, buradan, *benden uzaktaki* hayatına dair ipuçları aramaya devam ettim. Dean the douche Bouchon ile çekilmiş bir fotoğrafında durdum. Açık havada bir kafede kahve iiyorlarmış gibi g  r  n  yordu. Adamın kolu kıza sarılmıştı ve derin bir sohbete dalmışlardı. Beş dakika boyunca fotoğrafa baktım. Dean'le tekrar bir araya mı gelmişti?

Hay sikeyim. Telefonumu kapatıp cebime koydum ve ağaçların arasından g  le baktım. Yıldızlar parlıyordu ve ay ışığı suyun   zerinde parlıyordu. Shiloh burada olsaydı,

çıplak olurduk ve gölde yüzerdik. Ama o burada değildi. Beş bin mil uzaktaydı. Farklı bir stratosferde yaşıyor da olabilirdi.

Bana geri dön, Shiloh.

Sorun şu ki, ben rock yıldızına aşık olmamıştım. Louisiana Bayou'dan gelen kıza aşık olmuşum. Serin bir gölde çırılçıplak yüzdüğüm ve gün doğumunda birlikte ata bindiğim kıza aşık olmuşum. Birbirinden çok farklı bu iki insanı nasıl uzlaştıracığımı bilmiyordum.

Ama denemezsem, risk almazsam asla bilemeyeceğim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Shiloh

Telefonum çaldı ve beni rüyamdan dışarı sürükledi. Lanet olsun. Yuvarlandım ve tekrar uyumaya çalıştım. Rüyama geri dönmek istiyordum. Brody'nin güneşin aydınlattığı, saçlarıyla aynı renkteki buğday tarlasında yürüdüğü rüyaya. Gülümsüyordu. Omzumun üzerinden seslenmişim, "*Yakalayabilirsen yakala beni.*"

Ama rüya kaybolmuştu ve umduğum gibi beni kovalamamıştı.

A az dakika Daha sonra, ne zaman uyku
olmazdı. Geri dön, sisli beynime bir düşünce
sızdı.

Ya beni arayan Brody olsaydı?

Yatakta dikleştım ve ışığı yaktım, ardından telefonumu komodinden aldım.

Brody.

Kalbim göğsümün duvarlarında sekti. Beni havaalanında bırakmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Birkaç derin nefes aldım ve heyecanımı dizginlemeye çalıştım. Bizimle ilgili fikrini değiştirmişti. Değiştirmiş olmalıydı. Yoksa neden arasın ki? Titreyen ellerimle arama tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Hey Shy."

"Selam Kovboy." Sesim bir gösteriden sonraki sabah hep olduğu gibi cızırtılıydı. Boğazımı temizleyip yastıkları yatak başlığına yasladım ve sabahın sekizinde beni neden aradığını öğrenmek için beklemeye başladım.

"Düşünüyordum da... ya-"

"Evet." Ne söyleyeceğini duymayı beklemeden sözünü kestım. "Evet, evet, evet."

Güldü, içimin derinliklerine ulaşan ve beni sıcak ve karıncalanmış hissettiren alçak bir gümbürtü. Kahkahasını ve sesini tekrar duymak çok güzeldi. Sanki bir milyon

Son duyduğumdan bu yana yıllar geçmişti. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Aklını okudum."

"Peki ben ne düşünüyordum, Shiloh?"

Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve ona ne düşündüğümü söyledim. "Beni özlediğini düşünüyordun. Hayatının bensiz daha boş olduğunu. Birlikte geçirdiğimiz altı haftanın hayatının en güzel zamanlarından biri olduğunu ve bitmesini istemediğini düşünüyordun. Düşünüyordun... Ya arasaydık ve mesajlaşıydık? Ya benimle bir, iki ya da on gün geçirmek için dünyanın öbür ucuna uçsaydın? Ya benimle Londra'da, New York'ta, Los Angeles'ta ve aradaki diğer tüm şehir ve kasabalarda buluşsaydın? Ya söylediğim her şarkı sadece senin için olsaydı? Ya eğer... Ya eğer... Ya eğer..." Sesimin kesilmesine izin verdim.

Sözlerim sessizlikle karşılandı. Gözlerimi sıkıca kapadım ve nefesimi tutarak onun cevabını bekledim.

Birkaç acı dolu saniyeden sonra nihayet, "Sanırım gerçekten zihin okuyorsun," dedi.

Üzerime bir rahatlama çöktü. Nefesimi ve vücudumdaki gerginliği serbest bıraktım. "Seni özledim, Brody. Sesini duymak çok güzel."

"Ben de sana. Bugün nerede uyanıyorsun?" "Bugün Pazartesi. Burası Dublin olmalı." Kapıya doğru yürüdüm. Pencereleri açıp perdeleri çekerek odaya biraz ışık girmesini sağladı; sarı ahşap, beyaz Mısır pamuğundan nevresimler ve pelüş gri halılarla döşenmiş modern bir mekândı. Dublin kapalıydı, gökyüzü puslu gri ve bulutluydu.

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordum. Kapıları açarak temiz havanın ısı kontrollü odaya girmesini sağladım ve özel balkonuma çıktım. Sıcaklık burada Teksas'ta olduğundan daha serindi.

"Şu anda mı? Seni yatakta şu ipeksi numaralardan birini giyerken hayal ediyorum."

Brody'nin tişörtüne baktım. Onlardan ikisini ve Phoenix'in doğduğu gece takım odasından aldığım pazen gömleği çalmıştım. "Görünüşe göre eski bir tişört giyiyorum. Hayallerini yıktığım için üzgünüm."

"Evet, iyi bir hayal gücüne sahip olmak böyle bir şey işte. Seni istediğim gibi hayal edebilirim."

Nane yeşili minderli bir şezlonga oturdum. Bacaklarımı altıma alarak, kulağımda onun sesini dinlerken Liffey Nehri'nin sularını çalkalayan bir feribotu izledim. Onu çiftlikte atlarıyla birlikte hayal ettim; gökyüzü masmavi, tepeler yemyeşil, güneş kirli sarı saçlarında ve bronz teninde parlıyordu.

"Mesela şu anda seni çıplak ve başım bacaklarının arasında hayal ediyorum," dedi. "Seni ellerimle, ağzımla ve dilimle beceriyorum. Şişmiş klitorisini ısıriyorum. Seni yarıktan çatlağa ve aradaki her yere kadar yalıyorum. Mmm... Dilimde senin tadını alabiliyorum. Baldan daha tatlı. Viskiden daha yumuşak. En sevdiğim tatlı."

Sözleri beni koltuğumda kıvranmaya ve kalçalarımı sıkmaya itti. Lanet olsun sana, Brody. "Beni telefon seksi için mi aradın?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Hayır. Sana teşekkür etmek için aradım. Ama Ridge için o kadar parayı ses ekipmanına harcamamalıydın."

Brody kızgın görünmüyordu, muhtemelen bunu Ridge için yaptığım için. Ve Brody kardeşinin mutluluğunu önemsliyordu. "Benim için yaptıklarından sonra teşekkür etme şeklim buydu."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Ben yapmak istedim. Onu ikna etmek zorundaydım." "Ridge'le mi konuştun?"

"Bana mesaj attı."

Bir süre sessiz kaldı. "Artık DJ olmak istediğini düşünüyor."

"Ridge istediği her şey olabilir." "Evet, olabilir. İyi misin, Shy?"

"Şimdi seninle konuştuğuma göre daha iyiyim." "Dangalak Dean'e ne oldu?"

Dangalak Dean. Doğru. "Beni Google'da mı aradın?"

"Yapmamalıydım ama evet, yaptım."

Omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöktü. Brody'nin bu tür önlemlere başvurmasını beklemezdim. "Yani beni arayıp nasıl olduğumu sormak yerine... hikayeyi ilk elden öğrenmek yerine, cevapları internette arayacağını mı düşündün?" Sesimdeki incinmişliği ve öfkeyi gizleyemiyordum.

"Dediğim gibi, hiçbir zaman o kadar zeki olduğumu iddia etmedim."

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Ama bana bir iyilik yap ve beni bir daha arama. Her şey çarpıtılıyor, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Bilgilerimi internetten aldığım için aptallık ettim. Bir daha yapmayacağım. Şimdi bana ne olduğunu anlat." Durakladı. "Meşgul değilsen... bunun iyi bir zaman olup olmadığını sormak aklıma bile gelmedi."

"Mükemmel bir zaman." Saat dokuzda kişisel antrenörümle buluşacaktım, yani kendime ayıracak bir saatim vardı. "Seni en az yüz kere aramamak için kendimi zor tuttum," diye itiraf ettim, başparmağımdaki yüzüğü işaret parmağımla çevirerek. "Belki daha fazla."

"Beni arasaydın ne derdin?"

"Gitmeme izin verdiğin için senin bir mankafa olduğunu söyledim."

"Ve haklı olurdun." Sırıttım.

"Genelde öyleyimdir."

Buna güldü.

Merakım beni "Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" diye sormaya itti.

"Senin için savaşmaya değer olduğun sonucuna vardım. Ve yaşadığımız şey asla *sadece* seks değildi."

Yastığa yaslandım, dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü, midem bulandı. Tanrım, ne kadar mutlu olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu sözler beni çok etkiledi. "Yeterince uzun sürdü. Bunu sana en başından söyleyebilirdim."

"Kimse ukalaları sevmez," diye homurdandı. Ben güldüm. "Şimdi bana hödük Dean'den bahset."

"Seni bir daha ne zaman görebileceğime dair bir tarih belirlemeye söz verirsen sana Dean'den bahsedeceğim," diye karşılık verdim.

"Anlaştık."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Bir an bile tereddüt etmeden cevap vermişti. "Vay canına. Çok kolay oldu," demekten kendimi alamadım. "Bunda ne var?"

"Yakalamak yok. Aramadan önce kararımı vermiştim zaten." "Tam olarak ne hakkında karar verdin?"

"Seninle olabildiğince çok zaman geçireceğimi söyledim. Ve bu işi yürütmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktım."

Kalbim tekledi ve elimi kalbimin üzerine koydum. Neden bunu havaalanında söyleyememiş ve beni bir haftalık kalp ağrısından kurtaramamıştı?

"Şimdi konuşmaya başla," diye buyurdu.

İçimi çektim. Brody korumacıydı, bu yüzden bundan hoşlanmayacağını zaten biliyordum. Ama ona tüm gerçeği anlattım, Los Angeles'taki kafede Dean ve Landry ile yaptığım konuşmanın çoğunu tekrarlardım. Hikâyemi bitirdiğimde, düşüncelerini toparlayıp konuşmasını bekledim.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. *Eski erkek arkadaşınla* üç ay boyunca turnede mi olacaksın?"

Ses tonundaki suçlamayı duydum ve hiç hoşuma gitmedi.

Evet. "Evet. Ama Dean ve ben bittik. İlişkimiz ben onu terk etmeden çok önce bitti. Bu sadece müzikle ilgili."

"Uh huh. Kendine bunu söylemeye devam et."

Dilimi ısırardım ve birlikte bir gelecek umudum olmadan beni havaalanında bıraktığını hatırlatmaktan kaçındım. Mesele bu değildi. Brody ile olan ilişkimin Landry'ye yardım etme kararımın hiçbir ilgisi yoktu. "Bunu Dean için yapmıyorum. Landry için yapıyorum. O benim tek ailem. O benim *kardeşim*." Elbette bu bir şeydi

Brody anlamalı. Ridge için her şeyi yapardı. "Ve ona çok şey borçluyum," diye ekledim.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Evet, aileden biri olduğunu anlıyorum. Ama eğer sana iyi bir ağabey olduğun ve *her ağabeyin* yapacağını yaptığın için ona borçluymuşsun gibi hissettiriyorsa-"

"Öyle değil." Sözünü kestim ve hemen Landry'nin savunmasına geçtim. "Öyle bir şey değil. Sadece ona çok şey borçlu olduğumu söylüyorum."

"İyi, güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Gerçi bunu memnuniyetin tam tersiymiş gibi söylemişti, ses tonu sanki Landry'yle tanışmadan onun hakkında kararını çoktan vermiş gibi kabaydı.

"Ridge'in onu yanına aldığı için sana bir şey borçlu olduğunu düşünmüyor musun?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz soruyu geri almak istedim.

"Tabii ki hayır. Bana hiçbir şey borçlu değil. Böyle mi hissediyor? Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır," dedim çabucak, onu rahatlatmaya çalışarak. Belli ki bu benim sorunumdu ve o ve Ridge'le hiçbir ilgisi yoktu. "Bana asla böyle bir şey söylemedi. Ve senin de ona asla böyle hissettirmeyeceğini biliyorum. Ridge senin harika biri olduğunu düşünüyor."

Brody kıkırdadı. "Böyle bir şey söylemediğine eminim. Şimdi kelimeleri onun ağzına koyuyorsun."

Biraz gülümsedim. "Satır aralarını okumakta iyiyimdir. Söylemek istediği şey bu ama erkekler duygularını birbirleriyle paylaşma konusunda pek iyi değiller."

"Bunun için teşekkürler."

Güldüm. "Tüm o sinir bozucu duygularla başa çıkamıyorsun, ha?" "Evet, evet. Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana gününün nasıl geçtiğini anlat. gibi görünüyor."

"Hmm, bir bakalım. Kahvaltı edeceğim. Yulaf ezmesi, taze meyve, limonlu ve ballı çay."

"Çay?"

"Kafeinsiz."

"Bir rock yıldızı diyeti."

Güldüm. "Aynen öyle. Sonra kişisel antrenörümle çalışacağım. Ondan sonra da muhtemelen sağlıklı bir smoothie içip ardından masaj yaptıracam. Bu öğleden sonra Glasgow'a uçuyorum. Sonra bir soundcheck'im var. Hafif bir yemek yiyeceğim. Protein ve karbonhidrat, süt ürünü yok. Sonra saç, makyaj ve gardırop işleri var ve o kadar gergin olacağım ki kusacağımı düşüneceğim..."

"Peki ya sen?" Sanki günümün her ayrıntısını ve zamanımı nasıl geçirdiğimi bilmek istiyormuş gibi içtenlikle ilgileniyor gibiydi. Bu çok tatlıydı. Ama sanırım burada avantaj bendeydi. Ben onun dünyasına girmiştım ama o benim dünyamda hiç zaman geçirmemişti.

"Genelde değil, hayır. Sadece gerginlik. Sonra gösteri zamanı gelir."

"Peki bu nasıl hissettirecek?"

"Sanki bir metre boyundaymışım ve kurşun geçirmezmişim gibi." Smoothie yapmak için geldiğim sabah Noah'nın Brody'ye bunu söylediğini hatırlayınca gülümsedim.

"Bahse girerim o sahneye çıktığında gerçekten 1 metre boyunda ve kurşun geçirmez oluyorsundur. Bahse girerim çok parlaksındır. Her zaman öyleydin. Burada, Teksas'ta sahne ışıkları yokken bile."

Tanrım, bazen çok tatlı oluyordu. Çoğu insanın Brody'nin bu büyüleyici yönünü görebildiğini sanmıyordum. İçimi bir özlem dalgası kapladı ve elimi kalbimin üzerinde gezdirdim. Şimdi beni arayıp bu tatlı sözleri söylediğine göre, onu son bir haftadır özlediğimden daha fazla özlemiştim. "Keşke burada olsaydın Kovboy," dedim usulca.

"Ben de."

Veda edip güne başlamak zorunda kalana kadar yirmi dakika daha her şey hakkında konuştuk. Neyse ki Dean ve Landry hakkındaki konuşmaya geri dönmedi.

Telefonu kapatmadan önce, turnemin Avrupa ayağının son haftası için Ağustos ayında Londra'da buluşmaya karar verdik. İki ay çok uzun bir süre gibi görünüyordu ama en erken gidebileceği zamandı ve bu bizim lehimize olacaktı. Bir hafta boyunca onunla birlikte olacaktım ve daha da iyisi, son dört gün Fransa'nın güneyinde, Bastian'ın Avrupa turnesindeyken kiraladığı villada mini bir tatil yapacaktık. Oradan Rio'ya geçecektim ve Brody de Teksas'a dönecekti.

Daha tekrar bir araya gelme fırsatı bulamadan onu terk ettiğim için üzölmeye başlamış olmam ne kadar da komikti. Ama anlaşılan o ki, ilişkimiz uzun bir merhabalar ve vedalar dizisi olacaktı. Bu, birlikte olmak istiyorsak başa çıkmayı öğrenmemiz gereken pek çok şeyden biriydi. Ve başardık da. İkimiz de bunu çok istiyorduk.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Brody

AĞUSTOS - LONDRA

GÜMÜŞ MERCEDES otelin önünde durdu ve ben lanet kulelerle tamamlanmış heybetli kırmızı tuğla cepheye baktım. Şoföre göre Knightsbridge'deydik. Buckingham Sarayı da olabilirdi. Kırmızı fraklı ve siyah silindir şapkalı bir belboy otelin merdivenlerinde, asılı bir sardunya sepetinin önünde duruyordu. Kendimi Kraliçe'yle çay içmeye gidecekmişim gibi hissettim.

"İyi şanslar, dostum."

İhtiyacım olacağını düşünmeye başlamıştım. Gece uçuşumdan sonra beni Heathrow'dan alması için gönderilen şoföre teşekkür ettim ve yanımdaki koltuktan spor çantamı aldım. İhtiyacım olan her şeyi taşıyordu ve el bagajı şartlarına uyuyordu. Rodeo günlerim boyunca çok seyahat etmişim ama Londra'ya hiç gitmemiştim ve hayatımda hiç bu kadar süslü bir yere ayak basmamıştım.

Shiloh'nun talimatları uyarınca, indiğimde ona mesaj attım ve otele beş dakika kala ona mesaj attım, böylece beni bekleyeceğini biliyordu. İşte bir şey yok.

Omzuma astığım spor çantamla, Garth Brooks'un "I've Got Friends in Low Places" şarkısındaki adam gibi hissederek ön kapıdan içeri girdim.

Her zamanki botlarım yerine siyah deri çizmeler giyiyordum ama yine de Teksas'taki at çiftliğimin kirini ve pasını yanımda getirmiş gibi hissediyordum. Mermer lobide, korkak bir avizenin altında durdum ve ne yapmam gerektiğinden emin olamadan Shiloh'yu aradım. Resepsiyon masasının yanında birkaç misafir etrafta dolanıyordu ve iyi giyimli yaşlı bir çift de salona doğru giderken yanımdan geçti.

ön kapı. Kadın kötü bir koku almış gibi burnunu havaya kaldırdı.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sordu resepsiyondaki adam ilkel ve düzgün İngiliz aksanıyla. Bana bir kez baktığında, para ve soyluluk kokan bu yaldızlı ve mermer lobiye ait olmadığımı çoktan anladığından emindim.

Cevap vermeye fırsat bulamadan, tank gibi yapılı, kafası tıraşlı, siyah tişörtlü bir adam bana doğru ilerledi. "Sen Brody olmalısın." Başımı salladım. "Ben James." Sesini alçalttı ve diğer konuklar tarafından duyulmaması için kısık sesle konuştu. "Bayan Leroux'nun güvenlik ekibindeyim. Size odasına kadar eşlik etmemi istedi."

Yüzümde bir kızgınlık ifadesi belirdi. Shiloh neden beni karşılamaya kendisi gelmemiştii? *James* bana odanın kartlı anahtarını içeren karton bir zarf uzattı. "Bu taraftan." Beni pirinç korkuluklu mermer bir merdivenden yukarı çıkardı ve asansörlerin önünde durduk. James düğmeye bastı ve ben kapılara bakarak açılmalarını bekledim.

"Kendi başıma bulabileceğime eminim."

"Eminim yapabilirsin ama ben sana eşlik edeceğim."

Benimle birlikte asansöre bindi ve sessizce yukarı çıktık. Asansör durduğunda dışarı çıktık ve halı kaplı koridorda onu takip ettim. Koridorda iki adam vardı ve ben onların *Bayan Leroux'nun* güvenlik görevlileri olduğunu düşündüm.

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı. "Kovboy!" Kendini kollarıma attı, neredeyse beni deviriyordu.

Arkamdan birinin kıkırdadığını duydum. Shiloh'yu yerden kaldırdım ve bacakları belime dolandı, onu odanın içine doğru taşıırken spor çantam bir gümbürtüyle yere çarptı.

"Teşekkürler James," diye seslendi omzumun üzerinden.

"Sorun değil-"

Daha sözlerini tamamlayamadan kapıyı tekmeleyerek kapattım ve onu kapının yanındaki duvara çarptım. Küçük bir nefes verdi. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve dilimi ağzının içine kaydırdım, sanki açlıktan lyormuşum ve onu özlemekten yarı delirmişim gibi onu öptüm. İki de doğru. Kahretsin, kollarımda çok iyi hissediyordu, göğüsleri gğsme bastırıyordu, kalçalarını dndrdke aletim sertleşiyordu ve ben onun tatlı küçük vücuduna srtnyordum, dilim en hassas yerini okşuyordu parçalar . onu Ağız. Dalış içinde ve keşfediyor, kendime onun tadını hatırlatıyordum. Yasemin kokusu üzerime sinmişti, en az hatırladığım kadar sarhoş ediciydi. pşmemizden geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı, ikimiz de nefesimizi tutmak ve birbirimizi son gördüğümüzden beri olan değişiklikleri anlamak için birkaç dakika ayırdık. Etrafı daha lüks olsa da, onun daha iyi bir yerde olduğunu bilerek kendimi teselli ettim. baktı ve aynı olarak I hatırladım. Fırtınalı kalın siyah kirpiklerle saaklanmış griler, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudaklar

bir gülümsemeye dnşti.

Hayır, bu lanet bir yalan. Hatırladığımdan daha da güzel görünüyordu. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Merhaba."

Güldü. "Merhaba." Yüzüme dokundu, ben de başımı eğip boynunun yan tarafını öptüm ve dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdirdim.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum." Sesi kısılmıştı.

Onu kollarımda tutmaya devam ederek bizi çevirdim ve odaya doğru ilerledim, geldiğimden beri ilk kez her şeyi gözümün önüne getirdim. Zengin birinin oturma odası gibi görünüyordu. Mermer bir sehpanın etrafına dizilmiş mor kadife kanepeler ve gri kadife sandalyelerin üzerinde korkak bir avize asılıydı ve kahverengi mermer şöminenin üzerinde yaldızlı çerçeveli bir ayna asılıydı. Tam karşımızdaki Fransız kapılar, beyaz korkuluklu bir balkona açılıyordu.

Buradan görebildiğim manzara mavi gökyüzü ve bolca yeşildi.

"Gecekondlu, ha?"

Güldü, bacakları belime daha sıkı sarıldı ve kolları boynuma dolandı. "Etrafımdakilere aldanma. Ben hâlâ Teksas'ta tanıştığım kızım. Hiçbir şey değişmedi."

Ama o tanıştığım kız değildi. Burada farklıydı. Ve Londra... Paris... Güney Fransa... her şeyi değiştirdi.

"Oda servisi sipariş ettim."

Balkondaki yuvarlak masa iki kişilikti ve üzeri gümüş kapaklı tabaklarla kaplıydı. Sanki menüdeki her şeyi sipariş etmiş gibi görünüyordu. "Bir ordu mu bekliyordun?"

"Ne kadar yediğini biliyorum."

"Yemeğe aç değilim." "Ne için açsın?"

"Sen." Başımı eğdim ve ağzının köşesini öptüm, sonra alt dudağını kendi dudağımın arasına aldım ve emdim.

"Tanrım, seni çok özledim. Tahmin bile edemezsin."

Ama bir fikrim vardı. Ayrı kaldığımız iki ay boyunca onu o kadar çok özlemiştim ki, son otuz üç yıldır onsuz nasıl yaşadığımı bilmiyordum. "Neden bana beni ne kadar özlediğini göstermiyorsun?"

Uzun adımlarla onu yatak odasına taşıdım ve yatağa fırlattım. Yatağa çarptığında zıpladı ve ellerimi tutarak beni üstüne çekti. Ağırlığımı tek koluma vererek, parmağımı ipek ve siyah dantelli kaşkorsesinin ince askısının altına kaydırdım. Bugün orman yeşiliydi, en sevdiğim renk. "Bunu benim için mi giydin?"

Bana nazlı bir gülümseme verdi.

"Belki de." "Her ne kadar güzel olsa da, gitmesi gerek."

Ayağa kalktı ve ben de başının üzerinden yırtıp yere attım, sonra da onu yatağa geri ittim.

Parmaklarımı ipeksi şortunun kenarlarına geçirerek bacaklarından aşağı çektim ve onu şortundan kurtardım. Topuklarımın üzerinde arkama yaslandım, bakışlarım çıplak teninin her santimini dolaşırken onu içime çekmek için bir an ayırdım.

"Bütün gün bana öylece bakacak mısın?" diye şımardı, elleri kotumun fermuarına uzandı. Elini geri ittim.

"Sana aç olduğumu söylemiştim." Bacaklarının arasına diz çökerek sol ayağını kaldırdım ve yatağa diktim, sonra aynısını sağ ayağıyla yaptım ve uyluklarını yatağa sabitlemek için ön kollarımı kullandım.

"Açsınız. Sana açık büfe sunuyorum. Ye bakalım." Eliyle çıplak vücudunu işaret etti.

"Mmm. Çok misafirperver. Tatlıya geçelim."

Gözlerim onunkilere kilitlenmişken aşağıya eğildim ve küçük bir tat aldım. Dilim klitorisini okşadı ve kalçalarını yüzüme doğru savurarak doğrudan sikime vuran bir inilti çıkardı. Dilimi düzleştirdim ve onu yarığından çatlağına kadar yaladım. "Kahretsin, tadın çok tatlı," diye mırıldandım.

Parmaklarını omuzlarıma gömdü, ben onu becermek için dilimi, parmaklarımı ve ağzımı kullanırken kalçaları titriyordu.

"Aman Tanrım, Brody," diye nefes nefese kaldı, parmakları saçlarımı çekiyordu, dilimi duvarlarının derinliklerine soktuğumda vücudu sarsılıyor, kasları dilimin etrafında kenetleniyordu.

"Evet! Siktir. Siktir. Kutsal Meryem Ana."

Ağzından çıkan kelimeler karşısında vücudum kahkahalarla sarsıldı. Kalçaları başımın etrafında kenetlendi ve onları tekrar ayırdım. Dilimin düz kısmıyla onu orgazmdan kurtarmak için birkaç yüzeysel yalama yaptım. Sonra bacağındaki kıvrımı öptüm ve vücudunda yukarı doğru ilerledim, ellerim dudaklarımı takip ederek kıvrımlarında ve ipeksi yumuşak teninde gezindi. Kalça kemikleri. Karnını. Kaburgaları. Dolgun göğüslerini ellerimle kavradım ve pembe göğüs uçlarından birini ağzıma götürüp emdim.

"Bu çok fazla." Ama bunu söylerken bile elleri saçlarımın arasına girdi ve beni göğsüne bastırdı.

Meme ucunu bıraktım ve diğerine, sonra da ağzına doğru ilerledim, onu uzun ve sert bir şekilde öptüm, böylece dilimde kendi tadını alabildi. "Çok fazla. Ama asla yeterli değil."

Bacaklarını belime doladı ve kalçalarını salladı. "Neden hâlâ çıplak değilsin Kovboy?"

Güzel soru. O kotumun fermuarını açarken ben oturdum ve tişörtümü çıkardım, eli aletimin etrafına dolandı ve sıkarak onu inanılmaz derecede sertleştirdi. Elini ittim ve ayağa kalktım, sonra kıyafetlerimi çıkardım ve kalçalarının arasına yerleştim, en sevdiğim yere geri dönmek için çaresizdim. Onun derinliklerine gömüldüm.

Keskin bir hamleyle içine daldım ve çığlık atmasına neden oldum. İşte bu! Sırtını şilteden kaldırdı ve ben acımasızca, hızım cezalandırıcı bir şekilde ona vururken o da beni itiş kakış karşıladı. Ben çekilip tekrar içine girdiğimde tırnakları sırtımı çizdi. Elimi birleştığımız yere getirerek klitorisini ovuşturdu.

Yüzünü izlemek için geri çekildim. Dudakları ayırık, gözleri yarı açık, mürekkep siyahı saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. "Benim için gel, Shy. Sikimin her yerine boşal." Kasları etrafımda sıkıştı ve klitorisini daha sert ve daha hızlı ovuşturdu. "İşte böyle. O küçük tatlı amcığınla sikimi sık."

"Aman Tanrım." Göğsü kabarıyordu, tenimizin değdiği her yerde vücutlarımız terden kayganlaşmıştı. Klitorisini çimdikledim ve haykırdı. Sırtıma dolanmış bacakları titriyordu, bir kez daha içine girdiğimde, kabzasına kadar gömüldüğümde, sonsuza dek orada yaşamak istediğim kadar derine. İnsan sesine benzemeyen bir kükremeye boşaldım ve o da benden hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir orgazm çıkardı.

Titreyerek üzerine yığıldım ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

"Tanrım, seni özlemişim," dedi. "Benim koca oğlanın senin yanında hiçbir şeyi yok."

Hırladım ve kulak memesini ısırdım. Güldü ve ikimizi de döndürdüm, böylece üstümdeydi ve ağırlığının yükünü taşımıyordu. Kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı itti ve yüzüme baktı, sonra parmak uçlarıyla alnımdaki saçlarımı taradı. Parmaklarını yakaladım ve ağzıma götürüp emmeye başladım.

"Hâlâ aç mısın?" diye alay etti.

"Seninle olduğumda mı? Her zaman. Asla doyamıyorum."

Yatakta uzanmış, kollarımı başımın arkasında kavuşturmuş, dışarı çıkacağımız gün için hazırlanmasını izliyordum. İki saat önce geldiğimden beri iki kez sevişmiş ve yatak odam kadar büyük mermer banyoda birlikte duş almıştık. "Günü burada geçirmekten mutlu olurum. Yatakta."

"Londra'ya ilk kez geliyorsun. Sana etrafı gezdirmek istiyorum."

Tur rehberi rolü oynamakta ısrarcıydı. Ama büyük olasılıkla bu, onu kendime ayıramayacağım anlamına geliyordu. Shiloh Leroux otelin ön kapısından çıkıp sokaklarda öylece dolaşmazdı. Bunu daha önce menajeri Marcus'la tanıştığım da anlamıştım. Balkonda kahvaltımızı yaparken yanımıza uğramış ve bana burada olup Shiloh'nun değerli vaktini aldığım için pek de heyecanlı olmadığı izlenimini vermişti. Tasarımcı kıyafetleri içindeki kaygan menajeriyle tanıştıktan sonraki iki saniye içinde, onun da büyük bir hayranı olmadığım sonucuna vardım. O büyük bir para makinesinin çarkındaki bir dişliydi ve Shiloh da onun tacındaki mücevherdi. Onu kaybetmeyi göze alamazdı.

"Bana zaten tam bir tur verdin." Onu kucağıma çektim ve boynunun yan tarafını öptüm. "Ve hatırladığımdan bile daha iyiydi. Bu otel odasının dışında bir şey görmeme gerek yok."

"Saat üçe kadar vaktimiz var," dedi, telefonunda gezinirken sözlerimi duymazdan geldi, Londra'nın tüm gözde turistik yerlerini kontrol ediyordu. Hiçbirine onu sürüklemeye niyetim yoktu. Güneş parlıyordu, Londra'da yaz mevsimiydi ve tüm o turistik yerler dolup taşacaktı. "Londra Kulesi'ne ne dersin? Ya da Londra Zindanı? Ooh... Camden Pazarı eğlencelidir. Thames Nehri gezisi yapabiliriz. Ya da-"

Telefonu elinden aldım ve bir kenara fırlattım. "Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?" Bunun daha gösterişsiz olacağını ve anonim kalmasının onun için daha kolay olacağını düşündüm. Gerçi bunun mümkün olabileceğini nasıl düşünmüştüm bilmiyorum. Elim kalçasında gezindi ve kısa pamuklu elbisesinin eteğinin altına girdi. Beyazdı, yakası ve üç çeyrek uzunluktaki kolları renkli işlemelerle süslenmişti. O kadar mükemmeldi ki, güneşten bronzlaşmış bacakları kucağıma dökülüyor, dudakları yemyeşil ve pembeydi.

Elim daha da yukarı çıkıp elbisesinin kumaşını da beraberinde sürükleyerek bacaklarının arasına indiğinde, elimi kenara itti. "Başlama yoksa bütün gün bu odada sıkışıp kalacağız."

"Seninle bir odada tıkılıp kalmaktan daha kötü şeyler düşünebiliyorum."

Yataktan atladı ve gülümseyerek bana elini uzattı. "Hadi yürüyüşe çıkalım, Kovboy."

Hasır bir fötr şapka ve güneş gözlüğü taktı ve koridordaki güvenlik görevlilerinin yanından hızla geçerek aşağı düğmesine bastığım anda mucizevi bir şekilde açılan asansöre bindik. Kapılar kapanır kapanmaz onu kollarıma çektim ve dudaklarından öptüm, ellerim sırtında gezindi ve kışını avuçlarken kolları boynuma dolandı, dudaklarımız kapılar açılana kadar kilitletti. Sonra gösterişli otel lobisinden geçtik ve el ele ön kapıdan çıktık.

Shiloh'nun yüzünde Noel sabahındaki bir çocuk gibi kocaman bir gülümseme vardı. Londra'yı seviyordu. Şehirleri seviyordu. Sevd

İnsanları, siyah taksileri ve kırmızı çift katlı otobüsleri anlattı bana.

Harrod's'un önünden geçerken vitrinleri kontrol ettik. Muhtemelen benim kamyonetimden daha pahalı olan tasarım elbiseler ve ayakkabılar. Ve Shiloh'nun o vitrindeki her şeyi alabilecek parası olduğunu düşündüm. Ve Sloane Caddesi'nde yürürken geçtiğimiz diğer süslü mağazalardaki her şeyi. Parlak kırmızı bir Ferrari geçti ve Shiloh "Şeker Baba isteyen var mı?" dedi.

Güldüm. Direksiyondaki adamın saçları taralıydı ve en az elli yaşında olmalıydı. Yanındaki kadın ise yirmili yaşlarda görünüyordu. Beklenmedik bir çift. Tiffany'nin camındaki yansımamızı gördüğümde ben de tam olarak böyle düşünmüştüm. Shiloh buraya aitmiş gibi görünüyordu. Kıyafetleri gündelik olsa da ve aldatıcı bir şekilde basit olan küçük bir elbiseyle ayak bileği botları giyse de, aldanmadım. Bunlar tasarım ürünlerdi. Omzundaki deri püsküllü el çantası da öyle.

Olay olduğunda yaya geçidinde ışığın değişmesini bekliyorduk. Bu ne lan? Yoldan geçen bir otobüse baktım. Diğer kırmızı otobüslerin aksine bu beyaza boyanmıştı ve yan tarafındaki reklam panosunda Shiloh'nun yüzü "Wrecked and Damaged" Tour'un reklamını yapıyordu. Lanet olası yüzü Londra'daki bir otobüsten bana bakıyordu.

Dikkatimi çekmek için kolumu çekti. Bakışlarım otobüsten yanımdaki kıza kaydı. Şapka ve güneş gözlüğü onu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu, ama sanırım toplum içindeyken onlarla kendini daha güvende hissediyordu. Daha az açıkta. Ama ünlü olmasa bile, özel birinin aurasını yayıyordu. İki kere düşünmenizi sağlayacak biri.

"Artık karşıya geçebiliriz."

Caddeyi geçtik ve sessizce yürüdük. Bana buranın Sloane Meydanı olduğunu söyledi ki bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Küçük yapraklı bir meydanın etrafındaki kırmızı tuğlalı cephelere, etrafında dönen trafiğe, parlayan güneşe ve gökyüzüne baktım.

mavi ama tek görebildiğim o reklam panosundaki yüzüydü. Beni izlediğini hissedebiliyordum, eli hala benim elimdeydi ve dikkatimi çekmeye çalışarak elimi sıktı.

"Bunun seni korkutmasına izin verme. Ben hâlâ kendimim. Senin Shiloh'n." *Benim Shiloh.* Öyleydi.

o ne o Ne oldu? Benimki mi? "Ben Çıldırmadım," diye alay ettim. Bu bir yalandı, ama beni aramadı dışarıda.

Gülümsedi. "Güzel. Bunun hiçbir şeyi değiştirmesini istemiyorum. Hiçbir şeyin bizim biz olmamıza engel olmasını istemiyorum, tamam mı?" Alt dudağını çiğnedi, endişelenmeye başlamıştı.

Elini çekiştirdim ve insanların geçmesi için onu kenara çektim, sonra eğilip onu öptüm. "Benim için endişelenme. O kadar kolay korkmam."

"Sen daha sert şeylerden yapılmışsın." "Bunu biliyorsun, bebeğim."

Kolumu omzuna doladım ve Londra sokaklarında dolaşmaya devam ettik. Süslü butiklerin ve el yapımı çikolatalar, tasarım ayakkabılar, kimin nerede giyeceğini hayal bile edemeyeceğim kadar hayali şapkalar satan küçük dükkanların önünden geçtik.

Bizi Belgravia'da, başka bir yüzyıldan kalma büyük düğün pastası evlerinin bulunduğu, uşağı ve personeli varmış gibi görünen sokaklara götürdü. Sonra Mews olduğunu söylediği arnavut kaldırımlı bir sokakta yürüdük. "Burası atların yaşadığı yer. Büyük evin arkasında." Tur rehberi gibi eliyle işaret etti.

Evler küçüktü, pastel renklerle boyanmışlardı ve kapılarının önünde çiçek sepetleri asılıydı. Daha önce bir emlakçının vitrinine bakmıştım ve lanet olsun ki bu küçücük evler bile milyonlar ediyordu.

"Hiçbir atın bir evde yaşamaktan mutlu olacağını düşünemiyorum. Mera nerede? Açık alanlar nerede?"

Bir omzunu silkti. "Belli ki şehir atlarıydı."

Telefonumdan saati kontrol ettim. "Geri dönsek iyi olur."

Başını salladı ve otele geri döndük, farklı bir Arnavut kaldırımli sokaktan, başka bir Mews'ten geçtik.

Gördüğüm kadarıyla Londra güzel bir şehirdi ve New York'un aksine taksi şoförleri manyak değildi ve her beş dakikada bir kornaya basmıyorlardı. Ama milyon yıl geçse de böyle bir yerde yaşayamazdım. Bana hala klostrofobik geliyordu. Kapılarının önünde Hyde Park ve ferforje demirlerle çevrili yeşil meydanlar olmasına rağmen, hava tatlı ve temiz değildi ve herkes birbirinin üzerinde yaşıyordu.

Otelin yakınındaki ana caddeye geri döndüğümüzde, alışveriş torbaları taşıyan üç kız tarafından pusuya düşürüldük. Bir sarışın ve iki esmer.

Grubun sözcüsü kibar İngiliz aksanıyla "Özür dilerim ama sizinle fotoğraf çektirmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordu. Kızlar onlu yaşlarının sonlarında ya da yirmili yaşlarının başlarında görünüyordu, daracık elbiseler ve güneş gözlükleri takmışlardı. Genç ve güzeldiler ve Ridge'in bayram etmesi gerekirdi.

Shiloh onlara bir gülümseme attı ama bana attığı gülümsemenin aynısı değildi. Daha büyük ve parlaktı, tam olarak sahte diyemem ama daha temkinliydi. "Elbette."

Shiloh kızlarla fotoğraf çektirirken ben geride durdum.

"'Damage' hayatımı değiştirdi," dedi sarışın. "Bir erkek arkadaşım vardı, değil mi? Ve senin şarkını duyduktan

sonra,

Ondan ayrılacak gücü kendimde buldum. Şimdiye kadarki en iyi karardı."

Esmerlerden biri, "Tam bir serseriydi," dedi.

"Biliyorum." Sarışın iç çekti. "Ama o serseriye seviyordum." Shiloh, "Daha iyi biri çıkacaktır," dedi.

Gülümse. "Sana doğru davranan ve seni sen olduğun için takdir eden biri." Gülümsemesini bana yöneltti ve kolumu sıkarak sözlerinin amacını belli etti

benim için. İlk düşüncem, nasıl bu kadar şanslı olabildiğimdi. İkinci düşüncem ise hiç kimsenin beni daha iyi biri olarak düşünmediğiydi. Ama ben onun hayatındaki o adam olmak istiyordum, onu ilk sıraya koyan ve onu asla hafife almayan adam.

Shiloh özeldi, bunu en başından beri biliyordum ve *Shiloh Leroux* olduğu için değil. Onu büyük kötü dünyadan korumak istememe neden olan bir savunmasızlığı olan sert ve dirençliydi. Hayat onu kaç kez yere düşürürse düşürsün, hemen tekrar ayağa kalkıyor ve ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyordu. Onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama artık onu bulmuştum ve gitmesine izin vermeyecektim.

OTUZUNCU BÖLÜM

Brody

"NE OLUYOR BE?" Caddenin karşısındaki paparazzilere baktım. Mandarin Oriental'in dışında bekliyorlardı ve tahmin edin kimi bekliyorlardı.

"Lanet olsun. Onlara kim haber verdi?" diye mırıldandı. "James'i aramam gerek."

Telefonu elinden aldım. "Ona ihtiyacın yok. Ben varım." Sokağın karşısındaki pisliklere baktım, ellerim yumruk şeklinde sıkılmıştı.

"Brody..." Şapkasının siperliğinin altından bana baktı.

"Ne?"

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Tamam, dinle... Bunu daha önce konuşmalıydık. Bu benim dünyam. Sen bana seninkini gösterdin, şimdi ben de sana benimkini gösteriyorum. Ve neden bahsettiğimi bildiğime güvenmek zorundasın. Soğukkanlılığını korumalısın, tamam mı? Söyledikleri her şeyi duymazdan gel, kulak ardı et ve yürümeye devam et."

Bu nasıl onun lanet hayatı olabilir?

Sanki aklımı okumuş gibi, "İyiyle birlikte kötüyü de kabul etmelisin, unuttun mu?" dedi.

Bir kez başımı salladım. Hatırladım. Bu, sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

o.

"Hadi gidelim." Elini tuttum ve birlikte Sokak. Ertelemenin faydası yok. Bu onları uzaklaştırmaz.

"Ne dediğimi unutma. Bana söz ver..."

Elini sıktım. "Söz veriyorum." Başını eğdi ve bize yöneltilen soruları ve etrafımızda patlayan kameraların flaşlarını görmezden gelerek yürümeye devam ettik. Çok ısrarcıydılar ve eğer bana çenemi kapalı tutacağıma dair söz verdirmeseydi, hepsine siktirip gitmelerini söylemek isterdim. Ama ona sorun çıkarmak istemedim.

"Acadian Storm'un en yeni üyesi hakkında ne hissediyorsun? Son turnenizde Ari Bell ile birlikte yattığınız doğru mu?"

"Adın ne dostum? Onun yeni koruması mısın?" "Hey Shiloh. Buraya gel. Sen ve Dean uzlaşmak mı?"

Kolum onun etrafında çelik bir bant gibi gerildi. Sonunda içeri girdiğimizde elini tuttum ve aceleyle asansöre yöneldik. Asansörün kapıları kapandığında ve güvenle içeri girdiğimizde derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" Başını kaldırmış yüzüne baktım. "Ben iyiyim. Artık tutuşunu gevşetebilirsin." Gevşettim elini tuttum ama bırakmadım. "Her şey yolunda. Önemli bir şey değildi."

Ama az önce olanlarla ilgili hiçbir şey iyi hissettirmiyordu. Lanet olası akbabalardı, onu avlıyorlar, hikâyeler ve fotoğraflar elde etmeye çalışıyorlardı. Nasıl böyle yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama son beş yıldır hayatı buydu. Özel hayatı kendisine ait bile değildi.

"Buna alışıyorsunuz. Seni etkilemesine izin veremezsin. Suçlandığım şeylere inanamazsın." Ortamı yumuşatmaya çalışarak güldü.

Halkın tüketimi için hayatı didik didik edilen bir kıza aşık olmuştum. Spot ışıkları altında yaşayan bir kıza. Hayranlarıyla fotoğraf çektiren ve imza almak için duran bir kıza. Yüzü reklam panolarına asılan bir kıza aşık olmuştum. Göz önünde yaşarken çok az şey kutsaldı. Hayley'i korumaya çalıştığı şey de buydu. Halkın incelemesinden. Medyadan. Dedikoducular ve haber avcıları, dergilerini ve magazin gazetelerini sattıracak bir parça sulu haber için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Mahremiyetinizi korumak Shiloh'un sahip olmadığı bir lükstü. Benim içinse bir zorunluluktuk. Dolabımda dolaşan çok fazla iskeletim vardı. Kimsenin hakkımda bilmesini istemediğim çok fazla şey.

"Benimle olmak istiyorsan," dedi anahtar kartını okutup ona kapıyı açtığımda. "Bunu engellemenin bir yolunu bulmalısın. Lütfen bunun seni korkutmasına izin verme."

Ses tonundaki endişeyi duydum. Odaya girdiğimizde kollarımı ona doladım ve güvence ve korumama ihtiyacı varmış gibi hissederek onu kendime çektim. "Bu beni korkutup kaçırmıyor. Ama seni bu şekilde takip etmeye hakları varmış gibi hissetmelerinden nefret ediyorum. Bu berbat bir şey."

Bir omzunu silkti. "Londra'ya ilk geldiğimde durum farklıydı. Hiç kimseydim, bu yüzden kimse beni tanımadan sokaklarda dolaştım."

Dudaklarından öptüm. "Sen asla bir hiç olmadın, Shiloh."

"Ses kontrolünü ve tanışma faslını atlamak istiyorsan Selam, alınmayacağım. Odada takılabilir ve gösteri için gelebilirsiniz."

Aklını mı kaçırmıştı? "Beni dinle. Buraya senin için geldim. Manzaralar ya da süslü otel odası için değil. Sadece senin için." Beni duymasını ve anlamasını istedim. "Eğer beni orada istiyorsan..."

"Biliyorum ama-"

"Aması yok. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Bana kendi dünyanı göster, Shiloh. Bu yüzden buradayım."

Gülümsedi, alnındaki endişeli kırılganlıklar sözlerimle düzeldi. "O zaman sıkı tutunsan iyi olur. Çılgın bir yolculuk olacak."

ve kahretsin, şaka yapmıyordu. Bir konser için ne kadar çok şey yapıldığına tanık olmak çılgıncaydı. Shiloh Leroux'nun ışıktan sese ve sahne düzenine kadar her şeyle ilgilenen bir ekibi vardı. Yemek ekibi, kıyafet ve makyaj ekibi, anons ekibi, menajeri ve bu geceki performans için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için etrafta koşuşturan tonlarca insan vardı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde sahne arkasında durdum ve Shiloh'nun sihir yapmasını izledim. Çünkü olan buydu. Saf sihir. Daha önce gergin olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Sahneye adımını atar atmaz ve ışıklar yanar yanmaz gözlerimin önünde değişmişti. Teksas'ta tanıdığım kızı izlemiyordum. Binlerce hayranını avucunun içine almış bir rock yıldızını izliyordum; sahnenin sahibi gibi kasıla kasıla yürüyor, sesi yükseliyor, kapalı gişe konserdeki herkesin kulaklarına ulaşıyor, görüntüsü herkesin onu görebilmesi için büyük bir ekrandan yansıtılıyordu.

"Anlamaya başladın mı?" Marcus, şarkı söylerken sesini dinlerken, sesi şarkı sözleri gibi boğucu ve seksiydi. "... eli kalçamdayken ve sigarasının kiraz rengi parıltısı gece yarısı ayından daha parlak yanarken gece geç saatlerde araba sürmek." Ve büyük ihtimalle o dallama hakkında şarkı söylüyor olmasından nefret ediyordum. Elleri kızın kalçasındayken L.A.'de arabayla dolaştıklarını hayal ediyordum ve kıza dokunmaya cüret ettiği için parmaklarını kırmak istiyordum.

Ben hasta, kıskanç bir pisliktim.

"Neyi anladın?" Şarkının son notası da bittikten sonra Marcus'a dönerek sonunda sordum.

"Dönüşümü görüyor musunuz?" Elini sahneye doğru salladı. Siyah V yaka tişörtü, arkaya taranmış saçları ve kolundaki pahalı saatiyle tipik bir L.A. tatlı dilli kurnazına benziyordu.

Dönüşümü gördüm, görmemem mümkün değildi ama bunu ona itiraf etmeye niyetim yoktu.

"Teksas'ta eğlendin. Ama bu onun gerçek hayatı değildi. O böyle biri. Bu yüzden onun küçük bir kasabada bir çiftçiyle birlikte yaşamaktan ve bir sürü çocuk sahibi olmaktan mutlu olacağı fikrini aklından çıkarmanı öneririm."

Tam da şüphelendiğim gibi, Marcus beni bir tehdit olarak görüyordu. Alyansına baktım ve ona evet diyen kadına acıdım. Evliliğini devam ettirecek bir adama benzemiyordu.

kadın yatakta ya da yatak dışında tatmin oldu. "Hiç aklımdan geçmedi. Ama eminim bu seni çok korkutuyordur, değil mi? Eminim geceleri uyanıp seni terk edeceği endişesiyle uykuların kaçıyordu."

"Ben işimde iyiyim, Brody. Potansiyeline ulaştığından emin olmak için elimden geleni yapıyorum. Zirveye çıkmak ve orada kalmak için gereken her şeye sahip. Ama bence asıl noktayı kaçıırıyorsun. Onun bundan vazgeçebileceğini gerçekten hayal edebiliyor musun?"

"Böyle bir şeyin söz konusu olduğunu bilmiyordum. Bundan vazgeçmeye niyeti yok ve ben de bunu asla beklemezdim."

"Peki sen onun hayatının neresindesin?" Çenesini sıvazladı, sanki bu konu onu hiç ilgilendirmedığı halde ciddi ciddi düşünüyormuş gibiydi. "Bir haftalığına mı buradasın? Sonra da uçağa atlayıp eve mi döneceksin? İlişkinize üç ay veriyorum ve bu cömertlik olur."

"Bir dahaki sefere fikrini almak istediğimde sorarım. Bu arada, lütfen benden uzak dur da senin saçmalıklarınla uğraşmak zorunda kalmadan Shiloh'yu dinleyebileyim."

Dediğimi yaptı ve aramıza biraz mesafe koydu. Ama çenem o kadar sıkılmıştı ki gösterinin tadını çıkaramıyordum. Omuzlarımı açtım ve Shiloh'ya odaklanabilmek için gevşemeye çalıştım. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemek için elimden geleni yaptım. Ama ne yaparsam yapayım, bunu düşünmeden edemiyordum. Sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordum. Farklı dünyalarda yaşadığımızı fark etmemek için aptal olmak gerekirdi.

Shiloh Leroux'nun hayatının neresindeydim? Ve bu işi nasıl yürütecektik?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Shiloh

ÜÇ GÜN, iki şehir ve üç kapalı gişe konserden sonra, mini tatilimiz için Saint-Jean-Cap-Ferrat'a vardık. Yorgun ama rahatlamıştım, güneş ve dinlenmeyle geçecek dört günü iple çekiyordum. Gökyüzü masmavi ve bulutsuzdu, Akdeniz güneş ışığında turkuaz rengine parlıyordu. Tüm renkler doymuş ve güneşle ıslanmıştı, deniz havası tazeydi ve hoparlörlerden gelen müzik yaz esintisiydi. Nice Havaalanı'ndan kiralık bir araba almıştık ve Brody sahil boyunca uzanan virajlı ve dar yolları ustalıkla kullanmıştı.

Pembe villa görüldüğünde Brody nefesinin altından "Tanrım," dedi. Denizi kucaklayan dar bir özel yolun sonundaydı, çam ve palmiye ağaçlarının arkasına sıkışmıştı.

Bastian'ın güneşten nefret ettiğini söylemesine rağmen neden Cote d'Azur'da bir villa kiraladığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama Bastian buydu işte. Bir muamma. Herhangi bir günde Bastian'ın hangi versiyonuyla karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Kendini kaybettiğinde karanlık bir odaya kapanır ve bazen günlerce dışarı çıkmazdı. Yükseklerde uçarken, partinin hayatıydı.

Bugün bizi yalınayak ve mayosuz bir şekilde kapıda karşıladı ve eliyle yaptığı bir hareketle bizi kırmızı şam kâğıtlarıyla kaplı fuayeden içeri soktu. Tavandan siyah bir avize sarkıyordu ve süslü oymalı bir büfenin yanında saksı palmiyeler vardı.

Bastian beni kucakladı ve her iki yanağımdan öptü. Tütün ve güneş kremi gibi kokuyordu, zeytin rengi teni onu en son Glastonbury'de gördüğümde birkaç ton daha koyuydu. "Biraz güneş almışsın. Seninle gurur duyuyorum," diye takıldım ve omzuna küçük bir şaplak attım.

Hayden'in onu zorladığı antrenmanlar sayesinde zayıf ama kesikti.

Elini teatral bir şekilde havada salladı, sonra kulağının arkasından ince kahverengi bir sigara çıkardı ve yaktı. Bir nefes çekti ve dumanı havaya üfledi. Siyah meyan kökü gibi kokuyordu. "Fransa'nın güneyindeyken."

Dikkatini Brody'ye çevirdi, bakışları tepeden tırnağa Brody'nin üzerinde geziniyor, onu incelediğini gizlemeye bile çalışmıyordu. Brody'yi Bastian'ın onunla flört edebileceği konusunda uyarmıştım ama bu bir şey ifade etmiyordu. Umarım Brody bunu sorun etmez ve çıldırmazdı. Bu keşfedilmemiş bir bölgeydi, tam olarak bir sınav sayılmazdı ama Bastian benim en yakın arkadaşım ve birbirlerinden hoşlanmalarını gerçekten istiyordum. Brody'nin dramatik bir yeteneği olan Bastian'a nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Brody'nin koluna asıldım ve sanki desteğime ihtiyacı varmış gibi hafifçe sıktım.

"Demek kovboyun bu?" Sigarasından bir nefes çekerken gözlerini kıstı. "Ona neden sertçe binmek istediğini anlayabiliyorum. Ama dostum, bir kovboydan çok bir plaj serserisine benziyorsun." Bastian'ın ağzı hayal kırıklığıyla kapandı. "En azından dar bir Wranglers ve bir Stetson umuyordum."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Botlarımı ve mahmuzlarımı evde unutmuşum." "Bir dahaki sefere onları da getir. Ve ipleri ve Hazır oradayken erkek arkadaşlarını da al." Bastian göz kırptı.

Brody homurdandı ve elini saçlarında gezdirdi, Bastian hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Pek çok insan böyle hissediyordu ama Bastian'ın kalbi doğru yerdeydi, yıllar boyunca bana iyi bir arkadaş olmuştu ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Elini Brody'ye uzattı ve tokalaştılar. "Nasıl gidiyor, dostum?"

"Evet, her şey yolunda." Brody önce bana sonra Bastian'a baktı. "Beni ağırladığınız için teşekkürler."

Bastian'ın gözlerindeki hınzır parıltıyı yakaladım. "Sana sahip değildim-"

"Dur," dedim gülerek. "Onu yavaşça içeri al."

Bastian bize gülümsedi. Bugün keyfi yerindeydi. "Ve görünüşe göre asla yapamayacağım." Elini kalbinin üzerinde tuttu. "Küçük şantözümün kalbini kırmak istemem."

"Küçük bir şantözün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu duyduğuma sevindim," dedi Brody huysuzca.

"Kaçan bir tane daha." Bastian dramatik bir şekilde içini çekti ve sigarasını havada sallayarak onu takip etmemizi işaret etti. Brody ikimizin de çantasını aldı ve Bastian bizi evin içinde gezdirerek şefin mutfağını, Doğu halıları, kırmızı kanepeler, antikalar ve duvar halılarıyla süslü oturma alanını gösterdi. Ancak pişmiş topraktan bir avluya ve yemyeşil bahçelere açılan Fransız kapılarından Akdeniz manzarası dekoru fazlasıyla telafi ediyordu.

Bize alt katta bir şarap mahzeni ve sinema odası olduğunu söyledi. Sonra bizi duvarlarında çiçekli duvar kağıtları ve yağlı boya tablolar olan bir merdivenden yukarı çıkardı. Bu evi kim dekore ettiyse belli ki plaj temasını tercih etmemiş. Onu, daha fazla yağlı boya tablo ve antika altın duvar apliklerinin bulunduğu Doğu halılarıyla kaplı uzun bir koridorda takip ettik.

Koridorun sonunda Bastian kapıyı açtı ve sessiz kahverengiler, sienna ve fildişi renkleriyle dekore edilmiş, süslü bir şekilde oyulmuş gölgelikli bir yatağın merkezde olduğu, Fransız kapıların bir başka muhteşem deniz manzarası sunduğu büyük bir yatak odasına girdi. Yaptığım ilk şey odanın karşısına geçmek ve deniz havasını içeri almak için kapıları açmak oldu. Brody'nin temiz havaya ve açık alanlara ne kadar hasret olduğunu biliyordum. Fransız kapılarının yanında bana katıldı ve ferforje balkona çıkıp manzarayı seyretmeye başladı. Aşağıda, böbrek şeklindeki havuzun kenarındaki şezlonglarda birkaç kişi kokteyllerini yudumluyordu. Hayden, Bastian'ın davulcusu Cato ile konuşuyordu.

plak şirketinde çalışan ince yapılı bir esmerdi. Üstsüzdü. Fransa'nın güneyindeyken.

"Kendinizi evinizde hissedin, tamam mı?"

Fransız kapılarından döndüm ve Bastian'a teşekkür ettim. Açık kapı aralığında durmuş, kapının pervazına yaslanmış, ince sigarası dudaklarından sarkıyordu. "Burada bizden başka kaç kişi kalıyor?"

"Gününe göre değişir. Bugün altı. Ya da on." Elini uzun siyah saçlarının arasında gezdirdi. Her parmağında gümüş kafatası yüzükleri vardı. "Biliyorsam ne olayım. Sizi yalnız bırakayım. Buzdolapları tamamen dolu ve eğer acıkırsanız Kristoff size bir şeyler ayarlar."

Kristoff, Bastian'ın özel aşçısıydı. Onu her zaman turneye götürürdü, böylece 'boktan yemekler' yemek zorunda kalmazdı.

Kapı Bastian'ın arkasından kapandı ve ben de balkonda Brody'ye katıldım ve kolumu beline doladım. "Sen iyi misin?"

Kolunu omuzlarıma attı ve beni yanına çekti. "Yağmur gibi."

Gözleri denizdeydi ve doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olamadan profilini inceledim. "Emin misin?"

Sonra başını çevirdi ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Bu kadar endişeli görünmeyi bırak." İşaret parmağıyla burnuma dokundu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum. Ben sadece..." Alt dudağımı kemiriyordum, neden bu kadar endişelendiğimden emin değildim. Sanırım onun mutlu olmasını istemem dışında.

"Hey. Beni dinle." Sesi ciddiye ve bakışlarımı dikmiş, sözlerini duymamı ve ona inanmamı istiyordu. "Burada seninle olduğum için mutluyum. Güney Fransa'da havalı bir villada ya da Bumfuck'ın ortasında olmamız benim için fark etmez. Mutlu olmanı istiyorum. Arkadaşlarınla vakit geçirmeni, rahatlamanı ve gevşemeni istiyorum. Programının ne kadar yorucu olduğunu gördüm. O kadar çok çalışıyorsun ki

zor ve kendine ayıracak bir dakikan bile yok. Benim için endişelenmeyi bırak. Sadece rahatla ve keyfine bak. Tamam mı?"

Gülümsedim. "Tamam. Plaj mı havuz mu?"

"Önce yatağı deneyelim."

Cevap vermeye fırsat bulamadan beni yerden kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı. Sırtım yatağa çarptığında gülüyordum. Üstüme atladı ve bizi ters çevirdi, böylece ben üstte, ona biniyordum.

"Bana sert sür bebeğim. Sanki senin atlı karınmışım gibi."

Bu beni daha çok güldürdü. Başımın arkasından tuttu ve daha önce çiğnediği tarçınlı sakız gibi tadı olan bir öpücük için beni aşağı çekti.

Ona onu sevdiğimi söylemek istedim, çünkü seviyordum, ama belki de bu sözleri söylemek için çok erkendi. Bu yüzden söylemedim.

O GECE akşam yemeğinde sekiz kişiydik. Denizin üstündeki kayalıkta yuvarlak bir masa kurulmuştu ve yıldızların altında yemek yedik. Kristoff bize traşlanmış buz yatağında gümüş tabaklarda taze deniz ürünleri servis etti. Istakoz, karides, yengeç, istiridye, çiğ istiridye. Kabuğunu yeni soyduğum langoustine'den başımı kaldırdığımda tüm gözlerin üzerimde olduğunu gördüm.

"Vay anasını," dedi Brody gülerek.

"Ne?" Masanın etrafına bakındım.

Cato güldü. Büyüleyiciydi. Koyu teni yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde uzanıyordu, gülümsemesi bembeyazdı. Kız arkadaşı Anya sağ tarafındaydı, buz mavisi gözleriyle havalı bir İskandinav sarışınıydı ve bu sonbahar çekimleri başlayacak olan bir bilimkurgu filminde ilk büyük rolünü kapmıştı. Yanında, Bastian'ın sağında oturan ve onun dikkatini çeken, aynı derecede güzel kız kardeşi Astrid vardı.

Bastian etrafını güzel insanlarla çevrelemeyi severdi. Geçmişte olsaydım, gergin olurdu. Dean'i izlemekle o

kadar meşgul olurdum ki tam anlamıyla eğlenemezdim.

Ne kadar içki içtiği ve içkisini almak için tuvalete kaç kez gittiği konusunda endişelenirdim.

Dean'in aksine, Brody'nin gözleri asla diğer kadınlara kaymadı ve Dean'in özel hareketlerinden biri olan başka birinin kız arkadaşını becereceğinden endişelenmem gerektiğini hissettirmedi.

"O kabuklu deniz hayvanını temizlemesi ne kadar sürdü?" Cato Brody'ye sordu.

"İki saniye. En fazla."

"Gizli yetenekleri var," dedi Hayden.

Brody sırtıttı ve birasından bir yudum aldı. "Bunu bilmiyor muyum?"

Brody yüzünde eğlenerek bir ifadeyle beni izlerken ben de langustinin kuyruğundaki suyu emdim. "Bir sürü yiyecek var. Kuyruğunu yemene gerek yok."

"Ben bataklıkta büyüdüm. Hayatım boyunca kaç tane kerevit temizlediğimi biliyor musun? Ayrıca, sularını emmek zorundasınız. Bütün lezzet orada."

Başını eğdi ve kulağıma fısıldadı. "Daha önce *sularımı* emerek çok iyi bir iş çıkardın. Parmaklarımın hâlâ seninkilerle kaplı olduğuna eminim."

Yanaklarım sıcaktan kızardı. Öğleden sonra yakaladığım güneş yüzünden olmalı. Bunun Brody'ye özel plajda yaptığım oral seksle hiçbir ilgisi yoktu. Kayalıkların arkasında biraz تنها bir yer bulmuştuk, yine de yanımızdan geçen yatların ve teknelerin aksiyonun bir kısmını yakalayıp yakalamadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Gerçi bu da eğlencenin bir parçasıydı.

Brody'ye langoustine'in beyaz etli kısmını aioli'ye batırarak yedirdim ve işi bittiğinde parmaklarımı yaladı, dudaklarından bir inilti çıktı ve doğrudan içime doğru fırladı. Masadaki hiç kimse gözünü bile kırpmadı. Rock'n Roll dünyasında her şey mübahtır.

BRODY'NİN ELİ kısa pamuklu elbisemin eteğinin altında, kalçamın üzerindeydi ve ben soğuk beyaz şaraptan sarhoş olmuştum, karnım taze deniz ürünleriyle doluydu. Hayat sarhoşu ve Brody'nin yakınlığıyla kafam güzeldi. Sol tarafımda oturan ince yapılı esmer Jocelyn'le konuşuyordum. "Kovboyun çok ateşli," dedi, şarap kadehini dudaklarına götürdü, bir yudum alırken gözleri Brody'deydi. "Ve senin için deli oluyor."

Gülümsedim. "Şanslıydım."

"Bir de bana sor. Bütün pisliklerle tanıştım. Ama sanırım sen de pislikler hakkında bir şeyler biliyorsundur."

Yorum yapmadım. Brody'nin eli elbisemin altındaydı, parmakları bacaklarımın arasındaki pamuğu okşuyordu. Parmakları klitorisime dokunduğunda, oturduğum yerde kıpırdandım, kalçalarım sıkıştı.

"Eski sevgilinle turnede olmanın üstesinden nasıl geleceksin? Ve o bu konuda ne hissediyor?" Çenesini Hayden'la konuşan Brody'ye doğru salladı, sanki eli masanın altında sihir yapmıyormuş gibi soğuk ve rahattı. Başparmağı klitorisime bastırdı ve nefesim kesildi. Aman Tanrım.

"Umm..." Jocelyn bana bir soru sormuştu ve şimdi bir cevap bekliyordu ama ben patlamak üzereyken doğru düşünmek zordu. "Onun için sorun değil." Boğazımı temizledim ve bunun doğru olduğunu umdum. "Ve Dean ve ben... bunu profesyonelce yapacağız."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu zor olmayacak mı?"

"Benim için değil. Artık ona aşık değilim."

Brody'nin diğerleriyle konuşurken bizi nasıl duymuş olabileceğini bilmiyordum ama tam o anda külotumu kenara çekip parmaklarını ıslaklığımın arasından geçirdi. Bacaklarımı birbirine kenetledim, o klitorisimi ovarken göğsüm kabarıyordu. Saniyeler sonra orgazm üzerime çöktü ve vücudum sarsıldı, bacaklarım titredi.

Aman Tanrım. İş bitti, elini çekti ve nefesimi düzenlemeye çalıştım, sonra titreyen bir elle şarap kadehimi aldım ve güçlendirici bir yudum aldım. Burada görülecek bir şey yok. Bir cuke kadar soğuk.

Derin bir nefes aldım. *Vay canına*. Kimin tatlıya ihtiyacı vardı?

Brody'nin kakhaha sesi kulaklarıma ulaştı ve ona bakmak için başımı çevirdim. Bu yemekte benim için *gerçekten* önemli olan iki kişiyle, Bastian ve Hayden'la anlaşp anlaşamayacağından emin değildim. Ama Brody ve Bastian sohbet etmeye başladıklarında tüm korkularım yok olmuştu. Kısa bir süre sonra Bastian, Brody'ye onay mührünü vermişti. "*O bir otuzbirci değil.*"

Brody onu izlediğimi fark etti ve gülümsemesini bana çevirdi, sesi alçak ve samimiydi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Her şey yolunda mı?"

Gülümsedim, yarı sarhoş, hâlâ orgazm sonrası mutluluk halindeydim. "Daha iyisi olamazdı."

Ve bu doğrudu. Bu kadar mutlu olduğum bir zamanı hatırlamıyordum. Brody'nin hayatımdan nefret edeceği, uyum sağlayamayacağını düşüneceği ya da Bastian'la, paparazzilerle ve dünya turunun kaosuyla nasıl başa çıkacağını bilemeyeceği yönündeki tüm endişelerim yok olmuştu. Sanırım Brody'ye daha fazla kredi vermeliydim. Ama Marcus kafama bir sürü şüphe sokmuştu. Brody'yi bir haftalığına bana katılması için davet etmenin akıllıca bir hareket olup olmadığını sorgulamama neden olmuştu.

"Bu tur büyük bir iş, Shiloh. Çuvallamayı göze alamazsın," demişti Marcus, sanki bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Bu benim kariyerimdi, benim turnemdi, her gece elimden gelen en iyi gösteriyi sunmak benim sorumluluğumdu. "Dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Müzik endüstrisi hakkında hiçbir şey bilmeyen bir adama hizmet etmek zorunda kalmadan yapman gereken çok şey var."

Reklamcım Naomi bile benimle konuşmak için Los Angeles'tan aramıştı. Sanki Brody'nin gelişi için güvenlik izni gerekiyormuş gibi.

"Gafil avlanmak istemiyorum. Onun hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Bu beni çok kızdırmıştı. Sanki benden her şeyi anlatmamı ve Brody'nin özel hayatının tüm mahrem ayrıntılarını paylaşmamı bekliyordu. "Sadece onu önemsiyorum ve o iyi bir adam." Cevap verdim. "Bilmen gereken tek şey bu."

İşin komik tarafı? Yönetim ekibime Acadian Storm'un benim için Kuzey Amerika'da açılış yapmasını istediğimi söylediğimde kimse bunu sorgulamamıştı bile.

Marcus'a "Karşı koyacağını düşünmüştüm," dedim.

"Acadian Storm iyi bir çekiliş. Hayranların buna bayılacak. İşte bütün mesele bu, Shiloh. Hayranları mutlu etmek."

Müzik endüstrisinde komik bir şey vardı. Cinayet ve tecavüz dışında herkes rock yıldızlarının kötü davranışlarını izlemeyi severdi. Hayranlarına istediklerini verdikleri sürece, altın değerindeydiler. Ve Dean... bir kalabalığı nasıl memnun edeceğini çok iyi biliyordu. Ne de olsa o bir aldatma ustasıydı. Naomi ve Marcus'un Acadian Storm'un açılışını benim için yapma ihtimalinden neden heyecan duyduklarını biliyordum. Bilet sattırarak ve herkesin bizden bahsetmesini sağlayacak türden bir tartışma yaratmıştı. Acadian Storm'dayken, en iyi konserlerimizden bazıları hepimizin birbiriyle kavgalı olduğu gecelerdi. Kavgalarımız ve öfkemiz müziğimizi beslemiş ve eleştirmenler performanslarımızı 'heyecan verici' ilan etmişti.

Ama Dean'i, Acadian Storm'u ya da turumun geri kalanını düşünmek istemiyordum. Brody yanımdayken onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum. Onun gülümsemesini görmek ve kahkahalarını dinlemek beni çok mutlu ediyordu.

Biri sizin için önemliyse, onun mutluluğu önceliklidir. Ve Brody benim için çok önemliydi. Hayatımda bir yeri yokmuş gibi hissetmesini asla istemedim. Aynı fikirde olduğumuz ve aynı şey için çabaladığımız sürece ayrı kalmamızın üstesinden gelebilirdim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Brody

Akdeniz'deki büyük villada üçüncü gündü. Çoğunlukla sakin ve rahat bir gündü. Bastian ve Hayden ile iyi anlaşıyordum. Bastian tam bir rock yıldızı diyebileceğim biriydi. Münzevi olduğunu iddia etse de etrafını insanlarla çevrelemişti. Shiloh'yu seviyordu ama romantik bir şekilde değil, şükürler olsun. Shiloh da bana hiç yatmadıklarını söylemişti. Şimdi burada olduğuma göre, yatmadıklarını ve gerçekten 'sadece arkadaş' olduklarını söyleyebilirdim.

Bu öğleden sonra havuz başında sadece ben ve Shiloh vardık. Diğerlerinden birkaçı tekneyle açıldı ve Hayden bize Bastian'ın sinema odasında saklandığını ve rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Kötü olduğumu sanıyordum ama adam çok huysuzdu.

"Susadın mı?" Shiloh'ya sordum.

"Mmm." Başını salladı, gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti, Fransız güneşinin altında pişerken teninde terden bir parıltı vardı. Daha önce dişlerimle çözdüğüm iplerle bir arada tutulan küçük siyah bir bikini giyiyordu.

Güneş gözlüklerini indirdi ve grileri benim kahverengilerimle buluştu. Güneş ışığında gözleri fırtınalı değil, berrak görünüyordu. Kısa bir an için, ruhumun derinliklerini ve içimde sakladığım her kirli sırrı görebileceğini hissettim.

Daha önce tanışmış mıydık? Başka bir hayatta mı?

Ürperdim, bazen onun yanında hissettiğim o tuhaf déjà vu hissinden kurtulmaya çalıştım. Hiç kimse beni onun kadar etkilememişti. Hiç kimse bana hayatım boyunca aradığım tek şeyi bulmuşum gibi hissettirmemişti. Bazen bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum.

"Burada hiç su var mı?" Masanın üzerindeki boş şişelerimize baktı.

"İçeri girip biraz alacağım."

"Teşekkürler, bebeğim."

Kıkırdadım. "Her zaman, *bebeğim*."

Şemsiyenin altındaki masadan telefonumu aldım ve onu havuz kenarında uzanırken bıraktım. Başparmağımı telefonumun üzerinde gezdirerek terakota karoların üzerinde ilerlerken ev sessizdi, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ekranda Lila'nın yüzü belirdi, gülümsemesi kocaman ve genişti. Saat benim saatimle dört, onların saatiyle dokuzdu. Pazar sabahı olduğu için tüm aile bir aradaydı. "Hey B. Tam zamanında. Bunu görmelisin."

Kamerayı çevirdi ve Levi'nin oturma odasında yerde diz çökmüş, kollarını uzatmış Noah'ya doğru birkaç adım atmasını izledim. Levi'nin yürüme çabalarına gülümsedim. Sarhoş bir denizciye benziyordu. Jude yan taraftaydı, elinde telefon, şüphesiz video çekiyordu.

"Hadi, Levi," dedi Noah. "Bunu yapabilirsin." Noah geri çekilmeye devam etti, Levi yüzünde kocaman sakızlı bir gülümsemeyle ağabeyine doğru hamle yaparken alanı genişletti. Levi yere düştü, dizleri halıya çarptı ve bir an için gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü.

"Kovboy ol, Levi," dedi Noah ve beni kıkırdattı. İşte benim oğlum. "Yapabilirsin."

Bir saniye sonra Levi kendini ayağa kaldırdı ve neredeyse koşarak Noah'nın kollarına atıldı. "Başardın! Kısa süre içinde benimle futbol oynayacak ve ata bineceksin." Noah onu kollarının arasına aldı ve "Evet, başardın!" diye bağırarak etrafında dolaştırdı. Zavallı çocuğu taşıma şekli, Levi'nin yüzünün Noah'ın karnına çarpması ve bacaklarının sallanması, rahat olamazdı.

Jude ve Lila gülüyor, oğullarının hayatındaki bir dönüm noktasını kutluyorlardı. Jude, Levi'yi Noah'dan aldı ve başının üzerinde havaya kaldırdı. Fotoğraf, hâlâ gururlu bir anne gibi gülümseyen Lila'ya döndü.

"Ona haberleri verdin mi?" Jude arka planda konuştu.

Lila'nın gülümsemesi daha da genişledi ve vermek üzere olduğu iyi haberi anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. "Bir bebeğimiz daha olacak."

"Vay be. Bu şok edici." Gözlerini devirdi. "Ne zaman doğuracaksın?"

"Şubat."

Hesabı yaptım. Haberi bana duyurmak için üç aylık olana kadar beklemişti. Öyle ya da böyle benim için fark etmemeliydi ama bu kadar uzun süre beklemiş olmasına üzülmekten kendimi alamadım. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Levi'ye hamileyken de aynı şeyi yapmıştı.

"Tebrikler."

Onun gülümseme sönük. "Teşekkürler.
I olur var söyledi daha erken
ama..."

"Anlıyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için beklemek istedin."

Başını salladı ve konuyu değiştirdi. "Nasıl gidiyor? İyi vakit geçiriyor musun?"

"Evet, her şey yolunda." Büyük mutfaktaki granit tezgâha yaslandım, paslanmaz çelik pırıl pırdı ve hava Şef Kristoff'un taze pişmiş ekmekleriyle kokuyordu. Adanın üzerinde kocaman bir kase taze meyve duruyordu. Yanında en az on iki farklı peynir, Fransız bagetleri ve yumruğum büyüklüğünde elle daldırılmış çikolata kaplı çileklerin bulunduğu bir peynir tahtası vardı. Diğer yüzde birlik kesim böyle yaşıyordu. "Ridge iyi mi? Sana sorun çıkarmıyor, değil mi?"

"O harikaydı. Onun burada olmasını seviyoruz. Hâlâ uyuyor. Ama öğleden sonra çalışacak."

Ridge bir haftalığına Jude ve Lila ile kalıyordu. Patrick'le araları hâlâ düzelmemişti ve Haziran'da araları bozulduktan sonra Ridge

Kate'i 60. yaş günü için götürdüğümüz barbekü mekanıth .
"Noah konuşmak ister mi?"

"Babasına mı? Her zaman," dedi Lila yumuşak bir gülümsemeyle, sanki oğlumun beni unutmadığına dair güvenceye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi.

Adını söyledi ve saniyeler içinde yüzü ekranda belirdi. Telefonu önümde tuttum ve son konuşmamızdan bu yana geçen üç gün içinde dünyasında olup biten her küçük şey hakkında beni bilgilendirirken, dakikada bir mil sohbet ederken sesini dinledim.

"... ve annem beni okula dönüş kıyafetleri için alışverişe götürdü. Yeni bir kalem kutusu ve Örümcek Adam sırt çantası aldım. Siyah ve kırmızı, üzerinde kocaman siyah bir örümcek var." Gözleri büyüdü ve ben de gülümsedim. Bu yaz Marvel filmlerine merak salmıştı ve Örümcek Adam en sevdiği filmi. "Birinci sınıfa gideceğim."

"Ne büyük bir vuruş."

Bu onu güldürdü. Ama tek düşünebildiğim, *zamanın nereye gittiği*ydi. Nasıl olur da şimdiden birinci sınıfa başlayabilirdi? Onu hâlâ bebekken, Levi gibi ilk adımlarını atarken hatırlıyordum. Elimi göğsümde ovuşturdum. Ondan ne zaman uzak kalsam, onu deli gibi özlüyordum.

Beş dakika daha konuştuk ve sonra hazırlanmaya gitmesi gerektiğini çünkü Levi'yi ayı avına götüreceklerini söyledi. Ve gölde büyük bir piknik yapacaklardı. Böylece vedalaştık ve ona yarından sonraki gün görüşeceğimizi söyledim. Çocuklar her zaman bir sonraki şeye geçmeye heveslidir, bu yüzden vedalaşmak Noah için benim için olduğu kadar zor olmadı.

Telefonumu şortumun cebine soktum ve içeceklerin bulunduğu cam buzdolabına doğru yürüdüm. İthal biralar, soda ve egzotik meyve suyu içecekleriyle doluydu. Şampanya, beyaz şarap, gül. Bir şişe şampanya aldım.

Alt raftan bir bira ve birkaç su aldıktan sonra doğruldu.

"Oh evet."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz iki el kışımı okşadı ve sıktı. Şişeler yere düştü. Etrafımda döndüm, o pisliği yakasından yakaladım ve kapının yanındaki duvara yapıştırdım. Yumruğum yüzüne çarptı ve yumruklamaya devam ettim, öfkeden o kadar kör olmuşum ki, ne yaptığımı düşünmek için durmak bir yana, doğru düzgün göremiyordum.

"Brody! Dur. Ne yapıyorsun?" Kolumdan tutup beni adamdan uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırak onu, Brody."

Sonunda sesi kulaklarıma ulaştı ve kolumdan çekerek beni adamın yanından sürükledi.

"O neydi lan öyle?" diye hırladı adam, kanlı dudağını kolunun arkasına silerken. "O senin arkadaşın mı?" diye sordu Shiloh'a.

"Evet. O... benim erkek arkadaşım," diye cevap verdi, sesi zayıftı, bunun nasıl doğru olabileceğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi emin değildi. "Tanrım, Kevin, çok üzgünüm. Sen iyi misin?"

"Neden özür diliyorsun? Beni yumruklayan sen değildin." Gözlerini bana dikti. "Görünüşe göre erkek arkadaşın homofobik."

Çenem sıkıştı ve burnumdan nefes almaya çalıştım ama ciğerlerime yeterince hava girmiyordu. Midem çalkalanıyordu ve eğer hemen şimdi bu mutfaktan çıkmazsam kendimi kaybedecektim. Shiloh'nun yanından geçip gittim, pisliğe bir bakış bile atmadan mutfaktan çıktım.

Shiloh peşimden koştu ve beni durdurmak için kolumu tuttu. "Brody... ne oldu?"

Başımı salladım ve tutuşundan kurtulup uzaklaştım. Biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Dışarı çıktığımda şezlongun yanındaki masadan anahtarlarımı aldım ve Shiloh'nun yanından geçerek geldiğim yoldan geri döndüm.

ve ön kapıdan çıktım. Peşimden geldi ve kolumu tuttu. Beni tutuşundan kurtuldum.

"Tanrı aşkına. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye homurdandım. "Sadece ne olduğunu anlamama yardım et."

Sikerim öyle işi. Anlamasına yardım etmeye başlayamazdım bile. Yüzüne bile bakamadım, incinmişliğini ve hayal kırıklığını görmek istemedim.

Arabaya tırmandım ve kapıyı kapattım. Sonra kaçtım ve onu orada öylece bıraktım.

Anılarımdan kaçmaya çalışarak arabayı olabildiğince hızlı sürdüm. Camlar açık, müzik bangır bangır, kafamın içindeki gürültüyü bastırmaya çalıştım. Ne yazık ki işe yaramadı.

Kendimi odaya bıraktığımda neredeyse gece yarısıydı. Shiloh balkonda oturuyordu, ay ışığında siluet halindeydi, elinde bir kadeh şarap vardı. Açık Fransız kapılarında durdum ve mehtaplı denize baktım.

"Nereye gittin?"

"Fark etmez." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Sadece araba kullanıyordum."

"Sekiz saat boyunca mı?"

Etrafından dolandım ve tırabzana yaslanıp ona baktım. Ay ışığında bile ağladığını görebiliyordum. "Neden ağlıyorsun?"

Burnunu çekti ve gözyaşlarını avucunun içiyle sildi. "Senin için ağlıyordum."

"Benim için mi? Neden benim için ağlıyorsun?"

Başını hafifçe salladı, bana nedenini söylemek istemiyordu. "Ne oldu?"

Boğazımı temizledim. Ona gerçeği söyleyemezdim. Bana farklı gözle bakmasını istemiyordum. Ama ona bir şey borçluydum. "Ben homofobik değilim."

Başını salladı. "Öyle olmadığını biliyorum. Aksi takdirde seninle asla birlikte olamazdım. Ben sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaralım istedim. Seni buraya hiç getirmemeliydim. Sadece ikimiz olsaydık, baş başa vakit geçirseydik daha iyi olurdu."

"Gerçek hayat böyle işlemez. Ve bunların hiçbiri senin hatan değil. Bu seyahati benimle tanışmadan önce planlamıştın. Senin için her şeyi berbat etmek istememiştim." Kahretsin, bu istediğim son şeydi.

"Bu hayattan nefret ediyorsun, değil mi?" Sesi çok küçük ve çok üzgün geliyordu.

"Hayır. Nefret etmiyorum."

Güldü. "Tabii ki bilmiyorsun. Burada çok farklıyız. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum..."

"Bu işler böyle yürümez."

"Biliyorum. Sanırım açgözlüyüm. Pastamı istiyorum ve onu da yemek istiyorum."

"Ve pastanı krem şantili ve üstünde lanet bir vişne ile yemeni istiyorum. Shy, senin için her şeyi mahvetmek istemiyorum. İstedğin her şeye sahip olmanı istiyorum."

"Bu sana da sahip olabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Beni hâlâ istiyor musun? Bugün yaptığım numaradan sonra bile mi?" "Seni istemekten vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?"

beni bir süreliğine bırakıp gittin? Bu işler böyle yürümez."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Kevin'i neden dövdün?"

Adı Kevin'dı. Şerefsiz. "Kıçımı elledi." Önemli bir şey değilmiş gibi tek omzumu silktim. "Beni hazırlıksız yakaladı. Sanırım aşırı tepki verdim."

"Hayır, yapmadın. Kimse rastgele bir yabancı tarafından kıçının ellenmesine izin vermemeli. Tecavüze uğramış hissettin."

"On altı yaşındayken o gece sana da böyle mi hissettirdi?"

"Evet. Ama bunun beni ne kadar korkuttuğunu belli etmek istemedim." Şarap kadehini bıraktı ve sandalyesinden kalkıp önümde durdu. İki elimi de avuçlarının içine aldı ve sıktı.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu sessizce.

Birleşen ellerimize baktım. Bunu nasıl hissetmezdim? Aramızda bir elektrik akımı vardı. "Ne oldu?"

"Benim. Ve sen. Sadece... sana bunu söylediğimde korkma, tamam mı?"

Bir kahkaha attım. "Eğer bana cadı bir kadın olduğunu söyleyeceksen, bunu zaten biliyorum."

Bir nefes verdi. "Titreşimlerini hissedebiliyorum, Brody. Ve biliyorum... Sana kötü bir şey olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum ama net olarak göremiyorum... Ben..."

Ellerimi onunkilerden çektim. "Şunu yapmayı kes artık."

"Elimde değil." Tekrar ağlamaya başladı. Benim için ağladığını biliyordum ve bundan nefret ediyordum. Yüzümü görmemesi için onu kendime doğru çektim ve kollarını ortama dolayarak yanağını omzuma yasladı. Başının arkasını tuttum, elim saçlarının arasına girdi ve çenemi başının üstüne yasladım. Birkaç uzun an boyunca bu şekilde kaldık, sıcak gözyaşları tişörtümün pamuğunu ıslatıyordu.

"Benim için ağlama, bebeğim. Lütfen ağlama."

"Elimde değil. Seni seviyorum, Brody." Geri çekildi ve yüzünü benimkine doğru kaldırdı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bu üç küçük kelimeyi söylemek için garip bir zaman gibi görünüyordu. Onu ben de seviyordum, sevdiğimi biliyordum. Ama bunu söylemeye hazır değildim. Bugün kendimi hâlâ yıllar önce olduğum o berbat çocuk gibi hissediyordum. Uzun zaman önce üstesinden geldiğimi sandığım bir anıyı yeniden yaşamıştım. Hepsi bir pislik kıcımlı tuttuğu içindi. Ama bu sefer daha iriydim, daha güçlüydüm ve kimseden bir bok almak zorunda değildim. Kimse benim iznim olmadan bana dokunamazdı.

"Bana aşık mısın?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun? Akıl okuyan sensin."

Biraz güldü. "Benim için savaşıacak mısın, Brody? İşler zorlaştığında hâlâ burada olacak mısın?"

"Ben buradayım."

"Ama daha önce beni bırakıp gittin. Seninle birlikte olmak istedim."

"Geri döndüm. Ve tam buradayım."

Shiloh'nun hayatındaki pek çok insan onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve ben de o insanlardan biri olmak istemiyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

"Sana ne oldu Brody?" diye sordu. Bu işten vazgeçecek gibi değildi.

"Yok bir şey. Sadece gezmeye çıktım..."

"Bu gece olmaz. Gençken sana ne oldu?" Geri çekilmeye çalıştım ama elimi tuttu. "Brody. Lütfen. Bilmem gerek."

"Hayır, yok."

"Sırlarım konusunda sana güvenmiştim." "Bu farklı."

"Nasıl?"

Başımı öne eğdim ve enseme ovuşturdum. "Bana farklı bakmanı istemiyorum. İstemiyorum..." Bana acıyın. Benim için ağlayın. Beni zayıf ya da kurban olarak gördüler. Bunların hiçbirisi olmak istemediğim şeylerdi.

"Sana kurbanmışsın gibi mi davranayım? Boktan bir çocukluk geçirdiğin için sana acımak mı?"

İşte yine aklımı okumaya başladı.

"Seni tanımak istiyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Sen aradığım kişisin, Brody. Maw Maw'ım on üçüncü doğum günümde benim için bir okuma yapmıştı. Ona tek gerçek aşkı bulup bulamayacağımı sordum. Yollarımızın birçok kez kesişeceğini söyledi... On altı yaşımdayken beni o barda kurtardın. Daha tanışmadan önce benim için bunu yaptın. Ve o geyiğe çarptığımda ve kendimi kaybolmuş hissettiğimde beni yine kurtardın. Sen oradaydın. Bana izin ver.

Brody. Sırlarını ve hayallerini paylaştığın kişi olmama izin ver."

"Sence ben senin tek gerçek aşkın mıyım?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunu en başından beri biliyorum."

Elini tuttum ve onu içeri götürdüm. "Yatağa gel."

"Neden?"

"Böylece seninle karanlıkta konuşabilirim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shiloh

Karanlıkta yatağın üzerinde uzanıyorduk, yüzü ay ışığından gölgelenmişti. O sırtüstü yatıyordu, ben de yan yatmış ona bakıyordum, ellerimiz kenetlenmiş, parmaklarımız birbirine dolanmış, o hikâyesini anlatırken bakışları tavana çevrilmişti.

"Dokuz yaşındayken koruyucu aileye verildim. Beni yanlarına alan çift gerçekten dindardı. Evin her yerinde haçlar vardı, yemeklerden önce hep dua ederlerdi. Her Pazar kiliseye giderlerdi. Kendi iki çocukları vardı. İkisinin de özel ihtiyaçları vardı. Ve anne... tüm zamanını çocuklarıyla ilgilenerek geçiriyordu. Her iki ebeveyn de kilisede gönüllü çalışıyordu. Baba... gençlik lideriydi." Brody bir kahkaha attı. "Ben çocukken karanlıktan korkardım. Gece lambam yoksa uyuyamazdım. Kendimi bir dolabın içinde, karanlıkta boğulurken hayal ederdim ve bu beni çok korkuturdu. Adam ilk kez odama girdiğinde, yaklaşık bir aydır orada yaşıyordum. Gecenin bir yarısıydı ve uyandığımda her yer karanlıktı. Çıldırılmışım, çılglık atıyordum, terliyordum falan. Odama geldi, kapıyı kilitledi ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Beni koruyacağını söyledi. Çok berbattı."

Derin bir nefes aldım ve sessiz kalarak devam etmesini bekledim. Ne olacağına dair bir fikrim vardı. Bir imgelemde görmüştüm. Ama yine de kendinizi bu kadar korkunç bir şey duymaya hazırlamak imkânsızdı. Sesi alçaktı, oda sessizdi ve o konuşurken zihinsel olarak kendini söylediği kelimelerden uzaklaştırdığı hissine kapıldım.

"O gece benimle birlikte yatağa uzandı ve bana sarıldı. Yanlış hissettim. Ama ben bir şey söylemedim. O geceden sonra beni daha sık ziyaret etmeye başladı. Hep geceleri. Karanlıkta. Evin geri kalanı uyurken. Ve ufak ufak başladı. Sadece bir dokunuş. Zaman geçtikçe daha da cesaretlendi ve eli pijamamın içine girdi. Ve o

Bana hep kimseye söylemememi söylerdi. Ta ki bir gece pijama pantolonumu indirene kadar ve ben biliyordum... Ne yapacağını biliyordum."

Kusacakmışım gibi hissettim. Kaçıp kelimeleri duymazdan gelmek istedim ama bunu yapamazdım. Brody'den gerçeği istemiştım ve o da bana gerçeği veriyordu. Bu hem bir hediye hem de bir yükü. Ona olanları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve kendimi çok çaresiz hissediyordum ama her şeyi duymam gerekiyordu.

Elini sıktım, yanında olduğumu, onun için burada olduğumu bilmesini sağladım.

"Ve bunu o yaptı. Dokuz yaşındayken beni taciz etti. Sadece bir kez de değil. Yatağında uzanırdım, acaba bu gece odama gelecek mi diye merak ederdim. Kapıyı kilitlemeyi denedim. Barikat kurdum. Aklıma gelen her şeyi yaptım ama hiçbir şey onu durduramadı."

Yanaklarım gözyaşlarımla ıslandı ve bu dünyada dokuz yaşındaki masum bir çocuğa bunu yapabilecek kadar korkunç insanların olduğunu düşünmek kalbimi çok acıttı. Her şeye rağmen büyüyüp iyi, doğru, dürüst bir adam olan Brody'*me*. Bundan nasıl kurtulmuştu? Hayal bile edemezdim.

Kendimi dirseğimin üzerinde yukarı ittim ve yüzüne dokundum. "Benim için ağlama, Shiloh."

"Elimde değil. O pisliği öldürmek istiyorum." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Lütfen bana intikam aldığını söyle."

"Böyle bir şeyin peşini bırakacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" "Hayır, sanmıyorum. O öldü mü?"

Bunda ya da söylediklerimde komik bir şey görmememe rağmen güldü.

"Eğer bu iş bana kalsaydı, öyle olurdu. Lise mezuniyetimden hemen sonra gidip intikamımı almaya karar verdim. Lanet olası Jude. O sabah kamyonetimde bekliyordu ve bunu tek başıma yapmama izin vermedi. Adamı öldürecekimden ve hapse girecekimden korkuyordu. I

oraya gittiğimde ne yapmayı planladığımı bilmiyorum. Tek bildiğim onu becermek istediğimdi. Bana yaptıklarını ona ödetmek. Elimde kanıt yoktu. Onu içeri tıkacak bir şey yoktu. Olay on yıl önce olmuştu ve hiç rapor edilmemişti. Dayanacak bir ayağım olmayacağını biliyordum. Kime inanacaklardı? Bana mı yoksa kilisede gönüllü olarak çalışan, evlatlık çocukları kabul eden ve özel ihtiyaçları olan iki çocuğuna iyi bir baba olduğunu tüm dünyaya gösteren bir adama mı? Ama o zamanlar umurumda değildi. Bunu yanına bırakmaktansa hapiste çürümeyi tercih ederdim.

"Ama Jude... o daha mantıklı düşünüyordu. Bir plan yaptı. Adamın fotoğrafını bir el ilanına koyup herkesi kendi mahallelerinde gizlenen tehlikeye karşı uyarmak. Binlerce kopya yaptık ve her yere dağıttık. Yaşadığı mahallenin her yerine. Kiliseler. Okullara. Bakkallar. Parklar. Küçük çocukları olan annelerin gittiği yerler."

"Yani onu sikip atmadın mı? Ona zarar vermedin mi?" Bir elini yüzünde gezdirdi. "Ben öyle bir şey demedim."

"Güzel. Aletini kesip ona yedirdiğini duymak istiyorum. O adam sokaklarda yürümeyi hak etmiyor."

"Şiddet eğilimin var, bunu biliyor muydun?"

"Biliyorum. Ben sadece... Senin için adalet istiyorum. Ne yaptın sen?"

Çenesini sıvazladı. "Bütün o el ilanlarını biz dağıttık. Ama bunu onu bir mutfak sandalyesine bağladıktan ve göğsünü Cadılar Bayramı balkabağı gibi oyduktan *sonra* yaptık."

"Yaptın mı?"

"Evet, yaptım. Jude'un İsviçre çakısını kullandım ve eğer tişörtünü çıkarırsa herkesin üzerindeki yazıları okuyabileceğinden emin oldum. Çocuk Tacizcisi."

"Peki ona ne oldu?"

"Karısı onu ihbar etti. Öğrendiğinde o kadar iğrenmiş ki polisi aramış. Birkaç yıl sonra, kadın

bana bir mektup yazdı. Rodeolarımdan birinde beni bulup verdi. Sanırım çocuklarına bakmakla o kadar meşguldü ki, nasıl bir canavarla evlendiğini fark edemedi."

Birkaç dakika sessiz kaldık ve ben onun hikâyesini, o iğrenç, aşağılık adamın onu nasıl taciz ettiğini düşündüm. Ve kadının nasıl olup da haberi bile olmadan bir canavarla evlendiğini. Yine de bunun nasıl doğru olabileceğini sorguladım. Evlendiğiniz adamı tanımaz mıydınız? Belki de bilmezdim. İnsanlar berbattı. Neler yapabileceklerini asla tam olarak bilemezsiniz.

"Gerçeğin konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük Brody. Artık sana dün baktığımdan farklı bakmıyorum. Seni bir kurban olarak görmüyorum. Bence sen tanıdığım en güçlü adamsın. Bir metre boyunda ve kurşun geçirmezsin."

"Evet, uzun bir süre beni mahvetti. Ama o çılgın peyote gezisinden sonra, ait olduğu yerde, geçmişte kalması gerektiğine karar verdim. Walt'un dediği gibi, eğer bir şeye sizi yok etme gücü verirsiniz, o da sizi yok eder. Zihin tehlikeli bir yerdir. Değiştiremeyeceğiniz şeyler üzerinde durmayı bırakmalı ve ilerlemeye devam etmelisiniz. Bazı günler bu diğerlerinden daha kolaydır."

Brody'nin içine kapanık olduğunu nasıl düşünebildim? Tanıdığım en dürüst insandı. Ve en başından beri onun hakkında haklıydım. Fırtınayı, hayatındaki tüm korkunç şeyleri atlatmış ve diğer tarafa geçmişti. Biraz yıpranmıştı, hasar görmüştü ama kırılmamıştı. Ve bence bu onun karakteri hakkında çok şey söylüyordu, o fırtınayı atlatmak ve onu yok etmesine izin vermemek için içinden gelen gücü bulmuştu.

Ağzını öptüm, o da başımın arkasını tuttu, diliyle dudaklarımın kenarını ayırdı ve içeri kayarak en derin girintileri keşfetti. O gece, kırık atları tamir eden adama ve hayatın çirkin yüzünü çok genç yaşta görmek zorunda kalan çocuğa biraz daha fazla aşık oldum. Benimle seviştiğinde, bedenlerimiz

Mükemmel bir ritim, kalbim onunkiyle senkronize atıyor, vuruşları güçlü ve kasları parmak uçlarımda altında gergin, onun da benim gibi hissedip hissetmediğini merak ettim. Sanki evimizin yolunu bulmuştuk.

"BREZİLYALI KOVBOYLARDAN UZAK DURUN." O itmişti
Daha fazlasına dönüşmek üzere olan bir veda öpücüğü için beni arabanın kenarına yasladı. Elini tutup onu da benimle birlikte içeri sürüklemek istedim. Benim uçuşum yarına kadar değildi ama onunki bugündü.

"Benim için sadece bir kovboy var."

Beni bırakmadan önce bir öpücük daha verdi. "Yakında görüşürüz."

"Altı hafta." Tanrım, sonsuzluk gibi geldi.

"Hayır. Seni telefonumun ekranında göreceğim. Sol elimi kullanmam gerekecek. Sağ elim boşta kalsın."

Neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi nazlandım. "Peki neden sağ elini serbest bırakman gerekiyor?"

Yakına eğildi ve beni kendine doğru çekti, sesi alçaktı. "Böylece seni ellerin ve dizlerin üzerinde, benim yapabildiklerimin yanına bile yaklaşamayan o koca oğlanla amını sikerken izlerken taş gibi sertleşmiş sikimi okşayabilirim. Ama Rio'dayken..."

Bununla birlikte bana seksi bir göz kırptı ve beni serbest bıraktı. Arabayla uzaklaşmasını izlerken iç geçirdim, onu şimdiden özlüyordum. Lanet olsun. Ve daha fazlası için içimi sızlattı.

Paris'ten mesaj attı, onu First Class'a yükselttiğim için kızgındı.

Bu saçmalığı bir daha yapma.

Ben bir rock yıldızıyım. Ne istersem yaparım ve bunun için bana teşekkür edersiniz. Bunu bir göz kırpma emojiyle noktaladım.

Seni bir daha gördüğümde, iyi bir şaplak yiyeceksin.

Vaatler, vaatler. Hep konuşuyorsun.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Brody

ALTI HAFTA SONRA, Shiloh benimle dört gün geçirmek için Austin'e uçtu. Onu son gördüğümünden beri, Güney Amerika'daki her başkentten, Mexico City'den ve son birkaç gündür bulunduğu Los Angeles'tan bana FaceTime atmıştı.

Ne yazık ki, Pazar günü öğleden sonra geldi ve herkes onun geldiğini öğrenir öğrenmez onunla vakit geçirmek istedi.

Onu havaalanından aldığımda Shiloh, "Lila'ya Pazar yemeğine geleceğime söz verdim," dedi, öpüşmemiz istediğimden daha iffetliydi ama Noah benimleydi. Özellikle onun için bir resim çizmişti, siyah saçlı ve gitarlı bir kız. Ayrıca benim için bir kovboy, kekler ve tacolar da çizmişti. Shiloh ona kocaman sarıldı ve gözlerindeki yaşları sildi.

İnledim. "Aile yemeğini atlayalım."

"Aileni seviyorum ve onları görmek istiyorum."

"Bana hediye mi getirdin?" Noah arka koltuktan seslendi.

Dikiz aynasından ona kaşlarımı çattım. "İnsanların seni her gördüklerinde hediye vermelerine gerek yok."

"Her zaman değil. Sadece gittiklerinde. Rodeo adamı olduğun zamanki gibi, hatırladın mı? Ve Shy Viv ile birlikte olduktan sonra, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum." Hediye vermemin suçluluk duygusundan kaynaklandığından bahsetmedim. Onu her terk edişimde kendimi bok gibi hissediyordum, bu yüzden eve asla elim boş dönmüyordum. Artık bunu beklediği bir noktaya gelmişti ve onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için her zaman hediyemi verdim. "Ama Shy'ın hediye getirmesine gerek yok."

"Tabii ki sana bir hediye getirdim," dedi Shy. "Büyükkannene gittiğimizde sana vereceğim, tamam mı?"

"Tamam. Babama da bir hediye getirdin mi?"

"Tamam, küçük adam. Bu kadar yeter. Hediye istemek hiç hoş değil."

Shiloh güldü. "Baban için ekstra özel hediyeler getirdim." Sadece benim duymam için sesini alçalttı. "Seninkileri bu gece alacaksın."

"Öyle mi? Görünüşe göre, elimde güzel, *büyük, sulu* bir Sadece senin için özel bir şey."

Güldü. "Sulu, ha?"

"Mmmhmm. Vermeye devam eden bir hediye. Bütün gece boyunca. Asla bırakmaz. Pile gerek yok." Ona yan gözle baktım. "Pazar yemeği hakkındaki fikrini değiştirmek için çok geç değil."

"Cezbedici. Ama biz gidiyoruz. Herkesi görmek istiyorum." Tabii ki istiyordu.

Yirmi dakika sonra teyzem ve eniştemin evinin garaj yoluna girdim. Veranda balkabakları ve örümcek ağlarıyla süslenmişti ve eski korkuluk ön bahçede asılıydı.

Noah'nın kapısını açtım ve çimenlerin üzerinde koşmaya başladı. Hava keskin ve serindi, odun dumanı gibi kokuyordu, altın sarısı, turuncu ve kırmızı dökülmüş yapraklar büyük bir yığın halinde toplanmıştı. Yolcu kapısının yanında Shiloh ile karşılaştım. Üzerinde siyah kapüşonlu bir tişört, yırtık siyah bir kot pantolon ve asker botları vardı, tıpkı onu havaalanından ilk aldığım zamanki gibi.

Ön bahçeden geçerken "Jesse nasıl?" diye sordu.

Noah koşmaya başladı ve kendini dev yaprak yığınının ortasına attı. Onu kaldırdım ve tekrar yaprakların arasına attım.

"Daha iyi oldu."

Jesse'nin durumu pek iyi değildi ve bu hafif kalırdı. En küçük kuzenimi daha önce hiç böyle görmemiştim. Fransa'dan döndükten sonraki hafta sonu bisikletiyle kaza yapmış ve belini kırmıştı. Ameliyatı iyi geçmişti ve fiziksel olarak iyileşiyordu. Bir ya da iki ay daha sırt korsesi takması gerekiyordu ve sonra fizik tedaviye başlayacaktı.

Ama ruhu kırılmıştı ve bunu görmek çok üzücüydü, özellikle de Jesse her zaman çekici olan, herhangi bir duruma olumlu bir bakış açısı getirme olasılığı en yüksek olan kişiyken. Şimdi kariyerinin bitmiş olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Kız arkadaşının onu aldattığını öğrendiğinde yaşadığı diğer boktan şeylerden bahsetmiyorum bile. İki hafta önce Teksas'a geri taşınmıştı ve onu gördüğüm birkaç seferde bırakın gülümsemeyi, tek kelime bile konuşmamıştı.

Yani evet, Jesse şu anda pek de iyi bir durumda değildi. Umarım zaman ve dikkatini dağıtacak şeylerle diğer tarafa geçmeyi başarabilirdi.

HERKES Shiloh'yu tekrar gördüğü için mutluydu ve yemek boyunca onu soru yağmuruna tuttu. Izgarada biftek, mısır koçanı, peynirli patates ve elmalı turta. Patrick'in Kate'e doğum günü için hediye ettiği uzun çiftlik masasında oturduk ve Shiloh yol hikayeleriyle onları eğlendirdi. Doğal bir hikâye anlatıcısı olan Shiloh, kucağında oturan ve saçlarını avuçlayıp çekiştiren Levi de dâhil olmak üzere masadaki herkesi büyüledi. Güldü ve en sevimli şeymiş gibi onun tombul yanaklarını öptü.

Jesse akşam yemeğinde bize katılmadı bile ki bu çok şey anlatıyordu. Aile odaklı biriydi ve genellikle herkesle vakit geçirmeyi severdi. Ridge de yoktu. Aile yemeklerini atlayabilmek için her Pazar çalışmaya özen gösterirdi. Ama sonunda futbol takımına katılmıştı ve Patrick hiçbir Cuma akşamı maçını kaçırmamıştı. Elimizden gelse hiçbirimiz kaçırmazdık. Hepimiz ona tezahürat yapmaya giderdik ve futboldan nefret ettiğini iddia etse de bu işte oldukça iyiydi. İri, güçlü ve hızlıydı. Tamamen ham güç ve kaba kuvvet.

Yola çıktığımızda hava çoktan kararmış, günler kısalmaya başlamıştı.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde Shiloh, "Burayı çok özledim," dedi. Buster bizi karşılamak için oradaydı, Shiloh diz çöküp kulaklarının arkasını okşarken kuyruğunu sallıyordu. "Atları görmeye gidebilir miyiz?"

"Yapmak istediğin ilk şey bu mu?"

Gülümsedi ama bu onun gerçek gülümsemesi değildi. "Dört günümüz var. Ve seninle konuşmam gereken bir şey var."

Kulağa hoş gelmiyordu. "Ne oldu?" "Phoenix'i görmeye gidelim."

Gözlerim ona dikildi. Tekrar gülümsedi ve kollarını boynuma dolayarak bana bir öpücük verdi, daha fazlasının geleceğine dair bir söz verdi. Hiç yapmadığı bir şey yapıyordu, bu yüzden bunun büyük bir şey olması gerektiğini biliyordum. Hoşlanmayacağım bir şey. Mutfaktan bir el feneri aldım ve ahıra doğru yürüdük, kolum omuzlarında, Buster yanımızda tırıs gidiyordu. Daha önce Phoenix'i meradan getirmiş ve Shiloh'nun onu görmek isteyeceğini bildiğim için bir ahıra koymuştum. Sanki Shiloh'yu hatırlamış ve onu gördüğüne sevinmiş gibi selamlamak için kişnedi.

Sürekli Phoenix'i satmak istiyordum ama bir şey beni hep durduruyordu. Ve o bir şey -birisi- tam yanımda duruyor, Phoenix'in boynunu okşuyordu.

"Bana ne söylemen gerekiyordu?" Ya hamileydiyse? Dünyadaki en kötü şey olmazdı, ama bunun istediği bir şey olmadığını biliyordum, bu yüzden neden kelimeleri söylemekten korkuyormuş gibi dudağını kemirdiğini açıklayabilirdi. "Her neyse... bununla başa çıkacağız."

Kısa bir süre gözlerini kapadı ve bana döndü. "Los Angeles'tayken bir şey yaptım..."

Vücudum gerildi. Lanet olsun. Hayır. Bir adım geri attım. "Eski erkek arkadaşınla yattın mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır. Tanrım, bunu asla yapmam." Bir sonraki kelimeleri söyler söylemez anlık rahatlamam kayboldu. "Dean'e onunla bir düet yapacağımı söyledim."

"*Sen ne?*"

"Dean ile bir düet kaydetmeyi kabul ettim," diye tekrarlardı sanki kelimeleri tekrar duymam gerekiyormuş gibi. "Aralık ayında altı hafta boşum ve ben... O zaman yaparız dedim."

İnanılır gibi değil. Bunu aklım almıyordu. Sanki enayi yumruğu yemişim gibi geri çekildim, ki öyle de hissediyordum. "Bunu neden yaptın ki? Neden ona istediğini verdin?" Bunun neden normal olduğunu düşündüğüne dair bir açıklamaya ihtiyacım vardı.

Gözlerini kapadı ve bir nefes verdi, sonra gözlerini benimkilere dikti. "Özür dilerim, tamam mı? Ben sadece... şarkı... inanılmaz, Brody."

Bir kahkaha attım. Grammy'ye layık olup olmaması umurumda bile değildi. "Şarkıların harika. Neden *onunla* bir kayıt stüdyosuna giresin ki? Ona ihtiyacın yok, Shy." *Beni yakaladın*. Ama ben müzisyen değildim ve *harika* şarkılar yazamaz, gitar çalamaz ya da müzikle ilgili hiçbir şey yapamazdım.

"Müzik kariyerim için iyi olacak."

"Bunu sana kim söyledi?" Çenesini elimle kavradım ve yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Biri seni bunu yapmaya mı zorluyor? Menajerin mi? Reklamcın mı? Plak şirketi mi?"

"Evet desem kendini daha iyi hisseder misin?"

"Bilmiyorum, Shy. Gerçek bu mu? Çünkü senden tek istediğim bu. Lanet olası gerçek."

Birkaç adım geri çekilerek aramıza mesafe koydu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçeği mi istiyorsun? Seni seviyorum. Bu nasıl bir gerçek?"

"Bunun bu konuşmayla ne alakası var?" "Neden kelimeleri söyleyemiyorsun?"

Ne oluyor lan? "Oh, bekle." Gözlerim ona dikildi. "Henüz üç küçük kelime söylemediğim için o dangalakla düet yapmayı kabul ettiğini mi söylüyorsun?"

Omuzları çöktü. "Hayır. Dean ile düet yapacağım çünkü şarkı güzel ve ben istemiyorum..." Bir nefes verdi ve başını hafifçe salladı.

"Neyi istemiyorsun? Ne istemiyorsun, Shy? Söyle amina koyayım."

Başını kaldırdı, gözleri meydan okuyordu. "Ari Bell'in onunla düet yapmasını istemiyorum."

Uzun bir süre ona baktım, kelimelerin içime işlemesine izin verdim ve onları anlamlandırmaya çalıştım. Ari Bell'in kim olduğunu biliyordum. Acadian Storm'un en yeni üyesi, paparazzilerin Londra'da hakkında sorular sorduğu kişi. "Neden? Onu kıskanıyor musun? Dean'le tekrar birlikte olmayı mı diliyorsun?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Öyle bir şey değil. Sana söyledim, Dean'e aşık değilim. Onu buradan Pazar gününe kadar becerse bile umurumda değil. Benim için bu kadar kişisel olan bir şarkıyı söylemesini istemiyorum. Lütfen... nereden geldiğimi anlamaya çalış." Anlamam için yalvarıyordu ama anlamadım. Anlayamadım.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve sinirli bir nefes verdim. "Bu konuda hiçbir şey yolunda değil."

"Biliyorum. Ve özür dilerim."

Phoenix'e baktım. Shiloh bana yaklaştı ve elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koydu. "Sana zarar vermek istemiyorum, yemin ederim."

Evet, çok acımişti. Ama şu anda canımın yanmasından çok sinirlenmiştim. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Dean ne zaman harika bir şarkıyla gelse, onunla birlikte kaydetmek için her şeyi bırakacak mısın? Dean senden ne zaman bir şey istese, mesela bir konserde senin için açılış yapmak istese, pes edip evet mi diyeceksin? İstediginde ona daha ne vereceksin, Shiloh? O istedi diye bacaklarını açacak mısın?"

"Bu adil değil ve hayır. Öyle bir şey değil."

"Bundan emin misin? Çünkü benim durduğum yerden bakınca *tam olarak öyle görünüyor.*"

"Eğer Lila senden yardım isteseydi, her şeyi bırakırdın. ve onun yanına koş. Bunu yapacağını biliyorum."

Onları nasıl karşılaştırabilirdi ki? "Bu farklı. O on yaşımdan beri benim en iyi arkadaşım. Ve o benim çocuğumun annesi."

"Dean'i yedi yaşımdan beri tanıyorum. O benim çocuğumun *babası*. Ve kardeşimin en iyi arkadaşı. Peki bunun Lila ile olan ilişkinizden ne farkı var?"

"Ben asla Lila'nın erkek arkadaşı olmadım. Ve onu asla istismar etmedim... ne zihinsel ne fiziksel ne de duygusal olarak. İşte bu yüzden farklı. Dünyalar kadar farklı." Onu arkamda bırakarak uzaklaştım.

"Brody," diye seslendi arkamdan. "Ona aşık olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Olduğum yerde durdum. "Ona aşık değilim."

"Ama aşıktın. Bu ne zaman değişti?"

"Seninle tanıştığымda."

Ona bakmak ya da sözlerimin etkisini görmek için arkama dönmeden ahırdan çıktım, arka bahçemden geçip evime girdim.

Sikeyim aşkını. Ağrıyı hafifletmek için elimi göğsümde gezdirdim. Asla yeterli olamayacaktım. Dean'le bir şarkı kaydetmeyi kabul ettiğinde bunu açıkça belirtmişti. Ona ne yaptığını anlamak için Dean'le tanışmama gerek yoktu. Onu geri kazanmaya çalışıyordu, onu kendine çekmek için cephaneliğindeki her silahı kullanıyordu. Bugün bir şarkıydı. Üç ay içinde dünya turnesine çıkacaktı. Birbirlerini her gün görüyor olacaktı. Birbirlerinin alanında.

Peki bu beni nerede bırakacaktı? Mutfaktan bir şişe viski ve bir bardak alıp oturma odasına götürdüm ve kanepeye uzandım. Kendime bir bardak viski doldurup kanallar arasında gezindim. Afrika fillerinin fildişleri için avlanmasıyla ilgili bir belgeselde durdum. İnsanların fildişleri için

O kadar yozlaşmış ve açgözlüydüler ki, parayı bu görkemli hayvanların hayatından daha çok önemsiyorlardı. Buster başını kucağıma yasladı ve ben de onun kalın kürkünü okşadım.

Gösteriden yaklaşık yirmi dakika sonra, Shiloh bana katıldığında ikinci kadeh viskimi içiyordum. Bardağı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım, ona bakmak için başımı bile çevirmedi. Botlarını çıkardı ve bacaklarını kanepenin köşesinde altına sıkıştırdı. Gözlerinin televizyonda değil, benim üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Onunla dört günüm vardı ve bu şekilde geçmesini istemezdim. Ama her zaman istediğinizi elde edemezsiniz. Ben viskimi içip diziyi izlerken, o da benim yüzümü izlerken sessizce oturduk.

"Benimle turneye gelir misin? Eğer gelersen Dean'le aramda hiçbir şey olmadığını göreceksin."

Çenem sıkıştı. "Yapamam."

Yüksek sesle iç çekti. "Biliyorum. Ama eğer bir yolu olsaydı-"

Sesi açtım ve onun sesini etkili bir şekilde bastırdım. Yanıma geldi, elimden kumandayı aldı ve sesi kıstı. "Brody. Konuş benimle."

"Söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı. Neden lanet aklımı okumuyorsun?"

Bardağı elimden aldı ve viskimi içerek kendine yardım etti. Sırada ne var? Hazır başlamışken taşaklarımı da kes. Şişeye uzandım. Bardağa ihtiyacım yoktu.

"Seni çok özledim. Rüyalarımnda seni görüyorum. Seni tekrar görebilmek için günleri sayıyorum. Seni kaybetmek istemiyorum, Brody. Bu kalbimi kırar."

Bir kahkaha attım ve klas bir piç gibi şişedeki viskiden bir yudum aldım. "Belki de o şerefsizle düet yapmayı kabul etmeden önce bunu düşünmeliydin. Çünkü bana kalırsa bu beni aldatmakla aynı şey. Muhtemelen daha kötü. Çünkü o müzik... her zaman orada olacak. Senden ve benden daha uzun yaşayacak. Benim duygularımı umursamadığını sürekli hatırlatacak. Her şey parayla ilgili. Ne zaman yetecek?"

"Her şey para değil. Para umurumda değil."

"Sana bir şey sorayım. Benim yerimde olsaydın, nasıl hissederdin?"

Cevabını düşünmek için birkaç saniye bekledi. "Kıskanç. Kızgın. İncinmiş. Endişeli."

"İşte böyle. Yani hayır, şu anda sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Bunu düzeltebilecek tek bir şey vardı. Ona bunu yapmayacağını, bunun söz konusu bile olamayacağını söylemeliydi. Ve o zaman bile, bu daha çok açık bir yaranın üzerindeki yara bandı gibi olacaktı.

Sözler ondan gelmeliydi, istediği şey olmalıydı, onu seçim yapmaya zorladığım için değil. Ama tek kelime bile etmedi.

Birkaç dakika sonra ön kapı açıldı ve Ridge kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymiş, kafasında ters bir beyzbol şapkasıyla oturma odasında belirdi. Havadaki gerginliği okuyup bana kaşlarını kaldırdı ama bu Shiloh'yu kanepeden çekip kucaklamasına engel olmadı.

Onları bir arada bıraktım ve tek kelime etmeden odadan çıktım. Mantıksız mı davranıyordum? Biliyorsam ne olayım. Bu benim ilk gerçek ilişkimdi ve bu keşfedilmemiş bölgede nasıl gezineceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Tek bildiğim yaptığı şeyin ahlaki kurallarıma aykırı olduğuydu. Sadakat neredeydi? Beni ilk sıraya koyması gerekmez miydi? Bunun yerine, arkamdan iş çevirmiş ve şeytanla bir anlaşma yapmıştı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Shiloh

"NE OLDU?" Ridge sordu.

Onu son gördüğümünden bu yana sadece dört ay geçmişti ama daha kaslı, daha iri ve daha olgun görünüyordu. Ya da belki de on yedi yaşında bir çocuğa sır vermek üzere olduğum için kendime böyle söylüyordum. Ona Dean'den ve onunla nasıl düet yapmaya söz verdiğimden bahsettim.

"Kahretsin," dedi Ridge, elini saçlarının arasından geçirip kasketini yerine takarken. "Neden kızgın olduğunu anlıyorum."

"Biliyorum. Her şeyi berbat ettim. Onu asla incitmek istemedim..."

"Ama yine de yapıyorsun," dedi, doğrudan meselenin özüne girerek. "Neden?"

Açıklaması çok zordu ama denedim. "Benim için müzik kutsaldır. Ve Dean bizden başka kimsenin söyleyemeyeceği bir şarkı yazdı. Brody şarkıyı dinlerse belki daha iyi anlayabilir diye düşünüyorum. Tatlı bir şarkı değil. Kalpler ve çiçekler yok. Bu ..." Bir an durup düşündüm, anlamasına yardımcı olacak en iyi kelimeleri bulmaya çalıştım. "Damage' adında bir şarkı yazdım. Dean ve benim hakkımdaydı. Ve onun yazdığı şarkı da neredeyse bir özür mektubu gibiydi."

"Neden kendisi söylemedi?" Güzel soru.

"O bir bağımlı, değil mi?" Başımı salladım.

"Evet, seni manipüle ediyor. Onların yaptığı şey bu. Tüm müziğinizde yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı. Ben de yaşadım. Brody de öyle. Bir bağımlının gerçeği nasıl çarpıtabileceğini, yalan söyleyebileceğini, bahaneler uydurabileceğini ve kendini bok gibi hissettirebileceğini biliyoruz. Sadece hayatta olduğunuz için, boktan hayatlarını daha iyi hale getirmek için yeterince şey yapmadığınız için sizi suçlu hissettirirler."

Tanrım. Ridge çok zekiydi. O ve Brody hayatlarında çok şey yaşamışlardı.

"Ve sen yine kandın. Evet, Brody'nin neden kızgın olduğunu anlıyorum. Ve bence sen harikasin ama eğer bunu yaparsan, sıçıp batırmış olacaksın. Hem de çok büyük." Kanepeden ayağa kalktı. "Bunu düzelt yoksa onu kaybedeceksin. Sonra görüşürüz."

Benden uzaklaşırken Ridge'in arkasından baktım. Sonra koltuk minderlerine gömüldüm ve kırdığım şeyi nasıl düzelteceğimi bulmaya çalıştım. Brody'nin güvenini. Belki de kalbini. Müziğimi ve kariyerimi ilk sıraya koymuştum. Onun gözünde, muhtemelen Dean'i de ilk sıraya koyduğumu düşünüyordu. Ve onu gerçekten suçlayamazdım.

Buna gerçekten değer miydi? O düeti kaydetseydik ve şarkı listelerde yükselseydi, bunu başarmak için feda ettiklerime değer miydi?

Dean benimle oynamıştı. Tekrar. Tanrım, tam bir aptaldım. Ari Bell'i bilerek getirmişti, egomun benim için yazılmış bir şarkıyı söylemesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Acadian Storm'un yeni baş gitaristi ve geri vokaliydi. Benim yerimi almıştı. Ve bu ilk kez de değildi.

Ari Bell'le ilk tanıştığımında Dean'in siki ağzındaydı. Birlikte çıktığımız üçüncü ve son dünya turunda bizim için açılış yapan bir grubun gitaristiydi. Şimdi de Acadian Storm'un Kuzey Amerika'da benim için açılış yapmasını kabul etmiştim.

Neden Dean tarafından manipüle edilmeye izin veriyordum? Ama o tek başına hareket etmiyordu. Kardeşim de kendi rolünü oynamıştı. Landry hakkındaki gerçeği kabul etmek istemedim. Onun bundan daha iyi olduğuna ve bu seviyeye inmeyeceğine inanmak istedim. Ama onunla her konuştuğumda, bunu yapmak daha da zorlaşıyordu. Ona ve Dean'e borçlu olduğumu hatırlatıp duruyordu.

Ne zaman bitecekti? Borcum ne zaman ödenecek?

Artık kime güveneneceğimi bilmiyordum. Hayır, bu bir yalandı. Brody'ye güveniyordum. Ailesindeki herkese güveniyordum.

Ama kendi aileme güvenmiyordum.

Durması gerekiyordu. Önce Landry'yi aradım. İkinci çalışta cevap verdi. "Landry. Konuşmamız gerek."

Güldü. "Vay be. Kulağa ciddi geliyor. Seni daha dün gördüm."

"Evet, biliyorum. Ve sen ve Dean... yine yaptınız Landry. Ona hayır dediğim için kendimi suçlu hissettirdin."

"Eğer böyle hissediyorsan, sana ne diyeceğimi bilemiyorum." "Bana sadece gerçeği söyle. Kim Ari Bell'den grup?"

"Neden?"

Cevabı biliyordum. Dean yapmış olamazdı çünkü o sırada rehabilitasyondaydı. "Gus gerçekten neden gitti?"

"Utangaç..."

"Sen olduğunu biliyorum Landry. Anlamadığım şey bunu neden yaptığın."

"Şu anda ciddi misin? Gruptan ayrıldın. Bizi yok ettin..."

"Grubu ben yok etmedim. Ayrıldım çünkü daha fazla dayanamadım. Her zaman bunun müzikle ilgili olduğunu söyledik ama yavaş yavaş müzikle ilgili olmaktan çıktı Landry. Her şey ne zaman değişti? Ne zaman manşetlere çıkmayı iyi müzik yapmaktan daha çok önemsemeye başladın?"

"Şimdi de müziğimizin iyi olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Bu iyi bir şey. Öyle olduğunu biliyorsun. Ama müzik diğer şeylerin yanında arka planda kaldı. Şöhret ve para peşinde koşuyordun. Dean ile düet yapmayacağım. Turneye çıktığımızda da mesafemi koruyacağım. Tekrar o dünyanın içine çekilmek istemiyorum."

"Her şeyi abartıyorsun. Tıpkı her zaman yaptığın gibi."

Dişlerimi sıktım. "Keşke bir kez olsun beni ilk sıraya koysaydın. Keşke benim için ayağa kalksaydın ve benim için savaşsaydın. Ama hiç yapmadın. Her zaman Dean'in tarafını tuttun. Ve kendim için savaşmam gerektiğini anlamam uzun zamanımı aldı çünkü bunu benim için başka kimse yapmayacak. Seni seviyorum."

Ama yaptığın şeylerden ve kendimi sana borçluymuşum gibi hissettirmenden nefret ediyorum. Bu yüzden bir süre konuşmasak daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Shiloh... Tanrım. Bütün bunlar n e r e d e n geliyor?
Dün iyiydin."

"Bazı şeyleri düşünmek için biraz zamanım oldu. Ve başarının seni ne kadar değiştirdiğinden nefret ediyorum Landry."

Bir kahkaha attı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Değişen sendin. Büyüklük taslayan ve artık senin için yeterince iyi değilmişiz gibi davranmaya başlayan sendin. Dean neden etrafta dolanıyor sanıyorsun? Ona asla yeterince iyi değilmiş gibi hissettirdin."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve birkaç derin nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Dean'den ayrıldıktan sonra tüm bunları terapistimle konuşmuştum ve bana iyi tavsiyeler vermişti ama o zamanlar bunları duymak istememiştim. Öz kardeşimin beni sabote etmeye çalıştığı gerçeğiyle yüzleşmek istememiştim. Çocukken yaptığı gibi beni kontrol edebileceği bir seviyeye getirmek için, nereye giderse gitsin peşinden gidiyordum ve her zaman en iyisini onun bildiğine inanıyordum.

Onunla tartışmak yerine hoşça kal dedim ve telefonu kapattım. Sonra Dean'e kısa bir mesaj gönderdim ve şarkıyla ne isterse yapabileceğini ama onunla birlikte söylemeyeceğimi söyledim.

Gözlerim kapandı ve başımı kanepenin minderine yasladım, kalbimin üzerinde ezici bir ağırlık vardı.

Yastık onun ağırlığıyla alçaldı ve beni kollarına çekip saçlarımı okşadı. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

"Ne kadarını duydun?"

"Yeterince."

Bir süre sessiz kaldık ve saçlarımı okşamaya devam etti, dokunuşu o kadar rahatlatıcıydı ki gözlerimde yaşlar birikti ve kalbim acıdı.

"Bunu yapmayacağım. Düeti kaydetmeyeceğim.
Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. Üzgünüm, hiç-"

"Kendini hırpalamayı bırak."

Zorla bir kahkaha attım. "Yeni bir melodi söylüyorsun."

"Hayır. Duygularım incindi. Kışkandım, kızdım ve evet, o dallamayla birlikte olmayı tercih ettiğin için endişelendim."

Yüzünü görmek için geri çekildim. "O senin yarısı kadar bile adam değil. Seninle birlikte olduktan sonra, daha önce yaşadığım hayata nasıl geri dönebilirim ki?"

"Her zaman seninle olamam. Ama programımı seni mümkün olduğunca çok görebileceğim şekilde ayarlamaya çalışacağım. Her seferinde birkaç gün..." Bir omzunu silkti. "Hiç yoktan iyidir, değil mi?"

"Bu her şey. Sen de öylesin. Düzgün düşünemiyordum, Brody. Ben... Tanrım, bunu nasıl kabul edebilirdim ki?"

"Sakin ol. Sevdığınız ve değer verdiğiniz insanlar her zaman sizin iyiliğinizi düşünmezler. Ve bunu kabul etmek zordur. Buna inanmak istemezsiniz, bu yüzden onlar için bahaneler üretirsiniz. Haklı çıkarmaya çalışırsınız."

"O benim tek ailem ve kendimi ihanete uğramış hissediyorum, anlıyor musunuz?"

"Biliyorum. Ama artık ben varım. Ve McCallister'lar. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, gitmene izin vermeyecekler. Aileye çok önem veriyorlar ve seni şimdiden ailenin bir parçası olarak görüyorlar."

Gözyaşlarımın bulanıklığından onu zar zor görebiliyordum. "Seni bulduğum için çok şanslıyım."

"Aynen öyle. Ve bunu sakın unutma, bebeğim."

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

"Bir dahaki sefere, önce benimle konuş."

"Bir dahaki sefer olmayacak. Ama ben olacağım. Söz veriyorum. Aşk neden hiç kolay değil?"

"Benim deneyimlerime göre aşk hiçbir zaman kolay olmamıştır. Dağınık ve karmaşıktır. Tıpkı insanlar gibi. Hayat gibi. Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay gelmez. Önemli o l a n şeyler için savaşmak zorundasınız."

"Uğruna savaşmaya değer miyim?"

"Eğer sormak zorundaysan, bence soyunsan iyi olur."

"Peki neden Brody?"

"Çünkü belli ki s a n a uğruna savaşmaya değer olduğunu gösterme konusunda berbat bir iş çıkarmışım."

"Ve bunun için çıplak olmamı mı istiyorsun?"

"Uh huh. Senin içine gömüldüğümde sözlerimin daha iyi anlaşıldığını fark ediyorum."

"Ne kadar uygun."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Brody

NOEL'DEN BİR HAFTA ÖNCE Shiloh'yu görmek için New York'a uçtum. Bu onun turnenin bu ayağındaki son konseriydi ve bundan sonra Acadian Storm ile yola çıkmadan önce altı haftalık bir molası vardı. Yani tatilini benimle geçirecekti.

"Vay anasını," dedi Gideon. Sesi etkilenmiş gibi geliyordu. Bu onun için nadir görülen bir şeydi. Ama Shiloh'nun Madison Square Garden'da sahne almasını izlerken nasıl etkilenmezsiniz ki?

İlk kez onun konserlerinden birinde seyirciler arasında oturuyordum ve bize yer koltukları ayarlamıştı. Sahnenin ortasından dört sıra uzaktaydık ve etrafımız onun en hevesli hayranlarıyla çevriliydi. Manzara buradan farklıydı. Onu Londra ve Paris'te sahne arkasından izlediğimde etkilenmiştim. Yeteneğine hayran kalmıştım. Ama etrafım, söylediği her şarkının her kelimesini bilen yirmi bin çığlık atan hayranıyla çevriliyken bu his bin kat daha artmıştı.

"Brody McCallister nasıl oldu da bir rock yıldızıyla birlikte oldu?" diye düşündü, gözleri hâlâ sahnedeydi, Shiloh stadyumdaki herkes gibi onun da dikkatini çekmişti.

"Bu çağlar boyu sorulacak bir soru. Bu lanet olası bir gizem." Shiloh'nun birbirimizin kaderi olduğumuza dair inancından bahsetmedim. Ona birbirimizi bulacağımızı öngördüğü söylenen büyükannesinden bahsetmedim. Gideon mistik ya da açıklanamayan olaylara inanmayacak kadar mantıklı, soğuk ve alaycıydı.

Set listesinin son şarkısını bitirdiğinde ışıklar söndü ve o gitmişti. Kalabalık iki dakika boyunca tezahürat yaptı ve ben bundan sonra ne olacağını biliyordum. Bis zamanı. Tüm bunlar gösteri dünyasının bir parçasıydı.

rock konseri. Hayranlarına her zaman daha fazlasını verdi, asla geri durmadı ve ne kadar yorgun olursa olsun ya da sesini ne kadar zorlarsa zorlasın her şeyi o sahnede bıraktı.

Ancak bu gece, ışıklar tekrar yandığında, bir taburenin üzerinde oturmuş, akustik gitarını kucaklıyordu. Siyah giyinmişti. Eteği kısaydı, büstiyeri deriydi ve çorapları fileydi. Ayak bileğini saran o yüksek topuklu botlarıyla sahnede nasıl yürüdüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama bunu doksan dakika boyunca yapmıştı. Şimdiye kadar çok yorulmuş olmalıydı ama gülümsemesi parlaktı.

"Benim için çok özel olan bir şarkıyı söylemek istiyorum. Bana ait bir şarkı değil. Ama gençken, barlarda ya da bize konser veren herhangi bir yerde çalarken, geceyi hep bu şarkıyla bitirirdim. Bu gece de The Goo Goo Dolls'dan "Iris "i söyleyeceğim." Tezahüratın kesilmesini bekledi ve gözleri benimkileri buldu. "Bu şarkı kendi doğrularını söyleyen ve her zaman inandığı şeyler için savaşan bir adam için. O olmasaydı hayatım çok daha boş olurdu."

"Vay canına," dedi Gideon.

Lanet olsun, haklıymışım. Yerime oturdum ve sevdiğim kızın yirmi bin kişi için söylediği "Iris" şarkısını dinledim. Ama bakışlarımı benden ayırmıyordu ve sanki sadece benim için şarkı söylüyormuş gibi hissediyordum.

"*Ya söyledigim her şarkı senin içinse...*"

Ya eğer... Ya eğer...

Onu bu performansı sergilerken ilk kez izlediğimden bu yana neredeyse on yıl geçmişti. Sesi değişmiş, gelişmiş, daha olgunlaşmıştı ama büyüünden hiçbir şey kaybetmemişti.

Sesi en sevdiğim sesti ve onu dinlemekten bıkacağımı hiç sanmıyordum. Hâlâ içimin derinliklerine ulaşıyor ve kemiklerimi titretiyordu. Kalbimi açıklayamadığım bir şekilde acıtıyordu. Hiç kimse bana onun dokunduğu gibi dokunmamıştı. Hiç kimse

Lila bile benim üzerimde böyle bir güce sahip olmamıştı. Shiloh için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Bazen hala beni seçtiğine inanamıyordum. İsteddiği her erkeği seçebilirdi. Ama yine de. Beni seçmişti. Onun sevgisine layık mıydım? Bir bilsem. Ama onun için savaşıyordum ve onu hayal kırıklığına uğratmamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Onu terk eden babası gibi olmadığımı ona kanıtlayacaktım. Ya da ona ihanet eden ve onu manipüle eden ağabeyi gibi. Ya da onu kırmaya çalışan lanet olası Dean.

Belki de bir anlam ifade etmemeliydik. Belki de bir araya gelmemizi gerektirecek bir dünya yoktu. Ama bir şekilde, birbirlerine mükemmel bir şekilde uyan ve birbirlerinin dünyalarını daha iyi bir yer haline getiren iki kusurlu, kusurlu insandık.

Shiloh ve ben birbirimize aittik. Bu kadar basitti işte. Ve bulduğum bu güzel şeye tutunmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Şimdi ne yapmıştı? Önce elimdeki kâğıtlara sonra da aileme baktım. Shiloh'nun bu büyük jestine kimse şaşırması görünmüyordu. Hepsi bu işin içindeydi. O bana bu sürprizi yapmadan önce her birinin bundan haberi vardı. Bakışlarım Shiloh'ya döndü. "Sana buraya gelip paranı etrafa saçmamamı söylemiştim. Bunu sana ne zaman söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Hatırlıyorum," dedi sakince.

Kolundan tutup onu kanepeden çektim ve Patrick ve Kate'in evinin oturma odasında toplanmış olan ailemin yanından uzaklaştırdım. Koridordaki merdivenin yanında durduk ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"O zaman Armacost çiftliğinin tapusunu neden bana verdiğini söyler misin?" Lanet bir fiyonkla sarılmış, ekleyebilirim.

"Mutlu Noeller." Bunu iyi bir şey olarak görmediğimi hala anlamamış olacak ki bana kocaman bir gülümseme verdi. Sonra aceleyle ekledi, "Düşündüğün gibi değil."

Ellerimi havaya kaldırdım. "İşte yine başlıyoruz. O hıyarla düet yapmayı planlarken de böyle demiştin."

Ellerini kalçalarına koydu ve bana dik dik baktı "Bana tüm atları kurtarmak istediğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Ama yeterli arazin yoktu?"

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Bu, dışarı çıkıp benim için satın alman için bir davet değildi," dedim. "Benden daha çok paran olduğunu yüzüme vurmaya mı çalışıyorsun? Senin lanet sadakanı istemiyorum."

"Aslına bakarsanız, bu bir hayır *kurumu*."

Gözlerim ona dikildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gideon kurmama yardım etti. Aslında bütün işi o yaptı."

Tüm evrakları gönderdi ve... yani, her şey kâr amacı gütmeyen bir at kurtarma şirketi olarak ayarlandı. Jude da gönüllüler konusunda yardımcı olabileceğini söyledi.

Araştırma yaptık ve atlarla çalışmak TSSB'li gaziler için gerçekten iyi bir terapi. Görmüyor musunuz? Hayallerinizi gerçekleştirebilir, pek çok ata ve insana yardım edebilirsiniz ve... Kaynaklarım var,

Brody. Bunu nasıl yapmam?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Bir yandan, tüm bunları benim için yaptığına inanamıyordum. Diğer yandan, sadaka gibi hissetmekten nefret ediyordum. Benim sahip olmadığım paraya ve kaynaklara sahip olmasından nefret ediyordum. "Seninle ilgilenen kişi ben olmalıydım."

Sanki büyük bir şakaymış gibi güldü ve omzuma vurdu. "Hangi yüzyılda yaşıyorsun, Kovboy?"

"Hangi yüzyılda olduğumuzun bir önemi yok. Bazı şeyler değişmedi. Ben erkeğim. Sen kadınsın."

"Vay canına. Farklı cinsiyetleri anlamakta hâlâ çok iyisin Tarzan," diye alay etti. "Ama ne demek istediğini anlamıyorum."

Sinirli bir nefes verdim. "Hangi kısmını anlamadın?"

"Parayı kabul etmediğin kısım senden istediğim şey değil."

"Kendi adına koy. Bunun bir parçası olmak istemiyorum." "Ciddi misin? Ne kadar gülünç göründüğünün farkında mısın?"

Şimdi mi?"

Ona ters ters baktım. "Şimdi de gülünç mü oldum?"

"Saçma sapan davranıyorsun. Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"O lanet tapuda senin adını istiyorum. Kurduğun kâr amacı gütmeyen kuruluş ya da her ne haltsa onun için çalışacağım. Ama o arazi bana ait değil." Parmağımla onu işaret ettim. "Sana ait. Bunu yapmamalıydın."

"Evet, yaptım. Ve pişman değilim. Azıcık bile değil. Bu iyi bir şey, Brody. Sen sadece yanlış bakıyorsun."

"Baba?" dedi arkamdan bir ses. Babam da kimdi?

Noah'a bakmak için döndüm. "*Baba?*"

Başını salladı. "Daha havalı. Artık bebek değilim."

"Bir dahaki sefere arabayı ödünç almak isteyeceksin," diye mırıldandım. *Yavaşla biraz. Bu kadar hızlı büyüme.*

Kaşları çatıldı. "Kamyonunuz var, arabanız değil."

Çocuklar çok gerçekçiydi. "Neye ihtiyacın var?"

Kollarını küçük göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana kaşlarını çatı. "Shy'a kızmamalısın."

"Peki neden?"

"Çünkü senin mutlu olmanı istiyor. Ve tüm kırık atları tamir etmeni istiyor." Bakışları Shiloh'ya kaydı. "Değil mi, Shy?"

Gülümsedi. "Bu doğru, Noah."

"Duygularını incittiğin için üzgün olduğunu söylemelisin."

Bu mesajı iletmesi için onu buraya kimin gönderdiğini sormak istedim. Yoksa bu onun fikri miydi? Oğlum hiçbir numarayı kaçırmadı. "Tavsiye için teşekkürler."

Başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Dediğimi yapacak mısın?"

"Ben babayım. Sen de çocuksun. Yani ben ne dersem onu yapacaksın, tersini değil." Kaşlarını çattı, bunu belirtmiş olmamı takdir etmemiştii.

"Noel'de kavga etmenize izin yok. Bu bir aile kuralıdır."

"Kavga etmiyoruz. Sadece konuşuyoruz," dedi Shiloh. "Biraz daha konuşmak için birkaç dakika yalnız kalmamız senin için sorun olur mu?"

Sanki kendisine bağılymış gibi bir dakika boyunca onun sorusunu düşündü. "Sanırım öyle. Ama çok uzun sürmesin."

Bakışlarımı Shiloh'ya çevirmeden önce onun duyamayacağı bir yere gelmesini bekledim. Bu sabah ona kısarak Phoenix'i vermiştim. Şimdi de o bana iki yüz yirmi dönümlük bir arazi vermişti. Bununla nasıl rekabet edebilirdim ki?

"Bu bir yarışma değil, Brody. Paramı göstermeye çalışmıyordum. Sana kendini kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Buna sahip olmanı çok istiyorum."

"Aklımı okumayı bırak."

Bir omzunu silkti, dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Elimde değil. Sana, ruh hallerine ve o kocaman kalbine o kadar uyumluyum ki." Elini göğsüme koydu. "Bir de şu açıdan bak. Bunu senin için yapmıyorum. İyi bir yuvaya ihtiyacı olan tüm o atlar için yapıyorum. Ve travma sonrası stres bozukluğu olan gaziler için. Ve yaptığın işi görecekt kadar şanslı olan herkes için. İnatçı gururunun yapabileceğin onca iyiliğin önüne geçmesine izin verme."

Bu sözlerle birlikte çekip gitti ve beni koridorda, bu konuda ne hissetmem gerektiğini anlamaya çalışırken bıraktı. Lanet olsun bu kadına. Beni çoktan değiştirmişti,

milyon yıl geçse de yapacağımı ve söyleyeceğimi tahmin etmediğim şeyleri yaptırdı ve söyledi.

Aile odasından sesler ve kahkahalar geliyordu ve gürültülü, kavgacı ailemin arasında bile tek duyduğum onun sesi ve kahkahasıydı. Ön kapıdan çıktım ve soğuk havayı derin derin içime çekerek verandada durdum. Noel ışıkları tüm pencereleri çerçevesliyordu ve Noel Baba'nın kızağı ile ren geyiği ön bahçeye park etmişti.

On ya da on beş dakika sonra, ön kapı açılıp kapandığında hâlâ verandada dikiliyordum, soğuk iliklerime kadar işlemişti, ellerim ceplerimdeydi. Kate gelip yanımda durdu. Üzerinde kırmızı ve yeşil bir Noel kazağı ve Noah'ın okulda ona yaptığı boncuklu bir Jingle topu kolye vardı. Tatilleri, özellikle de Noel'i her zaman çok önemserdi. "Sessiz sinema oynamak üzereyiz. Sensiz aynı şey değil."

"Sessiz sinemadan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Güldü. "Biliyorum. Bunu bu kadar eğlenceli yapan da bu. Mesele senin sevip sevmemen değil, mesele tüm ailenin bir arada olması. Kimse sensiz oynamak istemiyor."

Kendimi, yapmak istemediğim bir şey için ikna edilmeye çalışılan asık suratlı bir genç gibi hissediyordum.

"Ama biliyorsunuz... Sessiz sinema oyununu sevmediğinizi hep söylediniz. Hepiniz nefret ediyormuş gibi yaptınız. Ama bu hiçbir zaman eğlenmenize engel olmadı. Hepiniz çok rekabetçiydiniz."

"Hâlâ öyle."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Tıpkı hepinizin kendi payınıza düşen sorunları ve tartışmaları olduğunu bildiğim gibi, ama sevgi her zaman orada. Bazen kazanan olmak için bir şeyleri kaybetmeyi göze almanız gerekir."

"Ne diyorsun sen?"

Kolumu okşadı. "Sanırım ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Gururunuz geceleri sizi sıcak tutmayacak ve yaslanacak bir omuza ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda olmayacak. Hepiniz maço erkekler olarak yetiştirildiniz."

Seçtiği kelimeler karşısında içimden bir kahkaha koptu. "Maço erkekler mi?"

Elini havada salladı. "Bugünlerde buna ne diyorlarsa artık. Ama sana bir şey söyleyeyim, Brody McCallister." Parmağını bana doğru salladı, sesi sertti. Kahkahalarımı bastırdım. Kate 1.80 boyundaydı ve tanışma ayrıcalığına sahip olabileceğiniz en iyi insandı. Çocukken beni ne zaman azarlasa, bu beni gülmekten kırıp geçirirdi. Hâlâ da öyle.

"Erkek olmanın ne demek olduğuna dair tüm o modası geçmiş düşüncelerden kurtulmanın tam zamanı. Ve eğer o kızın gitmesine izin verersen, hayatının en büyük hatasını yapmış olacaksın. Bu düşüncenin üzerine bir dakika otur." Çenesini havaya kaldırdı ve uzaklaştı. "Ama çok uzun sürmesin," diye seslendi omzunun üzerinden. "Sessiz sinema için sizi aile odasında bekliyor olacağız."

O gittikten sonra güldüm ve ellerimi yüzüme sürdüm. Kate McCallister olmasaydı ben nerede olurdum? Patrick buralarda patronun kendisi olduğunu düşünmeyi severdi ama ben büyürken gerçek gücün Kate'de olduğunu hep biliyordum. Hepimizi hizada tutmuş, her zaman sevildiğimizi bilmemizi sağlamış ve bir şekilde Patrick farkına bile varmadan onu idare etmişti.

Aile odasına döndüm ve manzarayı seyrettim. Yerler paket kâğıtlarıyla doluydu, ağaç çocukken yaptığımız süslerle süslenmişti, patlamış mısır toplarından çelenkler ve Kate ile Noah'ın yaptığı zencefilli kurabiye adamlar dizilmişti, rengârenk ışıklar parıldıyordu. Her zamanki gibi herkes birbirinin arkasından konuşuyordu. Levi boş bir kutuyla oynarken yere saçılmış oyuncaklardan daha çok eğleniyordu. Şimdi kutunun içindeydi ve Noah onu halının üzerinde kırbaçlıyordu, muhtemelen zavallı çocuğa kamçı etkisi yapıyordu. Jude ve Gideon yerde, LEGO Helicarrier üzerinde Avengers süper kahramanlarıyla mücadele ediyorlardı. Ridge ve Jesse Nerf blasterleriyle birbirlerine ateş ediyorlardı. Patrick

Noah'ın yeni Nintendo oyun sisteminin kullanım kılavuzunu okuyordu.

Lila ve Kate ile bebek isimleri hakkında konuşan Shiloh'nun yanındaki koltuğa oturdum. Jude ve Lila'nın bir kızları olacaktı ve herkes çok heyecanlıydı. Birkaç gün önce Shiloh ve ben Jude ve Lila'nın evine yemeğe davet edilmiştik ve onlar da haberi duyurmuşlardı. Eve dönerken Shiloh ve ben Hayley hakkında konuştuk. Bana onun adını bir veri tabanına kaydettiğini ve Hayley'ye büyüdüğünde isterse onu bulma seçeneği sunduğunu söyledi.

"Bununla barıştım," demişti. "Zamanda geriye gidip yaptıklarımı değiştiremem. Ve şimdi onu gördüğüme göre, onun için yapabileceğim en iyi şeyi yaptığımı biliyorum."

Şimdi bana küçük bir gülümseme verdi, sonra sıcak elini soğuk elime soktu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Bir daha sakın böyle bir numara yapma," dedim sesim kısık bir şekilde. "Paranı benim için harcamanı istemiyorum."

Sırıttı. "Beni daha sonra cezalandırabilirsin." "Cadı kadın."

"İnatçı kovboy. Sessiz sinema için Lila ve Kate'in takımındayım. Kızlar erkeklere karşı. Kıçınızı tekmeleyeceğiz. Ben şampiyon bir Charader'ım."

İçimden bir kahkaha patladı.

"Charader?" "Uh huh."

"Sen delisin." "Senin hakkında."

Benim için yaptıklarından hâlâ memnun değildim ama gururumu bir kenara bırakıp kız arkadaşımın bu hayatta benden daha zengin olduğu gerçeğiyle barışmanın bir yolunu bulmalıydım. Ama lanet olsun, yutması zor bir haptı.

"YENİ YILINIZ KUTLU OLSUN."

"Mutlu Yıllar." Shiloh viski bardağını benimkiyle tokuşturdu ve yeni yıla içtik.

Sadece ikimiz, ikimizin de nefret ettiğini iddia ettiği bir tatil olan Yeni Yıl Arifesini kutluyorduk. Bir geceye çok fazla beklenti ve umut bağlanmıştı. Kanepede uzanmıştık, bacaklarını kucağıma atmıştı, siyah saçları onu arkadan becerirken ellerimle karıştırdığım için dağılmıştı. Bir çift eşofmanın üzerine benim flanel gömleğimi giymişti ve ayaklarında kalın pamuklu çoraplar vardı. Vücudundaki her giysi bana aitti. Bunu gülünç derecede seksi bulmuştum. Özellikle de daha önce elimi eşofmanının içine soktuğumda iç çamaşırı giymediğini fark ettiğimde.

Güya film maratonu yapıyorduk. Ne kadar da rock'n roll'cuyuz. Ama ikimiz de gerçekten film izlememiştik. Sehpa Çin'den aldığımız yemeklerin kartonlarıyla doluydu ve ikimiz de yemeğimizi bitirdiğimizde masayı temizlemek için harekete geçmemiştik.

Ben de her şeyin bununla ilgili olduğunu sanıyordum. Tüm dağınıklığınızla, berbat ihtişamınızla takılabileceğiniz ve sizi bunun için yargılamayan veya belirli bir şekilde davranmanızı beklemeyen o kişiyi bulmak.

Aşk böyle bir şeydi.

Ben de hiç kimseye söylemediğim sözleri söyledim. Ona bakmıyordum bile. Televizyon ekranına bakıyordum. "Seni seviyorum, Shiloh."

Bir an sessiz kaldı, sonra eğildi ve kollarını sana doladı. "Ben de seni seviyorum, Brody."

Ve yeni yıla böyle girdik. Yaşadığım en iyi yılbaşı gecesiydi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Shiloh

BRODY Şubat sonunda benimle Miami'de buluşacağına söz verdi. Miami'de üç gece kalacaktık, bunlardan ilki izin gecesi idi. Cypress Springs'ten ayrılalı üç buçuk hafta olmuştu. Acadian Storm ile üç buçuk haftalık turne. Dean ve Landry'den mümkün olduğunca uzak durmaya çalışmıştım. Yollarımızın kesiştiği birkaç seferde, ben bir soundcheck'i bitirirken ve onlar sıralarını beklerken, Landry utangaç görünüyordu ve Dean sanki ben yokmuşum gibi doğrudan bana bakıyordu.

Brody gelmeden bir gün önce Tampa'daydım ve ses kontrolümü yeni bitirmiştım. Konserden önce kendime ayıracak birkaç saatim vardı, bu yüzden konserden önce biraz dinlenmek için otele dönüyordum.

Arenadan çıkarken koridorda Ari Bell'e rastladım. Çene hizasındaki saçları platin sarısına boyanmıştı, iri kahverengi gözleri sürmeliydi. Konuştuğunda sesi nefes nefese geliyordu. Ama şarkı söylediğinde, bir bukalemun gibiydi. Karanlık ve şehvetli. Parlak ve meleksi. Büyüleyiciydi.

"Nasıl gidiyor, Shiloh?"

"Harika. Daha iyi olamazdı." Onunla sohbet etmek için etrafta dolanmaya hiç niyetim yoktu. Yanından geçip gittim. "Sonra görüşürüz."

"Bekle. Bir saniye. Ben sadece... Seninle konuşmam gerekiyordu." İç çekerek ona doğru döndüm. Gözleri koridorda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Yol ekibinden birkaç kişi sohbet ediyordu ve James koridorun sonunda beni otele geri götürmek için bekliyordu.

"Landry her şey hakkında çok kötü hissediyor."

Bunu bana neden söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Landry'nin kötü hissettiğini de sanmıyordum. Ekim ayındaki telefon görüşmemizden beri,

Beni aramadı ya da özür dilemeye çalışmadı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Gözlerini indirdi ve anladım. Landry ve Ari birlikte yatıyorlardı. "Vay canına. Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?"

"Bu yeni bir şey," diye geçiştirdi. Neye inanacağımı bilemiyordum. Landry Ari'ye Acadian Storm'a katılmasını teklif etmeden önce mi yoksa sonra mı bir araya gelmişlerdi? Ve bu neden önemli olsun ki? "Herkesin bildiği bir şey değil yani..."

"Doğru. Bu konuda endişelenme. Dudaklarım mühürlü." "Seni seviyor. Ve seni özlüyor."

"Bunu göstermek için komik bir yolu var." Kelimeler ağzımdan çıkıvermişti. Onunla bu konuşmayı neden yaptığımı bilmiyordum.

"Özür dilerim. Bizi bildiğini sanıyordum."

"Landry hakkında bilmediğim çok şey var." Bana hüznü bir gülümseme verdi ve tekrar özür dilemesine fırsat vermeden oradan uzaklaştım. Benim sorunum onunla değil, Landry'yleydi. Ve evet, Ari Dean'e oral seks yapmıştı ama o zamana kadar Dean'le ilişkim neredeyse bitmişti. Garip bir şekilde bu, kardeşimin yalan söylediğini ve benden sır sakladığını bir kez daha öğrenmekten daha az acı vermişti.

Otele doğru giderken, üzerimden atmaya çalıştım. Kendime Landry'nin kiminle yattığının ya da özel hayatında ne yaptığının önemli olmadığını söylemeye çalıştım. Mayıs ayında Teksas'a gitmemin gerçek nedenini ona söylemeyerek ben de aynı derecede suçlu olmamış mıydım?

Landry'ye sırrımı açtığım için şimdi pişmanlık duyuyordum. Ekim ayında, onu Los Angeles'ta gördüğümde, ona Brody'den bahsetmiştim. Keşke bunu kendime saklasaydım. Bunca yıldır bana kaç tane yalan söylemişti? Tanrım, gerçekten de Rhett'e çok benziyordu.

Babamız en büyük yalancıydı. Ve benden para almakta hiçbir sorun görmemişti. Sanki hak etmiş gibi. Sanki kendim için bir şeyler yaptığım için ona borçluymuşum gibi. Baba gibi, oğul gibi. Deneyin olarak I olabilir, I yapamadım salla kapalı Bu hissetmek

ihanetin. Landry hakkında daha çok şey öğrendikçe,
ona olan saygım azaldı.

Onun için yaptım. Ve bu beni çok üzdü. Öz kardeşim beni kişisel çıkarları için kullanıyordu.

Bunu aklımdan çıkardım. Bu kötü duyguların Brody'yle geçirdiğim zamanı mahvetmesini istemiyordum. Hele de onunla sadece üç gün geçirmişken. Tanrım, onu çok özlemiştim. Onu son bırakışım en zoruydu. Muhtemelen altı haftayı birlikte geçirdiğimiz ve onu her gün gördüğüm içindi. Her gece onunla uyuyor ve her sabah onunla birlikte at binmeye gitmek için sabahın köründe uyanıyordum. Ve bana beni sevdiğini her söylediğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. Çünkü bu sözleri söylemesinin onun için büyük bir olay olduğunu biliyordum.

Gümüş astarımızdaki tek bulut, eğer öyle diyebilirsiniz, ilişkimizin artık bir sır olmamasıydı. Noel'den önce New York'tayken birlikte yakalanmıştık ve fotoğraflarımız her yerdeydi. Ve insanların onun Londra ve Paris'te birlikte olduğum adam olduğunu anlamaları uzun sürmemişti. Madison Square Garden'da şarkı söylediğim adam. Bırak konuşsunlar. Spekülasyon yapsınlar. Bunu dünyaya duyurmayacaktım. Brody'nin mahremiyetini korumak için elimden geleni yapacaktım, buna değer verdiğini biliyordum.

BRODY perşembe öğleden sonra geç geldi. Resepsiyona onun için bir anahtar kart bırakmıştım ve o da mesaj atarak odaya gelmek üzere olduğunu söylemişti. Okyanus kıyısındaki süitimin balkonuna açılan cam kapıları açtım. Hava ılık ve tuz kokuluydu, oda moderndi ve tamamen beyaz renkte dekore edilmişti. Kanepenin önündeki yuvarlak beyaz lake masanın üzerindeki yeşil elma kâsesi ve balkondaki saksı palmiyeler tek renk ipucuydu.

Odanın kapısı açıldığında okumakta olduğum dergiyi bir kenara fırlattım ve koltuktan kalktım. Bir an için

O an odanın ortasında durdum ve onu içime çektim. Solmuş bir kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giymişti, kirli sarı saçları dağınıktı ve tişörtünün yakasına kadar uzanıyordu. Kış mevsiminde bile bütün gün dışarıda olmaktan teni bronzlaşmış, kasları tişörtünün dikişlerini patlatmakla tehdit ediyordu. Geniş omuzları ve uzun gövdesi mevcut tüm alanı dolduruyordu.

Brody tamamen erkekti ve o erkek tamamen benimdi.

Spor çantasını yere bıraktı ve birkaç uzun adımda aramızdaki mesafeyi sildi. Beni kollarına çekti, saçlarımı avucunun içine aldı ve yüzümün ona doğru eğilmesi için çekti. "Kahretsin, seni özledim."

"Seni daha çok özledim."

Ağzını benimkine bastırdı ve beni sertçe öptü.

O mide bulandırıcı çiftlerden biri olmuştuk ama umurumda değildi. Ayaklarımı yerden kesti ve beni yatak odasına götürürken omuzlarına yapıştım, bacaklarım belini kavradı. Ağızlarımız çarpıştı ve ciğerlerimden nefesimi çalan ve başımı döndüren bir öpücükle merhaba dedik. Onu asla bırakmak istemiyordum.

Onunla sadece birkaç saat ve gün geçirerek Nisan ayının sonuna kadar nasıl dayanacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kısa bir aradan sonra bir sonraki albümümü kaydetmek için stüdyoya girecektim. Ama şimdi bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Gracie McCallister ile henüz tanışma fırsatı bile bulamadığımı düşünmek istemiyordum. Jude ve Lila'nın bebeği üç hafta önce doğmuştu. Ondan iki gün önce de Ridge on sekizinci yaş gününü kutlamıştı. İki hafta sonra Brody ve Lila, Noah için yedinci yaş günü partisi düzenleyecekti. Onu da kaçıracaktım. Ama bunu aklımdan çıkardım ve parmak uçlarımda altındaki sert vücudunun, yumuşak ama talepkâr dudaklarının tadını çıkardım.

Artık buradaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

"BUNDAN EMIN MISIN?" Brody, gecemiz için hazırlanırken sormuştu.

"Eminim." Ona kocaman bir gülümseme verdim.
"Eğlenceli olacak."

Şimdi Mojito'larla çakırkeyif olmuştum ve yediğimiz Cubanos'lardan hoş bir şekilde doymuştum, vücudum çalan canlı müziğin Latin ritmiyle hareket ediyordu. Odanın arka tarafında, küçük dans alanının yakınındaki kırmızı döşemeli yuvarlak bir kabinde oturuyorduk, onun kolu benim koltuğumun arkasına sarkmış, benim kalçam onunkine dayanmıştı. Küçük kulüp karanlık ve samimiydi, koyu kırmızı ve parlak siyah renklerle dekore edilmişti, tavan vantilatörleri ve her masada kırmızı cam tutucular içinde mumlar vardı.

Alkolün etkisiyle gevşeyen dudaklarımla Brody'ye Landry tarafından nasıl ihanete uğradığımı anlattım. Brody sevgilimden öte, en iyi arkadaşımdı ve Güney Fransa'dayken ondan hiçbir şey saklamayacağıma karar vermiştim. Bunu içimden atmam gerekiyordu, böylece hayatıma devam edebilir ve her şeyi geride bırakmaya çalışabilirdim.

"Sence aşırı tepki veriyor muyum?" Ari Bell ile karşılaşmamı ve Landry'nin onu Acadian Storm'un en yeni üyesi olmaya davet etmeden önce bile onunla birlikte olduğundan nasıl şüphelendiğimi anlatmayı bitirdiğimde ona sordum. "Beni manipüle eden oymuş gibi hissettim... Yani, Dean'in bunu yapabileceğini her zaman biliyordum. Ama öz kardeşim?" Sesimdeki incinmişliği ve hayal kırıklığını duydum ve Brody de duymuş olmalıydı.

"Evet, anlıyorum. Artık neye inanacağını bilmiyorsun. Bunu seninle konuşma şansı vardı ama o bunu bir sır olarak saklamayı tercih etti. Ona olan güvenini yok etti. Ve onun ilk sadakati sana olmalıydı. Gruba değil. Dean'e değil. Ama kendi kanına."

Tam olarak buydu. Brody nereden geldiğimi anlamıştı ve duygularımı küçümsemeye çalışmamıştı.

Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ettim. Mojitomu kaldırdım. "Kadeh kaldıralım."

Bira şişesini kaldırdı ve neye kadeh kaldırdığımızı duymak için kaşlarını kaldırdı. "Dürüstlüğe. Birbirimize karşı her zaman açık ve dürüst olalım. Sır yok, yalan yok." Yüzünü daha iyi görebilmek için koltuğumda döndüm. Bana değil, dosdoğru önüne bakıyordu, yüzü mum ışığının parıltısından gölgeler içindeydi. "Brody?"

"Öyle mi?" Başını çevirdi ve gözleri yüzümde gezindi, ne olduğunu bilmesem de bir şey arıyordu. Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Buna içebilir miyiz?"

Bir an tereddüt etti, sonra gözleri benimkilere kilitlendi ve başını salladı. "Elbette."

Belki de yüzündeki tereddütü, sıkıntılı ifadeyi fark etmeliydim. Ama fark etmedim. Şişesini benim bardağımla tokuşturdu ve ikimiz de dürüstlüğe içtik. Sır yok, yalan yok, saklanan bilgi yok. Noel tatilinde Teksas'tayken birbirimize pek çok şey anlatmıştık. Ona Rhett Holloway'den, bar açması için ona verdiğim paradan ve o zamandan beri ondan haber alamadığımdan bahsetmiştim. Brody, Rhett'in kendisine baba demeyi hak etmediğini ve ona bir kuruş bile vermeyeceğini söylemişti. İşte o zaman Brody'nin kin tuttuğunu ve kolay kolay affetmediğini anladım.

Benden Dean hakkında daha fazla bilgi istediğinde ve istismara uğrayıp uğramadığımı sorduğunda ona dürüstçe cevap verdim. Ona Dean'le olan ilişkimin her ayrıntısını anlatmamıştım ama durumu anlamasına yetecek kadarını anlatmıştım. İlişkimiz alkol ve uyuşturucuyla beslenen zehirli bir ilişkiydi ve Dean'den ayrıldığımda çok kötü bir durumdaydım. Ama Brody ile tanıştığımda, erkeklere olan inancımı yeniden canlandırdı. Dışarıda dürüst, doğru ve güçlü olan ama sizi kontrol etme ihtiyacı hissettirmeyen iyi erkekler olduğunu görmemi sağladı.

Landry, Dean ya da Rhett üzerinde daha fazla durarak zaman kaybetmek istemiyordum. Belki bu turun sonunda Landry'yle konuşmanın bir yolunu bulur ve aramızdaki buzları eritirdim. Ama bu gece tüm dikkatimi Brody'ye vermek istiyordum.

"Hadi dans edelim."

"Dans etmek ister misin?"

"Korktun mu? Dans repertuarın iki adımdan mı ibaret?" Alay ettim.

Bana o büyüleyici Brody McCallister sırtışını verdi, dişleri bembeyazdı ve gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler kırışıyordu. "Ben tek hünerli bir midilli değilim bebeğim."

"Kanıtla."

Ve yaptı da. O önderlik etti, ben de onu takip ettim; bedenlerimiz seksi, duyumsal ritmin ritmiyle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Bir eli sırtımda, diğeri benimkini kavradı, gözlerimiz kilitlendi, Miami'de küçük bir kulüpte dans ettik. Ve bununla ilgili her şey çok mükemmeldi.

Brody ile birlikte olmak gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"Sence her şeye sahip olmamız mümkün mü?" Ona sordum.

Hiç tereddüt etmeden "Zaten var" dedi.

Tek gerçek aşkımı bulmuştum ve herkesin yanıldığını kanıtlayacaktım. Brody ve ben her şeye sahip olacaktık.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Brody

CUMA SABAHİ kendime ayıracak birkaç saatim vardı. Daha önce Shiloh bir sabah radyo programına katılacaktı ve sonrasında da bir röportajı vardı. Sabahımı bu otel odasında geçirmek istemediğimden emindim. Her şey ama *her şey* beyazdı. Beyaz yatağın arkasındaki döşemeli duvar, parlak beyaz zemin, banyodaki lanet mermer ve tüm mobilyalar. Bana yastıklı bir hücreyi hatırlattı. Çok pahalı bir hücre, şüphesiz.

Otelin spor salonunda çalıştıktan sonra odada duş aldım ve otelden dışarı çıktım, beyaz kabanaların ve mankenlere benzeyen birkaç kadının bulunduğu sonsuzluk havuzunun yanından geçtim. İki kere bile bakmadım. South Beach'in çoğu gibi bir hipster cenneti olan en yakın kafeye yürüdüm ve büyük bir kahve ile bir kahvaltı burritosu sipariş ettim, sonra onları bir kaldırım masasına taşıdım.

Dürümü yedikten sonra kahvemi yudumladım ve Glenn'i arayarak çiftlikte işlerin nasıl gittiğini sordum. Shiloh'un fark edemediği şey, bana kâr amacı gütmeyen bir at kurtarma şirketi vererek zaten kısıtlı olan boş zamanımın artık neredeyse hiç olmayacağıydı. Bu büyüklükte bir at çiftliğini işletmek için çok fazla çalışma ve kaynak gerekiyordu ve üç gün bile uzak kalmak zordu.

Glenn bana "Jude ve arkadaşı Tommy daha sonra gelecekler," dedi.

Gözlerim kısıldı. "Ne için?"

"Bazı gönüllüleri işe aldıklarını söylediler."

"Peki Jude neden benim olmadığım bir günde onları buraya getirsin ki?"

"Jude adına cevap veremem. En iyisi ona kendin sor." İçimi çektim. "Başka her şey yolunda mı?"

"Evet. Sana ihtiyacım olursa, seni arayacağımın emin olabilirsin. Sürekli kontrol etmene gerek yok." Az konuşan bir adam olan Glenn aramayı kesti ve ben de kuzenimi aradım.

"Neden ben eve gelene kadar bekleyemiyorsun?" Selamlaşmayı atlayarak sordum.

"Size de günaydın," dedi Jude.

Gözlerimi devirdim. "Soruya cevap ver." "Tarihleri berbat etmiş olabilirim."

Neredeyse irkildiğini duyabiliyordum. Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Sonra sııttım. "Bu sen değilsin."

"Lila bebek beyninin bir şey olduğunu söylüyor."

Kıkırdadım. "Sanırım öyle." Koltuğumda arkama yaslandım ve kahvemden bir yudum aldım. "Gracie nasıl?"

"Bilmiyorum dostum. Bir kıza sahip olmak farklı. Onu düşünmekten uykularım kaçıyor... Kahretsin, dışarıda o kadar çok ahmak var ki. *Biz* de ahmaktık."

"Daha üç haftalık. Henüz beyninde seks olmadığına eminim."

"Tanrım. Seks ve kızımın aynı cümle içinde bahsetme. Yirmi bir yaşına gelene kadar onu evde kilitli tutacağım. Bu bile onu dışarı çıkarmak için çok erken görünüyor."

İçimden bir kahkaha patladı. "Sen tam bir aptalsın."

"Babalık, gençliğimdeki eksikliğimi sorgulamama neden oluyor.

Ahlak. Shiloh nasıl?"

"O iyi." Gerçi bundan pek emin değildim. Kardeşi pisliğin tekiydi. Onu her düşündüğümde kanım kaynıyordu. Kızın etrafı kullanıcılar tarafından sarılmıştı. Kime güvenebileceğinden emin olmamasına şaşmamalı. Ve dün gece ona her zaman dürüst olacağıma söz vermişim. Sır yok, yalan yok.

Bu gece ona gerçeği söylemeli ve bana bir tür canavarmışım gibi bakmaması için dua etmeliydim.

"Eski sevgiliyle tanıştın mı?"

"Hayır." Hödük Dean'le buluşma düşüncesi bile elimi yumruk yapmıştı.

"Bana bir iyilik yap. Onunla karşılaştığında yumruğunu suratına indirmekten kaçın."

"Bunu yapmayı ne kadar istesem de yapmayacağım. Olay çıkarmak ya da Shy'ı üzmem istemiyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "O seni değiştirdi."

Bilmiyor muydum? Ve bu konuda kızgın bile değildim.

"Evet, evet. Bir dahaki sefere gönüllü toplarken önce bana danış." I

Bir an duraksadıktan sonra isteksizce "Ve teşekkürler"

dedi. "Acıttı, değil mi?"

Bir kahkaha attım ve vedalaştık. Sonra South Beach'te popüler bir kafede yüzümde güneşle takıldım ve güzel insanların geçişini izledim. Oturup bir bok yapmak bana kolay gelmiyordu. İki kahve içtikten sonra sıkılmış ve huzursuz olmuştum, bu yüzden sahilde yürüyüşe çıktım. Yaklaşık yirmi dakika sonra ondan da sıkıldım ve otele geri döndüm. Şimdiye kadar Shiloh radyo programını bitirmiş olmalıydı.

Yüksek tavandan sarkan kocaman bir avize ve sütunlar arasında asılı tül beyaz perdelerle yine beyaz olan otel lobisini geçerken bir adam önüme çıktı. Kim olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Sen yeni erkek arkadaşsın, değil mi?" "Ben *tek erkek* arkadaşım."

"Huh. Beklediğim bu değildi."

"Komik. Tam da beklediğim gibisin." Gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin ardında saklıydı, koyu renk saçları çok fazla şekillendirici kullanmış gibi diken dikendi ve üzerinde dar bir kot pantolon ile koyu gri düğmeli bir gömlek vardı, kolunda pahalı görünümlü kalın gümüş bir saat vardı.

Bu konuyu burada bırakacaktım. Landry Leroux'dan uzaklaşmak ve başka bir şey söylememek niyetindeydim.

Lanet olası kelime.

Ama sonra gidip beni sorgulamak zorunda kaldı. "Bu da ne demek oluyor?" Sorusunu burnunu çekerek noktaladı. Tanrım. Herif sabahın on bir buçuğunda kafayı bulmuş.

"Gelinciğe benziyorsa ve gelincik gibi davranıyorsa, o lanet olası bir gelinciktir. Burnunu temizlemelisin. Sol burun deliğinde biraz burun şekeri bırakmışsın." *Pislik.*

Elini burnunun üzerinde gezdirdi. "Kız kardeşimin sana ne söylediğini bilmiyorum ama gerçeği çarpıtmak gibi bir huyu var. Her şeyi olduğundan farklı gösterir."

"Kız kardeşine yalancı mı diyorsun?"

"Sadece onun söylediği her şeye bu kadar çabuk inanmamanız gerektiğini söylüyorum."

"Kendi kız kardeşini kötülemeyi nereden çıkardın?" Uyuşturucunun etkisiydi, biliyordum. İnsanlar daha cesur ve aptal oluyor ve daha sonra pişman olacakları şeyler söylüyorlardı. Ama şu anda bu pislik karşımdaydı, kendi kız kardeşi hakkında atıp tutuyordu ve ben bunun peşini bırakamazdım. "Beni tanımıyorsun. Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Kendini neye bulaştırdığını bilmen gerektiğini düşündüm. Senden sıkılır sıkılmaz, seni bir kenara atıp yoluna devam edecek. Belki de bu raundu kazandığını düşünüyorsun..."

Gözlerimi ona diktim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu şarkı söylemekten vazgeçirenin sen olduğunu biliyorum.

o düet. Kafasına başka neler sokuyorsun bilmiyorum ama yakında sadakatinin onu gerçekten tanıyan ve onun iyiliğini düşünen insanlarda olduğunu anlayacaktır."

Bu adam inanılmazdı. Sertçe güldüm. "Ve sanırım bunun sen olduğunu düşünüyorsun." Parmağımı göğsüne sapladım. "Onu bu kadar önemsiyorsan, her arkasını döndüğünde onu sırtından bıçaklamak yerine ona sorgusuz sualsiz sadakatini göstermeliydin."

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, önce o beni itti.

Boylarımız eşitti ama benzerlikler burada bitiyordu. Kasları spor salonunda çalışmaktan geliyordu ve o bir dövüşçü değildi. Öyleyse neden kendisini iki saniyede yere serebilecek bir adamla dövüşmeye kalkmıştı ki? Bu benim için bir gizemdi.

Onu geri ittim. Sadece ittim. Yumruk değil. Hak ettiği gibi taşaklarına bir tekme de değil. Sadece bana bulaşmaması için bir uyarı. Sırtını arkasındaki sütuna çarptı. Bunun son olacağını düşünmüştüm.

Döndüm ve uzaklaşmaya başladım. Omzumu tuttu, beni döndürdü ve tam kaburgalarımın altına yumruk attı. Orospu çocuğu. Ben de karşılık verdim. Tek yumruk. İki yumruk ve iki büküm oldu. Onu gömleğinin yakasından tutup kaldırdım ve suratına yumruğu indirdim. "Sakin bana bulaşma. Onu ölene kadar savunacağım. Ve iyi bir kardeş gibi davranmaya ve ona yaşattığın tüm pislikleri telafi etmeye hazır olana kadar Shiloh'dan uzak dur."

Onu bıraktım ve sendeleyerek geri çekildi. Sonra döndüm ve lobide gösteriyi izlemek için durmuş olan herkesin bakışlarından kaçarak uzaklaştım. Ben çıkarken güvenlik geldi. Bunun için biraz geç kaldınız çocuklar.

Asansör düğmesine bastım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Brody."

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Marcus. "Konuşmamız gerek."

"Sizin için de uygunsa Shiloh'ya dönmek istiyorum."

Bunun son olmayacağını bilmeliydim. "Bu sadece iki dakika sürecek." Beni otel restoranlarından birinin yanındaki boş bir odaya götürürken telefonuyla mesajlaşıyordu. Bir konferans odası olmalıydı.

Kapının yanındaki duvara yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak konuşmasını bekledim.

"Ne oldu?"

"Shiloh hakkında saçma sapan konuşuyordu ve buna katlanacak değildim." Sesimde özür yoktu. Zerre kadar üzgün değildim.

"Yani onu susturmak için yumruk atmayı düşündün. Hem de herkesin seni görebileceği kamusal bir alanda?"

Tek omzumu silktim, kendimi savunma zahmetine girmedim.

"Kimse benim kim olduğumu bilmiyor." diye eklememe rağmen.

Güldü. "Gerçekten aptalsın, değil mi? Neyse ki Naomi burada. Hasar kontrolüyle o ilgilenecek."

Hasar kontrolü.

Marcus telefonunu cebine koydu ve bakışlarımı benden ayırmadı. "Shiloh'nun şu anda bunu bilmesine gerek yok," dedi. "Bunların hiçbirinin bu geceki performansını etkilemesini istemiyorum."

Gözlerim ona dikildi. "Ona yalan söylememi mi istiyorsun?" "Şimdilik bunu kendine saklamamı istiyorum. Shiloh benim

bir numaralı öncelik. Onu gerçekten önemsiyorsanız, şu anda onun için en iyi olanı yapar ve çenenizi kapalı tutarsınız. Çok baskı altında. Landry ile aralarında çok fazla stres var ve eğer bunu duyarsa, bu sadece daha da artacaktır."

Sözlerini düşündüm. Shiloh'yu önemseyip önemsemediğini ya da onun sadece yemek bileti olup olmadığını söylemek zordu. Ensemi ovuşturdum. "Ondan gerçeği saklamak bana doğru gelmiyor."

"Ama kardeşini yumruklamak senin için sorun değil."

Bakışlarını tuttum. "Bunu hak etmişti." Eğer kendimi tutmasaydım Landry'yi ne kadar mahvedebileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Belki yaptı, belki yapmadı. Bunu söylemek bana düşmez. Ama size bir şey söyleyeyim. Günün sonunda o hâlâ onun kardeşi ve bu turu birlikte atlatmaları gerekiyor. Bunu olduğundan daha da zorlaştırmayın."

"Ya önce o söylerse?" O zaman onun güvenini kaybederdim ve yalancı gibi görünürdüm.

"Güven bana, tek kelime bile etmeyecektir."

Ona inandım. Marcus, Naomi ya da yönetim ekibinden başka biri bundan emin olurdu. Hepsi de üçkağıtçıydı.

Ama cevabımı bekliyordu, ben de sessizce onaylayarak bir kez başımı salladım ve kendime onun için yapabileceğim en iyi şeyi yaptığımı söyleyerek eylemlerimi haklı çıkardım.

Shiloh

O gece konserden sonra, kalabalığın adrenalini düşmeye başladığında, müzik hala vücudumda titreşirken, Brody beni asansörde kendine doğru çekti. Sırtımı göğsüne yasladığımda dişleri boynumun kenarını sıyırdı ve gözlerim kapandı.

"Burada kameralar var." Sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum, sert boyu kıcıma bastırıyordu. Kameralar gerçekten umurumda değildi.

"Bırak izlesinler." Eli göğsümü kavradı, parmakları ipeksi gömleğimin kumaşı arasından meme ucumu kısırdı, diğer eli kalçamda ve kısa siyah eteğimin altında gezindi. Kalçalarımın arasındaki noktaya ulaştığında geriye doğru çekildi.

"Aman Tanrım. İç çamaşırı giymiyorsun."

Sesinin skandala uğramış gibi çıkmasına neredeyse gülecektim. "Oops.

Yolda bir yerde kaybetmiş olmalılar."

"Lanet olsun." Parmakları kaygan kıvrımlarımın arasında gezindi. Onun için her zaman çok ıslaktım. Çok muhtaç ve hazırdım. "Sakin bana bu gece oraya iç çamaşırsız çıktığını söyleme."

"Tamam. Yapmayacağım." Gösteriden sonra değişmiştim ama bunu bilmesine gerek yoktu. Kıskanması hoşuma gidiyordu. İki kalın parmak içime girip kıvrıldığında ve onun çok iyi bildiği bir noktaya ulaştığında nefesim kesildi. Kollarımı başımın üzerine kaldırarak boynunun arkasına doladım. Üçüncü bir parmak eklediğinde, beni parmaklarıyla becerirken kıcımlı ereksiyonuna yasladım, başparmağı şişmiş klitorisimi ovuyordu.

"Oh Tanrım." Göğsüm kabarıyordu ve bu yüksekliğin peşindeydim, neredeyse oradaydım ama tam olarak değil. Ne zaman olduğunu zar zor fark ettim

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Ama parmaklarını dışarı kaydırduğında fark ettim.

"Brody." Hayal kırıklığım beni inletiyordu.

Elimi tuttu ve koridorda ilerlemeye başladı, adımları o kadar uzundu ki ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

Odaya girdiğimizde beni kanepeye doğru sürükledi.

Arkamda durarak ellerini kollarımdan aşağı kaydırды ve ellerimi bir eliyle kavradı, diğer elini sırtıma bastırды ve bedenimi kanepenin kolunun üzerine katladı. Kollarımı önümde uzattı ve ellerimi kanepenin minderine doğru itti. Sert bir sesle, "Kıpırdama," diye emretti.

Sonra eteğimi kalçalarımı saracak şekilde yukarı çekti ve bacaklarımı ayırdı. Arkamdan kot pantolonunun fermuarını açtığını duyabiliyordum. Sert aletini yumruklarken omzumun üzerinden baktım. Sırılıslam olmuştum, klitorisim zonklıyor, sürtünme için koltuk minderine doğru kıvrılırken meme uçlarım geriliyordu. Daha fazla dayanamadım.

"Brody. Sana ihtiyacım var. Şimdi," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Bu bana kıcıma bir tokat kazandırdı ve çığlık atmama neden oldu. İki eliyle kıcımın yanaklarını kavrayarak o n l a r ı sıktı ve sikini aralarından geçirdi, o kadar sert ve kalındı ki şişmiş. "Bir gün bu tatlı kıcı sikeceğim." "Neden bugün değil?" Cesurca sordum.

Hırladı. "O kadar vaktimiz yok. Yakında bir gün. Söz veriyorum."

Bu sözü düşünecek zamanım yoktu. Yanağım kanepenin minderine bastırılmış, ellerim kumaşı pençelerken, sonunda bana istediğimi verdi. Brody arkamdan bana çarptı ve tatlı bebek İsa, beni o kadar tamamen doldurdu ki neredeyse ne kadar iyi hissettiğime ağlayacaktım. Benden çekildi ve sonra tekrar içime girdi, dar duvarlarımı kırdı, çok sert ve çok derin, acıttı. İtiş kakışlar, inlemelerimiz, yoğun nefes alış verişlerimiz ve taşaklarının kıcıma çarpma sesi sessizliği doldurdu.

"Bu senin için yeterli mi?" diye homurdandı, elleri kalçalarımı kavradı, parmakları yumuşak etimi ısırdı.

"Çok fazla. Ama asla yeterli değil." Göğsüm kabarıyordu ve o çekilip sadece ucunu içimde bıraktığında nefes nefese kalmıştım. "Daha fazlasını istiyorum," diye homurdandım.

Verdiği acıyı sevdim. Daha fazlasını istedim. Bana vermek zorunda olduğu her şeyi istedim.

Saçlarımı avuçladı ve başımı koltuk minderinden kaldırdı, dişlerini omzuma geçirirken başparmağı kıcımlı yalıyor ve arkamdan bana vuruyordu. Cezalandırıyordu. Acımasız. Saf cennet. Onu her yerde hissetmek isteyerek parmağına doğru geri ittim. Başparmağını sonuna kadar içime itti ve sikişin etrafında kenetlendim, ondan içimde yankılanan derin bir gırtlak iniltisi çıkardım.

Uçuyordum, uçuyordum, hiçbir ilacın bana veremeyeceği bir yüksekliğin peşindeydim.

Tüm vücudum titriyor, kontrolsüzce sarsılıyordu ve hala nasıl ayakta durduğumu bile bilmiyordum.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda elini klitorisime götürdü ve ciğerlerimdeki nefesi çalarak içime girerken parmaklarının arasında sıkıştırdı. Orgazm üzerime çöktü ve dalgalar halinde geldi. Ağırslksız. Süzölüyordu. Yükseliyordum. Kapalı göz kapaklarımın arkasındaki ışık parçalandı, bana son bir kez daha çarparken dudaklarımdan bir dizi küfür uçtu, orgazmlarımız o kadar güçlüydü ki sırtıma doğru yığıldı ve vücudumu onunkiyle kapladı. Yanağımlı tekrar kanepenin minderine bastırdı ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüp parmaklarını benimkilere doladı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, yükseklerden inerken nefesimiz kesildi, dedi ki, "Kahretsın. Eğer bu benim dünyadaki son gecem olsaydı, mutlu bir adam olarak ölürdüm."

Çok sonraları bu sözleri hatırlayacaktım. Yüksekten uçmanın sorunu buydu. Düştüğünüzde, yanarsınız.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Shiloh

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA Miami'deki son gösterimden önce, Brody ve ben oda servisi sipariş ettik ve balkonda geç bir öğle yemeği yedik.

"Kedi çantadan çıktı. Adını biliyorlar," dedim telefonumda gezinirken. Sosyal medyada birkaç fotoğrafımız vardı. Dün öğleden sonra Brody ve ben jet ski yapmaya gitmiştik. Fotoğraflarda dikkatimi çeken şey, her birinde gülümsüyor olmamdı.

Telefonu elimden aldı ve ekranı aşağı gelecek şekilde masanın üzerine koydu. "İnternette benim hakkımda bilgi aramayı bırak." Ses tonu hafif ve alaycıydı. Ama çenesinde bir gerginlik vardı ve bana bu konuda söylediği kadar soğukkanlı olmadığını düşündürdü.

"Özür dilerim, Brody."

"Senin hatan değil. Bu işin raconunda var. Salatayı bitir," dedi hoyratça.

Izgara tavuk ve mangodan birkaç ısırik daha aldıktan sonra tabağımı ittim ve gözlerimi kapatıp bir süre güneşin tadını çıkardım. Sakinleştım. Rahatladım. Çıplak ayaklarımı kucağına yaslamış, o da büyük, güçlü, şıfalı elleriyle yoğuruyordu.

"Dean'le aranız iyi, değil mi?" Gözlerim hâlâ güneşe karşı kapalı, yüzüm güneşe doğru eğik bir şekilde sordum.

"Benim için sorun yok." Bir kapağı açtım. Ayağımı sıktı. "Her küçük şey için endişelenmeyi bırak."

"Tamam. Ama sana sorun çıkarırsa bana söylersin, değil mi?"

"Benim için endişelenme. Eski sevgilinle ya da yoluma çıkan başka bir şeyle başa çıkabilirim."

Kendinden emin ve emin ses tonu bana bunun önemli bir şey olmadığına dair güvence verdi, ben de endişelenmeyi bıraktım. Bildiğim kadarıyla Dean ve Brody birbirlerinden uzak durmuşlardı.

diğerinin yolu. Herhangi bir drama yaşanmamıştı ve Dean ilk kez sözüne sadık kalmıştı. Temiz ve ayıktı ve müziğe odaklanmıştı. Gösteriden önce ve sonra ne yaptığı beni hiç ilgilendirmiyordu.

O GECE gösteriden sonra Brody beni dört kez orgazm etmişti ve şimdi beyaz Mısır pamuğundan çarşafların üzerinde yatıyorduk, ılık deniz meltemi açık pencerelerden süzülüyordu. Dudaklarını öptüm ve elimi atan kalbinin üzerine koydum. "Seni seviyorum Kovboy."

Elini benimkinin üzerine koydu ve bana bakmak için çenesini aşağı eğdi. "Kalbimdeki çatlaklara sızdın ve seni nasıl çıkaracağımı biliyorsam lanetleneneceğim."

"Deneme bile. Sonsuza kadar orada yaşamak istiyorum." Beni daha yakına çekti ve bacağımı onunkinin üzerine sardım. Brody'nin kalbi avucumun altında emin ve sabit bir şekilde atıyor, göğsü yükselip alçalıyor, benimkiyle senkronize bir şekilde alıp verdiği her nefes beni huzur ve güven duygusuna sürüklüyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Eli yan tarafımdan aşağıya, kalçamın kıvrımına doğru inip oraya yerleşirken sordum.

"Ne yapmak?"

"Kaotik bir dünya turunun ortasında bile kendimi çok sakin ve huzurlu hissetmemi sağlıyor."

"Sanırım vahşi şeylerle başa çıkma konusunda her zaman becerikliydin."

Hafifçe gülümsedim ve elimi yüzüne götürdüm, kare şeklindeki çenesini, parmak uçlarımin altında sertleşen kirli sakalını izledim. "Benim vahşi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hem de en iyi şekilde."

Birkaç dakika sonra yatağın başucundaki masaya baktı. "Bu gece popülersin."

Telefonuma baktım. Daha önce susturmuştum ama mesajlarla aydınlanıyordu. "Çevir de görmeyelim." Hoş bir şekilde uykuluydum ve hareket edemeyecek kadar tembeldim.

Telefonumu çevirdi ve saçlarımı okşadı. Göz kapaklarım açık kalamayacak kadar ağırlaşmıştı ve birkaç dakika sonra uykuya daldım.

Kapıya vurulunca uyandım. "Ne oluyor be?" Brody mırıldandı.

Ona sarıldım, sırtımı göğsüne dayadım, vücudum onun kıvrımlarına oturdu. "Görmezden gel," diye mırıldandım. "Güvenlik bununla ilgilenecektir."

Tekrar uykuya dalmaya başlamıştım ki kapıya vurma sesi daha da arttı. "Shiloh! Kapıyı aç."

Bu Landry'nin sesiydi. "O benim kardeşim."

"Kahretsin," dedi Brody, yatakta doğrulup vücudunun sıcaklığını benden uzaklaştırarak.

"Saat kaç?" "Sabahın üçü."

"Ne istiyor olabilir ki?" Doğrudum ve ellerimi yüzümde gezdirdim.

"Ben hallederim," dedi Brody. "Hemen döneceğim." "O benim kardeşim. Ben-"

"Sadece burada kal. Ben hallederim." Yerden kot pantolonunu çekti ve yatak odasının kapısını arkasından kapattı. Yatakta doğruldum ve çarşafı vücudumu örtecek şekilde yukarı çektim.

Birkaç saniye sonra Landry'nin sesini duydum. "Seni orospu çocuğu. Bela olduğunu biliyordum," diye kustu Landry.

"Sabahın üçünde burada ne halt ediyorsun?"

Ondan sonra sesleri boğuklaştı, kulaklarımı ne kadar zorlarsam zorlayayım duyamayacağım kadar kısıldı. Ne olabilirdi ki?

bahsediyor olabilirler mi?

Bir itiş kakış duydum, kavga ediyor gibiydiler ve ardından bir şeylerin kırılma sesi geldi. Yatağın üst örtüsünü çekerek vücuduma sardım ve müdahale etmeye hazır bir şekilde ayağa kalktım. Tam o sırada yatak odasının kapısı pat diye açıldı, kapı çerçevesini dolduran Landry deli gibi görünüyordu, göğsü kabarmış, yumrukları iki yanında toplanmıştı.

"Ne yapıyorsun, Landry? Kafan mı güzel?" Neden sabahın üçünde yatak odamda birini öldürmeye hazırmış gibi duruyordu?

"Utangaç..." Landry'nin yüzü buruştu ve bir an için adamı değil çocuğu gördüm. Ağlayacak sandım. Sesi yumuşaktı, yüzü çok üzgündü. "Giyin, boo. Bir şey var..." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Konuşmamız gerek."

Yuh. Şefkatle söylediği bu sevgi sözcüğü ve yüzündeki ifade beni titretmeye başladı. Yıllar önce Maw Maw'ın öldüğünü söylemek için odama geldiğinde de yüzünde aynı ifade vardı. Onu bulan oydu ve bana bu haberi vermek de ona düşmüştü. Yaşadığım sürece yüzünde o ifadeyi görmek istememiştim ama işte yine kötü haberin taşıyıcısı olarak karşımdaydı. "Landry? Ne oldu?"

"Sadece giyin."

Kapı kapandı ve ben ellerim titreyerek hızla bir atlet ve kısa bir pantolon giydim. Kötü bir şey bana doğru geliyordu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım, bana doğru gelen boktan fırtınaya karşı hazırlandım.

Lütfen Tanrım, üstesinden gelemeyeceğim bir şey olmasın.

Titrek bacaklarımın üzerinde oturma odasına doğru yürüdüğümde, bakışlarım süitimin kapısına kaydı. Marcus içeri girdi,

James hemen arkamdaydı. James kapının yanında duruyordu ama beni neye karşı koruduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Henüz bilmiyor mu?" Marcus Landry'ye sordu. Landry başını hayır anlamında salladı.

Bakışlarım Brody'yi buldu. Duvara yaslanmıştı, kollarını kavuşturmuş, başı öne eğikti. "Brody," diye fısıldadım. Yanına gitmek, kollarımı ona dolamak ve sıkıca sarılmak istedim. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim, öyle olmayacağını bilsem bile. Ama bir şey beni bunu yapmaktan alıkoydu.

Başını kaldırdı, yüzündeki ifade o kadar kasvetliydi ki kendimi kaybettim. Nedenini bile bilmeden ağlamaya başladım. Ama bir parçam, Maw Maw'dan bana miras kalan ve bir lütuf değil bir lanete dönüşen parçam *biliyordu*. Aramızdaki mesafeyi silmek ya da normalde yaptığı gibi beni teselli etmek ve gözyaşlarımı silmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Özür dilerim." Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi. "Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin."

Marcus yanındaki koltuk minderini okşayarak, "Gel otur tatlım," dedi. Marcus bana asla tatlım demezdi. Yüzü ciddiydi ve o bile bunu daha iyi bir şeye dönüştüremezdi. Çünkü duymak üzere olduğum şeyin kötü olduğunu biliyordum.

Bacaklarım beni odanın diğer ucuna taşıdı ve kanepeye oturup kenarına tünedim, parmaklarım gümüş tüylü halkayı evirip çeviriyordu. Landy de diğer yanıma oturdu. Brody karşıımızdaydı, hâlâ duvara yaslanmış, idam mangasıyla yüzleşmek üzere olan bir adam gibi görünüyordu. Gözlerimi ondan ayırmadım. Gömleksiz ve yalınayaktı, üzerinde solmuş bir kot vardı. Saçları dağınıktı ve ellerini saçlarında gezdirdiği için daha da kötüleşmişti. Tek bir kelime bile etmedi. Bana bakamadı bile.

Landry telefonunu önüme tuttu ve ben de gözlerimi Brody'den ayırıp Landry'nin elinden telefonu aldım. İlk fotoğrafta Brody Landry'yi yumrukluyordu. Bu

otel lobisindeymiş gibi görünüyorlardı. Başlıkta şöyle yazıyordu:

Shiloh Leroux'nun Erkek Arkadaşının Şiddet Geçmişi Var.

"Kardeşime yumruk mu attın?" Brody'ye sordum. Yere baktı ve cevap vermedi.

"Landry," dedi Marcus ve sesi bir azarlama gibiydi.

Ben daha buna tepki veremedenden Landry bana kaydırmaya devam etmemi söyledi. Ben de öyle yaptım. Ama keşke yapmasaydım dedim. Nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı. Brody'ye o kadar benzeyen bir adamın fotoğrafına baktım ki bir an için o olduğunu düşündüm.

"Erkek arkadaşın orada. Babası annemizi öldürdü," dedi Landry. "Onu soğukkanlılıkla vurdu ve biz dışarıda bir arabada oturup geri gelmesini beklerken onu orada ölüme terk etti. Ama o hiç dönmedi."

"Ben... nasıl..." Gözlerim yine Brody'yi aradı. Ama bu sefer sevdiğim adamı görmek yerine bir katil gördüm. Annemizi elimizden alan adamı gördüm. Onu tanıma şansım bile olmamıştı. Uyumam için bana şarkı söyleyen sesini hiç duymamıştım. Yatmadan önce hikayeler okuduğunu. Beni kucaklayıp sevdiğini söylerken. Bir marketi soymaya çalışan bir bağımlı yüzünden tüm bunlardan mahrum kaldım. Üç kişiyi vurmuştu. Bir polisi. Market müdürünü. Ve annemi. Polis yaşadı. Market müdürü anında öldü. Annem yirmi dört saat sonra hastanede öldü.

Öfke içimde kabardı, kızgın ve kör ediciydi. Oturduğum yerden kalktım ve telefonu Brody'ye fırlattım. Yoldan kaçmak için eğilmeye bile çalışmadı. Telefon tam göğsüne isabet etti ve ayaklarının dibine yere düştü. Odanın öbür ucuna uçtum ve sonra onun üzerine gittim. Vurdum. Yumruklarımla onu yumrukluyor, ellerimle göğsüne, gövdesine ve omuzlarına, ulaşabildiğim her yere vuruyor ve itiyordum.

Öfkem gözümü kör etmişti, öfkeyle besleniyordum. *Neden o olmak zorundaydı?*

"Bunu biliyordun, değil mi? Benden saklamaya çalışıyordun." Sesim bir fısıltı gibiydi, kelimeleri daha yüksek sesle söylemeye korkuyordum çünkü bu onları gerçek kılacaktı. Ellerimin topuklarıyla göğsüne vurdum. Öfkem sınır tanımıyordu.

Elleri bileklerime dolandı ve beni kendine doğru çekmeye çalıştı ama direndim.

"Dokunma bana!"

"O pis ellerini kız kardeşimin üzerinden çek," diye kükredi Landry.

Brody beni bıraktı ve ben bir adım geri çekildim, göğsüm kabarmış, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Bunu benden nasıl saklarsın? Babanın annemi öldürdüğünü bana nasıl söylemezsin?"

"Bilmiyordum. Hayatım üzerine yemin ederim, hiçbir fikrim yoktu-" "Saçmalık! *Sana söyledim*. Sana annemin adını söyledim. Nasıl

Babanızın kurbanlarının isimlerini bilmiyor olabilir misiniz?"

"Bilmiyordum," diye tekrarladi. "Sence böyle bir şeyi senden saklar mıydım?"

Sert bir şekilde güldüm. "Bana ailenin öldüğünü söylemiştin.

Bu doğru mu?"

"Annem öldü. O adam-"

"Baban," diye öfkelenim. "Onun baban olduğunu inkâr mı edeceksin?"

Ensesini ovuşturdu ve bir nefes verdi. "Ömür boyu hapiste. Louisiana Eyalet Hapishanesi."

"Bu ölmekle aynı şey değil, Brody. Hapishanede olmak ölmekle aynı şey değil." Sesim histerik olmanın ötesinde tiz çıkıyordu. "Benim annem öldü ve senin boktan baban hâlâ hayatta. Bu nasıl adil olabilir?"

"Değil."

"Umarım yüz yaşına kadar yaşar da hayatının her gününü yaptıklarını hatırlayarak geçirir."

Brody'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Benim de aynı şeyi istemediğimi mi sanıyorsun? Sence..." Sesi kelimeler üzerinde çatladı ve

Kendi gözyaşlarımın bulanıklığında onun da ağladığını gördüm. "Kahretsin, Shy, ben hiç... bilmiyordum."

"Sana inanmıyorum. Bence başından beri biliyordun. Sen oradaydın, Brody. Oradaydın, değil mi?"

Elini yüzüne sildi ve evet anlamında başını salladı.

Kollarımı vücuduma doladım ve titrememi durdurmaya çalıştım. Midem çalkalanıyordu ve kusacakmışım gibi hissediyordum. Bunların hiçbiri gerçek gibi görünmüyordu. "Annem vurulduğunda neredeydin?"

"Arabada. Bana... arabada beklememi söyledi. Siktir, Shy. Ben asla... Ben o değilim," diye homurdandı. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı ama ona karşı herhangi bir sempati hissedemiyordum.

O zaman sekiz buçuk yaşındaydı. Biliyor olmalıydı. Nasıl bilmez? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Ve o anda, bundan geri dönüş olmadığını anladım. Bitmiştik.

Çenemi kaldırdım ve bir katilin oğlunun gözlerinin içine baktım. "Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum. Bu sadece Landry'yle kaybettiğimiz her şeyi hatırlatıyor." Sesim o kadar soğuk, o kadar bana benzemiyordu ki, bir an için bu kelimelerin ağzımdan çıktığından bile emin olamadım. Ama çıkmıştı.

Gözleri kapandı ve sonra başını salladı. O uzaklaşırken ben de ona sırtımı döndüm. Kardeşim beni kollarının arasına aldı ve sarıldı, ikimiz birbirimize tutunmuştuk, bu dünyada sahip olduğumuz tek şeyin birbirimiz olduğunu hatırlatıyordu. Biz bir aileydik. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Maw Maw öldüğünde kardeşim yanımdaydı. Çocukken bana bakmak için elinden geleni yapmıştı.

Tek istediğim, eskiden yakın olduğumuz ve onun örnek aldığım ve hayranlık duyduğum ağabeyim olduğu zamanlara geri dönmekti.

Birkaç dakika sonra Brody'nin arkasından kapının kapandığını duydum. Hıçkırıklar vücudumu sarmıştı ve zar zor nefes alabiliyordum.

Bu sefer karşı koymamıştı bile. İstedigimi yaptı, beni Miami'de bembeyaz bir okyanus süitinde bıraktı, gözyaşlarım kardeşimin gömleğini ıslattı, kalbimde eskiden Brody'nin doldurduğu bir boşluk oluştu.

"Eğer sen ihtiyaç Hiçbir şey, Ben yaparım.
olmak doğru aşağı ve Salon," dedi
Marcus çıkarken. Onun burada olduğunu bile unutmuştum.
"Teşekkür ederim," dedim. Ama Marcus bana istediğim şeyi
veremezdi.

Gerekliydi. Kimse yapamazdı.

KIRKINCI BÖLÜM

Brody

RIDGE elimden viski şişesini aldı.

"Geri ver onu." Sandalyemden kalktım ve ona doğru hamle yaptım. Yoldan çekildi ve ben tekrar ona doğru hamle yaptım. Lanet olsun. Elim kendimi tutmak için tırabzana uzandı. Elimden kaydı. Verandanın basamaklarından yuvarlandım ve yere düştüm. Hiçbir şey hissetmedim.

Gülmeye başladım. O kadar çok gülüyordum ki gözlerimden yaşlar geldi. Sonra sırt üstü yuvarlandım ve karanlık gökyüzüne bakarak yıldızları netleştirmeye çalıştım. Her şey bulanıktı. Dünya dönüyordu.

"Hadi, kardeşim. Seni içeri alalım." Beni kaldırmaya çalıştı ama ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Beni rahat bırak," diye mırıldandım.

Yanıma çömeldi ve yüzüme baktı. "Bunu kendine yapmaya devam edemezsin."

"Bahse var mısın?" Bir gözümü kapattım ve onu odak noktasına getirmeye çalıştım. Morarmış bir gözü ve yarılmış bir dudağı vardı. "Ne istersem yaparım. O kavgaya girmemeliydin."

"Kimse kardeşim hakkında kötü konuşamaz ve bu yanına kâr kalmaz."

"Onurum için savaşmaya değmez. Hiç şerefim yok. Ben bir canavarın oğluyum. Damarlarımda onun kanı dolaşıyor. Aynı DNA."

"Sen o değilsin. Shiloh'nun annesini sen öldürmedin."

"Tetiği çekmiş de olabilirdim..." Gözlerim kapandı. Yerde uyumak istedim. Belki yarın uyandığımda tüm bunların kötü bir rüya olduğunu anlayacaktım.

On gün. Shiloh'yu son gördüğümünden beri bu kadar zaman geçmişti. Bana yüzümü bir daha görmek istemediğini söylemesinin üzerinden on gün geçmişti. Onu suçlayamazdım. Burada olsaydım, ben de aynı şekilde hissederdim.

Uyandığımda, ışıktan ürktüm. Çok parlaktı. Gözlerimi tekrar kapattım. Başımın içinde bir matkap çalışıyormuş gibi hissediyordum ve ağzım o kadar kuruydu ki zar zor yutkunabiliyordum.

"Günaydın, günışığı."

İnledim. Tam da ihtiyacım olan şey. Kendini beğenmiş kuzenim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dün gece birinin seni arka bahçeden çekip çıkarması gerekiyordu. Bu suyu iç ve bu aspirini al. Doktorun emri."

Gözlerimi zorla açtım, söylediğim hiçbir şeyin Jude'un gitmesini sağlayamayacağını çok iyi biliyordum, bu yüzden oturdum. Oturma odasındaki kanepedeydim, botlarım dışında tamamen giyiniktim ve üzerimi bir battaniye örtüyordu. Elindeki aspirini aldım ve suyla yıkadım. Kendimi lanet bir bebek gibi hissediyordum.

"Bunun sona ermesi gerekiyor," dedi. "Acılarını içerek dindirmek asla işe yaramaz. Bütün bir yıl boyunca bunu yapmaya çalışan bir aptal olarak benden duymuş olun. İşleri daha da kötüleştireceksin."

Bir kahkaha attım ve başıma vuran acıyla yüzümü buruşturdum. "Daha kötüsü nasıl olabilir ki? Arkama yaslanıp tüm dünyamın yıkılışını izlerken sarhoş olsam da olur."

İç çekti. "Şu anda öyle hissettirdiğini biliyorum ama her zaman öyle olmayacak-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Konuşmanızı saklayın, Dr. Phil."

"Evet, tamam. Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Ellerimi yüzümde ovuşturdum. "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Eğer birinci sınıfa gidip çocuğuma laf atan her çocuğun kışına tekmeyi basabilseydim, bunu yapardım. Ama içimden bir ses, insanların bunu pek hoş karşılamayacağını söylüyor. Noah bu yüzden acı çekiyor. Ridge

Bununla uğraşmak zorundayım... Etrafımdaki herkes *benim* sebep olduğum boktan fırtınayla uğraşıyor."

"Buna sen sebep olmadın. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Benim adım buralarda çamur. Bu durum sadece beni etkiliyor olsaydı kimsenin ne dediği umurumda olmazdı. Ama öyle değil." Karşımdaki sehpaye oturdu ve kollarını kalçalarına dayadı. "Lanet olsun. Bir şeyler olmalı. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı."

"Her şey düzeltilemez, Jude. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Başını salladı. "Shiloh'dan haber aldın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ve yapmayacağım. Benimle işi bitti." Göğsümü ovuşturdum. Kahretsin, acıyordu. Her yerim. Gerçekten sevdiğim tek kızı kaybetmiştim. Benim için asla başka bir Shiloh olmayacaktı.

"Saat kaç?" Sormayı düşündüm.

"Sekiz."

"Siktir." Günüm genellikle altı buçukta başlardı. Jude benimle aynı anda ayağa kalktı. "İşe gitmem gerek. Ridge-

"Ben buraya geldiğimde okula gitmek için çıkıyordu. Senin için endişeleniyor."

"Kimsenin benim için endişelenmesini istemiyorum."

"Bizim işimiz bu. Biz bir aileyiz. Gitmem gerek ama sadece bir telefon uzağımdayım."

Bir kez başımı salladım ve onu duyduğumu onayladım.

"Bunu atlatacaksın, Brody. Çıkacaksın diğer tarafa."

"Sonra ne olacak?" Yalnız kalacaktım. Yalnız, sefil bir piç.

Bir omzunu silkti. "Yeniden inşa etmeye başlama zamanı. Onu nasıl geri getireceğimizi bulma zamanı."

"Böyle bir şey olmayacak." İtiraz etmek için ağzını açtı ama onu durdurmak için tekrar elimi kaldırdım. "Bitti, Jude. Nefesini boşa harcama."

Bir kez başını salladı, sonra döndü ve ön kapıdan çıktı. Hızlı bir duş aldıktan sonra seyahat kupasına kahve doldurdum ve ahıra taşıdım. Şu anda tek kurtarıcım atlarımdı.

DÖRT GÜN SONRA oğlumun yedinci yaş gününü kutladık. Planladığımız parti yerine, Jude ve Lila'nın evinde aile arasında bir kutlama yaptık.

Noah kapıyı açar açmaz, Lila kucağında bebekle arkasında duruyordu, ona hediyesini uzattım. "Hey küçük adam. Doğum günün kutlu olsun."

Onu bana geri itti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sende kalsın. Ben istemiyorum."

"Noah," dedi Lila, sesi keskindi. "Babana teşekkür ettiğimi söyle."

"Sorun yok," dedim. "Şu anda benden pek memnun değil, ya sen dostum?"

Başını salladı, gözleri benimkilerle buluşmuyordu. "Bugün aptal arkadaşlarımdan hiçbirinin gelmesini istemedim. Ama Hayley'i istedim..." Gözlerini benimkilere dikti ve yüzündeki ifade, yıkılmışlık, gözlerinin yaşlarla dolması beni neredeyse bir bebek gibi ağlatacaktı. Hayatımdaki en değerli şeyi incitmişim ve bunu nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Hayley ile ne oldu?" Belli ki Lila, Noah'nın hayatında olup bitenler hakkında bana tüm gerçeği söylemiyordu. Geçen hafta sonu beni görmek bile istememişti, ben de sorun olmadığını söylemişim, istemiyorsa benimle vakit geçirmesi için onu zorlamak istememiştim.

"Annesi ve babası senin kötü bir adam olduğunu söyledi. Çünkü insanları dövüyormuşsun. Ve artık senin yanında olmasını istemiyorlar."

Gözlerim kısa süreliğine kapandı. Sonra onun önünde çömeldim. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki onunla konuşmak için gerçekten oturmamış ya da bir şeyler açıklamaya çalışmamıştım. Bunu Lila'ya bırakmıştım, ondan duymanın daha iyi olacağını düşünmüştüm. Kafası karışmıştı ve onu suçlayamazdım. "Özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Ben asla..." Konuşmayı bıraktım ve elimi saçlarımda gezdirdim. Kahretsin, şu anda kendimden nefret ediyordum. Utanç içimi kemiriyordu. Nefes almamı zorlaştırıyordu. Ve onun dünyasını daha iyi bir yer haline getirmek için ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

"Hayatımda pek çok hata yaptım, Noah. Ve gurur duymadığım pek çok şey yaptım. Ama bu dünyada senin hayatını daha iyi hale getirmek için yapmayacağım şey yok. Benden ne istiyorsun? Bunu senin için daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim? Söyle, yapacağım." Muhtemelen ebeveynlik el kitabında bunun yanlış bir yaklaşım olduğunu söyleyen bir şeyler vardı. Kendi çocuğumdan bana bunu nasıl düzelteceğimi söylemesini istiyordum ve bunda çok berbat bir şey vardı. Ama cevaplar bende değildi. Oğlumu hayal kırıklığına uğratmıştım. Onu fena halde hayal kırıklığına uğratmıştım. Yapmayacağıma söz verdiğim her şeyi yapmıştım. Ve tahmin edin ne oldu? Ebeveynlik bir el kitabıyla gelmiyordu. İşi batırdığınızda, nasıl düzelteceğinizi kendiniz bulmak zorundaydınız.

"Eğer sen gidersen, Hayley yanına gelebilir," dedi.

Ayağa kalktım ve darbe almış gibi sendeleyerek geri çekildim. Bu çok daha az acıtabilirdi.

"Noah. Bunu istemezsin," dedi Lila. "Baban seni seviyor ve senin için dünyada her şeyi yapar. Bunu biliyorsun." Daha önce benimle Noah arasında arabuluculuk yapmak zorunda kalmamıştı ve şimdi bunu yapmak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Bunu ben de istemiyordum.

"Sorun değil. Bırak kendi gerçeğini söylesin," dedim Lila'ya, bakışlarım Noah'ya dönerken. "İstediğin bu mu? Gitmemi mi istiyorsun?"

Noah sorumu düşündü, hemen cevap vermedi.

Sonra da "Kötü bir adam mıydı?" diye sordu.

"Kim?" Sperm donöründen mi yoksa başka birinden mi bahsettiğini bilmiyordum.

"Videoda yumrukladığın adam. Kötü bir adam mıydı?"

"O... Shiloh hakkında pek de hoş olmayan bazı şeyler söyledi.

güzel."

Noah bunu bir an düşündü. "Onun için mi ayağa kalkıyordun?"

Paçayı sıyırmayı hak ettiğimden emin değildim, ama lanet olası gerçek buydu, bu yüzden başımı salladım. "Ama bir anlaşmazlığı çözmenin en iyi yolu kavga etmek değildir."

"Biliyorum. Annem bana hep bunu söyler."

"Özür dilerim, Noah." *İnsan olduğum, kusurlu olduğum ve her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim.*

Önce Lila'ya sonra da bana baktı. "Sorun yok. Yapabilirsin

partime gel. Ve belki... O hediye isteyebilirim."

Biraz güldüm, vücudumu bir rahatlama kapladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını şiddetle salladı. "Bunu gerçekten istiyorum."

Hediyeyi ona uzattım, göğsüne bastırdı ve hediyesini açmak için aile odasına koşmadan önce bana bir gülümseme verdi. Lila bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Nasılsın?"

"Daha iyiydim. Ama olur böyle şeyler, değil mi?"

"Tanrım, bu... çok gerçek dışı. İnanamıyorum..." Cümlesini bitirmedi ama neyi kastettiğini biliyordum. "Şansımız neydi?"

Milyonda bir. Bir kovboyun bir rock yıldızıyla birlikte olma ihtimaliyle aynı.

"Şu anda her şeyden çok Noah için endişeleniyorum."

Aile odasına girdiğimizde, "O iyi olacak," dedi. Herkes çoktan toplanmıştı. Planladığımız gibi bir parti değildi ama şenlikli olması için uğraşmışlardı; oda Örümcek Adam flamaları ve balonlarla süslenmişti.

Örümcek Adam pastası büfede, içinde siyah şeker örümcekleri yüzen bir kase kırmızı punçun yanında.

"Brody," dedi Lila, Noah kovboy çizmelerini kutudan çıkardıktan sonra odadaki herkesin görebilmesi için bir at fotoğrafını gösterdiğinde keskin bir nefes aldı. "Ne yaptın sen?"

Çocuğuma lanet olası bir at aldım. Yaptığım şey buydu. Onun sevgisini satın almaya mı çalışıyordum? Suçluluk duygusu muydu? Bilmiyordum. Ama devam ettim ve yaptım. Ahırında o at olduğu sürece Noah gelip onu görmek, ona binmek, çiftlikte vakit geçirmek isteyecekti. Evet, acınacak haldeydim.

Noah elinde fotoğrafla bana doğru koştu, gözleri kocaman olmuştu. "O benim mi?"

"O tamamen
senin." "Adı ne?"

"Bunu sana bırakmayı düşündüm."

"Ona Örümcek Adam diyeceğim."

Güldüm. "Sence Örümcek Adam'a benziyor mu?"

Elindeki çerçeveli fotoğrafa baktı. "En iyi arkadaşına ihtiyacı var gibi görünüyor. Ben onun en iyi arkadaşı olacağım."

Ve lanet olası kalbim biraz daha kırıldı. Duygularımı gizlemek için elimi yüzümde gezdirdim. Lila kolumu sıktı. Kate bana küçük bir gülümseme verdi ve her şeyin yoluna gireceğini söylercesine başını salladı. Ama her şey onarılamayacak kadar kırılmışken bunun nasıl doğru olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

BİR HAFTA SONRA, bir Pazar akşamı Peterson'ların kapısına geldim. Hafta sonunu Noah'la geçirdikten sonra onu yeni bırakmıştım ve işleri yoluna koymak istiyordum.

Dale kapıyı açtı, sanki yumruğumu suratına indirecekmişim gibi tedirgin görünüyordu. "Ne yaptın?"

ihtiyacın var mı, Brody?"

Kapıyı sonuna kadar açmadı ve beni evine davet etmedi. Bu her şeyi anlatıyordu, değil mi? Ama siktir et, Noah için buradaydım, bu yüzden soğuk karşılamaya rağmen söyleyeceğimi söyleyecektim. "Benim hakkımda ne istersen düşünebilirsin..." Benim hakkımda ne düşündüğünün umurumda olmadığını eklemekten kaçındım. "Ama oğlum daha iyisini hak ediyor. Babasının günahları için onu cezalandırmayın." İroni gözümden kaçmamıştı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve ellerini ütülü pantolonunun ceplerine soktu. "Hayley'nin seninle vakit geçirmesine izin verdiğimiz için kendimizi rahat hissetmiyoruz. Bir baba olarak, nereden geldiğimizi anlayabileceğinden eminim."

Hayley ve Noah için tüm o oyun buluşmalarına ev sahipliği yapan aynı adam olduğumu iddia etmek istedim. Ben değişmemiştim ama medya beni bir cani gibi göstermişti. Tıpkı 'babası' gibi şiddet geçmişi olan bir adam. O ilk haberi takip eden günlerde hakkımda daha fazla pislik ortaya çıkardılar ve bir medya fırtınası başlattılar. Annem bir keşti, babam bir katildi. Ben şeytanın dölüydüm.

İnsanlar Brody McCallister'ın 'karakteri' ya da karakter eksikliği hakkında konuşmaya başladılar. Şerefsiz şerif çocukken suç işlediğimi doğrulamıştı ve söyleyebildiği kadarıyla hala kavgacı ve kural tanımaz biriydim ve kötü bir tavrım vardı. Hatta rodeo günlerimde çabuk sinirlendiğimi ve her zaman ilk yumruğu atan kişi olduğumu iddia eden adamlar bile vardı. Güya yattığım bir kadın onu 'hırpaladığımı' iddia etmişti. Bu lanet olası bir yalandı. Hiçbir kadına el kaldırmamıştım. Herkes kendi yirmi saniyelik şöhretini istiyordu. Gerçekler çarpıtıldı, hikayeler sansasyonel hale getirildi ve Landry'yi yumrukladığım video viral oldu. İlginç bir şekilde Landry kurban gibi görünmeye başladı, ona göre benim 'saldırım' sebepsizdi. Lanet olası çakal.

Artık benim hikayem dünün haberiymi ve ünlülerin dedikodu dünyasında yaşanan diğer tüm skandalların yanında arka planda kalmıştı. Ama bu olay bir kez internete düştü mü, artık ne bir şey yapabilirdiniz ne de ortadan kaldırabilirdiniz. Herkesin Google'da arayıp okuyabileceği bir şeydi.

"Hayley Noah'ın en iyi arkadaşı ve benim yüzümden onu kaybetmesini istemiyorum," dedim Dale'e.

Başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Onlar hâlâ arkadaş. Noah iyi bir çocuk. Meredith ve ben birlikte oynamalarına izin verdiğimiz için mutluyuz. Ama dediğim gibi, küçük kızımızı seninle bırakmak içimize sinmiyor. Şimdilik bunun en iyisi olacağına karar verdik. Kendi iç huzurumuz için."

Kızlarını korumak istedikleri için onları nasıl suçlayabilirim? Suçlayamazdım. Kabul etmekten başka çarem yoktu, başımı salladım. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Pazar gününüzü böldüğüm için özür dilerim."

"Uğradığınız için teşekkürler."

Gözüm babasının yanına gelmiş olan Hayley'e takıldı. Kötü adama bir adım daha yaklaşmasını engellemek istercesine elini omzuna koydu. Bana gülümsedi, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkmıştı ve ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Sonra kapı yüzüme kapandı ve Shiloh'nun küçük kızını görmemi engelledi. Shiloh'un son parçasını da kaybetmiş gibi hissettim. Sanki ilişkimizden geriye anılar dışında hiçbir şey kalmamıştı. Ve bende onlardan bir sürü vardı.

Bazı günler onları kapatabilmeyi diledim. Ne zaman gözlerimi kapatsam, onun yüzünü görüyordum. Kafamın içinde onun sesini duydum. Ve geçirdiğimiz tüm güzel zamanları hatırladım. Gülümsemeler ve kahkahalar, seks ve samimi anlar ve birbirimize açıldığımız ve ruhumuzun parçalarını paylaştığımız tüm konuşmalarımız. Gitmiş olmasına ve bir daha geri döneceğine dair hiçbir umut olmamasına rağmen, onu sevmekten, özlemekten ya da iyi olmasını ummaktan vazgeçemiyordum. Tek istediğim onu asla hayal kırıklığına uğratmayan adam olmaktı.

Hayatında iyi günde kötü günde yanında olacak tek adam, kime güveneceğini bilemediği zamanlarda güvenilebileceği tek kişi. Ama işler böyle yürümedi.

Michael Jenkins'in Shiloh'nun annesini vurup öldürdüğü gece oradaydım. Bana söylediği gibi arabada kaldım. Dediğini yapmazsam beni cezalandıracağından ölesiye korkuyordum. Ne tür bir canavar sekiz yaşındaki bir çocuğu silahlı soyguna getirir? Arka koltuğa saklanmıştım. Karanlıktı ve korkmuştum, çığlıkları ve polis arabasının sirenlerini duymuştum. Ama saklanmıştım. Polisler beni bulana kadar altıma işemiştin. Altıma işediğim için o kadar utanmıştım ki, sorularının hiçbirine cevap vermeyi reddetmiştim. O geceden sonra hafızamı bir daha geri gelmemek üzere bloke ettim.

Ta ki Landry'nin Shiloh'un otel odasına gelip telefonunu yüzüme tuttuğu ve beni milyon yıl düşünsem aklıma gelmeyecek hastalıklı ve çarpık bir olayla yüzleşmeye zorladığı geceye kadar.

O meşum gecede yolumun Shiloh'yla kesişme ihtimali neydi? Milyonda bir.

O AKŞAM, otlaktaki Phoenix'i ziyarete gittim. Islık çaldığımda hemen yanıma geldi, sanki onu görmeye geldiğimi biliyor gibiydi.

"Şu haline bak. Çok güzelsin, değil mi?" Kulaklarının arkasını okşadım ve o da burnunu yan tarafıma doğru itti. "Evet, sana bir şey getirdim. Diğerlerine söyleme. Kıskanırlar."

Cebimden elma dilimlerini çıkardım ve ona yedirdim. "Şimdi seninle ne yapacağım ben? Sen bütün gün merada takılmaktan daha iyi şeyler yapmak için doğmuşsun."

Phoenix'in bana verecek bir cevabı yoktu.

"Şimdi de atlarınla mı konuşuyorsun?" Ridge çitin yanında bana katılarak sordu.

Atlarımla her zaman konuşurdum ama genelde dinleyicim olmazdı. Ona yan gözle baktım. İşten eve yeni gelmişti ve barbekü ocağından çıkan duman gibi kokuyordu. Yüzündeki morluklar solmuştu ama hâlâ kimsenin kardeşi hakkında kötü konuşmasına izin vermeyeceğine dair sözlerini hatırlıyordum. Ridge ve ben son bir yılda uzun bir yol kat etmiştik. "İyi misin?"

"Senden daha iyi." "Bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Her şey yolunda." Gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Yani... Düşünüyordum da... belki üniversiteyi bir denerim."

Kaşları havaya kalktı. "Hadi canım." Yüzümü ona döndüm. "Üniversiteye gitmek istiyor musun?"

Bir omzunu silkti. "SAT sınavlarım o kadar da kötü değildi. Rehber öğretmen bile şok oldu." Bir kahkaha attı.

"SAT sınavına girdiğini bile bilmiyordum."

"Uzaktaydın. Bir şey söylemek istemedim. Her ihtimale karşı. Eğer bir yere girebilirim, öğrenci kredisi falan alabileceğim."

"İyi bir plana benziyor. Senin istediğin bir şey olduğu sürece," diye ekledim.

"Evet, öyle. Ben ve Walker birlikte gitmekten bahsediyorduk. Oda arkadaşı olabiliriz."

"Teksas'ta mı kalmak istiyorsun?"

Omuz silkti. "Teksas'tan daha kötü yerler de var. Sanırım düşündüğüm kadar nefret etmiyorum. Ve ben biraz... Ailemden çok uzakta olmak istemiyorum. Yani, hiçbir yere giremeyebilirim bile..."

Ridge hayatta istediklerini elde etmeye alışık değildi, bu yüzden kendisini kaçınılmaz hayal kırıklığına hazırlamaya çalışıyordu. "Hey. Beni dinle. Yeterince iyi değilmişsin gibi konuşmayı bırak. Sanki iyi şeyleri hak etmiyormuşsun gibi. Hak ediyorsun, Ridge. Bu hayat için çok çalıştın."

sahip olduğunuz her şey. Hiçbir şey size bahşedilmedi.
Başardıklarınızla gurur duyun. Kendinizi aşağılamayın."

Yüzünü çevirdi, böylece göremedim. Sonra güldü. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen. Bazen çok sevimsiz oluyorsun." Gözlerimi devirdim.

Omzuma vurdu. "Belki de kendi tavsiyelerine kulak vermelisin, kardeşim. Düşündüğünden daha iyisin."

Bununla birlikte, uzaklaştı. Küçük pislik. Elim yüzüme sürdüm ve güldüm. Sonra onun sözlerini düşündüm.

"Düşündüğünden daha iyisin."

Shiloh da bir keresinde bana aynı şeyi söylemişti. Ne yazık ki artık buna inanmıyordu. Miami'de her şey olup bittikten birkaç gün sonra ona bir sesli mesaj bırakmış ve her şey için özür dilemiştim. Ondan bir daha haber alamadım ve sanırım buna şaşırmamalıydım. Ona karşı her zaman dürüst olacağıma söz vermiştim. Sır yok, yalan yok. Bu sözümü tutmamıştım ve muhtemelen artık neye inanacağını bilmiyordu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Shiloh

Brody'yi kaybettikten üç hafta sonra Dean gruptan ayrıldı.

Üzerime düşen son bombanın şokunu hala üzerimden atamamışken, bir başkasının yüzümde patlamasına hazır değildim. Ama şanssızlık bu ya, en ön sırada yerim vardı. Soundcheck'imi bitirdikten sonra etrafta takılmaya ve Acadian Storm'un provasını izlemeye karar verdim. Medya fırtınası başladığından beri Landry ile daha da yakınlaşmıştık. O benim kayamdı, her şey boyunca yanımdaydı, bağımız her zamankinden daha güçlüydü.

Ne zaman Brody'yi özlediğimi fark etsem, ki bu her gün oluyordu, durup kendime onun düşündüğüm adam olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordum. Ama yine de onu özlüyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki fiziksel olarak acı veriyordu.

Dean'in henüz ortaya çıkmamış olması dışında herkes yerindeydi, aletler hazırды.

Landry telefonunu tekrar kontrol etti. "Hangi cehennemde o?" Geçmişte Dean'e güvenilmezdi ama bu tur boyunca her şeyi kitabına göre oynamış, zamanında gelmiş ve davranmak içinde a profesyonel şekilde. Hayır Drama.

Çılgın partiler ya da çöpe atılmış otel odaları yoktu.

Sözünü tutmuş, temiz ve ayık kalmış, sorun yaratmamıştı. I uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

On beş dakika sonra geldi. Dean'i tanıyordum ve öfkeli olduğunu görmek zor değildi, öfkesi yüzeyin altında kaynıyordu, patlamak üzereydi.

Onu neyin harekete geçirdiğini merak ederek nefesimi tuttum. Sahneye doğru yürüdü ve Landry'yi davul setinin arkasındaki yerinden söküp aldı. "Senin saçmalıklarından bıktım artık," dedi Dean sıkılmış dişlerinin arasından, sesi alçak ama uğursuzdu. "Benden bu kadar. Beni pek çok kez mahvettin ama bu tüm zamanların en düşük seviyesi. Senin için bile."

Ayağa kalktım, Landry'yi savunmaya hazırdım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Landry gülüp geçmeye çalıştı.

Dean Landry'yi serbest bıraktı ve cebinden bir şey çıkarıp yere beyaz toz serpti. "Temiz ve ayık kalmaya çalışıyorum, seni pislik. Başarısız olmamı mı istiyorsun? İstedğin bu mu? Beni kendi seviyene mi indirmek istiyorsun?"

Aman Tanrım. Çenem düştü.

"Hey dostum, onu nereden bulduğunu bilmiyorum ama o benim değil..."

"Sen lanet bir yalancısın. Senin olduğunu biliyorum. Bütün tur boyunca kafayı bulduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Göz ucuyla Marcus'un sahne arkasında belirdiğini gördüm.

"Hayır, dostum. Her şeyi yanlış anladın."

"Hey Ari. Her şeyi yanlış mı anladım?" Dean ona sordu.

Landry'ye baktı, sonra Dean'e döndü ve başını hayır anlamında salladı.

Landry onun kolunu tuttu. "Bunu sen mi yaptın? Dean'le mi yatıyorsun?"

Kolunu adamın elinden çekip aldı. "Hayır. Bunu sen yaptın." Gözleri bana kaydı.

"Sen her zaman benim sahip olduğum her şeyi istedin," diye suçladı Dean, sesi öfkeyle titriyordu. "Beni kıskanıyorsun. Kendi kız kardeşini kıskanıyorsun." Bakışları bana döndü ve şimdi herkesin gözü benim üzerimdeydi.

"Landry... neden bahsediyor?"

"Dean'i bilirsin. Sadece saçmalıyor. Seni kızdırmaya çalışıyor." Ama Landry gözlerime bakmıyordu bile ve yalan söylediğini biliyordum.

"Ne yaptın, Landry?" "Hiçbir şey. Bir bok yapmadım."

"Ne yaptın sen?" Bağırdım, ellerim yumruk olmuş, göğsüm kabarmıştı.

"Kız kardeşini her zaman çok kıskanmışsındır," diye çıkıştı Dean. "Çünkü onun daha yetenekli olduğunu biliyorsun."

Onun serçe parmağı senin tüm vücudunda olduğundan daha fazla. Yıllarını onu sabote etmeye çalışarak geçirdin. Onu kontrol edebilmek için kendi seviyene indir."

"Onu dinleme Shy. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Biz bir aileyiz. Ben asla-"

"Bana yalan söylemeyi bırak." Sahneye doğru uçtum ve kardeşimin önünde durdum. "Gözlerimin içine bak ve bana ne yaptığını söyle." O anda anlamıştım. Brody hakkındaki bilgiyi o sızdırmıştı.

"Utangaç... yapma..."

Dean Landry'nin arkasına geçti, kolunu yakaladı ve arkasından bükerek elini kürek kemiklerinin arasına soktu. "Söyle ona yoksa kolunu kırarım, davulcu çocuk."

Landry'nin yüzü acıyla buruştu. "Siktir. Bırak."

Dean daha sert döndü. "Tamam. Tamam. Tamam. Ama bunu senin için yaptım. O adamın sorunlu olduğunu biliyordum. Senin için yeterince iyi değildi, ben de biraz araştırma yaptım. Sana bir iyilik yaptığım ortaya çıktı."

Dudaklarımdan hırlamaya benzeyen bir ses çıktı. Kendimi Landry'nin üzerine attım, onu ittim ve birkaç hafta önce Brody'ye yaptığım gibi avuçlarımı göğsüne vurdum. "Bunu nasıl yaparsın?" Omzuna vurdum. "Neden mutlu olmamı istemiyorsun Landry? Neden?"

Kalbim çok acıyordu. Landry'den bir adım geri çekildim ve gözlerimdeki bulanık yaşların arasından ona baktım. Sanki her arkamı döndüğümde ağlayacak yeni bir şey buluyordum.

"Kalbimi kırdın Landry," diye fısıldadım. "Peki ne için? Bundan ne elde ettin?"

Dean Landry'yi serbest bıraktı ve onu itti.

"Seninle işim bitti dostum. Beni iğrendiriyorsun." Dean bana son bir kez bakarak uzaklaştı. O olmasaydı, Akad Fırtınası da olmazdı.

"Shiloh... Hayatım üzerine yemin ederim ki seni asla incitmek istemedim. Biz bir aileyiz."

Sertçe güldüm. "*Aile mi?* Artık söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum Landry. Sen bir yalancı ve kullanıcısın. Sahip olduğun tek aileyi de kaybettin."

Döndüm ve uzaklaştım, kalbim ağırlaşmıştı, boğazım duygularla öylesine tıkanmıştı ki yutkunamıyordum.

Marcus öne çıktı, tüm değiş tokuşu izlemişti. Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Son birkaç haftada çok şey yaşadın. Eğer bu geceki gösteriyi iptal etmemi istiyorsan, söyle."

Benim için bunu yapmayı düşünmesi bile beni tekrar gözyaşlarına boğdu. Başımı salladım. "Ama benim için açılış yapacak başka bir grup bulman gerekebilir. Kısa bir süre olduğunu biliyorum..."

"Bunu bana bırakın. Her şeyle ben ilgilenirim. James seni otele geri götürmek için bekliyor. Seni kontrol etmek için daha sonra uğrayacağım."

Onun için bir gülümseme topladım. "Teşekkür ederim."

Sonraki beş hafta hayatımın en uzun beş haftasıydı. Tek bir gösteriyi bile iptal etmedim. Elimden gelen en iyi performansını sergilemeye çalıştım. Ve sonunda turne başarılı sayıldı. En azından finansal olarak.

Los Angeles'taki son gösterimden üç gün sonra Dean'le akşam yemeği için buluşmayı kabul ettim. Malibu'da bir yer kiralamıştı. Sahili severdi, okyanusu seyretmeyi severdi ve Los Angeles'a ilk taşındığımızda sörf yapmaya başlamıştı.

Güvertesindeki yuvarlak masada oturup çizburger, patates kızartması ve shake yerken, "Hâlâ boktan bir sörfçüyüm," diye şaka yaptı. Güneş Pasifik üzerinde batıyordu, gökyüzü kayısı ve leylak rengine boyanmıştı, hava tuz kokulu ve ılıktı, okyanustan hafif bir esinti geliyordu.

"Nasılsın, Shy? *Gerçekten nasılsın?*"

Hamburgerimden başımı kaldırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu bana hiç sorduğunu sanmıyorum." Eminim sormuştur ama benim kastettiğim, bunu gerçekten umursuyormuş gibi bir şekilde sormayalı uzun zaman olduğuydu.

"Sana hiç sormadığım bir sürü şey var."

Bu Dean'di, savunmasız tarafını gösteriyordu. Esinti kahverengi saçlarını kaldırmıştı ve bu akşam ela gözleri kahverengiden çok yeşildi. Teni güneşten bronzlaşmıştı ve üzerinde eski, yırtık bir tişört ve şort vardı, ayakları çıplaktı. Onu hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyordu ve ona içimi dökmek istedim. Ona uzun zaman önce söylemem gereken her şeyi söylemek istedim.

"Bana şimdi sor," dedim.

Bir kızartma ile oynadı, sonra onu hamburger paketinin üzerine bıraktı ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Tamam. Bu da ne demek oluyor? Ben hapisteyken neden bebeğimizden vazgeçtin?" Sesindeki incinmişliği ve öfkeyi duydum.

Ciğerlerimdeki tüm nefes kesildi. Beklediğim soru bu değildi. "Sen... sen o bebeği hiç istemedin Dean. Onu hiç sormadın bile."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? O bebeği ben istedim. İstediyimi söylemiştim. İkinize de bakmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemiştim. Sen ve bebeğe bakılsın diye hapse girdim, sakın bana onu istemediyimi söyleme."

Gözlerimi ona diktim. "Yani bu doğru. Landry'nin suçunu gerçekten üstlendin. Bunu neden yaptın?"

"Çünkü sana benden daha iyi bakabileceğini düşündüm. Herkes benim sorunlu olduğumu biliyordu. Asla bir koro çocuğu gibi davranmadım. O çocuğu istiyordum ama her şeyi berbat etmekten çok korkuyordum. Çünkü ben hep böyle yaptım."

"Her şeyi berbat etmediniz. Güzel yıllarımız oldu. Seni çok sevdim."

"Sana deli gibi aşkıttım," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Dürüst olmak gerekirse hâlâ öyleyim. Ama her zaman daha iyisini hak ettiğini biliyordum."

"Yani her şeyi mahvetmek için kendi yolundan gittin." Dean her zaman kendine zarar veren biriydi.

"Çok da iyi iş çıkardı."

"Hangi konuda iyiydik biliyor musun?" Çenesini kaldırarak ona söylememi istedi. "Müzik. Birlikte sihir yapardık."

"Kahretsin, evet yaptık." Bunu düşününce gülümsedi.

"Ve birlikte çok güzel bir bebek yaptık Dean. Sana çok benziyor." Gülümsedim. "Senin gamzelerine ve gözlerine sahip. Şarkı söylemeyi ve dans etmeyi seviyor. Çok mutlu."

Gözleri benimkileri aradı. "Onu gördün mü?"

Başımı salladım. "Onu görmeye gittim. Sen rehabilitasyundayken. Ben sadece... İyi olduğundan emin olmak istedim ve..." Konuşmayı kestim, bakışlarım okyanustaydı, Brody'ye duyduğum özlem o kadar acı vericiydi ki göğsümden bıçaklanmış gibi hissediyordum. Çok şey kaybetmiştim. Kardeşimi. Hayley'i. Dean'le olan ilişkim. Brody ve benim birbirimize geri dönmemiz mümkün müydü? Söylediğim onca şeyden ve ona attığım tekmelerden sonra beni affedebileceğini hiç sanmıyordum. Bakışlarımı Dean'e, ilk aşkıma çevirdim. "Her şeyi berbat ettim Dean."

Bir dakika boyunca yüzümü inceledi ve her nasılsa ben söylemeden neden bahsettiğimi anladı. "Rehabilitasyonda geçirdiğim bu son dönemden birkaç şey öğrendim. Sana da yardımcı olabilir. Dürüst olmalısın. Kendine karşı. Ve diğer kişiye karşı. Birini incittiysen, yaptığın şeyi kabul etmeli ve özür dilemelisin. Düzeltmeye çalışın. Kontrolünüz altında olan tek şey, size atılan tüm pisliklerle başa çıkma şeklinizdir. Bir plan yapın ve yapabileceğinizin en iyisini yapın. Her seferinde bir gün."

"Vay canına. Bu... gerçekten... bu çok akıllıcadı Dean. Seninle çok gurur duyuyorum."

Bir omzunu silkti. "Deniyorum. Sonumun babam gibi olmasını istemediğimi hep söyledim..."

"Sen o değilsin. Ona hiç benzemiyorsun."

Homurdandı. "Bu saçmalık ve bunun doğru olmadığını en iyi sen biliyorsun. Sana cehennemi yaşattım. Ve özür dilerim."

"Ben de üzgünüm. Çok genç ve aptaldık."

Sırıttı, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Yine de eğlenceli zamanlarımız oldu. Rock yıldızları gibi yaşadık."

Güldüm. "Evet, öyle yaptık."

Bir sigara yaktı ve bir süre sessizce oturduk, son güneş batarken gözlerimiz okyanustaydı. Ayrılmadan önce bana tek başına devam edeceğini söyledi ve ben de onun adına mutlu oldum. Müzikten vazgeçmediği için mutluydum. Bu her zaman onun kurtuluşu olmuştu. Ona Hayley'nin kaydını dinlettim ve "Here Comes the Sun" şarkısını en az on kez dinledi. Dean'in temiz ve ayık kalmasını ve onu benim asla sahip olamadığım şekilde mutlu edecek birini bulmasını umuyordum. Artık farklı insanlardık. Hayat bizi değiştirmişti. Ve bir parçam onu her zaman sevecek olsa da, Dean'e olan hislerim Brody'ye olan sevgimin yanına bile yaklaşamazdı. Benim Brody'i *sevdiğim gibi*.

Hayatım onsuz çok daha boştu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Brody

Ben topallayarak mutfaka girip musluktan bir bardak su doldururken RIDGE buzdolabını çarparak kapattı. Tezgahın üzerindeki kaseden yeşil bir elma aldı ve adaya oturdu, bir eliyle mesajlaşıyor, diğer eliyle elmayı yiyor ve bir şekilde bir gözünü bana dikmeyi başarıyordu.

"Bacağına ne yaptın?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Suyu höpürdeterek içtim ve bardağı yeniden doldurduktan sonra içmek için tezgâha yaslandım. Saçlarım terden keçeleşmiş, tişörtüm ve kot pantolonum kir içindeydi ve iliklerime kadar yorgundum.

"Neden topallıyorsun?"

"Topallamıyorum."

Ridge homurdandı. "Evet, tamam, sen nasıl istersen. Sen inatçı bir orospu çocuğusun, bunu biliyor muydun?"

"Bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun."

Telefonunu tezgâhın üzerine koydu ve bir dakika boyunca bana baktı. Kardeşimin yakışıklı bir piç olduğunu kabul etmek zorundaydım. Akşam güneşinde gözleri daha mavi, teni bronzlaşmış ve uzun kahverengi saçları sarıya boyanmış görünüyordu. Yarın lise mezuniyetiydi ve birkaç ay sonra üniversiteye gidecekti. Bunu düşünmek beni üzüyordu. Onun için mutluydum elbette ama o gittiğinde bu ev çok daha boş olacaktı.

"Üç ay oldu," dedi sonunda. "Onu aramalısın. Onsuz perişan haldesin."

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme," dedim huysuzca, elimi göğsümde ovuşturarak. Şu anda hangisinin daha çok acı verdiğine karar veremiyordum. Lanet bacağım mı yoksa kalbim mi? Kalbim. Kesinlikle kalbim. Onu her düşündüğümde hâlâ çok acıyordu. Ki bu her zaman oluyordu. "Ben hayatıma devam ettim."

Sanki bu bir şakaymış gibi güldü. "Evet, eminim öyledir. Bu arada, İngilizce öğretmenim selam söyledi. Nişanlanmış." "Aferin ona." Chloe Whitman ile olan 'ilişkim', eğer

Öyle de diyebilirsiniz, sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyordu. Geçen yıl Ridge'le ilgili o toplantıdan beri onu görmemiştim ve neye benzediğini zar zor hatırlıyordum.

"Onunla yattın, değil mi?"

Bir omzumu silktim. Ne önemi vardı ki?

"Walker ve bazı çocuklar göldeki partiden önce bize geleceklər. Pizza sipariş edeceğiz. Var mısınız?"

"Elbette."

"Pepperoni?"

"Her neyse."

Başını salladı ve içini çekti. "Yapman gereken-"

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme," diye homurdandım. Ensemi ovuşturdum ve birkaç derin nefes aldıktan sonra tezgâha birkaç yirmilik attım. "Bana birkaç dilim ayır."

Mutfaktan çıkarken topallamamak için elimden geleni yaptım. "İyi denemeydi, kardeşim. Ama kesinlikle topallıyorsun." Orta parmağımı kaldırdım. Kahkahaları beni oturma odasına kadar takip etti. Bir attan atılmayalı uzun zaman olmuştu. Ama bugün nazik davranmaya çalıştığım vahşi bir mustang tarafından fırlatılmışım. Acele etmişim. O hazır değildi. Zor yoldan öğrenilen bir ders daha.

Hızlı bir duştan sonra temiz bir gri tişört ve siyah koşu şortu giydim ve yatağıma yığıldım. Vücudumdaki her kas ağrıyordu, bu da artık on sekiz yaşında olmadığımı hatırlatıyordu. Rodeo günlerimde birçok kez attan düşmüştüm. O kadar çok kemiğim kırılmış ve o kadar çok yaralanmışım ki sayısını unutmuştum. Ama her seferinde kendimi toparlamışım. Bir keresinde bacağımı kırmış ve arenadan kendi ayaklarım üzerinde yürüyerek çıkmışım. İnatçı piç.

Şimdi her şey beni yakalıyordu ve bir sakatlıktan sonra toparlanmak o kadar kolay değildi. Kollarımı başımın altına sıkıştırdım ve yatak odasının tavanına baktım. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca

Aylar boyunca Shiloh'yu milyonlarca kez aramak istemiştim. Herkes bu konuda benimle uğraşıyordu. Özellikle de sahip olmaya değeri her şeyin uğruna savaşmaya değeri olduğu konusunda ısrar eden Jude. Ama inandığım şeyler uğruna savaşmak, bizi bu karmaşanın içine soktuğu için kısmen suçluydu. Ve onu aramak için telefonu her elime aldığım da, bana veda sözlerini hatırlatıyordu.

"Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum. Landry ve benim kaybettiğimiz her şeyi hatırlatıyor."

Sesi çok soğuktu. Çok sertti. Yüzü bükülmüştü. Keder, acı ve öfkeyle. Yüzümü bir daha görmek istemediği için onu nasıl suçlayabilirdim ki? Tıpkı annesini öldüren adama benziyordum. Birbirinden çok farklı dünyalarımızda gezinmek ve birlikte olmak için zaman bulmak yeterince zor olmuştu. Ama şimdi... bu işi yürütebilmemiz için hiçbir şansımız yoktu. Yolumuza çıkan çok fazla engel vardı.

Günün sonunda, onu aramanın ne anlamı vardı ki? Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Birlikte olabileceğimiz - olmamız gereken- bir dünya yoktu. O yüzden evet, zararın neresinden dönülse kârdır.

Telefonum çaldı ve ekrana baktım. Kate. "Hey. İyi misin?"

"Merhaba tatlım. Az önce giriş yapan yeni misafiriniz beni aradı. Su basıncıyla ilgili bir sorun olduğunu söyledi."

İnledim.

"Bir uğrayıp kontrol eder misiniz?"

Evet, umursuyordum ama bu konuda sızlanıp duracak değildim. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve elimi yüzüme sürdüm. "Peki. şimdi gideceğim."

"Teşekkür ederim."

Bana teşekkür etmesine gerek yoktu. Burası benim misafirhanemdi ama tüm rezervasyonları o yaptı ve her şeyle o ilgilendi.

"Sonra görüşürüz."

Sol bacağımı destekleyerek yataktan kalktım ve dolaptan Nike ayakkabılarımı aldım. Bu işi bitirsem iyi olacaktı.

Kendime daha hızlı olacağını söyleyerek araba kullanmaya karar verdim. Saçmalık. Beş dakika sonra konukevinin önüne park etmiş bir cipin arkasına yanaştım. Sonra yüz yaşımdaymışım gibi hissederek topallaya topallaya ön kapıya gittim ve parmak eklemlerimi tahtaya vurdum.

Kapı açıldı ve nefesim kesildi. Uzun bir süre ikimiz de tek kelime etmedik. İnce beyaz bir tişörtün üzerine siyah bir atlet giymişti. Sütyensizdi. Yalınayaktı. Uzun siyah saçları sırtının yarısına kadar dökülüyordu. Kolundaki dövme sanki ilk kez görüyormuşum gibi baktım. Sonra gözlerim yemyeşil dudaklarına ve kilitlenip tutuştukları gözlerine kaydılar. O lanet olası gözler... fırtınalı ve gri, uzun koyu kirpiklerle çevrili. Rüyalarım giriyorlardı ve şimdi burada, tam karşımda duruyordu, ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Merhaba Kovboy." Alt dudağı titredi. "Ben... Tanrım, seni görmek çok güzel."

Benim gözler daraltılmış üzerinde onu. Kuru. gözyaşları Çizgiliyanaklarını okşadı. "Neden ağlıyordun?" *Kimi dövmem gerekiyordu ki?*

"Soğan doğruyordum." Yanaklarını sildi. "Sen Bunun beni her zaman nasıl ağlattığını bilirsin."

"Evet. Hatırlıyorum." Yüzüne baktım, yarı yarıya ortadan kaybolmasını bekliyordum. "Burada ne işin var?"

"Yemek pişirmek. Senin için. Jambalaya. Sevdiğini biliyorum... daha yemedin mi?"

Omzumun üzerinden konukevinin önüne park etmiş cipe baktım, sonra tekrar ona döndüm. Evet, hâlâ oradaydı. Benim hayal gücüm değildi. "Burada gerçekten ne yapıyorsun?"

"Ben senin için buradayım. I ..." Sertçe yutkundu ve boğazının düğümlemesini izledim. "Seni aramak istedim. Pek çok kez. Ama ne diyeceğimi ya da ne kadar üzgün olduğumu sana nasıl söyleyeceğimi hiç bilemedim. Bunu telefonda yapmak doğru gelmedi." Kollarını uzattı ve gülümsemeye zorladı. "İşte buradayım."

"İşte buradasın." Hâlâ verandanın önünde duruyor ve olanlara anlam vermeye çalışıyordum.

"Senin zaten planların olabileceğini düşünmedim bile." Alt dudağını kemirdi. O dudakları yüzlerce kez öpmüştüm. Sikimin etrafına sarılmışlardı ve... kahretsin, bunu düşünmeyi bırakmalıydım.

"Bu gece boş musun? Akşam yemeği yedin mi?"

Gümüş yüzüğü başparmağının etrafında döndürdü, bu gergin bir alışkanlıktı. Artık yüzüğün anlamını biliyordum. Maw Maw'ına göre bir meleğin kanadının tüyüydü. Ve melek de annesiydi. Ophelia. Ophelia Leroux Holloway. Rhett Holloway'in karısı. Shiloh ve Landry'nin annesi. Rastgele bir atışta öldürüldü.

"Benimle akşam yemeği yer misin, Brody?"

Gözlerim ona dikildi. "Seninle akşam yemeği yememi mi istiyorsun?"

Başını salladı. "Akşam yemeğinden daha fazlasını istiyorum ama başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor." Kapıyı daha geniş açtı ve içeri adım atmadan önce tereddüt ettim. Gözlerini indirdi. "Bacağına ne oldu?"

Bir omzumu silktim ve gelmeden önce kot pantolonumu giymediğim için kendime lanet ettim. Ama sonra, onun burada olmasını beklemiyordum. "Önemli bir şey değil."

Bacağımın yan tarafını inceledi. Yol yanığı gibi görünüyordu. Sonra dizimi. Kızarmış, şişmiş ve lanet bir balon gibi şişmişti. Her nasılsa, düşerken burkmuştum. "Tanrım, Brody. Buraya gel. Dizine buz koymalısın."

Yanıma geldi ve kolumu tutarak omuzlarına doğru çekti. Ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bana yaslan."

"Benim ağırlığımı taşıyamazsın. Bir dal gibi kırılırsın." Bana ters ters baktı. "Göründüğümünden daha güçlüyüm."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim, sesim daha yumuşaktı. "Ama kendi ayaklarımın üzerinde yürüyebilirim ve sana yaslanmayacağım."

Shiloh gözlerini devirdi. "Hâlâ çok inatçısın."

Topallamadan yürümek için elimden geleni yaptım ama bir kez daha başarısız oldum. Kendimi bir tabureye bıraktım. O da karşıma bir tabure çekti. "Bacağını destekle Kovboy. Sana bir buz torbası getireyim."

Dediğini yaptım, çünkü başka seçeneğim yoktu. Dizimi bükmek çok acı verdiği için taburenin üzerine koydum ve o da bir torba donmuş bezelye ile geri geldi. "Dondurulmuş bezelye mi?"

"Buz torbam yok." Ellerin kalçalarına dayadı, sesi suçlama doluydu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Texas iki adımını yapmaya çalışıyordum. Sanırım yeteneğimi kaybettim."

Güldü, bakışları dizimden yüzüme doğru kaydı. "Sen delisin," dedi usulca.

"Biliyorum." O kadar yakınımda duruyordu ki kokusunu alabiliyordum.

"Brody." Sesi sadece bir fısıltıydı. Elimi yüzüne götürdüm ve başparmağımı yumuşak, dolgun dudaklarının üzerinde gezdirdim. Gözleri kapandı. "Seni çok özledim."

"Seni daha çok özledim." Elimi yanıma bıraktım ve boğazımı temizledim. "Jambalaya nasıl gidiyor?"

"Oh kahretsin." Ocağa doğru uçtu ve tencereyi karıştırırken kıkırdadım, nefesinin altında mırıldandı. "Her seferinde. Çok dikkat dağıtıcısın."

Mükemmel kıcına baktım. Kalçalarının kıvrımına. Sayamayacağım kadar çok kez sırtıma dolanmış olan ince, biçimli bacaklarına. Dikkat dağıtmaktan bahsediyorum. Dizim sikilmiş olabilirdi ama sikim gayet iyi çalışıyordu. Şortumun içinde kıpırdandı, belli ki manzarayı takdir ediyordu.

"Her şey bitmiş değil," dedi, tencerenin altını kısarken ve ocaktan dönerken sesi rahatlamış gibiydi. Yemekten mi yoksa bizden mi bahsettiğini bilmiyordum.

Buzdolabından iki bira aldı ve kapaklarını çevirdi, sonra birini kahvaltı barının karşısındaki bana uzattı. Ondan aldım ve teşekkür ettim.

"Kadeh kaldıralım."

Bu sözler bana Miami'deki o küçük kulübü ve en son kadeh kaldırdığımız zamanı hatırlattı. Verdiğim ve tutmadığım sözleri. "Kadeh kaldırmayalım." Neye kadeh kaldırmak istediğini duymayı beklemeden soğuk biradan bir yudum aldım.

Yılmadı, birasını kaldırdı. "Yeni başlangıçlara i ç m e y e n e dersiniz?"

"Bu mudur yani? Yeni bir başlangıç mı?"

Başını salladı. "Umarım öyledir. Artık seni bulduğuma göre, sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Sensiz yaşamak istemiyorum." Durdu ve nefesini içine çekti. "Ben de senin aynı şekilde hissetmeni umuyordum. "

"Bizim kaderimizde asla birlikte olmak yoktu, Shy." Yüzündeki hayal kırıklığını görememek için başımı çevirdim ve biramı bir yudum daha aldım. Taşınabilir hoparlörlerinden müzik sesi geliyordu -Cigarettes After Sex'in "Nothing's Gonna Hurt You Baby" şarkısı. Bunu benim için bir kez çalmıştı. New York'taydık, Bastian'ın Tribeca'daki çatı katında kalıyorduk ve o dans ediyordu, neredeyse trans halindeydi, gözleri dumanlı ve dudakları kırmızıya boyanmıştı, bol siyah bir atlet ve dantelli siyah iç çamaşırı giymişti. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Beni oturma odasındaki kanepeye oturttu ve beni becerirken başını geriye atarak ağzım ve dişlerim tarafından işaretlenmek için yalvaran boynunun sütununu ortaya çıkardı.

"Böyle söyleme," dedi. "Bu doğru değil. Birbirimiz için mükemmeliz."

"Peki ya annen?" Bakışlarım ona döndü, gözlerim kısıldı. "Sence o da aynı şekilde hisseder miydi? Kızının düşmanına aşık olduğunu bilse sence nasıl hissederdi?"

"Annem öldü. Ve sen düşman değilsin. Bu senin hatan değildi ve öyleymiş gibi davranmakla hata ettim. İlk şoktu. Ama sen sadece bir çocuktun, Brody. O adamın yaptıklarından sorumlu olmayan masum bir çocuk."

Buna itiraz ederek başımı salladım. "Tıpkı ona benziyorum. Bana her baktığında, kaybettiklerini hatırlayacaksın. Böyle bir şeyle yaşamayı bekleyemem."

"Sana baktığımda onu görmüyorum. Brody McCallister'ı görüyorum. İyi bir adam. Harika bir baba. Kendi doğrularını söyleyen, sevdiği ve değer verdiği insanların her zaman yanında olan bir adam. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın, Brody. *Sana* güvendim, hayatımı sana emanet ettim."

Elimi göğsümde gezdirdim. "Sana yalan söyledim."

"Hayır. Yalan söylemedin. Sen sadece... o canavarla ilişkilendirilmek istemedin. Ve şimdi anlıyorum. O senin için öldü. Yaptığı şeyin bizimle bir ilgisi yok. Sen iyi şeyleri hak ediyorsun, Brody. Sen tanıdığım en iyi adamsın. En dürüst, en doğru ve en güçlü. Ve ben böyle tepki vermemeliydim."

"Bu şekilde davranmaya hakkın vardı."

"Seni seviyorum, Brody. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Lütfen bana hala bir şansımız olduğunu söyle. Hala benim için savaşmaya istekli olduğunu söyle. Sırtımı yaslayacak birine ihtiyacım olduğunda yanımda olacağını söyle. Bana hala o adam olduğunu söyle."

"Senin için her şeyi mahvettim. Beni hala nasıl isteyebilirsin?" Hakkımda ortaya çıkan her şeye rağmen beni hâlâ istediğini düşünmesi beni şok etmişti. Ona yaşattığım onca acıya rağmen beni hâlâ istiyordu.

Adanın etrafında döndü ve yanıma geldi. "Nasıl yapamam?" Yüzümü ellerinin arasına aldı ve grileri kahverengilerime kilitlendi. Dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parlıyordu. "Sen benim tek gerçek aşkımsın. Kaderimizde hep birlikte olmak vardı. Yollarımızın her zaman kesişmesi gerekiyordu."

Ellerimi bileklerine doladım ve ellerini indirerek kendi ellerimde kavuşturdum. "Shy... hayatlarımız çok farklı. O gece olanları geride bırakabilsek bile, bunu yürütmenin bir yolu yok."

Ellerini ellerimden çekti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seni asla bir korkak olarak görmedim."

"Gerçekçi olmaya çalışıyorum."

"Bu tam bir saçmalık. Her şeye rağmen benim için savaşaacağına söz veren adam nerede?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bu tıpkı havaalanındaki o gün gibi. Savaşmadan gitmeme izin veriyorsun."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı, tencerenin altındaki ocağı kapatırken hareketleri sarsıntılıydı, sonra dönüp bana baktı, gözleri kısılmıştı. Parmağıyla beni işaret etti. "Sen koca bir korkaksın."

Kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım. Bana ters ters baktı. Bu beni daha çok güldürdü. O kadar küçük ve öfkeliydi ki bana kulaklarından duman çıkan çizgi film karakterlerinden birini hatırlattı.

"Neye gülüyorsun?"

Başımı salladım ve kahkahalarımı kontrol etmeye çalıştım. Çizgi film göndermesini takdir edeceğini düşünmemiştim. "Sen."

"Komiklik yapmıyordum."

Durdum ve bir nefes aldım.

"Biliyorum." "Neden bu kadar korkuyorsun, Brody?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve ona dürüst bir cevap verdim. "Seni tekrar kaybetmek. Kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim."

"Ah Brody," diye nefes aldı. Ve sonra ağlamaya başladı. Bu kez gözyaşlarını suçlayabileceği bir soğan yoktu.

Donmuş bezelye torbasını bir kenara attım ve onun önünde durdum. Sonra onu kollarımın arasına aldım ve yeterince sıkı tutunmazsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sarıldı.

"Gitmeme izin verme," dedi sesi boğuklaşarak.

Biraz geri çekildi ve yüzünü bana doğru kaldırdı. Gözyaşlarını başparmaklarımla sildim. O kadar güzeldi ki. Güçlü, gerçek ve vahşi. Ama aşkımız bizi savunmasız kılıyordu. Gerçek cesaret, rakibinizi yere düşürmeden ve yumruklarınızla dövmeden önce gözlerinin içine bakmakla ilgili değildi. Gerçek cesaret sevdiğiniz kadının gözlerinin içine bakmak ve ona sonsuza kadar söz vermektir. Size karşı yığılmış olasılıklara rağmen, bir gün daha, bir yıl daha ya da gerçekten şanslıysanız, tüm bir yaşam için her şeyi riske atmaya istekli olurdunuz.

"Gitmeyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum. Bu işi yürüteceğiz. Söz veriyorum, bir yolunu bulacağız."

"Maw Maw yolumuzda bir sürü fırtına olacağını söyledi. Yolculuk her zaman kolay olmayacak." Şimdi beni test ediyordu, onun erkeği olmak için gerekenlere sahip olup olmadığını görmek istiyordu.

"Fırtınaları atlatacağız." Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım, parmaklarımın arkası çenesinin üzerinde gezindi. "Öbür taraftan çık."

Beni öyle muhteşem bir gülümsemeye ödüllendirdi ki ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. "Seni çok seviyorum, Kovboy."

"Seni daha çok sevdiğime eminim."

Gözyaşlarının arasından güldü. "Bu bir yarışma değil. Ama tamam, eğer bunu bir yarışa dönüştürmek istiyorsan... oyun başlasın."

Güldüm ve gülmeyi bıraktığımda başımı eğdim ve çok uzun zamandır mahrum kaldığım bir şeyin ilk tadını aldım. Kolları boynuma dolandı, göğüsleri göğsüme bastırdı ve ben bacağımdaki acıyı ve aylarca süren ayrılığı unuttum. Dudakları yumuşaktı ve dili benimkine çarpıyordu, kalbim onunkiyle aynı tempoda atıyordu. Dudakları şişene ve morarana kadar öpüştük, tüm sevgimizi, acımızı ve umudumuzu bu tek öpücüğe döktük.

Nefes almak için uzaklaştığımızda, "Tekrar evde olmak çok güzel" dedi.

İşte böyle hissettirdi. Sanki uzun arayışımız sona ermiş ve ait olduğumuz yere dönmüştük. Evimize.

EPILOG

Shiloh

BİR YIL SONRA

BAZI KIZLAR düğün günlerini RÜYALARINDA görürler. Ben görmedim. Ben sadece iki şeyin hayalini kurdum. Gerçek aşkımı bulmak ve bir müzik kariyerine sahip olmak. Bu iki hayali de gerçekleştirecek kadar şanslıydım.

Brody, ikinci solo albümüm için turneye çıkmadan yaklaşık bir hafta önce bir sabah "Hadi yapalım şunu" dedi. Bu turne sadece beş ay sürecekti, çoğunlukla Kuzey Amerika'da ve birkaç hafta da Avrupa'da olacaktı. Brody ve ben bir seferde iki haftadan fazla ayrı kalmayacak şekilde ayarlamıştık. İdeal değildi, tavizler vermek gerekiyordu ama her şeye sahip olmanın yolu buydu. Başka türlüünü istemediğini söyledi ve ben de ona inandım. Benim kariyerimden vazgeçmemi asla beklemez ya da istemezdi, benim de onunkinden vazgeçmesini beklemediğim gibi. Seçtiğimiz yollar bizi biz yapmıştı ve ikimiz de diğerini değiştirmeye çalışmıyorduk. Onu olduğu gibi seviyordum.

"Ne yapıyordun?" Sabah gezintisinden yeni dönmüştük ve ben Phoenix'i tımar ediyor, tüylerini parlatıyordum. Geçen yıl bir yaşına bastığında Brody onu eğitmişti ve o zamandan beri ona biniyordum. O benim özel kızımdı ve ona o kadar çok ilgi gösteriyordum ki bazen Brody kıskanıyordu. Çok komikti.

"Evlen."

Ona bakmak için döndüm, yarı gülerek şaka yaptığını söylemesini bekliyordum. Ama çok ciddi görünüyordu. "Evlenmek mi istiyorsun? Sen evlilik kurumuna bile inanmıyorsun." Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. "İkimiz de evlenmekle ilgilenmediğimiz konusunda hemfikirдик. Ve bizim Noah'ımız var, yani..." Dudağımı kemirdim, endişelenmeye başlamıştım.

Ya konuştuğumuz her şey hakkında fikrini değiştirdiyse? "Bekle. Daha fazla çocuk yapmama konusunda hâlâ iyisin, değil mi? En azından şu anda..."

"Endişelenmeyi bırak." Omzumu sıktı. "Bunların hiçbirisi değişmedi. Büyük bir düğünden ve tüm o tantanadan bahsetmiyorum."

"Hoopla?" Güldüm. "Peki ne diyorsun?"

"Sadece sen ve ben. Bir söz veriyoruz. Kendi gerçeğimizi konuşuyoruz." Tek omzunu silkti, sanki bu sıradan bir konuşmaymış ve oyunda hiçbir rolü yokmuş gibi davranmaya çalıştı. Ama yüzündeki ifadeden bunun onun için çok şey ifade ettiğini anlayabiliyordum. "Her şey bununla ilgili, değil mi? Sen ve ben birbirimize yemin ediyoruz."

Ve sanırım öyleydi. Şimdi buradayız, ormanda sadece ikimiz varız. Gece yarısına yakın, fenerler ve kavanozlardaki çay ışıkları karanlığı aydınlatıyor. Üstümüzde yıldızlarla dolu bir gökyüzü ve bir parça ay var. Hava ılık ve ardıç, çam ve yaz vaadi gibi kokuyor. Brody beyaz bir düğmeli bluz giymiş, kolları bronzlaşmış ön kollarını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmış, damar pornosu en iyi haliyle, bacakları solmuş kotla kaplı. Ben siyah dantelle süslenmiş ipeksi gri bir elbise giyiyorum. Kendimiz gibi görünüyoruz. Kovboy ve rock yıldızı. Onun saçları güneş kadar açık, benimkiler gece yarısı kadar koyu. O açık alanları seviyor ve mahremiyetini koruyor, asla internete girmiyor ve herhangi bir sosyal medya hesabı yok. Bense aylarımı şehirlerde geçiriyorum, farklı otel odalarında uyanıyorum, fotoğraflarım magazin gazetelerinin ön sayfalarında yer alıyor ve sosyal medyada milyonlarca takipçim var. Farklı dünyalarda yaşayan iki zıt kutup, birbirlerini asla bulmamalıydılar ama bir mucize eseri bulduk.

Mükemmel değiliz. Tartışıyoruz. Aptalca şeyler için kavga ediyoruz ve bazen birbirimizi delirtiyoruz. O hala tanıdığım en inatçı adam. Hala kimseden yardım istemeyecek kadar gururlu, her zaman kendi başının çaresine bakabileceği konusunda ısrarcı.

her şeyi kendi başına yapar. Spoiler uyarısı: Durum her zaman böyle değildir ama bunu ona söylemeyi deneyin.

Ama hiçbir erkek beni onun sevdiği gibi sevemez. Ve ben de hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmedim. İkimiz de biraz deliyiz, vahşi bir çizgimiz ve öfkemiz var. Bu da ilginç zamanlar yaratıyor.

Şimdi bu ağaç katedralinin ortasında duruyoruz, ellerimi ellerinin arasına aldığında birbirimize bakıyoruz.

"Önce sen git," diyorum ona, bunun onun fikri olduğunu hatırlatmadan duramıyorum.

Ciddiyetle başını sallıyor, sanki bu işi ciddiye alıyormuş gibi ve ben onun bu yönünü seviyorum. Ne bekleyeceğinizi asla tam olarak bilememeyi seviyorum.

Brody söylediği ve yaptığı şeylerle beni her zaman şaşırtıyor. Hayata ve aşka bakışı çok benzersiz ve şimdi ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum. Hiç tantana yapmadan ya da tereddüt etmeden konuşmaya başladı.

"İki yıl önce sen hayatıma girmeden önce, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu düşünüyordum. Seni aradığımın farkında bile değildim. Ama sonra, sen oradaydın. Ve sensiz hayatımı nasıl sürdürebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Dünyamı daha iyi bir yer haline getiriyorsun. Beni olduğum gibi seviyorsun ve asla beni değiştirmeye ya da ideal erkek versiyonuna dönüştürmeye çalışmıyorsun. Kusurlarıma ve zayıflıklarına rağmen beni hala seviyorsun. Ve bu beni hayrete düşürüyor. Böyle bir aşk bulacağımı hiç düşünmemiştim. Her gün kendime soruyorum, neden

Ben mi? Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Bu hayatta seninle birlikte yürümeyi en büyük ayrıcalığım olarak görüyorum. Tüm iniş ve çıkışlarda, hayatın önümüze çıkardığı her fırtınada senin yanında olmak. Birlikte olduğumuz sürece, her şeyin üstesinden geleceğimize inancım tam. Şimdiden müthiş bir yolculuk oldu ve daha yeni başladık." Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, o kadar dolu ki patlayabileceğini düşünüyorum. "Seni seviyorum, Shiloh. Ve şimdi seni bulduğuma göre, beni seçtiğine asla pişman olmamanı sağlamak için elimden geleni yapacağım. Sana karşı dürüst olacağıma söz

veriyorum.

Sadece senin için savaşıcağım ve ölene kadar seni savunacağım."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Uzun bir süre öylece yüzüne bakıyorum, herkesten çok sevdiğim yüzüne, duygularıma öyle yenik düşünüyorum ki nutkum tutuluyor. Sonra kollarımı boynuna doluyorum, neredeyse onu devirecektim ve onu sertçe öpüyorum. "Tanrım, seni seviyorum."

"Tüm söyleyeceğın bu mu?" Brody homurdanıyor. "Bir de sana şair diyorlar."

Gözlerimi deviriyorum. "Senin için koca bir albüm yazdım Kovboy."

Bu da doğru. Yeni albümümdeki her şarkı onun için yazıldı. Kutsal saydığım iki şey var. Müziğim ve Brody'ye olan aşkım. Ve bu sırayla olması gerekmiyor.

"Evet, yaptın." Geri çekildi ve elini cebine attı. Sonra sol elimi avucunun içine alıyor ve soğuk bir metal parçasını yüzük parmağıma geçiriyor. Yüzüğü yüzüme doğru tutuyorum ve bu ışıktta tam olarak seçemediğim desenlerle kazınmış gümüş yüzüğü inceliyorum. Ama yüzük tam oturuyor ve tam da benim seçeceğim bir şey. Hiçbir zaman pırlanta ya da değerli taşlarla aram iyi olmadı ve o da benim bu özelliğimi biliyor. "Bu çok güzel," diye fısıldıyorum, elimi kalbimin üzerinde tutarak. "Bayıldım buna."

"Bunun için teşekkürler." Alnındaki hayali teri siler. Ya da belki gerçekten terliyordur. "Yoksa şansım kalmazdı. Geri alamam. Senin için yaptırdım."

"Bunu benim için mi yaptın?"

"Senin için her şeyi yaparım," diyor basitçe. Sonra ekliyor, "Bu sadece bir yüzük. Bunun için ağlamana gerek yok."

Sanki yüzük için ağlıyormuşum gibi. Onun sözleri ve bir kuyumcuya gidip bu yüzüğün nasıl olmasını istediğine dair şartname vermesi düşüncesiydi. "Elimde değil. Bazen çok tatlı oluyorsun."

"Benim tatlı bir yanımda yok," diyor huysuzca, ikimiz de bunun doğru olmadığını bilmemize rağmen.

Sonra bana o büyüleyici Brody McCallister sırtıtışını yaptı, viski kahvesi gözlerinde muziplik dans ediyordu.

beni silahsızlandırıyor. Yakışıklı Brody'ye karşı hiçbir savunmam yok. Daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan beni yerden kaldırıp omzuna atıyor. O iskeleyle doğru koşarken ben gülüyor ve sırtına vuruyorum. Bir yıldır her gün bu adamla birlikte yaşıyorum, bu yüzden bunun olacağını tahmin etmeliydim ama etmedim. Saniyeler sonra beni göle fırlattı ve peşimden suya daldı. Başım sudan çıktığında, titreyen bedenimi kendine doğru çekti ve ben de kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, vücut ısınısını kullanarak beni sıcak tuttu.

"Sen delisin," diyorum gülerek.

"Senin hakkında."

Brody McCallister'ın çiftliğindeki konukevinde ilk kez kalmaya geldiğim günden iki yıl sonra tamamen giyinmiş, ay ve yıldızların altında serin bir gölde yüzüyoruz. Bu hem bir yıldönümü hem de yeni bir başlangıç.

"Sözlerimi söylememe izin ver." O ikimizi de su üstünde tutmak için suya basarken ben yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "İki yıl önce seni havaalanında gördüğüm andan itibaren hayatımı değiştireceğini biliyordum. İçimde öyle bir his vardı, biliyor musun?" Başını salladı. Gerçek olan ya da olmayan tuhaf psişik güçlerim hakkında her şeyi biliyor. Bunun önemli olduğunu bile sanmıyorum.

"Seninleyken, tam olarak ait olduğum yerde olduğumu biliyorum. Sen, kelimenin tam anlamıyla, hayallerimin erkeğisin. Hâlâ dizlerimin bağını çözüyorsun ve gülümsemen hâlâ midemi titretiyor. Sana hayatımı, sırlarımı, umutlarımı ve hayallerimi, her zaman güzel olmayan ama gerçek olan gerçeklerimi emanet ediyorum. Tıpkı senin gibi. Bizim gibi. Sen benim tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin. Benim ideal erkeğim. Güçlü, gerçek, cesur ve sevdiğim vahşi ve çılgın bir tarafın var." Gülümsüyor ve parmak uçlarımı gözlerinin yanındaki küçük kırışıklıkların üzerinde gezdiriyorum. "Seni zamanın başlangıcından beri sevdiğimi ve sonuna kadar seveceğimi hissediyorum. Her fırtınayı atlatacağımızdan hiç şüphem yok. Çünkü bu aşkımız çağlar boyu sürecek. Seni seviyorum, Brody. Sonsuza dek. Amin."

"Hallelujah."

Ve sonra beni öpüyor, nazik ama talepkâr, ikimizi de bir şekilde ayakta tutmayı başarırken ettiğimiz yeminleri mühürlüyor. Maw Maw'a sessizce küçük bir dua ediyorum, Brody'yi bana gönderdiği için ona teşekkür ediyorum. Annem ve Maw Maw'ın yukarıda, yıldızlardan bize baktıklarına ve bizi kutsadıklarına inanmak istiyorum.

Sevdiğim adamın kollarında evimi buldum. Kızımdan vazgeçmekle barıştım. Kardeşimi kaybettim. Ama McCallisterlar beni ailelerine kabul ettiler ve bana kendilerinden biriymişim gibi davrandılar.

Seviliyorum. Sanırım en başından beri aradığım şey de buydu. Bir rock yıldızının hayatına katlanmaya, beni her adımda desteklemeye ve cesaretlendirmeye istekli bir adam bulacak kadar şanslıydım ve bunu asla hafife almayacağım. Bazen gerçekten her şeye sahip olabilirsiniz. Ve ben sahibim. Bundan daha iyisi olabileceğini sanmıyorum.

Son

YAZAR HAKKINDA

Emery Rose'un iyi kırmızı şarap, sert kahve ve sağlıklı bir dozda alaycılığa düşkün olduğu bilinmektedir. Seksi alfa kahramanlar, güçlü kadın kahramanlar, sanatçılar, güzel ruhlar ve sonsuza dek mutlu olmak için çalışması gereken kusurlu ama kurtarılabılır karakterler hakkında yazmayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda onu Netflix izlerken, güneş ışığını aramak için dünyayı dolaşırken ya da iyi bir kitaba dalmış halde bulabilirsiniz. Eski bir New Yorklu olan yazar, şu anda iki güzel kızıyla birlikte Londra'da yaşıyor.

İletişimde kalın!

[Facebook](#)

[Facebook Grubu](#)

[Instagram](#)

[Twitter Bülten](#)

[BookBub](#)

[Amazon](#)

[Goodreads](#)

[Pinterest](#)

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, bu kitabı hayata geçirmeme yardımcı oldukları için teşekkür etmem gereken pek çok kişi var.

Jen Mirabelli'ye çok teşekkür ederim. Bir kez daha, bunu sensiz yapamazdım. Bana ve bu hikayeye inandığın için teşekkür ederim. Günlük sohbetler için, 'kafam karıştığında' telefonlarıma çıktığın için ve tüm tanıtım ve pazarlama işlerini organize ettiğin için teşekkür ederim. Benim için çok şey yapıyorsunuz ve size minnettarım. xoxo

Aliana Milano'ya. Beta okuma için, ihtiyacım olduğunda kıcımlı tekmelediğin için ve dünyayı düzelttiğimiz tüm gece yarısı sohbetleri için teşekkür ederim. Seni seviyorum, boo.

Carol Radcliffe, dostluğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Birbirimizi bulduğumuz için çok mutluyum. Emily Meador, Emery's Rambling Roses için yaptığınız her şey ve grubu devam ettirmek gibi harika bir iş çıkardığınız için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

Ellie McLove, beni her zaman son dakikada programınıza dahil ettiğiniz için teşekkür ederim.

Najla Qamber, bu muhteşem kapağı yarattığınız için teşekkür ederim. Sizinle çalışmak büyük bir keyif. Bu muhteşem kapak fotoğrafını çektiği için Michelle Lancaster'a teşekkür ederim. Gerçek bir sanat eseri.

Okumak, incelemek ve paylaşmak için zaman ayıran tüm kitap blogcularına ve bookstagramcılarına çok teşekkür ederim! Sizi ve bağımsız topluluk için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum.

Her seferinde saatlerce ve günlerce ortadan kaybolup kurgusal karakterlerimin dünyasında kaybolduğumda bile beni destekleyen ve anlayış gösteren kızlarıma çok teşekkür ederim. Sizi sonsuza kadar seviyorum. Sonsuza kadar ve daima.

Son olarak ama kesinlikle en az değıl, okuyuculara kocaman bir teşekkür. Yazmak bir rüyanın gerçekleşmesi ve bunu siz olmadan yapamazdım. Sözlerimi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Lütfen dürüst bir yorum bırakmak için birkaç saniyenizi ayırmayı düşünün. Bağımsız yazarlar için çok şey ifade ediyorlar.

Çok teşekkür ederim.

Emery Rose xoxo

AYRICA EMERY ROSE TARAFINDAN

Güzel **Serisi**

Güzelliğinizin Altında

Güzel Yalanlar

G ü z e l Telaş

Aşk ve Kaos Serisi

Wilder Love

Tatlı Kaos

Kayıp Yıldızlar Serisi

Yıldızlar Düştüğünde

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

